KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

Call No. 1 08 Acc. No. 39144

Author ...

Title ...

BOOK To READER

* Thank you for not tearing my pages.
* Grateful for not Writing Comments or putting unsightly markings.

CALLING URGENT ATTENTION

1. Tearing of pages causes permanent damage to the Book. Please think of the Reader who finds missing pages after reading that far. It is cruelty to the innocent.

2. Writing Comments and putting markings disfigure the Book. Please take care.

Secretary

1559

സഭാപിതാക്കന്മാർ

[MALAYALAM]

SABHA PITHAKANMAR

(*Fathers of the Church*)

By

Fr. Joseph Adipuzha & Co.

Cover design
Jos Nedunilath

First Published,
December 1966

Published by
S. H. League, Alwaye—3
Kerala State, India.

Copies: 1000

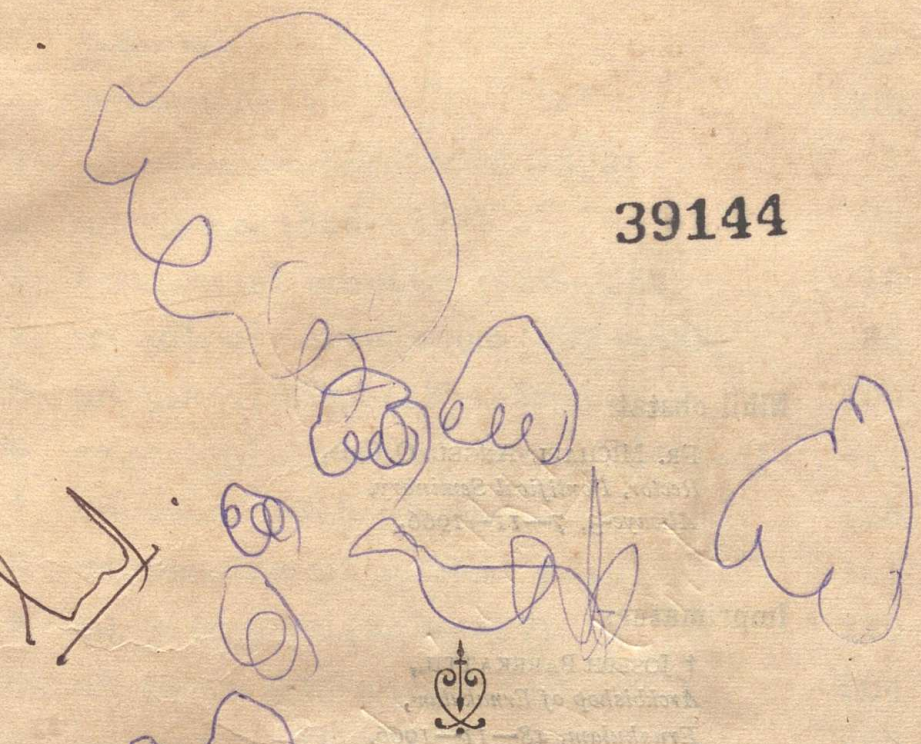
COPYRIGHT:
S .H. LEAGUE.

Price
Rs. 5. 00

Printed at
J. M. Press
Alwaye—3

സഭാപിതാക്കന്മാർ

39144

എസ്. എച്ച്. ലീഗ്,
ആലുവാ—3
1966

൩൦൪
~~൩൨൦൦~~.

Nihil obstat:

FR. MICHAEL ANGEL, O. C. D.,
Rector, Pontifical Seminary,
Alwaye-3, 7—11—1966.

Imprimatur:

† JOSEPH PAREKATTIL,
Archbishop of Ernakulam,
Ernakulam, 18—11—1966.

ഉള്ളടക്കം

		പുറം
	ഒരുവാക്ക്	xi
	അവതാരിക	xiii
1	വി. അത്തനാസിയസ് (295—373)	1
2	വി. എഫ്രേം (306—373)	27
3	മഹാനായ വി. ബേസിൽ (329—379)	58
4	വി. ഗ്രിഗരി നസിയാൻസൻ (329—389)	85
5	വി. ഗ്രിഗരി നീസ്സാ (335—394)	100
6	അക്സാൻഡ്രിയായിലേ വി. സിറിൽ (378—?)	111
7	വി. ഹിലരി (315—368)	135
8	ജറുസലേമിലേ വി. സിറിൽ (+386)	151
9	വി. അംബ്രോസ് (339—397)	170
10	വി. ജോൺ ക്രിസോസ്തോം (347—407)	204
11	വി. ജെറോം (345—420)	223
12	വി. അഗസ്തീനോസ് (354—430)	239
13	വി. പീറർ ക്രിസോളോഗസ് 406—450)	287
14	വി. ലിയോ	289
15	മഹാനായ വി. ഗ്രിഗരി (540—604)	302
16	ലി. ജോൺ ദമാസിൻ (675—750)	316
17	വി. ബീഡ് (673—735)	331
18	സെവീലിലെ വി. ഇസിദോർ (+636)	346

രചയിതാക്കൾ

ജോസഫ് അടിപുഴ
തോമ്മസ് അരീക്കാട്ട്
ജോസഫ് ചിറയ്ക്കൽ
ജോസ് കരിക്കാട്ടുകണ്ണിയേർ
തോമസ് കാട്ടൂർ
തോമസ് കൊച്ചുപറമ്പിൽ
ജോസഫ് കൊട്ടുകാപ്പിള്ളി
ജോസഫ് മേമന
ജോർജ്ജ് നരിപ്പാറ
മാത്യു പനച്ചിപ്പുറം
ജോൺ പനയ്ക്കപ്പിള്ളി
ജോൺ പുത്തൻപുര
ജോസഫ് പുത്തൻപുര
മാത്യു തുരുത്തിപ്പാറ
തോമ്മസ് തൈത്തോട്ടം
ജോൺ വടക്കുമ്മൂല
ദേവസ്യാ വലിയപറമ്പിൽ

തലശ്ശേരിരൂപതയുടെ മെത്രാൻ

റൈറ്റ് റവ. ഡോ. സെബാസ്റ്റ്യൻ വള്ളോപ്പിള്ളി

തിരുമേനിക്കു സ്നേഹാദരപൂർവ്വം

ഈ വിനീത പരിശ്രമത്തെ

സമർപ്പിക്കുന്നു

ഞങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ

പുരോഹിതന്മാരായ ആ സുദിനം

അനുസ്മരിക്കുവാൻ

ഡിസംബർ 1, 1965

ഒരു വാക്ക്

സഭാമണ്ഡലത്തിൽ, പ്രത്യേകിച്ചും ദൈവശാസ്ത്രത്തിലും ലിറ്റർജിയിലും, നവോത്ഥാനം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത് എവിടേയും മുഴങ്ങിക്കേൾക്കും ഒരു മുദ്രാവാക്യം: "പിതാക്കന്മാരുടെ കാലത്തേക്കു തിരിച്ചുപോവുക". രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ ഈ മുദ്രാവാക്യത്തിനു ശക്തിക്കൂട്ടി.

നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ കാർമേഘത്തിനടിയിൽ മറഞ്ഞിരുന്നിട്ടും സഭാ നഭസ്സിൽ പ്രകാശം പരത്താൻ കരുത്തുറ്റ താരഗണങ്ങളാണു പിതാക്കന്മാർ. ഇന്നത്തെ നവോത്ഥാനം ആ കാർമേഘത്തെ നീക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. എങ്കിലും, സഭാപിതാക്കന്മാരെപ്പറ്റിയോ അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റിയോ ഒരു സാമാന്യ ജ്ഞാനം ലഭിക്കുവാൻ മലയാളിക്കു മാർഗ്ഗമില്ലായിരുന്നു. തന്മൂലം നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കപ്പുറത്തേക്കു് ഒരു കൈത്തിരിയുടെ നേരിയ വെളിച്ചം കാണിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ ശ്രമിക്കുകയാണു്. ഈ ഗ്രന്ഥരചനയിൽ, പ്രത്യേകിച്ചും പിതാക്കന്മാരുടെ പ്രബോധനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പഠനത്തിൽ, പിതാക്കന്മാരെപ്പറ്റി മറ്റുള്ളവർ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളേക്കാൾ പിതാക്കന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും അവയുടെ വിവർത്തനങ്ങളേയും ആശ്രയിക്കാൻ ഞങ്ങൾ കഴിവതും ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഞങ്ങളുടെ ഈ വിനീത ശ്രമത്തിൽ ആരംഭം മുതൽ അവസാനംവരെ കൈപിടിച്ചു നടത്തിയ രണ്ടു മഹിതാശയരുണ്ടു്: ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ട പ്രോത്സാഹനം വാഗ്ദാനം ചെയ്യുകയും പണ്ഡിതോചിതമായ ഒരു അവതാരിക വഴി ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ ധന്യമാക്കുകയും ചെയ്ത ഞങ്ങളുടെ റെക്ടർ, വെരി റവ. ഫാ. മൈക്കിൾ എയിഞ്ചൽ ഒ. സി. ഡി. യും, കൈയെഴുത്തുപ്രതി ആദ്യന്തം വായിച്ചു തിരുത്തി വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങൾ

തരികയും, വാസ്തവത്തിൽ ഈ പുസ്തകം വെളിച്ചത്തുകൊണ്ടു വരാൻ ഞങ്ങളേക്കാൾ താല്പര്യം കാണിക്കുകയും ചെയ്ത റവ. ഡോ. ജെയിംസ് ചാവേലിയും. അവർക്കു ഞങ്ങൾ ഹൃദയം നിറഞ്ഞ നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

ഈ പുസ്തകം വെളിച്ചം കാണുന്നതിനു സ്നേഹമുള്ള അനേകം ഹൃദയങ്ങൾ ആഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്, അനേകം കരങ്ങളെ അവ പ്രവർത്തനനിരതങ്ങളാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അവയുടെ ഉടമസ്ഥന്മാർക്കെല്ലാവർക്കും പ്രത്യേകിച്ചു ഞങ്ങളുടെ സതീർത്ഥ്യൻ ഫാ. എബ്രാഹം കണിയാമ്പടിക്കും, എസ്. എച്ച്. ലീഗ് ഭാരവാഹികൾക്കും കൃതജ്ഞത രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ഈ ചെറിയ പരിശ്രമം ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ അനുവാചകർക്കു പ്രയോജനപ്പെടുന്നെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ കൃതാർത്ഥരായി.

രചയിതാക്കൾ

അവതാരിക

സഭയോടൊത്തു ചിന്തിക്കുവാനും അവളുടെ പാരമ്പര്യത്തേയും രഹസ്യാത്മകസ്വഭാവത്തേയും പഠിച്ചറിയുവാനുമുള്ള സന്മനസ്സാണു് ഈ കൃതിയുടെ കർത്താക്കൾക്കു കൈമുതലായുള്ളതു്.

സഭാനവീകരണം സുസാധമാക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗമായി വി. പത്താംപീയൂസ് ഉദ്ഘോഷിച്ചു, "സ്രോതസ്സുകളിലേക്കു തിരിച്ചു ചെല്ലുവിൻ" എന്നു്. എന്താണെന്നോ ആ സ്രോതസ്സുകൾ? വി. ലിഖിതങ്ങളും സഭാപിതാക്കന്മാരും. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ, പല കാരണങ്ങൾകൊണ്ടും ആ സ്രോതസ്സുകൾ സൗകര്യപൂർവ്വം വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടു കിടക്കുകയായിരുന്നു. ഇന്നു കാറ്റു മാറിവീശുകയാണു്.

സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ പ്രബോധനങ്ങളും അവരെപ്പറ്റിയുള്ള പഠനവും സൂനഹദോസിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ഉത്തരോത്തരം പുരോഗമിച്ചുവരികയാണു്. സഭാപിതാക്കന്മാരെയും അവരുടെ പ്രബോധനങ്ങളേയുംകുറിച്ചുള്ള ഈ സംക്ഷിപ്തചരിത്രം ഈവഴിക്കൊരു വലിയ സഹായമായിരിക്കും.

വ്യാപകമായിപ്പറഞ്ഞാൽ, ക്രൈസ്തവവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി എഴുതിയ പ്രാചീന ക്രിസ്ത്യൻപണ്ഡിതന്മാരാണു് സഭാപിതാക്കന്മാർ. നിഷ്കൃഷ്ടാർത്ഥത്തിൽ ഈ സ്ഥാനം, ഒന്നാംനൂറ്റാണ്ടുമുതൽ എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ കത്തോലിക്കാവിശ്വാസത്തിന്റെ സംരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ച വിശുദ്ധന്മാർക്കു മാത്രമേ നല്കാറുള്ളൂ.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം സംബന്ധിച്ച ചില ചിന്തകൾ കുറിച്ചിടുകമാത്രമാണല്ലോ അവതാരകനു ചെയ്യാ

നുള്ളതു്. അതിലേക്കു സഭയുടെ രഹസ്യാത്മക സ്വഭാവത്തിൽ പിതാക്കന്മാർക്കുള്ള സവിശേഷതകളെ ഓമ്മപ്പെടുത്തുവാനേ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നുള്ളൂ.

സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ സമാന്യസവിശേഷതകളായി ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള ഘടകങ്ങൾ നാലാണു്: മതാനുസാരിത്വം (orthodoxy), സഭയുടെ ഔദ്യോഗികാംഗീകാരവും സ്ഥിരീകരണവും, പരിശുദ്ധി, പ്രാചീനത.

ക്രിസ്തുവിനും അവിടുത്തെ തത്വങ്ങൾക്കും സാക്ഷികളായി സഭാപിതാക്കന്മാരെ അവതരിപ്പിക്കുകയാണു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഓരോ അധ്യായവും. വാസ്തവത്തിൽ സഭാപിതാക്കന്മാർക്കു് രണ്ടുതരം കർത്തവ്യങ്ങളുണ്ടു്: 1) അതതു കാലഘട്ടങ്ങളിൽ സഭയുടെ വിശ്വാസത്തിനു് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുകയും സഭയുടെ പരസ്യപ്രബോധകരാവുകയും ചെയ്യുക. 2) പ്രകൃത്യതീതശക്തിവിശേഷങ്ങൾ സ്വായത്തമാക്കുക. 'മതാനുസാരിത്വം' കൊണ്ടു് ആദ്യത്തെ കർത്തവ്യവും പരിശുദ്ധികൊണ്ടു രണ്ടാമത്തേതുമാണു സൂചിപ്പിക്കപ്പെടുക. സഭയുടെ ആവിഷ്കൃത സത്യങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുന്നതിനും വിശുദ്ധി വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനുമുള്ള പ്രത്യേകചുമതലകൾ നിർവ്വഹിക്കുവാൻ ദൈവം അവരെ ശക്തരാക്കിയെന്നു് ഇതിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നു.

ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുവിനു സാക്ഷ്യം വഹിച്ചവർ സഭാപിതാക്കന്മാർ മാത്രമാണെന്നു് ആരും ധരിക്കരുതു്. ഓരോ ക്രൈസ്തവനും പ്രത്യേകിച്ചു് ഓരോ വിശ്വാസിയും ക്രിസ്തുവിനു് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നവരാണു്. "പ്രാർത്ഥനകളിൽ സ്ഥിരതയുള്ളവരും നിരന്തരം ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്നവരുമായ എല്ലാ ക്രൈസ്തവരും...ഭൂമിയിലെല്ലായിടത്തും ക്രിസ്തുവിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കണം. ആന്തരാത്മാവിന്റെ അനശ്വരജീവനിലുള്ള പ്രത്യാശയുടെ വിവരങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചുവരുന്നവർക്കു്

ഉത്തരം കൊടുക്കുകയുംവേണം" (Lumen Gentium, No. 10). "നിങ്ങൾ എനിക്കു സാക്ഷികളായിരിക്കും" (Acts, 1: 8), അപ്പസ്തോലന്മാരോടും ശിഷ്യരോടുമായി ക്രിസ്തു പറഞ്ഞു. ആദ്യമായി അപ്പസ്തോലന്മാരും പിന്നീട് എല്ലാ ശിഷ്യന്മാരും വിശ്വാസികളും സുവിശേഷപ്രസംഗംവഴിയോ സങ്കീർത്തനങ്ങളാലോ പീഡനങ്ങൾവഴിയോ നല്ല ജീവിതത്തിലൂടെയോ ക്രിസ്തുവിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. അങ്ങനെ വി. എസ്തപ്പാനോസിനെ നാം രക്തസാക്ഷിയെന്നു വിളിക്കുന്നു (Acts, 22: 20). ഒരു ജനപദം അതിന്റെ അരൂപിക്കനുസരണമായി ജീവിക്കുമ്പോൾ ഒരു സംഘാതസാക്ഷ്യമാണു് അവിടെ നടക്കുന്നതു്. തന്നെയുമല്ല, ക്രിസ്തുവിനു സാക്ഷ്യംവഹിച്ച മഹാവ്യക്തികൾ പൗരാണികതയുടെ പരിധിക്കുള്ളിൽമാത്രം ഒതുങ്ങി നില്ക്കുന്നവരല്ല; പ്രത്യുത, സഭാചരിത്രത്തിന്റെ ഓരോ ഏട്ടിലും അവർ ക്രിസ്തുവിന്റെ യഥാർത്ഥ സാക്ഷികളാണു്. ഏക്കാലത്തും ഇവരെ കണ്ടുമുട്ടുവാൻ നമുക്കു കഴിയും.

"സഭയിൽ എല്ലാവരും—ഹയരാർക്കിയിലുൾപ്പെട്ടവരും ഉൾപ്പെടാത്തവരും—വി. അപ്പസ്തോലന്റെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ, വിശുദ്ധിയിലേയ്ക്കു വിളിക്കപ്പെട്ടവരാണു്. അപ്പസ്തോലൻ പറയുന്നു: "എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, നിങ്ങളുടെ വിശുദ്ധീകരണമാണു് ദൈവത്തിന്റെ ആഗ്രഹം" (1 തെസ്സ. 1: 4). ഏതായാലും വിശ്വാസികളിൽ അരൂപി പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന പ്രസാദവരത്തിന്റെ ഫലങ്ങളിൽ സഭയുടെ ഈ വിശുദ്ധി എപ്പോഴും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ടു്; അങ്ങനെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയുംവേണം. അവരവരുടേതായ ജീവിതാവസ്ഥയിലൂടെ ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയ്ക്കുവേണ്ടി പരിശ്രമിക്കുകയും അങ്ങനെ മറ്റുള്ളവർക്കു മാതൃകയായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്ന വ്യക്തികളിൽ വിവിധതരത്തിലാണു് ഈ വിശുദ്ധി കാണപ്പെടുക. "സുവിശേഷപ്രബോധനങ്ങൾ"ളെന്നു പരമ്പരാഗതമായി വിളി

ക്കപ്പെട്ടുന്ന ആ പ്രബോധനങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നവരിൽ ഈ വിശുദ്ധി പ്രത്യേകവിധത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നു (Lumen Gentium, No. 39).നമുക്കുവേണ്ടി സ്വജീവൻ ബലിയർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ദൈവപുത്രനായ ക്രിസ്തു തന്റെ സ്നേഹം പ്രകടിപ്പിച്ചു. അതിനാൽ, ക്രിസ്തുവിനും സഹോദരങ്ങൾക്കുംവേണ്ടി സ്വജീവൻ ബലിയർപ്പിക്കുന്നതിനേക്കാൾ വലുതായ സ്നേഹം യാതൊരാൾക്കുമില്ല. എല്ലാജനപദങ്ങൾക്കും, പ്രത്യേകിച്ചു്, മതപീഡകർക്കു് ഈ ഉന്നതസ്നേഹത്തിന്റെ പരമമായ സാക്ഷ്യം കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ ആദ്യംകാലംമുതൽ ചില ക്രിസ്ത്യാനികൾ വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു (Ib. No. 42). നമുക്കിന്നു സഭയിൽ നിരവധി രക്തസ്സാക്ഷികളുണ്ടു്. എല്ലാ ജീവിതതുറകളിൽനിന്നും എല്ലാ വർഗ്ഗങ്ങളിൽനിന്നും നമുക്കു വിശുദ്ധരുമുണ്ടു്: ഏഷ്യാക്കാരും യൂറോപ്യരും ആഫ്രിക്കക്കാരും അമേരിക്കക്കാരും, മാർപ്പാപ്പമാരും, മെത്രാന്മാരും, വൈദികരും, ഡീക്കന്മാരും, സന്യാസികളും അൽമായരും, തൊഴിലാളികളും വ്യവസായികളും, ധനവാന്മാരും ദരിദ്രരും, ധ്യാനജീവിതം കഴിക്കുന്നവരും അല്ലാത്തവരും. "ഈ സാർവ്വത്രികതയുടെ ഫലമായി ഓരോ പ്രത്യേകഘടകവും അതിനേറതായ സവിശേഷദാനങ്ങൾവഴി മറു ഘടകങ്ങളുടേയും സഭ മുഴുവന്റേയും നന്മയ്ക്കു് സംഭാവന നല്കുന്നു" (Ib. 13). ആദിമസഭയിലും മദ്ധ്യകാലസഭയിലും ആധുനികസഭയിലും മഹത്തായ സാക്ഷ്യംവഹിച്ചവരെ നാം കാണുന്നു. അസ്സീസിയിലെ വി. ഫ്രാൻസീസ്, ആവിലായിലെ വി. തേരേസ്യാ, വി. ഫ്രാൻസീസ് സേവ്യർ, ലിസ്യൂവിലെ വി. തേരേസ്യാ എന്നിവരെ ആർക്കെങ്കിലും മറക്കാനൊക്കുമോ? അവരെല്ലാം തങ്ങളെത്തന്നെ പൂർണ്ണമായും ദൈവശുശ്രൂഷയ്ക്കായി സമർപ്പിച്ചവരാണു്.

എപ്രകാരമാണു സഭാപിതാക്കന്മാർ ക്രിസ്തുവിന്റെ സാക്ഷ്യസംവാഹകരായതു്? പ്രധാനമായും മൂന്നു കാരണങ്ങളാൽ:

1) അവർ സഭയുടെ പ്രബോധനങ്ങൾ ആലേഖനം ചെയ്തവരാണു്. 2) അവർ പൂർണ്ണമായും സഭയാൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടവരാണു്. 3) അവർ പ്രബോധകസഭയുടെ ഉപകരണങ്ങളാണു്. ഇവയിൽ ഓരോന്നിനേയുംകുറിച്ചു് സംക്ഷിപ്തമായിമാത്രം പ്രതിപാദിക്കാനേ അവതാരികാകാരനു് അവകാശമുള്ളല്ലോ.

1) സഭാപ്രബോധനങ്ങളുടെ ലിഖിതാക്കൾ

സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ പ്രസ്തുത കൃത്യം എങ്ങനെ നിർവഹിക്കപ്പെട്ടുവെന്നറിയുകയാണു് പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായി വേണ്ടതു്. അവർ സഭാപ്രബോധനങ്ങളുടെ ലിഖിതാക്കളാണു്—അതായതു്, സഭയുടെ ഔദ്യോഗികപ്രബോധനങ്ങൾ ആലേഖനം ചെയ്യുന്നതിലുള്ള സാക്ഷ്യങ്ങളാണു്—എന്നു നാം പറയുന്നു. ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഇക്കാര്യത്തിൽ യോജിക്കുന്നുണ്ടുതാനും. ഇതുമാത്രമാണവരുടെ സംഭാവനയെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ടാണു് അവരുടെ എണ്ണം ഇത്ര കൂറയാൻ? അവർക്കിത്രമാത്രം പ്രാധാന്യം നല്കപ്പെട്ടതെന്തിനു്? എന്നു ചിലരെങ്കിലും ചോദിച്ചേക്കാം. സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ ഔത്യത്തെക്കുറിച്ചു് അല്പംകൂടി വിവരിച്ചു പറഞ്ഞാൽ വ്യക്തമാകും അവർ സഭാപാരമ്പര്യത്തെ സഭയുടെ അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങളായി പഠിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു്.

പാരമ്പര്യത്തിന്റെ സാക്ഷികളെന്നും അദ്ധ്യാപകരെന്നും സഭാപിതാക്കന്മാരെ രണ്ടായി തരം തിരിക്കാം. ആദ്യം പറഞ്ഞവരുടെ പ്രമാണങ്ങൾ സ്ഥിരവും അവിതർക്കിതവുമാണു്. എന്നാൽ, രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗത്തിലുൾപ്പെട്ടവരുടെ സാക്ഷ്യങ്ങൾ അവശ്യം ശരിയായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് പിതാക്കന്മാരുടെ പ്രബോധനങ്ങളെ രണ്ടു തലങ്ങ

ളിൽ വേർതിരിച്ചുനിത്താം. ആദ്യത്തേതിൽ എല്ലാവരും യോജിച്ചു പഠിപ്പിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തേതിലാകട്ടെ പലരും വിയോജിച്ചേക്കാം. 'സഭാകാര്യപ്രബോധകൻ' എന്ന പദംകൊണ്ടു സാർവ്വത്രികമായ ഐകരൂപ്യത്തിനു പുറത്തുള്ള പിതാക്കന്മാരിൽ പ്രത്യേകവ്യക്തികളെയാണു വിവക്ഷിക്കുന്നതു്. ഇക്കൂട്ടരുടെ തത്വങ്ങളുടെ മൂല്യം അവരവരുടെ സ്വഭാവ സവിശേഷതകൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന വ്യക്തിഗതമായ ഗുണങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. അതേസമയം ആദ്യം പറഞ്ഞവരുടെ പ്രബോധനങ്ങൾക്കു് ദിവ്യമായ അപ്രമാദിത്വ (Charismatic infallibility) മാണുള്ളതു്; അല്ലാതെ, വ്യതിരിക്തമായ അപ്രമാദിത്വമല്ല. ഈ അർത്ഥത്തിൽ നമുക്കവയെ പ്രബോധനാധികാര (Magisterium) ത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താവുന്നതാണു്.

2) സഭാപ്രബോധനങ്ങളുടെ ഔദ്യോഗിക സാക്ഷികളായി അംഗീകൃതർ

സഭാപിതാക്കന്മാർ ആരെല്ലാമാണെന്നു സഭ നിശ്ചയിക്കുന്നതു് അവരുടെ ത്രിവിധ സ്വഭാവങ്ങളായ മതാനുസാരിത്വം (Orthodoxy) പുരാതനത്വം (Antiquity) പരിശുദ്ധി (Sanctity) എന്നിവ ആധാരമാക്കിയാണു്. അവരുടെ ചില പ്രത്യേകസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു വളരെ വിരളമായേ സഭ അംഗീകാരം നല്കാറുള്ളൂ. സിറിലിന്റെ 'അനാത്തമാസ്' ഇതിനുദാഹരണമാണു്. എന്നാൽ, യഥാർത്ഥത്തിൽ സഭ ആ സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ കർത്താക്കളെയാണു് സഭാപിതാവു് എന്ന സ്ഥാനം നല്കി അംഗീകരിക്കുക. ഈ സ്ഥാനത്തിനർഹമായ കഴിവുകൾക്കൂടി അവർക്കുണ്ടെന്നും ഇതുവഴി സഭ വ്യക്തമാക്കുന്നു. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ എല്ലാ സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കുംതന്നെ പരോക്ഷമായിട്ടെങ്കിലും സഭയുടെ

അംഗീകാരമുണ്ടെന്നു പറയാം. എന്നാലും, സഭയുടെ സ്വകീയമായ പ്രബോധനങ്ങളോളംതന്നെ അവയെയും അധികാരികമാക്കുകയല്ല സഭയുടെ ലക്ഷ്യം. ആർക്കെല്ലാമാണു് ഇത്തരം കഴിവുകളുള്ളതെന്ന തീരുമാനം അവിഷ്കൃതസത്യങ്ങളുടെ ഔദ്യോഗിക സംരക്ഷകർക്കുമാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാണു്.

കത്തോലിക്കാ തത്വങ്ങളുടെ പ്രണേതാക്കളെന്നും സാവ്വത്രികസഭയുടെ പ്രബോധകരെന്നും വിളിക്കപ്പെട്ടവർക്കു് 'പിതാക്കന്മാർ'ക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ട അസാമാന്യ കഴിവുകൾ അവശ്യമാണെന്നു പറയുന്നു. ഇതിന്റെ കാരണമെന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കുക പ്രയാസമാണു്; പ്രത്യേകിച്ചു്, പരിശുദ്ധി അവശ്യമാണെന്ന വാദം. വാസ്തവത്തിൽ മതാനുസാരിയായ തത്വങ്ങളെഴുതുന്ന ഏതൊരാളുടെയും പ്രബോധനങ്ങൾ സഭയ്ക്കംഗീകരിക്കാം. എങ്കിലും ഈ അംഗീകാരംകൊണ്ടുമാത്രം അവർ സഭാപിതാക്കന്മാരാകുന്നില്ല. തെർത്തുല്യൻ, ഒരിജൻ, ഒരോസിയസു്, ലന്താൻസിയസു്, അന്ത്യോക്യയിലെ ഇഗ്നേഷ്യസു്, ജസ്റ്റിൻ ഇവരെല്ലാം ആദിമസഭയിലെ വിഖ്യാതരായ എഴുത്തുകാരാണു്. ദൈവശാസ്ത്രപരമായ പ്രതിപാദനങ്ങളുടെ വലിയൊരു സംഭാവനയും അവർ നമുക്കു നല്കിയിട്ടുണ്ടു്. എന്നിട്ടും വ്യാപകാർത്ഥത്തിൽമാത്രമേ നാം അവരെ പിതാക്കന്മാരെന്നു വിളിക്കുന്നുള്ളു. സഭയുടെ ഔദ്യോഗികപിതാക്കന്മാരായി അവർ പരിഗണിക്കപ്പെട്ടുന്നില്ല. പൗരാണികതത്വം കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ ഇക്കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണു്. സഭാപിതാക്കന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയിൽ 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽമാത്രമേ പൗരാണികതത്വം പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളു. പൗരാണികതത്വത്തെ അതിനുശേഷമുള്ള കാലഘട്ടങ്ങളിൽനിന്നു് വേർതിരിക്കുന്ന അതിർത്തിനിർണ്ണയിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പണ്ഡിതന്മാർ യോജിക്കുന്നില്ല.

വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങൾ ക്രൂഡതലായി

ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടുകയും തങ്ങളുടെ കാലഘട്ടത്തിന്റെ പ്രത്യേകസാഹചര്യങ്ങളിൽ വിശ്വാസത്തിന്റെ സാക്ഷികളാകുവാൻ ദൈവാനുഗ്രഹവും ജ്ഞാനപ്രകാശവും ലഭിച്ച പണ്ഡിതന്മാർ സഭയ്ക്കുണ്ടാകുകയുംചെയ്ത കാലഘട്ടത്തെയാണു പിതാക്കന്മാരുടെ കാലമെന്നു നാം പറയുക.

പൗരാണികതയെത്ത ഇവിടെ കാര്യമായി കണക്കിലെടുക്കണം. കാരണം, ക്രിസ്തുവിനു മുമ്പുണ്ടായിരുന്നതും ക്രിസ്തുമതത്തിനേറെതല്ലാതെ സ്വതന്ത്രമായി ഉദയം ചെയ്തതുമായ ഒരു വ്യവസ്ഥാപിത സംസ്കാരമുള്ള ലോകത്തെയാണു സഭയ്ക്ക് അക്കാലത്തു നേരിടേണ്ടിവന്നതു്. ക്രൈസ്തവപുരാതനതയുടെ കാതലായ ഭാഗവും ഇതുതന്നെ. സഭയുടെ ആരംഭം, ആദ്യകാലപ്രേഷിതത്വം, നിലനില്പിലുള്ള സുരക്ഷിതത്വം സ്വായത്തമാക്കൽ, തത്വങ്ങളുടേയും ആരാധനക്രമങ്ങളുടേയും വ്യവസ്ഥവൽക്കരണം ഇവയെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണു് ക്രിസ്ത്യൻ പൗരാണികതയും.

ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ അതിർത്തിരേഖ പലരും പലവിധത്തിലാണു് വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതു്. ഏതായാലും ഒരു കാര്യം തീർച്ചയാണു്. പാശ്ചാത്യരുടേതിനെക്കാൾ നീണ്ടൊരു കാലാവധി പൗരസ്ത്യ പൗരാണികതയ്ക്കുണ്ടു്. പിതാക്കന്മാരെ അവലംബമാക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, വി. ജോൺ ഡാമഷിന്റെ മരണം (എ. ഡി. 754) വരെയാണു് പൗരസ്ത്യർക്കു് ഈ കാലഘട്ടം; പാശ്ചാത്യർക്കാകട്ടെ, വി. ഇസിദോറിന്റെ മരണം (എ. ഡി. 636) വരെയും.

3) പ്രബോധകസഭയുടെ ഉപകരണങ്ങൾ

സഭാപിതാക്കന്മാർ കത്തോലിക്കാപ്രബോധനത്തിനും വിശ്വാസത്തിനും വ്യക്തിപരമായവിധത്തിൽ സാക്ഷ്യം നല്

കുകയും തങ്ങളുടെ സ്വന്തം ജീവിതത്തിലും പ്രവർത്തനങ്ങളിലും അവ പ്രാവർത്തികമാക്കുകയുംചെയ്തു. എന്നാൽ, അതിലേറെ അവർ സഭയിലെ പ്രബോധനാധികാരത്തിന്റെ ഉപകരണങ്ങളും അവയവങ്ങളുമാണു്. സഭയുടെ ഔദ്യോഗികപ്രബോധകരായി അവർ അനുസ്മരിക്കപ്പെട്ടുന്നു. വിശ്വാസനിക്ഷേപത്തിന്റെ സംരക്ഷകരാണവർ; ഒപ്പം ദൈവത്താൽ നിയമിതരായ സഭാതത്വപ്രബോധകരും. സുപ്രസിദ്ധ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനായ കാർഡിനൽ ഫ്രാൻസലിൻ എഴുതുകയാണു്. "ഒരേയൊരു വ്യവസ്ഥയിൻകീഴിൽ പിതാക്കന്മാർ പാരമ്പര്യത്തെ തെറ്റുകൂടാതെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുകയും വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട സത്യങ്ങളുടെ വാസ്തവികമായ അർത്ഥം പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സഹായത്താൽ വിവരിച്ചു തരുകയും ചെയ്യുന്നു. നാം പല പ്രാവശ്യം സമർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ള ഈ വ്യവസ്ഥയാകട്ടെഅവർക്കു പരസ്പരവും ഐക്യത്തിന്റെ കേന്ദ്രവുമായുള്ള യോജിപ്പാകുന്നു" (Franzelin, Tractatus de divina traditione, Rome, 1896, p. 162).

അങ്ങനെ, ഐകകണ്ഠ്യേനയുള്ള അഭിപ്രായമനുസരിച്ചു സഭാപിതാക്കന്മാർ പ്രബോധനാധികാരത്തിന്റെ ജീവചൈതന്യമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു പ്രബോധനാധികാരത്തിന്റെ പരിധിയിലുൾപ്പെടുന്ന അവരുടെ തത്വങ്ങൾ സഭയുടെ പ്രബോധനാധികാരത്തെപ്പോലെതന്നെ പ്രമാണരഹിതമാണു്. സഭാപിതാക്കന്മാർക്കു തങ്ങളുടെ സമകാലീനമായ ഹയരാർക്കിയുമായി കാര്യമായ ഭാഗഭാഗിത്വമുണ്ടു്. തന്നെയുമല്ല, അവർ പ്രസ്തുത പ്രബോധനാധികാരത്തിന്റെ പ്രവർത്തന നിരതമായ അവയവവും ഉപകരണവുംകൂടിയാണു്. ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ പലരും ഈ യാഥാർത്ഥ്യം സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടു്. പിതാക്കന്മാരുടെ ഈ സ്വാധീനത അവരുടെ ജീവിതകാലത്തിന്റെ പരിധികൾക്കതീതമാണു്. ക്രിസ്തുവിന്റെ മൗതികശരീരത്തിൽ അവർക്കു

ള്ള പങ്ക് വളരെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതാകയാൽ അവരുടെ സ്വാധീനത ലോകാവസാനംവരെ നിലനില്ക്കുകയുംചെയ്യും.

അവരുടെ ജ്ഞാനവും ആദ്ധ്യാത്മിക വെളിപാടും അനേകം തത്വചിന്തകരേയും ദൈവശാസ്ത്രപഠിതാക്കളേയും പ്രചോദിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. തന്മൂലം പിതാക്കന്മാരുടെ പ്രബോധനങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ കത്തോലിക്കാ തത്വങ്ങൾക്കു നിയതമായൊരു വിശദീകരണം നല്കാനും അവർക്കു സാധിച്ചു.

സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ പ്രാമാണികത്വത്തിനു പിൻബലമായി വളരെയേറെ സാക്ഷ്യങ്ങൾ മാർപ്പാപ്പാമാരുടെ ചാക്രികലേഖനങ്ങളിൽനിന്നും സാവ്ത്രികസൂനഹദോസുകളിൽനിന്നും കണ്ടെത്തുവാൻ സാധിക്കും. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസുതന്നെ പിതാക്കന്മാരിൽനിന്നു വളരെ ഉദ്ധരണികൾ എടുത്തു പറയുന്നുണ്ട്. തിരുസ്സഭയുടെ അംഗീകൃത പ്രമാണങ്ങളേയും തത്വങ്ങളേയും പരാമർശിക്കുന്ന ഡിക്രിയിൽ (Lumen Gentium) ഏതാണ്ടു നൂറു തവണ പിതാക്കന്മാരുടെ പ്രബോധനങ്ങളിലേക്കവർ തിരിയുന്നുണ്ട്. ക്രടാതെ സൂനഹദോസിന്റെ പ്രബോധനങ്ങളിൽ പലയിടത്തും സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ പ്രബോധനങ്ങൾക്കും നേർതത്വത്തിനുമനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ നമ്മെ ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സാന്ദർഭികമായി ചില ഉദ്ധരണികൾ കൂറിക്കട്ടെ. "സഭാപിതാക്കന്മാരേയും പണ്ഡിതന്മാരേയും സഭയുടെ ആരാധനക്രമത്തേയും അനുകരിച്ചും സഭയുടെ പ്രബോധനാധികാരത്തിനു കീഴ്വഴങ്ങിയും ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും പ്രസംഗകരും പരിശുദ്ധ ജനനിയുടെ കഴിവുകളേയും ആനുകൂല്യങ്ങളേയും ശരിയായി പ്രകാശിപ്പിക്കട്ടെ" (Lumen Gentium No. 67). "പരിശുദ്ധ ശുശ്രൂഷകരുടെ അറിവു പരിശുദ്ധമായിരിക്കണം; കാരണം, അതു പരിശുദ്ധമായ ഉറവകളിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നതാണു്. അതിന്റെ ലക്ഷ്യവും പരിശുദ്ധമാണു്. വി. ലിഖിതങ്ങൾ വായിച്ചു പഠിച്ചു സമ്പാദിക്കുന്നതും പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാരുടെ പ്ര

ബോധനങ്ങളാൽ പരിപോഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതുമായ അറിവാണതു്'" (Decree on the Ministry and life of Priests,19).

ദൈവികപരിശീലനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഡിക്രിയിൽ "ബൈബിൾ വിഷയങ്ങൾക്കു് പ്രഥമസ്ഥാനം നല്കികൊണ്ടായിരിക്കണം പ്രാമാണിക ദൈവശാസ്ത്രം (Dogmatic Theology) ക്രമീകരിക്കേണ്ടതെന്നു പറയുന്നു. അതു കഴിഞ്ഞാൽ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട പ്രത്യേകസത്യങ്ങളുടെ പുരോഗമനത്തിനും വിശ്വസ്തമായ പ്രചരണത്തിനുംവേണ്ടി പാശ്ചാത്യപൗരസ്ത്യസഭകളിലെ പിതാക്കന്മാരുടെ സംഭാവനകൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നു വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വ്യക്തമാക്കികൊടുക്കണം" (N. 16). തിരുസ്സഭ "പാശ്ചാത്യപൗരസ്ത്യസഭകളിലെ പിതാക്കന്മാരുടേയും ആരാധനക്രമങ്ങളുടേയും പ്രബോധനങ്ങളെ സമുചിതമായി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്'" (De Revelatione, N. 23).

ഏകൃമേനിസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഡിക്രിയിൽ പലഭാഗങ്ങളിലും സഭാപിതാക്കന്മാരെ, പ്രത്യേകിച്ചു് പൗരസ്ത്യസഭയിലെ പിതാക്കന്മാരെ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഉറവിടങ്ങളായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു് (De Ecumenismo, nn. 15, 16, 17). പൗരസ്ത്യസഭകളിൽ പിതാക്കന്മാരുടെ അധികാരം വളരെ കൂട്ടതൽ വിലമതിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടു്; ശിക്ഷണപരമായ കാര്യങ്ങളിൽപോലും നൈയാമികാധികാരം അവർക്കുണ്ടു്.

രണ്ടാം വത്തിക്കാൻസൂനഹദോസിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ പ്രാധാന്യം

സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ ദൈവവിജ്ഞാനീയത്തിനു് ഇന്നു ലഭിക്കുന്നത്ര പരിഗണ ചരിത്രത്തിൽ മറെറാരു കാലഘട്ടത്തിലും ലഭ്യമായിട്ടില്ല. സഭയുടെ അദ്ധ്യയനക്രമത്തിൽ സഭാപി

താക്കന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം പൂർണ്ണമായിരിക്കണമെന്നു് കൗൺസിൽ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ പഠനപദ്ധതിയിൽ പൊതുവായും പ്രത്യേകമായും അവരോടു നീതികാണിക്കുന്നില്ല എന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവരുടെ ചിന്തയുടെ താത്വികപശ്ചാത്തലം വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നില്ല; പ്രത്യുത, അവരുടെ ജീവിതത്തേയും തത്വങ്ങളേയും കുറിച്ചറിയുവാനുള്ള അവശ്യനിർദ്ദേശങ്ങൾ മാത്രമേ ഇപ്പോൾ നല്കപ്പെടുന്നുള്ളൂ. സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ തത്വശാസ്ത്രം വി. തോമസ് അക്വിനാസിനേറെതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമാകയാൽ സാധാരണഗതിയിൽ അവരുടെ പല തത്വങ്ങളും മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. "സ്കോളാസ്റ്റിക്" തത്വശാസ്ത്രം വി. അഗസ്തീനോസിനേയോ ഗ്രീക്കു പിതാക്കന്മാരെയോ മനസ്സിലാക്കാൻ പോരുന്നതല്ല. എന്നാലും, വൈദികവിദ്യാർത്ഥികൾ സഭാപിതാക്കന്മാരേയും അവർക്കുശേഷം അവികലമായി നിലനിന്നുപോന്ന ദൈവശാസ്ത്രപരമായ പാരമ്പര്യങ്ങളേയും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പഠിക്കേണ്ടതാണു്. കത്തോലിക്കരും മറ്റുള്ളവരും ധരിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ ക്രൈസ്തവചിന്ത വെറും ഏകപക്ഷീയമായ വീക്ഷണഗതിയോടുകൂടിയതല്ല; മറിച്ചു്, അതു വ്യത്യസ്തവും ധന്യവുമായ മറെറാരു മാതൃകയിലാണു്. സഭാപിതാക്കന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം അവരെ ഉത്തേജിപ്പിച്ച സാഹസികചൈതന്യം നമുക്കു കാണിച്ചുതരും. അധുനാതന ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ പലപ്പോഴും കാണാറില്ലാത്ത, ക്രൈസ്തവ ജീവിതത്തിലും ദൈവശാസ്ത്രത്തിലും വിശ്വാസത്തിലുമുള്ള ഐകരൂപ്യം സഭാപിതാക്കന്മാരിൽ നാം കാണുന്നു. സത്താത്മകമായ ക്രൈസ്തവചിന്തയുടെ ഉടമസ്ഥരെന്ന നിലയിൽ അവരെക്കുറിച്ചു് നാം പ്രത്യേകം പഠിക്കേണ്ടതാണു്; പഠനപദ്ധതിയിലുള്ള മറ്റു വിഷയങ്ങളുടെ വെറും അനുബന്ധമായിട്ടെടുത്താൽ മാത്രംപോരാ.

തിരുസ്സഭാപ്രബോധനങ്ങൾക്കു് ഒരു പുത്തൻവീക്ഷണം

ഇന്നു കൈവന്നിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ, കൗൺസിലിന്റെ തണലിൽ സഭയുടെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പുന:പരിശോധനയും പുന:പരിചിന്തനവും അവശ്യം വേണ്ടതാണു്. ഇത്തരുണത്തിൽ അനുപേക്ഷണീയമാണു സഭാപിതാക്കന്മാരെപ്പറ്റിയുള്ള പഠനം. ആറാംപോൾ മാർപ്പാപ്പ "എക്ലേസിയാം സുവാം" (Ecclesiam Suam) എന്ന ചാക്രികലേഖനത്തിൽ ഇങ്ങനെ സമർത്ഥിക്കുന്നു: "എന്നാൽ, എല്ലാറ്റിനുമുപരിയായി വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പാരായണവും, സഭാപിതാക്കന്മാരെയും പണ്ഡിതന്മാരേയും സഭയിൽ ഉത്തരവാദിത്വബോധം ഉണർത്തിയേക്കാവുന്ന മറെറല്ലാക്കാര്യങ്ങളേയുംകുറിച്ചുള്ള പഠനവുംകൊണ്ടു തിരുസ്സഭയുടെ ആദ്ധ്യാത്മികതപാധനയ്യവും പരിപോഷകവുമായിത്തീരണം."

സമയമോ പരിധിയോ പരിഗണിക്കാതെ സാഹിത്യസേവനംവഴി ഓരോരുത്തരുമായി ആശയവിനിമയം നടത്തുകയും അവരവരുടെ തത്വസംഹിതകർത്തമ്മിൽ ഐകരൂപ്യം വരുത്തുകയും ചെയ്ത അനുഗ്രഹീതവ്യക്തികളാണു് സഭാപിതാക്കന്മാർ. ഈ യോജിപ്പുകാരണമാണു് അവരുടെ പ്രബോധനങ്ങളുടെ മൂല്യം സ്ഥലകാലങ്ങളെ അതിജീവിച്ചു് ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നതു്. ക്രിസ്തു തന്റെ അപ്പസ്തോലന്മാർക്കു വെളിപ്പെടുത്തുകയും അവർ വഴി മറുള്ളവരിലേക്കു് കൈമാറപ്പെടുകയും ചെയ്ത കുറെ നിത്യസത്യങ്ങളിലാണു് ക്രൈസ്തവതത്വം പ്രധാനമായും വേരുന്നിയിരിക്കുന്നതു്. അപ്പസ്തോലനായ വിശുദ്ധ യോഹന്നാന്റെ മരണത്തോടുകൂടി (ഏകദേശം എ. ഡി. 100) പരസ്യമായ ആവിഷ്കരണം പൂർത്തിയായെങ്കിലും, ആ സത്യങ്ങളുടെ വിവരണവും വ്യാഖ്യാനവും വികസനവും ഒരു തുടർച്ചയായ പ്രക്രിയയാണു്. കത്തോലിക്കാ പ്രബോധനങ്ങളെ അവയുടെ വ്യക്തവും നിയതവുമായ രൂപത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുകയെന്ന അതിസൂക്ഷ്മമായ ചുമതലയാണു് സഭാപിതാക്കന്മാർ ഏറെറടുത്തതു്. അന്നത്തെ സാഹ

ചര്യങ്ങൾ വളരെ വിഷമം പിടിച്ചതായിരുന്നു. ക്രൈസ്തവരിൽ വളരെപ്പേർ തിരുസ്സഭാപ്രബോധനങ്ങളെ ഭാഗികമായെങ്കിലും നിരസിക്കുകയോ തെറ്റായി ധരിക്കുകയോ ചെയ്തു. തന്നെയുമല്ല, ദൈവശാസ്ത്രപരമായ ആയങ്ങൾ ലത്തീനിലോ ഗ്രീക്കിലോ പ്രകടിപ്പിക്കുവാനുള്ള അംഗീകൃതസാങ്കേതിക പദങ്ങളും അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. തെറ്റുകൾക്കും പാഷണ്ഡതകൾക്കും ക്രൈസ്തവതത്ത്വങ്ങളുടെ അപഭ്രംശത്തിനും ക്രിസ്ത്യാനികൾതന്നെ ഇടം നല്കിയതു് മേൽകാണിച്ച കാരണങ്ങളാലാണു്.

ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക ആരാധനക്രമത്തോടോ ആചാരസമ്പ്രദായത്തോടോ സഭയെ താദാത്മ്യപ്പെടുത്തുവാൻ നമ്മിലുള്ള അഭിനിവേശം അത്ര ആശാസ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ദൈവശാസ്ത്രപര്യവേഷണത്തിൽ ഈയിടെയുണ്ടായ നേട്ടങ്ങൾ സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ കാലങ്ങളിലെ സൂക്ഷ്മവിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു ക്രൂതലായറിയുവാൻ നമ്മെ പ്രേരിപ്പിച്ചു; പ്രത്യേകിച്ചു് ആരാധനക്രമം, വൈദികന്റെ ഇടയനടുത്ത പ്രവർത്തനങ്ങൾ, അല്മായർ, സഭാഘടന മുതലായവസംബന്ധിച്ചു്. കത്തോലിക്കാസഭയിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞുപോയവരിൽ വളരെപ്പേർ സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ വീക്ഷണഗതിയുമായി ഒരു ധാരണയിലെത്തിയിട്ടുണ്ടു്. കാരണം, ഈ വീക്ഷണഗതി പാരമ്പര്യത്തോടു് വളരെയേറെ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സുവിശേഷവ്യാഖ്യാനത്തിനുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നതിൽ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പങ്കു് ഇന്നും അനിഷേധ്യമാണു്. കത്തോലിക്കാ ദൈവവിജ്ഞാനീയത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള പുത്തൻ പ്രവണതകൾ സഭയിലെ വിവിധ പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ ബാഹ്യാചാരങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വിടവു് നികത്തിവരുന്നു. ഏകൃമേനിസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കൗൺസിൽ ഡിക്രിയിൽ ഹിതമായൊരു ഏകൃമേനിസത്തിനുവേണ്ട വ്യവസ്ഥകൾ വ്യക്തമായി സമർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും സഭാത

ലത്തിലുണ്ടായ പ്രധാനപ്പെട്ട രണ്ടു വിഭജനങ്ങൾക്കിടയിൽ വിവേകപൂർവ്വകമായ പുനരൈക്യപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും പ്രസ്തുത വ്യവസ്ഥകളിൽ കാര്യമായ പരിഗണനകൾ നല്കിയിട്ടുണ്ട് (n. 13). പൗരസ്ത്യസഭകളെക്കുറിച്ചു് നാം ഇപ്രകാരം വായിക്കുന്നു: "ആശ്രമികജീവിതത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും പ്രകാശനം നല്കിയ ആധ്യാത്മികപാരമ്പര്യങ്ങളുടെ മുതൽക്കൂട്ടുകൾ പൗരസ്ത്യസഭകളിലും കാണേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ സുവർണ്ണകാലംമുതലാണു് ആശ്രമികാധ്യാത്മികത പൗരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിൽ പരിപുഷ്ടി പ്രാപിച്ചതു്. അനന്തരം പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലേക്കും വ്യാപിക്കുകയും അവിടെ ആശ്രമികജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമിട്ടുകയുംചെയ്തു. ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൽനിന്നാണു ലത്തീൻ സന്ന്യാസജീവിതം ഉദയംചെയ്യുകയും നിരന്തരം നവചൈതന്യം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തതു്. ദൈവികരഹസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വിചിന്തനത്തിലേക്കു് മനുഷ്യനെ പൂർണ്ണമായും ഉയർത്തുന്ന പൗരസ്ത്യസഭാപിതാക്കന്മാരുടെ ആധ്യാത്മികഭാണ്ഡാഗാരം ആവശ്യം പ്രയോജനപ്പെടുത്തുവാൻ കത്തോലിക്കരെ ഉപദേശിക്കയുംചെയ്തു" (n. 15). ഈ സമീപനം പാശ്ചാത്യാചാരങ്ങളും പൗരസ്ത്യപാരമ്പര്യങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഇതാണു് ദൈവവിജ്ഞാനീയത്തിലെ പ്രക്രിയകളിലൊന്നു്.

ദൈവശാസ്ത്രതത്ത്വങ്ങളുടെ പ്രകടനത്തിലുള്ള ന്യായമായ വൈവിധ്യത്തെ സംബന്ധിച്ച പ്രബോധനത്തിലും കൗൺസിൽ ഇതേ നിലപാടാണു സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. "ആവിഷ്കൃതസത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനത്തിൽ ദൈവികകാര്യങ്ങൾ ഏറ്റു പറയുന്നതിലും ഗ്രഹിക്കുന്നതിലും കീഴ്ക്കും പടിഞ്ഞാറും വിവിധ മാർഗ്ഗങ്ങളും സമീപനങ്ങളുമാണു് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അപ്പോൾ, ചിലയവസരങ്ങളിൽ ഒരു പാരമ്പര്യം ഒരാവിഷ്കൃതസത്യത്തിന്റെ ചില സ്വഭാവങ്ങളെക്കുറിച്ചു് മറെറാന്നിനേക്കാൾ മതിപ്പു പുലർത്തുകയോ, അവ ക്രൂ

തൽ നന്നായി പ്രകടിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിൽ അത്ഭുത ത്തിനവകാശമില്ല. തദവസരങ്ങളിൽ, പ്രസ്തുത ദൈവവിജ്ഞാ നീയസമർത്ഥനങ്ങൾ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളെന്നതിനേക്കാൾ പുസ്തകങ്ങളായിട്ടാണു നാം പലപ്പോഴും കണക്കാക്കേണ്ടതു്. പൗരസ്ത്യസഭയുടെ ആധികാരികമായ ദൈവശാസ്ത്രപാരമ്പര്യ ങ്ങൾ സുവിശേഷത്തിൽ ആഴമായി വേരുന്നിയതാണെന്നും, ആരാധനക്രമത്തിന്റെ ജീവനിൽ സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടുകയും പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെട്ടുകയും, പൗരസ്ത്യസഭകളിലെ ആധ്യാത്മി ക എഴുത്തുകാരുടേയും പിതാക്കന്മാരുടേയും കൃതികളാലും അപ്പ സ്തോലന്മാരുടെ സജീവപാരമ്പര്യത്താലും പരിപോഷിപ്പിക്ക പ്പെട്ടുകയും ചെയ്തതാണെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കണം" (n. 17). ധന്യവും പൊതുവുമായ ഈ പിതൃസ്വത്തു് പ്രധാനമായും പി രിഞ്ഞുപോയ സഭാവിഭാഗങ്ങളെ റോമിനോടും, ആദിമസഭയു ടെ ആചാരങ്ങളെ ആധുനികസഭയുടെ ഘടനാരീതിയോടും, അ തിന്റെ ദൈവവിജ്ഞാനീയ തത്വസംഹിതകളോടും സംയോ ജിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കണ്ണിയാണു്. സഭയുടെ ആരാധനയുടേയും ശിക്ഷണത്തിന്റേയും വരുവാനിരിക്കുന്ന സംസ്കാരപരവും അനുഷ്ഠാനപരവുമായ പരിവർത്തനങ്ങൾക്കുവേണ്ട മൂല തത്വ ങ്ങൾ സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ കൃതികളിലും തത്വങ്ങളിലും കാ ണാം. ആധുനിക മനുഷ്യനു സ്വീകാര്യമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ദൈ വവിജ്ഞാനീയ സ്ഥിരീകരണത്തിനും ഇതാവശ്യമാണു്. ബൈബിൾ സ്വഭാവത്തിനും സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ ആദർശ ത്തിനുമനുസരിച്ചുള്ള സഭാഘടനതന്നെ ഇതിനുദാഹരണമ ല്ലേ? സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ ദൈവവിജ്ഞാനീയത്തെക്കുറിച്ചു പഠിക്കുവാൻ ശരിയായൊരു നിർദ്ദേശമായി ഇതു കണക്കാക്ക പ്പെടുമെന്നതും നിസ്സംശയമാണു്.

സഭ പുരാതനകാലത്തിൽ

മതബോധനം നടത്തുന്നവരുടെ മനസ്സിനെ ദൈവികകാര്യങ്ങളിലേക്കു തിരിച്ചുകൊണ്ടു് തികച്ചും മാനുഷികമായ രീതിയിലാണു സഭ പ്രബോധനവും വിവരണവും നടത്തേണ്ടിയിരുന്നതു്. തത്വവിശദീകരണത്തിനേറയും വ്യാഖ്യാനത്തിനേറയും പുരോഗമനത്തിൽ സാക്ഷികളും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രതിനിധികളുമായി ആദ്യനൂറാണ്ടുകളിലുണ്ടായിരുന്നവർ താഴെപ്പറയുന്നവരാണു്:

ഒന്നാം നൂറാണ്ടു്

അപ്പസ്തോലികപിതാക്കന്മാർ

സ്മിർണിയിലെ വി. പോളികാർപ്പു് (മരണം ഏ. ഡി. 155), വി. പപ്പിയാസു് (Hierapolis), അന്ത്യോക്യായിലെ വി. ഇഗ്നേഷ്യസു് (ഏ. ഡി. 107), റോമിലെ വി. ക്ലെമൻറു് (ഏ. ഡി. 97). അപ്പസ്തോലന്മാരുടേതുപോലെ സംക്ഷിപ്തവും ലളിതവുമായ ലിഖിതങ്ങളാണു് ഇവരുടേതു്. അവയുടെ ഉദ്ദേശ്യം, വിശ്വാസികളെ ഉപദേശിക്കുവാനും സംഘടിപ്പിക്കുവാനും വിശ്വാസത്തിലേയ്ക്കും പരിശുദ്ധിയിലേയ്ക്കും അവരെ നയിച്ചു് ആത്മീയമായി ശക്തിപ്പെടുത്തുവാനുമായിരുന്നു.

രണ്ടാംനൂറാണ്ടു്

ന്യായവാദികർ (Apologists)

മതപീഡനങ്ങൾക്കും ദോഷാരോപണങ്ങൾക്കുമെതിരായി ഉറച്ചുനില്ക്കുവാൻ അവർ തങ്ങളുടെ സഹോദരർക്കു് എഴുത്തുകൾവഴി പ്രചോദനം നല്കി. ഗ്രാറസു് (Gudratus)

അരിസ്റ്റീദസ് (Aristides), റേഷ്യൻ (Tatian), വി. ജസ്റ്റിൻ (St. Justine of Rome) എന്നിവർ ആദ്യവിഭാഗത്തിലും പ്പെടുന്നു.

രണ്ടാംശതകത്തിലെ പാഷണ്ഡികളുടെ ആക്രമണങ്ങളെ ചെറുത്തു നിന്നവരിൽ പ്രഥമഗണനീയനാണു് വി. ഇരണേവൂസ്. ആദ്യത്തെ പ്രമുഖ കത്തോലിക്കാ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനെന്ന സ്ഥാനത്തിനും അദ്ദേഹം അർഹനായി. വ്യപദേഷ്ടാക്കളുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നതിനാൽ നിഷ്കൃഷ്ടാർത്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ സഭാപിതാവെന്നു വിളിച്ചുകൂടാ. എങ്കിലും തിരുസ്സഭയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് പ്രത്യേക പരിഗണനയുണ്ടെന്നതു കൂടാതെ ആദിമസഭയിലെ വിശ്വാസസത്യങ്ങളുടെ ഒരു സാക്ഷിയുംകൂടിയാണദ്ദേഹം.

മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടു്

ക്രൈസ്തവപണ്ഡിതന്മാരുടെ കാലം

ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ പ്രവീണരായ പല പണ്ഡിതന്മാരേയും ലത്തീൻഭാഷയിലും ഗ്രീക്കു സാഹിത്യത്തിലും കാണുവാൻ കഴിയും.

a) ലത്തീൻസഭാപിതാക്കന്മാർ

തെർത്തുല്യൻ (155—220), വി. സിപ്രിയൻ (258 ഏ. ഡി.), അർണോബിയസ് (260—327), ലക്റാൻസിയസ് (300 ഏ. ഡി.) എന്നിവർ കൂട്ടത്തിൽ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നുണ്ടു്. ആചാര്യഭാഷയായ ലത്തീന്റെ പ്രണേതാവു

ക്കുടി ആയ തെർത്തുല്യനായിരുന്ന ആദ്യകാലത്തെ ട്രിനിറേറ റിയൻവാദങ്ങളിലെ എഴുത്തുകാരിൽ ഏറ്റവും കഴിവുറ്റ വ്യക്തി. വിശാലവും ക്രർമ്മവുമായ ബുദ്ധിശക്തിയും ആകർഷണീയമായ വാഗ്മിതവും പദങ്ങളുടെ ഉപയോഗത്തിലുള്ള കൃത്യതയുമാണ് അദ്ദേഹത്തെ ഈ സ്ഥാനത്തെത്തിച്ചത്.

b) ഗ്രീക്കു സഭാപിതാക്കന്മാർ

ഇവരിൽ പ്രധാനികം വി. ഹിപ്പോളിറ്റ്(Hippolyte), അലക്സാൺഡ്രിയായിലെ ക്ലെമെൻറ്, ഒരിജൻ എന്നിവരാണ്.

c) സിറിയൻ സഭാപിതാക്കന്മാർ

ഇവർ കൂട്ടത്തലായറിയപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങിയത് ക്രിസ്താബ്ദം നാലാം ശതകത്തിൽ വി. അഫ്രാത്തസിന്റേയും എഫ്രേമിന്റേയും രംഗപ്രവേശത്തോടെയാണ്.

നാലും അഞ്ചും നൂറ്റാണ്ടുകൾ

"മറെറാരിക്കലും ക്രിസ്തീയസത്യം ഇത്രമാത്രം വ്യക്തമായും വിശദമായും ആധികാരികമായും വിശദീകരിക്കപ്പെടുകയോ വികസ്വരമാക്കപ്പെടുകയോ പരിപാലിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. തിരുസ്സഭയിലേ ഉന്നതന്മാരായ പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാരുടെ കാലഘട്ടമാണിത്"" (Marian, Histoire de I 'Eglise, I, 586). ആ കാലഘട്ടത്തെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട പതിനെട്ട് സഭാപിതാക്കന്മാരെയും ആറും, ഏഴും, എട്ടും നൂറ്റാണ്ടുകളിലുള്ള നാലു സഭാപിതാക്കന്മാരെയുംപറ്റിയുള്ള സാമാന്യം വിശദമായൊരു പഠനമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം.

യുവവൈദികരുടെ ആദ്യത്തെ കൃതിയെന്ന നിലയിൽ തന്നെ അതിന്റേതായ ചില പരിമിതികൾ ഇതിൽ കണ്ടേക്കാം. സഭാപിതാക്കന്മാരെപ്പറ്റിയുള്ള (Patrology) ക്ലാസ്സിൽ കിട്ടിയ ആശയങ്ങൾവച്ച്, തുടർന്നു നടത്തിയ പഠനങ്ങളുടെ ഫലമാണ് ഈ കൃതി. സഭാപിതാക്കന്മാരെയും അവരുടെ തത്വസംഹിതകളേയും സംബന്ധിച്ച സാമാന്യജ്ഞാനമെങ്കിലും നല്കുവാൻ ഈ പുസ്തകമുപകരിക്കുമെന്നു തീർച്ച.

ആലുവാ
3—12—1966

ഫാ. മൈക്കൾ എയിഞ്ചൽ
ഒ. സി. ഡി.
റെക്ടർ, പൊന്തിഫിക്കൽ സെമിനാരി

I

വി. അത്തനാസിയസ്

ജീവചരിത്രം

ബാല്യകാലം

മെഡിറ്ററേനിയൻ കടൽത്തീരത്തുകൂടി ഉയരം കുറഞ്ഞ ഒരു കറുത്ത മനുഷ്യൻ സാവധാനത്തിൽ നടന്നകലുന്നു. അല്പം വളവുള്ള മൂക്കും ചെറിയ അധരങ്ങളും ചെമ്പിച്ച താടിമീശയും അദ്ദേഹത്തിന്റേതാണു്. വിനീതനെങ്കിലും ധീരനാണു് ആ ഇരുപത്തഞ്ചുകാരൻ. മാലാഖയ്ക്കുടത്ത മുഖഭാവം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയനൈർമ്മല്യത്തെ തികച്ചും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. മുഖപ്രസാദത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നവയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെറിയ കണ്ണുകൾ. വിനയഭാരംകൊണ്ടു നിസ്സാരമായ ഒരു വളവുമുണ്ടു് ആ ചെറുപ്പക്കാരനു്. "പാഷണ്ഡതയെ തകർക്കാൻ ദൈവം നിർമ്മിച്ച ഒരു ചുറ്റിക"യാണു് ആ കൃശഗാത്രൻ. അലക്സാൻഡ്രിയായിലേ അലക്സാണ്ടർ മെത്രാന്റെ സെക്രട്ടറിയാണു് ആ കൊച്ചുമനുഷ്യൻ. ആര്യൻ പാഷണ്ഡികളുടെ പേടിസ്വപ്നമായ വി. അത്തനാസിയസ്

അത്തനാസിയസ് 295-ൽ അലക്സാൺഡ്രിയായിൽ ജനിച്ചു. പുണ്യസമ്പന്നരായ മാതാപിതാക്കൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ അതീവശ്രദ്ധാലുക്കളായിരുന്നു. പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസത്തോടൊപ്പം അദ്ദേഹം പുണ്യവും സമ്പാദിച്ചു. ചില ചരിത്രകാരന്മാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബാല്യകാലത്തു നടന്നുവെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഒരു സംഭവം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അത്തനാസിയസ്, കുട്ടികളെ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു കടൽക്കരയിൽക്കൂടി നടന്നിരുന്നു. അദ്ദേഹം മെത്രാനും, കുട്ടികൾ ജ്ഞാനസ്നാനാർത്ഥികളുമായി അഭിനയിച്ചു. ജ്ഞാനസ്നാനത്തിന്റെ കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ യാതൊരു തെറ്റും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. യാദൃശ്ചികമായി ഇവയെല്ലാം സ്ഥലത്തെ മെത്രാനായ അലക്സാണ്ടറിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപെട്ടു. അദ്ദേഹം കുട്ടികളെ വിളിച്ചു കൗതുകപൂർവ്വം ചോദ്യംചെയ്തു. അത്തനാസിയസ് നല്കിയ ജ്ഞാനസ്നാനം വാസ്തവമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ മെത്രാൻ കുട്ടികളെ ആശീർവ്വദിച്ചയച്ചു.

ബാലനായ അത്തനാസിയസിൽ വിളങ്ങിയിരുന്ന പുണ്യവും തീക്ഷ്ണതയും ഉന്നതതരമായ ഒരു ദൈവവിളിയുടെ ചൂണ്ടുപലകയാണെന്നു് അലക്സാണ്ടർ മനസ്സിലാക്കി. അതുമുതൽ അദ്ദേഹം അത്തനാസിയസിന്റെ പഠനകാര്യത്തിൽ ശ്രേഷ്കാന്തി പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും നിർദ്ദേശങ്ങൾ നല്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. വിശുദ്ധിയിലും വിജ്ഞാനത്തിലും പരിശീലിക്കുവാനായി അലക്സാണ്ടർ അദ്ദേഹത്തെ തന്റെകൂടെത്തന്നെ താമസിപ്പിച്ചു. അധികതാമസമെന്യേ അദ്ദേഹം അലക്സാണ്ടറിന്റെ സെക്രട്ടറിയായി. പാരമ്പര്യത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തെ അപഗ്രഥനംചെയ്തു പഠിക്കുന്നതിനും അലക്സാണ്ടറിന്റെ പുണ്യമാതൃകകൾ തന്നിൽ പകർത്തുന്നതിനും ഈ സഹവാസം അത്തനാസിയസിനവസരം നല്കി. ക്രൂടാതെ ഭൗതികശാസ്ത്രങ്ങളിലും അദ്ദേഹം സാമാന്യജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചു.

പുണ്യപൂർണ്ണത പ്രാപിക്കണമെന്ന ആഗ്രഹത്തോടെ അദ്ദേഹം ആഫ്രിക്കൻ വനാന്തർഭാഗത്തേക്കുപോയി. വി. അന്തോനി വനവാസം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. അദ്ദേഹത്തോടുകൂടി ഒരു ശിഷ്യനും ശുശ്രൂഷകനും എന്ന നിലയിൽ അത്തനാസിയസ് കുറെക്കാലം ജീവിച്ചു. ഇക്കാലത്തായിരിക്കണം അദ്ദേഹം വി. അന്തോനിയുടെ ജീവചരിത്രം എഴുതിയത്. നിരന്തരധ്യാനവും ഒരു മഹാവിശുദ്ധന്റെ സഹവാസവുംവഴി അത്തനാസിയസ് ദൈവശുശ്രൂഷയ്ക്കു തന്നെത്തന്നെ ഒരുക്കി.

അലക്സാൺഡ്രിയായിൽ തിരിച്ചെത്തിയ അദ്ദേഹത്തെ അലക്സാണ്ടർമെത്രാൻ സ്നേഹപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചു കൂടെത്താമസിപ്പിച്ചു. ഇക്കാലത്താണ് അത്തനാസിയസ് പുറജാതിക്കാക്കെതിരായും (Adversus Gentes) മനുഷ്യാവതാരത്തെപ്പറ്റിയും രണ്ടു വിശിഷ്ട കൃതികൾ രചിച്ചത് (318). വിശുദ്ധിയും വിജ്ഞാനവും വിവേകവുംനിറഞ്ഞ അത്തനാസിയസിനു് അലക്സാണ്ടർ ആറാംപട്ടം നല്കി (319). അത്തനാസിയസിന്റെ ഉപദേശം ശ്രവതാഭരണത്തിൽ തനിക്കു സഹായകമാകുമെന്നു് അദ്ദേഹം കരുതി, പ്രത്യേകിച്ചും അപകടംനിറഞ്ഞ അക്കാലത്തു്.

പാഷണ്ഡതയ്ക്കെതിരെ പടവാളുയർത്തുന്നു.

ആരിയസ് തന്റെ അബദ്ധസിദ്ധാന്തങ്ങൾ അലക്സാൺഡ്രിയായിൽ പ്രസംഗിച്ചുതുടങ്ങിയ അവസരമായിരുന്നു അത്. സത്യവിശ്വാസത്തിനൊരു വെല്ലുവിളിയായിരുന്നു ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വത്തെ നിഷേധിക്കുന്ന ആരിയൻ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ. ധീരചിത്തനായ അത്തനാസിയസ് ആ വെല്ലുവിളിയെ ധൈര്യപൂർവ്വം നേരിടുകതന്നെ ചെയ്തു. അത്തനാസിയസി

ന്റെ സഹായത്താലും പ്രേരണയാലും അലക്സാണ്ടർമെത്രാൻ ഈജിപ്തിലേയും ലിബിയയിലേയും മെത്രാന്മാരുടെ ഒരു കൗൺസിലിൽ ആരിയസിനേയും അനുയായികളേയും സഭാഭ്രഷ്ടരാക്കി. അനുതപിച്ചാലും പാപികളെ വീണ്ടും സഭയിലേക്കു സ്വീകരിക്കുന്നതിനെ മെലേസിയസ് മെത്രാൻ എതിർത്തു. ഈ എതിർപ്പ് ഈജിപ്തിൽ ഒരു ശീശ്മയായി വളർന്നു.

ഒരു ഡീക്കനായിരിക്കേ അത്തനാസിയസ് സ്വന്തം മെത്രാനായ അലക്സാണ്ടറിന്റെ സെക്രട്ടറിയും സഹചാരിയുമായി 325-ലെ നിക്യാസൂനഹദോസിൽ സംബന്ധിച്ചു. ആരിയന്മാർക്കെതിരായി സത്യവിശ്വാസം സംരക്ഷിക്കുന്നതിൽ പ്രകടിപ്പിച്ച ശ്രേഷ്ഠകാന്തി അദ്ദേഹത്തെ ശ്രദ്ധേയനാക്കി. കൗൺസിലിന്റെ ചർച്ചകളിലും നിശ്ചയങ്ങളിലും അദ്ദേഹം ഗണ്യമായ പങ്കു വഹിച്ചു.

അലക്സാണ്ടറിന്റെ പിൻഗാമി

മരണാസന്നനായ അലക്സാണ്ടർമെത്രാൻ ഒരു പ്രത്യേക ദൈവികപ്രേരണയാൽ തന്റെ പിൻഗാമിയായി അത്തനാസിയസിനെ തെരഞ്ഞെടുക്കണമെന്നു വൈദികഗണത്തോടു നിർദ്ദേശിച്ചു. ഇതറിഞ്ഞ അത്തനാസിയസ് ഓടിയൊളിച്ചെന്നു ചില ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നുണ്ട്. ഏതായാലും അലക്സാണ്ടറിന്റെ മരണശേഷം ജനങ്ങളും വൈദികരുംചേർന്നു അദ്ദേഹത്തെ ഏകകണ്ഠമായി തെരഞ്ഞെടുത്തു. അങ്ങനെ അദ്ദേഹം 326(?)-ൽ അലക്സാണ്ടർമെത്രാന്റെ പിൻഗാമിയായപ്പോൾ ആരിയൻ പാഷണ്ഡതക്കെതിരേ സുശക്തമായ ഒരു കോട്ട ഉയരുകയത്രേ ചെയ്തത്. മെത്രാനായതിനുശേഷം അത്തനാസിയസ് തന്റെ ശക്തിമുഴുവനും ജീവിതംതന്നെയും പാഷണ്ഡതയുടെ നിർമ്മാർജ്ജനത്തിനായി ഉഴിഞ്ഞുവച്ചു.

അലക്സാൺഡ്രിയാ പാത്രിയർക്കാസനത്തിനു(1) കീഴിലുള്ള എല്ലാ പള്ളികളും അദ്ദേഹം ഔദ്യോഗികമായി സന്ദർശിച്ചു. സഭാംഗങ്ങളെ വിശ്വാസത്തിൽ സ്ഥിരപ്പെട്ടുത്തുക അന്നാവശ്യകമായിരുന്നു. കാരണം, സത്യവിശ്വാസത്തേയും നിക്യാസൂനഹദോസിനേയും എതിർക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ മെലേസിയൻ ശീശ്മക്കാരും ആരിയൻ പാഷണ്ഡതക്കാരും യോജിക്കുകയും സഹകരിച്ചു പ്രവത്തിക്കുകയുംചെയ്തു. അതേപ്പറ്റി വി. അത്തനാസിയസ്‌ പറയുന്നതിപ്രകാരമാണു്: ഹേറോദേസും പീലാത്തോസും ക്രിസ്തുവിനെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതിൽ യോജിക്കുവാനായി തങ്ങളുടെ ശത്രുത ഉപേക്ഷിച്ചതുപോലെ, മെലേസിയന്മാരും ആരിയന്മാരും സത്യത്തിനെതിരായി സഖ്യമുണ്ടാക്കുന്നതിനു തങ്ങളുടെ നിസ്സാരവൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ അവഗണിച്ചു

പ്രതിക്കൂട്ടിൽ

കോൺസ്റ്റന്റൈൻ ചക്രവത്തി അവസാനകാലത്തു് ആരിയൻഭാഗത്തു ചേർന്നു. ബഹിഷ്കൃതരായ ആരിയസിനേയും കൂട്ടരേയും അദ്ദേഹം തിരികെ വിളിച്ചു. ചക്രവത്തി നിർബന്ധിച്ചെങ്കിലും ആരിയസിനെ സഭയിൽ സ്വീകരിക്കുവാൻ അത്തനാസിയസ്‌ സമ്മതിച്ചില്ല. ധീരമായ ഈ നിലപാടാണു് അദ്ദേഹത്തെ ചക്രവത്തിയുടെ അപ്രീതിക്കും ആരിയന്മാരുടെ ശത്രുതയ്ക്കും പാത്രമാക്കിയതു്. അത്തനാസിയസിന്റെ നാശമാണു തങ്ങളുടെ വിജയമെന്നു് ആരിയന്മാർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. അതിനായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ

---

(1) റോമ്മാ കഴിഞ്ഞാൽ പ്രഥമസ്ഥാനമുള്ള പാത്രിയർക്കാസനമായി അലക്സാൺഡ്രിയാ പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. നിക്യാസൂനഹദോസ്‌ (325) ഇതംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

പല ആരോപണങ്ങളും ആരിയന്മാരും മെലേസിയന്മാരുംചേ ന്നുന്നയിച്ചു.

ഈ ആരോപണങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ അത്തനാസിയസിനെ വിചാരണചെയ്യുന്നതിനു ചക്രവർത്തി ടയറിൽ ഒരു കൗൺസിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടി. അത്തനാസിയസ് "പ്രതിക്കൂട്ടി"ലത്രേ നിറുത്തപ്പെട്ടതു്. ഇതിൽ സംബന്ധിച്ച മെത്രാന്മാരിലധികവും ആരിയന്മാരായിരുന്നു. വിശുദ്ധവസ്തു ലംഘനം, മോഷണം, വ്യഭിചാരം ആദിയായ അനവധി കുറ്റങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൽ ആരോപിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ, എല്ലാം അവാസ്തവമെന്നു തെളിഞ്ഞു. അവസാനം, അത്തനാസിയസ് അർസേനിയസ് എന്ന മെലേസിയൻ മെത്രാനെ വധിച്ചെന്നു് അവർ വാദിച്ചു. പക്ഷേ, അർസേനിയസിനെ ആ കൗൺസിലിൽ ഹാജരാക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. അവരുടെ ശ്രമം വിഫലമായെങ്കിലും അത്തനാസിയസിനെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കിക്കൊണ്ടാണു് അവർ കൗൺസിൽ ഉപസംഹരിച്ചതു്.

കൗൺസിലിന്റെ നടപടിക്രമങ്ങളെപ്പറ്റി ചോദിച്ച ചക്രവർത്തിയുടെ മുമ്പാകെ അവർ ഒരാരോപണംകൂടി അത്തനാസിയസിന്റെ പേരിൽ കൊണ്ടുവന്നു. ഈജിപ്തിൽനിന്നു കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിലേക്കുവന്ന ഒരു ധാന്യക്കപ്പൽ അദ്ദേഹം തടഞ്ഞു! ഈ ആരോപണം ചക്രവർത്തി വിശ്വസിക്കയാൽ അത്തനാസിയസ് 335-ൽ ടയറിലേക്കു നാടുകടത്തപ്പെട്ടു.

കോൺസ്റ്റന്റൈൻ ചക്രവർത്തിയുടെ മരണശേഷം (337) പാശ്ചാത്യറോമ്മായുടെ അധിപനായ കോൺസ്റ്റന്റൈൻ രണ്ടാമൻ അത്തനാസിയസിനെ അലക്സാൻഡ്രിയായിലേക്കയച്ചു. എന്നാൽ ആരിയന്മാരും ആരിയൻപക്ഷക്കാരായ പൗരസ്ത്യദേശത്തെ കോൺസ്റ്റാൻസിയസ് ചക്രവർത്തിയും അലക്സാൻഡ്രിയായിൽ താമസിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തെ അനുവ

ദിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ട്, അത്തനാസിയസ് റോമിലേക്ക്—ജൂലിയസ് പാപ്പായുടെ പക്കലേക്ക—തിരിച്ചു. മാർപ്പാപ്പാ ഒരു കൗൺസിലിൽ അദ്ദേഹത്തെ നിയമാനുസൃമായ പാത്രിയർക്കീസായി സ്ഥിരീകരിച്ചെങ്കിലും കുറേക്കാലത്തേക്ക റോമിൽത്തന്നെ താമസിക്കേണ്ടിവന്നു.

പാശ്ചാത്യദേശത്തെ കോൺസ്റ്റാൻസ് ചക്രവർത്തിയുടെ ശ്രമഫലമായി സാർഡിക്കായിൽ ഒരു കൗൺസിൽ (347) നടത്തപ്പെട്ടു. പാഷണ്ഡികളെയെല്ലാം സഭാഭ്രഷ്ടരാക്കി. തന്നിമിത്തം അത്തനാസിയസിനെ പാത്രിയാർക്കാസനത്തിൽ പുനപ്രതിഷ്ഠിക്കുവാൻ കോൺസ്റ്റാൻസിയസ് നിർബ്ബന്ധിതനായി. അലക്സാൺഡ്രിയായിലെത്തിയ അത്തനാസിയസ് ഒരു കൗൺസിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടി സാർഡിക്കായുടെ നിശ്ചയങ്ങൾ സ്ഥിരീകരിച്ചു. പല പാഷണ്ഡികളുടേയും പുനരൈക്യത്തിനു കാരണമായി ഈ കൗൺസിൽ.

പീഡനങ്ങൾക്കുപുറമെ നാടുകടത്തലും

എന്നാൽ, കോൺസ്റ്റാൻസിയസ് റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ മുഴുവൻ അധിപനായപ്പോൾ ഒന്നിലധികം കൗൺസിലുകൾ നടത്തി അത്തനാസിയസിനെ ശപിച്ചു. ഇതിനംഗീകാരം നിഷേധിച്ച ലിബേരിയസ് പാപ്പായെ അദ്ദേഹം ആദ്യം നാടുകടത്തി (356). രണ്ടുകൊല്ലത്തിനുശേഷം നിവൃത്തിയില്ലാതെ വന്നപ്പോൾ മാർപ്പാപ്പാ പ്രസ്തുതശാപത്തിനംഗീകാരം നൽകിയെങ്കിലും റോമിൽ തിരിച്ചുവന്നശേഷം പഴയ നിലപാടുതന്നെ സ്വീകരിച്ചു.

ചക്രവർത്തി അത്തനാസിയസിനേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിലുള്ള വൈദികരേയും പീഡിപ്പിക്കുവാൻ ഈജിപ്തിലേ പട്ടാളമേധാവിയായ സിറിയാനസ് പ്രഭുവിനു ആജ്ഞ നല്കി.

അതനുസരിച്ച് ഒരു രാത്രി അദ്ദേഹം ആരിയന്മാരോടുകൂടി സൈന്യസമേതംവന്ന ദൈവാലയത്തെ വളഞ്ഞു. അത്തനാസിയസ് അപ്പോൾ ഒരു നിശാപ്രാർത്ഥനയിൽ കാർമ്മികത്വം വഹിക്കുകയായിരുന്നു. അവർ ബലമായി ദൈവാലയത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് അനേകം വിശ്വാസികളെ മുറിവേല്പിക്കുകയും കൊല്ലുകയുംചെയ്തു. ആ നല്ലയിടയൻ സ്വന്തം അജഗണത്തെ ചെന്നായ്ക്കളുടെ മുമ്പിൽ ഉപേക്ഷിച്ചശേഷം ഓടി രക്ഷപെടുവാൻ വിസമ്മതിച്ചു. ആകയാൽ വിശ്വാസികൾ വളരെ ബദ്ധപ്പെട്ട് അദ്ദേഹത്തെ അവിടെനിന്നു പുറത്തുകൊണ്ടുപോയി ഒളിവിൽ താമസിപ്പിച്ചു. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം അത്തനാസിയസ് ദക്ഷിണ ഈജിപ്തിലേ വനപ്രദേശത്തേക്കു പോയി.

കോൺസ്റ്റാൻസിയസ് ചക്രവർത്തി ആരിയൻപക്ഷക്കാരനായ ഒരു ജോർജ്ജിനെ അലക്സാൻഡ്രിയായിൽ മെത്രാനായി നിയമിച്ചു. അത്തനാസിയസാകട്ടെ, പക്കോമിയസ്, അന്തോനി തുടങ്ങിയ വിശുദ്ധരായ വനവാസികളോടു സഹവസിക്കുകയും സന്യാസികൾക്കു ഒരു നല്ലപിതാവിനെപ്പോലെ വർത്തിക്കുകയുംചെയ്തു. ഇങ്ങനെ കോൺസ്റ്റാൻസിയസിന്റെ മരണംവരെ (361) അദ്ദേഹത്തിനു വനാന്തരങ്ങളിൽക്കൂടി ചുറ്റി നടക്കേണ്ടിവന്നു. ആ വനാന്തരത്തിലേ ഏകാന്തതയിൽ വിശിഷ്ടങ്ങളായ പല കൃതികളും രചിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സമയവും സൗകര്യവുംലഭിച്ചു.

കോൺസ്റ്റാൻസിയസ് ചക്രവർത്തിയുടേയും ജോർജ്ജ് മെത്രാന്റേയും മരണശേഷം, ജൂലിയൻ ചക്രവർത്തിയായപ്പോൾ ബഹിഷ്കൃതരായ എല്ലാ മെത്രാന്മാരും തിരിച്ചു വിളിക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ അത്തനാസിയസ് ആറുകൊല്ലത്തെ പരദേശവാസത്തിനുശേഷം സ്വന്തം ജനങ്ങളുടെ പക്കലേക്കു തിരിച്ചുവന്നു (362). അദ്ദേഹത്തിന്റെ നഗരപ്രവേശം കത്തോലിക്കാ

വിശ്വാസത്തിന്റെ ഒരു വിജയമായിരുന്നു. താമസിയാതെ അത്തനാസിയസ് അലക്സാണ്ട്രിയായിൽ ഒരു കൗൺസിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടി. ഈ കൗൺസിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിയുടെ ദൈവത്വത്തെ നിഷേധിച്ചവരെ ശപിച്ചു. ആരിയൻ പാഷണ്ഡതയുടെ പ്രണേതാക്കളെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടരാക്കണമെന്നും, അനുതപിക്കുന്നപക്ഷം അവരെ സ്വീകരിക്കണമെന്നും തീരുമാനിച്ചു.

മതത്യാഗിയായ ജൂലിയൻ ചക്രവർത്തി ഇതറിഞ്ഞയുടനെ അത്തനാസിയസിനെ വീണ്ടും നാടുകടത്തി. മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹത്തെ വധിക്കുവാൻ ഒരു ദൂതനേയും അയച്ചു. അയാൾ അദ്ദേഹത്തെ അന്വേഷിച്ചു പുറപ്പെട്ടെങ്കിലും കണ്ടെത്തിയില്ല. ഒരിക്കൽ നൈൽനദിയിൽക്കൂടി യാത്രചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന അത്തനാസിയസിനെ അയാൾ അനുഗമിച്ചു. അടുത്തുവന്നപ്പോൾ ആളെ മനസ്സിലാക്കാതെ അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചു: "താങ്കൾ അത്തനാസിയസിനെ കണ്ടോ?" സ്വരം അവ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ടു് അത്തനാസിയസ് പ്രതിവചിച്ചു: "അദ്ദേഹം നിങ്ങൾക്കു മുമ്പേയുണ്ടു്; വേഗത്തിൽ തുഴയുക". അയാൾ വേഗത്തിൽ തുഴഞ്ഞുപോകുകയും അത്തനാസിയസ് സാവധാനത്തിൽ തുഴഞ്ഞു സുരക്ഷിതനായി അലക്സാൻഡ്രിയായിലേക്കു തിരികെപ്പോരികയുംചെയ്തു. എങ്കിലും ഒളിവിൽ താമസിക്കുവാനേ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചുള്ളൂ. അത്തനാസിയസിനെ കൊല്ലുവാൻ ജൂലിയൻ വീണ്ടും കല്പിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം സ്ഥലം വിടുവാൻ നിർബന്ധിതനായി.

ജൂലിയൻ മരിച്ചപ്പോൾ (363) അത്തനാസിയസിനു തിരിച്ചുവരാറായി. മാത്രമല്ല, ജൂലിയന്റെ പിൻഗാമിയായ യോവിയൻ അദ്ദേഹത്തെ അലക്സാൻഡ്രിയായിലേക്കു ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്തു. അലക്സാൻഡ്രിയൻ ജനത തങ്ങളുടെ മെത്രാനെ സഹർഷം സ്വാഗതംചെയ്തു. ചക്രവർത്തി അദ്ദേഹ

ത്തിന്റെ വിശുദ്ധവും വിദഗ്ദ്ധവുമായ ഉപദേശം സ്വീകരിച്ചു. യോവിയന്റെ ഭരണകാലം എട്ടുമാസമേ ദീർഘിച്ചുള്ളൂ.

ആരിയൻ പക്ഷക്കാരനായ വാലൻസ് ചക്രവർത്തി കോൺസ്റ്റാൻസിയസ് ബഹിഷ്കരിച്ച എല്ലാവരേയും നാടുകടത്തി. അങ്ങനെ അത്തനാസിയസ് അഞ്ചാംപ്രാവശ്യം ബഹിഷ്കൃതനായി(367). എന്നാൽ, ജനങ്ങൾ പ്രക്ഷുബ്ധരായപ്പോൾ ചക്രവർത്തിക്ക് അദ്ദേഹത്തെ തിരികെ വിളിക്കേണ്ടിവന്നു. അതുമുതൽ മരണംവരെ അദ്ദേഹം ശാന്തമായി സഭാഭരണം നടത്തി. ഒരു കൗൺസിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടി നിക്യാസൂനഹദോസിന്റെ നിശ്ചയങ്ങളെ വീണ്ടും സ്ഥിരീകരിക്കുകയും അവയോടു വിശ്വസ്തരായിരിക്കുവാൻ ആഫ്രിക്കൻമെത്രാന്മാരെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

അന്ത്യദിനങ്ങൾ

അസംഖ്യം ഉപദ്രവങ്ങളേയും അവാച്യമായ പീഡകളേയും അതിജീവിച്ച അത്തനാസിയസ് നാല്പത്താറുകൊല്ലം അലക്സാൻഡ്രിയൻസഭയെ ഭരിച്ചശേഷം 373 മേയ് രണ്ടാം തീയതി വിശുദ്ധമായ മരണംവഴി തന്റെ ഇഹലോകജീവിതത്തിനു വിരാമമിട്ടു. വി. അപ്പസ്തോലനെപ്പോലെ അദ്ദേഹം "നല്ല യുദ്ധംചെയ്തു; ഓട്ടം പൂർത്തിയാക്കി: വിശ്വാസം സംരക്ഷിച്ചു" (2 തിമോ. 4: 7).

സത്യത്തെ ബലികഴിച്ചുകൊണ്ടുള്ള യാതൊരു ഒത്തുതീർപ്പിനും അത്തനാസിയസ് സന്നദ്ധനായിരുന്നില്ല. ആ നിശ്ചയദാർഢ്യവും അടിയുറച്ച വിശ്വാസവുമാണ് ശാരീരികവും മാനസികവുമായ മർദ്ദനങ്ങളെ ആജീവനാന്തം ചെറുത്തുനില്ക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തെ ശക്തനാക്കിയത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽ വർഷിക്കപ്പെട്ട ഉപദ്രവങ്ങളേയും അദ്ദേഹം സഹി

ച്ച ക്രൂരമായ ഞെരുക്കങ്ങളേയുംപററി വിശുദ്ധൻതന്നെ എഴുതിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നമുക്കവ വിശ്വസിക്കുന്നതിനു സാധിക്കും. പീഡാസഹനം അദ്ദേഹത്തെ ഒരു രക്തസാക്ഷിക്കു തുല്യനാക്കി. ജ്ഞാനവും വാഗ്വിലാസവും കൃതികളും സഭാപിതാക്കന്മാരുടെയിടയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു സമുന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനം നേടിക്കൊടുത്തു. പുണ്യവും ജീവിതമാതൃകയും അദ്ദേഹത്തെ ഒരു മഹാ വിശുദ്ധനാക്കി. വിശ്വാസസംരക്ഷണത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ച ധൈര്യവും തീക്ഷ്ണതയും അജഗണത്തോടുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹവും വാത്സല്യവും അദ്ദേഹത്തെ അനുകരണീയനായ ഒരു അജപാലകനാക്കി.

സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു സ്ഥാനമാണു വി. അത്തനാസിയസിനുള്ളതു്. ക്രൂടാതെ, 1568-ൽ ബെയ്സിൽ, ജോൺക്രിസോസ്തോം, ഗ്രിഗരി നസിയാൻസൻ എന്നീ വിശുദ്ധരോടുകൂടെ വി. അഞ്ചാംപീയൂസ് പാപ്പാ അദ്ദേഹത്തെ വേദപാരംഗത (Doctor of the Church) നായി പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

വി. ഗ്രിഗരി നസിയാൻസനു് അത്തനാസിയസിനെപ്പററി പറയുവാനുള്ളതിതാണു്: "ഞാൻ അത്തനാസിയസിനെ പ്രകീർത്തിക്കുമ്പോൾ പുണ്യംതന്നെയാകുന്ന എന്റെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം. അദ്ദേഹത്തിൽ എല്ലാപുണ്യങ്ങളും വിളങ്ങിയിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെ അനുസ്മരിക്കുമ്പോഴെല്ലാം എല്ലാപുണ്യങ്ങളേയും ഒരുമിച്ചു് അനുസ്മരിക്കുകയത്രേ ചെയ്യുന്നതു്. അദ്ദേഹം സഭയുടെയൊരു യഥാർത്ഥ അടിത്തൂണായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതവും പെരുമാററവും മെത്രാന്മാർക്കു നിയമവും, സിദ്ധാന്തങ്ങൾ സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെ മാനദണ്ഡവുമായിരുന്നു"(1).

---

(1) Or. 21.

കൃതികൾ

സാഹിത്യപരമായും ഭാഷാപരമായും നോക്കിയാൽ വി. അത്തനാസിയസിന്റെ കൃതികൾ മറ്റുപല സഭാപിതാക്കന്മാരുടേയും കൃതികളോളം മേന്മയുള്ളവയല്ല. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾക്കുമുണ്ടു ചില സവിശേഷതകൾ. അവ വളരെ വ്യക്തവും ദൃഢവും സംക്ഷിപ്തവുമാണു്. സർവ്വോപരി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്തകളെയെല്ലാം ക്രൂട്ടിയോജിപ്പിക്കുന്ന യുക്തിവിഹാരം കൃതികളിലെങ്ങും ദൃശ്യമാണു്. താൻ പറയുന്നതെന്താണെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു വ്യക്തമായറിയാം. കാര്യങ്ങൾ നേരെ തുറന്നു പറയുന്നതിനാൽ അത്തനാസിയസിന്റെ കൃതികൾ ഭംഗിവാക്കുകൾകൊണ്ടു സ്ഥൂലമായിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തേക്കാൾ ആ കൃതികൾവഴി സംസാരിക്കുന്നതു വസ്തുതകളും സംഭവങ്ങളുമത്രേ. അത്തനാസിയസിന്റെ കൃതികളുടെയെല്ലാം ഏകലക്ഷ്യം വിശ്വാസസംരക്ഷണമാണു്.

അത്തനാസിയസിന്റെ പേരിലുള്ള കൃതികളെല്ലാം അദ്ദേഹം എഴുതിയവയല്ല. അദ്ദേഹം വളരെ പ്രസിദ്ധനായപ്പോൾ പല കൃത്രിമകൃതികളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അത്തനാസിയസിന്റേതെന്നു സംശയിക്കപ്പെടുന്ന കൃതികളുമുണ്ടു്. യഥാർത്ഥ (Authentic) കൃതികൾ വ്യാഖ്യാനപരം (Exegetical), വിശ്വാസസ്ഥാപകം (Apologetical), വിശ്വാസപരം (Dogmatic) ചരിത്രപരം (Historical) എന്നീ വിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെടുത്താം. അദ്ദേഹത്തിന്റേതായി അനവധി കത്തുകളുമുണ്ടു്. ഓരോന്നിനേയുംപറ്റി ചുരുക്കത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കാം. കൃത്രിമകൃതികളെപ്പറ്റി അവസാനം.

വ്യാഖ്യാനപരം

ഈ ഗണത്തിൽപ്പെടുന്ന 'സങ്കീർത്തനങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനം'മാത്രമാണു നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

പാട്ടുകളുടെ പാട്ട്, സങ്കീർത്തനങ്ങൾ, ജോബ് എന്നീ പഴയനിയമഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു് അത്തനാസിയസ് വ്യാഖ്യാനം എഴുതിയിട്ടുണ്ടു് എന്നു വി ജെറോം സാക്ഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവയൊന്നും കാണുവാൻപോലും പിൻതലമുറകൾക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല.

വിശ്വാസസ്ഥാപകം

മുഖ്യമായി രണ്ടുകൃതികളാണു് ഈ വകുപ്പിൽ ഉൾപ്പെട്ടത്താവുന്നതു്. അത്തനാസിയസിന്റെ പ്രഥമകൃതികളാണവ. അവ രണ്ടും 318-ലാണു് എഴുതപ്പെട്ടതു്.

1) പുറജാതികൾക്കെതിരെ (Adversus Gentes): യൗവനത്തിലേക്കു കാലുകുത്തിയ അത്തനാസിയസ് പേഗൻവിശ്വാസത്തിനും വിഗ്രഹാരാധനയ്ക്കും എതിരായി സ്വരമുയർത്തി. അക്കാലത്തെ സമുദായത്തിന്റെ ധാർമ്മികവും ബുദ്ധിപരവുമായ നിലവാരം വ്യക്തമായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥമാണിതു്. അന്നത്തെ ലോകത്തെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന എല്ലാ അബദ്ധങ്ങളുടേയും ഉറവിടമായി അദ്ദേഹം കാണുന്നതു വിഗ്രഹാരാധനയാണു്. വിഗ്രഹാരാധനയെപ്പറ്റിയുള്ള പരിപക്വമായ ഒരു വിചിന്തനമാണു് ഈ ഗ്രന്ഥം.

2) മനുഷ്യാവതാരത്തെപ്പറ്റി (De Incarnatione): മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ ലക്ഷ്യത്തെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിച്ചശേഷം, പ്രവചനങ്ങളുടെ പൂർത്തീകരണത്തിൽനിന്നു ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ വാസ്തവികത നേരിട്ടു തെളിയിക്കുകയാണു് ഈ കൃതിയിൽ. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങളിലൊന്നു ലോകത്തിൽ ഒരു ധാർമ്മിക നവീകരണം ഉളവാക്കി എന്നതാണു്.

വിശ്വാസപരം

ആരിയന്മാർക്കെതിരായി നിക്യാസൂനഹദോസിന്റെ പ്രഖ്യാപനങ്ങളെ സ്ഥിരീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള നാല് പ്രഭാഷണങ്ങളാണ് (Sermones Contra Arianos) ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടത്. ഈ സമാഹാരത്തിൽ ആദ്യത്തെ മൂന്നു പ്രഭാഷണങ്ങളുമാത്രമാണ് അത്തനാസിയസിന്റേത്. വാക്ചാതുരിയുടേയും വിജ്ഞാനത്തിന്റേയും മാസ്റ്റർപീസ് എന്നാണ് ബോസെ ഈ കൃതിയെപ്പറ്റി അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്. ഇതിൽ ആരിയൻ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ നിരത്തിവച്ച് ഓരോന്നിനേയും യുക്തിപൂർവ്വം ഖണ്ഡിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വചനത്തിന്റെ നിത്യതയ്ക്കും ദൈവികജനനത്തിനും, അചഞ്ചലതയ്ക്കും എതിരായി വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നും യുക്തിയിൽനിന്നും ആരിയന്മാർ ഉന്നയിച്ച എതിർവാദങ്ങളെ ഖണ്ഡിക്കുന്നതാണ് ആദ്യത്തെ പ്രഭാഷണം. രണ്ടാമത്തേത്: "കർത്താവെന്നെ സൃഷ്ടിച്ചു" (Prov. 8: 22) എന്ന വേദവാക്യത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനമാണ്. ഇതിൽനിന്നു ക്രിസ്തു ഒരു സൃഷ്ടിയാണെന്നു വാദിച്ച ആരിയന്മാർക്കെതിരായി ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വത്തെ സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഈ വാക്യത്തിനു് ഒരു വ്യാഖ്യാനം ആവശ്യകമായിരുന്നു. മൂന്നാമത്തേതാണ് പ്രസ്തുത സമാഹാരത്തിലേ പ്രമുഖമായ പ്രഭാഷണം. അതിൽ അത്തനാസിയസ് ആരിയന്മാരുടെ എതിർവാദങ്ങൾക്കു മറുപടികൊടുക്കുന്നതോടൊപ്പം പിതാവും പുത്രനും ഒരേ ദൈവസ്വഭാവമുള്ളവരാണെന്നു സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഈ കൃതി എഴുതപ്പെട്ട കാലത്തെപ്പറ്റി ചരിത്രകാരന്മാരുടെ ഇടയിൽ അഭിപ്രായൈക്യമില്ല.

ചരിത്രപരം

1) ആരിയന്മാരുടെ ചരിത്രം: വനാന്തരത്തിൽ സന്യാ

സിമാരുടേയും വനവാസികളുടേയുംകൂടെ ജീവിച്ചിരുന്ന അവ സരങ്ങളിൽ അത്തനാസിയസ്‌ ആരിയന്മാരോടുള്ള തന്റെ സമരത്തെപ്പറ്റി അവരോടു പ്രസംഗിക്കുക പതിവായിരുന്നു. ആ പ്രസംഗങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണു് 'ആരിയന്മാരുടെ ചരിത്രം'. പാഷണ്ഡതയുടെ ആരംഭംമുതൽ പ്രസ്തുത കൃതി രചിക്കുന്നതുവരെയുള്ള (357) അവരുടെ ചരിത്രം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ടു്. ഈ കൃതി പൂർണ്ണമായി നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ല.

2) വി. അന്തോനിയുടെ ജീവചരിത്രം: ഇതും വനവാസികളോടുചെയ്ത പ്രസംഗങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണു്. തന്റെ സ്നേഹിതനും കുറേക്കാലത്തെ സഹവാസിയുമായിരുന്ന വി. അന്തോനിയെപ്പറ്റി അത്തനാസിയസിനു വ്യക്തിപരമായ അറിവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതൃകാപരമായ ജീവിതത്തെപ്പറ്റി സന്യാസികളോടു സംസാരിക്കുക അത്തനാസിയസിനു് ആനന്ദപ്രദമായിരുന്നു. ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഈ ഗ്രന്ഥം അന്ത്യോക്യാപാത്രിയർക്കീസായ എവാഗ്രിയസ്‌ (+393) വിശുദ്ധരായ ഡമാസസ്‌ പാപ്പായുടെയും ജറോമിന്റെയും സഹായത്തോടുകൂടി ലത്തീനിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്തു.

3) നീതീകരണങ്ങൾ: തന്റെ പ്രവൃത്തികളെ നീതീകരിച്ചുകൊണ്ടു അത്തനാസിയസ്‌ രണ്ടു ലഘുകൃതികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കോൺസ്റ്റാൻസിയസ്‌ ചക്രവർത്തിയ്ക്കെഴുതിയതാണു് ആദ്യത്തേതു്. തനിക്കെതിരായി ശത്രുക്കൾ ഉന്നയിച്ച ദുരാരോപണങ്ങൾ സ്ഥിരീകരിക്കുവാൻ അപര്യാപ്തങ്ങളാണു് അവർ കൊണ്ടുവന്ന വാദമുഖങ്ങളും വസ്തുതകളുമെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും തന്റെ നിരപരാധിത്വത്തെ ചക്രവർത്തിസമക്ഷം തെളിയിക്കുകയുമാണു് ഈ കൃതിയിൽ. ചക്രവർത്തിയുടെ മനസ്സിനെ പ്രകാശിപ്പിക്കണമെന്നു് അത്തനാസിയസ്‌ ദൈ

വത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. തന്റെ പ്രവാസത്തേയും സഹനങ്ങളേയുംപറ്റി അദ്ദേഹം മൗനം അവലംബിക്കുന്നതേയുള്ളൂ.

രണ്ടാമത്തേതു തന്റെ ഒളിച്ചോട്ടത്തെ നീതീകരിക്കുവാനാണു (Apology for the Flight). സിറിയാനസിന്റെ ആക്രമണത്തിൽനിന്നു് ഓടി രക്ഷപെട്ടതു സത്യത്തിനോ നീതിയ്ക്കോ വിരുദ്ധമല്ലെന്നു് അത്തനാസിയസ് അവകാശപ്പെടുന്നു. കാരണം ദൈവം അത്ഭുതകരമായി അദ്ദേഹത്തെ രക്ഷിച്ചു. ഈശോയുടേയും അപ്പസ്തോലന്മാരുടേയും മറ്റുവിശുദ്ധരുടേയും പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരുടേയും മാതൃക ഈ രക്ഷപെടലിൽ അദ്ദേഹത്തിനു പ്രേരകമായിരുന്നു. ചക്രവർത്തിയുടെ കല്പന ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടും തന്റെ സ്ഥാനം ഏറ്റെടുക്കുവാൻ ആളില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടുമാണു് ഇതിനു മുമ്പേ ഓടിപ്പോകാതെ അലക്സാൺഡ്രിയായിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം ഇത്രയുംനാൾ ജീവിച്ചതു്. തന്റെ മുൻഗാമികളേയും ഈ കൃതിയിൽ അദ്ദേഹം നീതീകരിക്കുന്നുണ്ടു്.

4) അലക്സാൺഡ്രിയായിലെ ഡയനീഷ്യസ്: അലക്സാൺഡ്രിയാ മെത്രാനായിരുന്ന ഡയനീഷ്യസിന്റെ ചില കത്തുകൾ ആരിയന്മാർ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്തു. പുണ്യചരിതനായ ആ മെത്രാനെ അനുസ്മരിച്ചു് എഴുതിയിട്ടുള്ളതാണു് ഈ ഗ്രന്ഥം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്തണ തങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നുള്ള ആരിയന്മാരുടെ അവകാശവാദം തെറ്റാണെന്നു സ്ഥാപിക്കുകയാണു് ഈ കൃതിയുടെ ലക്ഷ്യം.

5) നിക്യാസൂനഹദോസിന്റെ ഡിക്രികൾ: ആരിയൻ പാഷണ്ഡതയ്ക്കെതിരായി നിക്യാസൂനഹദോസ് ചെയ്ത പ്രഖ്യാപനങ്ങൾ അവസരോചിതമാണെന്നു കാണിക്കുകയാണു് ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. സൂനഹദോസ് ഉപയോഗിച്ച ചില പദപ്രയോഗങ്ങളേയും അവ ഉപയോഗിക്കുവാനുണ്ടാ

യ കാരണങ്ങളേയും സാഹചര്യങ്ങളേയുംപറ്റി ഇതിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്.

6) സൂനഹദോസുകളെപ്പറ്റി ആരിയന്മാരുമായി ഒത്തുതീർപ്പിലെത്താൻ പല പ്രമാണങ്ങളും ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു. പുത്രൻ പിതാവിനെപ്പോലെ (Like the Father) യാകുന്നുവെന്നു സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു വിശ്വാസപ്രമാണം ആരിയന്മാർ രൂപീകരിച്ചു (359). ഈ വിശ്വാസപ്രമാണത്തെ റിമിനയിൽ സമ്മേളിച്ച പാശ്ചാത്യമെത്രാന്മാരുടെയും സെലൂഷ്യായിൽക്കൂടിയ പൗരസ്ത്യമെത്രാന്മാരുടേയും കൗൺസിലുകൾ അംഗീകരിച്ചു. ലിബേരിയസ് പാപ്പാ ഇതംഗീകരിച്ചില്ല. പരിതാപാർഹമായ ഈ കൗൺസിലുകളുടെ ചരിത്രത്തെ അവലോകനം ചെയ്യുകയും അവയുടെ തീരുമാനങ്ങളോട് വിയോജിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണ് ഈ കൃതിയിൽ വി. അത്തനാസിയസ് ചെയ്യുന്നത്. പ്രാധാന്യത്തിലും വലുപ്പത്തിലും മികച്ചുനില്ക്കുന്ന ഈ കൃതി 359(?)ൽ എഴുതപ്പെട്ടു.

അവസാനംപറഞ്ഞ മൂന്നുകൃതികൾ കത്തുകളുടെ രൂപത്തിലെഴുതപ്പെട്ടവയാണെങ്കിലും ചരിത്രപരവും ദൈവശാസ്ത്രപരവുമായ പ്രാധാന്യംനിമിത്തം ഈട്ടാറു ഗ്രന്ഥങ്ങളായി അവയെ പരിഗണിക്കാം.

കത്തുകൾ

1) ചാക്രികലേഖനം: നിക്കോമേഡിയായിലേ ആരിയൻ പക്ഷക്കാരനായ എവുസേബിയസ് മെത്രാൻ അത്തനാസിയസിന്റെപേരിൽ കുറ്റാരോപണങ്ങൾ നടത്തുകയും രാജകീയ പിന്തുണയോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തെ വധിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ഉദ്യമത്തിൽ എവുസേബിയസിന്റെയും അനുയായികളുടേയുംനേർക്ക് അതൃപ്തി പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും ഈ നടപടിയെ എതിർക്കണമെന്ന് അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടും എല്ലാ

മെത്രാന്മാർക്കും അദ്ദേഹം നല്കുന്ന ഒരു ഉദ്ബോധനമാണിതു്. 340-ലാണു് അദ്ദേഹമിതെഴുതിയതു്.

2) ഈജിപ്തിലേയും ലിബിയായിലേയും മെത്രാന്മാർക്കു്: ആരിയന്മാർ ടയറിൽ കൗൺസിൽക്കൂടി അത്തനാസിയസിനെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കിയശേഷം പിസ്റ്റസിനെ മെത്രാനായിത്തെരഞ്ഞെടുത്തു. അപ്പോഴാണു് അത്തനാസിയസു് സംഗതികളുടെ യാഥാർത്ഥ്യവും പ്രാധാന്യവും വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ടു് ഒരു കത്തു തയ്യാറാക്കി. ആരിയന്മാർക്കെതിരായുള്ള പ്രസ്തുത കത്തു് ഈജിപ്തിലേയും ലിബിയായിലേയും മെത്രാന്മാർക്കും ജൂലിയസു് പാപ്പായ്ക്കും അദ്ദേഹം അയച്ചു.

3) സെറാപിയോണയച്ചവ: പരിശുദ്ധാത്മാവിയുടെ ദൈവികതത്തെ സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടു മാസിഡോണിയൻ പക്ഷക്കാരനായ സെറാപിയോൺ എന്ന ആത്മീയനു് അത്തനാസിയസു് നാലുകത്തുകൾ എഴുതി. വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നും പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നുമാണു് അദ്ദേഹം പരിശുദ്ധാത്മാവിയുടെ ദൈവികതത്തെ തെളിയിക്കുന്നതു്. ഈ കത്തുകൾ 356-നും 362-നും ഇടയ്ക്കു് എഴുതപ്പെട്ടവയാണു്.

4) ഈസ്റ്റർസന്ദേശം: പാഷണ്ഡികളുടെ രഹസ്യപ്രവർത്തനങ്ങളും ഭീഷണികളും തന്റെ ജനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്തിക്കൊണ്ടു പുറപ്പെടുവിച്ചതാണു് ഈ സന്ദേശം. വിശ്വാസത്തിലും പ്രമാണങ്ങളുടെ അനുസരണത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ജീവിതത്തിനു് അവരെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുകയായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ പ്രഥമ ഇടയലേഖനത്തിന്റെ മുഖ്യോദ്ദേശ്യം. കാലോചിതമായ വേറെ പല ഇടയലേഖനങ്ങളും അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. അവ അത്തനാസിയസിന്റെ ജീവിതകാലാനുക്രമത്തെപ്പറ്റി വിജ്ഞാനം നല്കുന്നവയാണു്. അവയിലൊന്നു (367-ൽ) വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പൂർണ്ണമായ ലിസ്റ്റു് (Canon) നല്കുന്നതിനാൽ, വളരെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു.

5) മറ്റുള്ളവ: എപ്പിക്തേത്തസ്, അഡോൾഫിയസ്, മാക്സിമസ് എന്നിവക്കെഴുതിയ കത്തുകൾ (370-371) മനുഷ്യാവതാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ളവയാണ്. പാഷണ്ഡികൾ പ്രചരിപ്പിച്ച ചില അബദ്ധങ്ങളെ ഖണ്ഡിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട് ഈ ലേഖനങ്ങളിൽ. അലക്സാൺഡ്രിയായിൽ നടത്തപ്പെട്ട മൂന്നു കൗൺസിലുകളുടെ നിശ്ചയങ്ങൾ ആ കൗൺസിലുകളുടെ നാമത്തിൽ ലേഖനരൂപേണ അന്ത്യോക്യാക്കാർക്കും (362) ആഫ്രിക്കക്കാർക്കും (369) യോവിയൻ ചക്രവർത്തിക്കും (363) അത്തനാസിയസ് അയച്ചു. ആരിയൻ പാഷണ്ഡതയുടെ നഴഞ്ഞുകയറ്റത്തെപ്പറ്റി വനവാസികൾക്കു മുന്നറിയിപ്പു നല്കുന്ന ഒരു കത്തും അത്തനാസിയസ് രചിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കൃത്രിമകൃതികൾ

അത്തനാസിയസിന്റെ പേരിലുള്ള പല കൃതികളും അദ്ദേഹത്തിന്റേതല്ലെന്നു തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വി. ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഉള്ളടക്കം (Synopsis S. Scripturae), ആരിയന്മാർക്കെതിരായുള്ള നാലാമത്തെ പ്രഭാഷണം, കന്യാത്വത്തെപ്പറ്റി (De Virginitate) യുള്ള പ്രബന്ധം തുടങ്ങിയവയാണ് അവയിൽ ചിലതു്. വി. അത്തനാസിയസിന്റേതെന്നു പറയപ്പെട്ടുന്ന വിശ്വാസപ്രമാണം (Symbolum Athanasianum) അദ്ദേഹം എഴുതിയതല്ലെന്നു തീർച്ചയാണ്. ക്രൂടാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെപേരിലുള്ള അനവധി കത്തുകളും പ്രഭാഷണങ്ങളുമെല്ലാം കൃത്രിമങ്ങളാണ് (cf. P. G. xxviii: 439-1610). അത്തനാസിയസിന്റേതാണോ അല്ലയോ എന്നു സംശയിക്കപ്പെടുന്ന കൃതികളും ധാരാളമുണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമത്തിൽ. (cf. P. G. xxviii: 25-438)

പഠനങ്ങൾ

ഏകദൈവം: ദൈവത്തെ തന്റെ പ്രവൃത്തികളിൽനിന്നും വസ്തുക്കളിലുള്ള ക്രമീകരണത്തിൽ (harmony) നിന്നും ഏ വർക്കും സുവ്യക്തമായി ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിക്കും. ഈ പ്രപ ഞ്ചത്തിലേ വൈവിധ്യം നിറഞ്ഞ വസ്തുക്കൾ ഒരു ബുദ്ധിജീവി യുടെ ഭരണത്തിനധീനമല്ലെന്നു് ആരെങ്കിലും വിചാരിക്കുന്നെ ങ്കിൽ അതു് അക്ഷന്തവ്യമാണു്. യുക്തിയിൽനിന്നും വി. ഗ്ര ന്ഥത്തിൽനിന്നും ദൈവത്തിന്റേയും മനുഷ്യാത്മാവിന്റേയും അസ്തിത്വത്തേയും അമർത്യതയേയും അദ്ദേഹം സ്ഥാപിക്കു ന്നുണ്ടു്.

ദൈവം ഒന്നേ ഉള്ളൂ എന്നു് അവിശ്വാസികൾക്കെതിരാ യി അദ്ദേഹം നിരവധി കാരണങ്ങൾകൊണ്ടു് സ്ഥിരീകരിച്ചു. ഒന്നുകിൽ ഒരു ദൈവം; അല്ലെങ്കിൽ ദൈവം ഇല്ല. (vel unum vel nullum esse Deum) എന്നാണു് വി. അത്തനാസിയ സിന്റെ നിലപാടു്. പല ദേവന്മാരെ ആരാധിക്കുന്നവരുടെ യിടയിൽക്കാണുന്ന ദുഷ്കൃത്യങ്ങൾ എതെങ്കിലും ഒരു ദേവ ന്റെ മാതൃകയിൽ അധിഷ്ഠിതമാണു്. ദൈവം ഒന്നിലധികം ഉണ്ടെങ്കിൽ പ്രപഞ്ചവും ഒന്നിലധികം ഉണ്ടായിരിക്കണം. കാ രണം ഒരു പ്രപഞ്ചം ഒന്നിലധികം ദേവന്മാരുടെ അധീനതയി ലായിരിക്കുക സാധ്യമല്ല. യാതൊരു പരിമിതികൾക്കും വിധേ യനാകാതെ പ്രപഞ്ചത്തിലും അതിനു വെളിയിലും പ്രകൃത്യാ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവനാണു് ഏകദൈവം.

വിഗ്രഹാരാധന അഹങ്കാരത്തിൽനിന്നും സുഖേച്ഛയിൽ നിന്നും പുറപ്പെടുന്നു. അതിന്റെ വിഷയം പ്രകൃതിശക്തിക ളോ ദൈവമായി കരുതപ്പെടുന്ന വസ്തുക്കളോ ആണു്. കവിക ളും ചക്രവർത്തിമാരും താലോലിച്ച ബഹുദേവതാവാദത്തെ അ ത്തനാസിയസ് ശ്രുക്ഷമായി വിമർശിച്ചു ദൈവരായയിലുള്ള

മനുഷ്യാത്മാവിനേയും ദൈവത്തിന്റെ അനന്ത ശക്തിക്കു മൂക സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്ന പ്രകൃതിയേയും ദൈവനിവേശിതമായ വി. ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും പഠനവിഷയമാക്കുകയാണു വിഗ്രഹാരാധനയെ ഉപേക്ഷിച്ചു സത്യത്തിലേക്കു തിരിയുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം. ദൈവം തന്റെ വചനംവഴി ലോകത്തെ സൃഷ്ടിക്കുകമാത്രമല്ല, നമ്മെ പാപത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുകകൂടി ചെയ്യുവെന്നു വി. ഗ്രന്ഥത്തെ ആധാരമാക്കി അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നു. ഇതുമാണു അവിശ്വാസികൾക്കെതിരായി വാദിച്ചതാണു്.

ദൈവപുത്രൻ: പിതാവായ ദൈവം നിത്യതയിൽ പുത്രനെ ജനിപ്പിച്ചു. പുത്രനും പിതാവിനെപ്പോലെ നിത്യനും സൃഷ്ടിക്കപ്പെടാത്തവനുമത്രേ. പുത്രനായവചനം പിതാവിനോടുകൂടിഷ്ക സത്ത ആയിരിക്കുന്നവനാണു്. വചനംവഴിയാണു ദൈവം ദൃശ്യവും അദൃശ്യവുമായ എല്ലാറ്റിനേയും സൃഷ്ടിക്കുകയും പരിപാലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു്.

വചനം ഒരു സൃഷ്ടിയല്ലെന്നുള്ളതിനു വി. അത്തനാസിയസിന്റെ വാദം ഇപ്രകാരമാണു്: സൃഷ്ടവസ്തുവിനെ ആരാധിക്കുക അനുവദനീയമല്ല; അതു വിഗ്രഹാരാധനയത്രേ. എന്നാൽ വചനം യഥാർത്ഥത്തിൽ ആരാധനാവിഷയമാണു്. ആകയാൽ വചനം ഒരു സൃഷ്ടവസ്തു അല്ല. നാം രക്ഷിക്കപ്പെട്ടവരാണു് എന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണു വിശുദ്ധൻ ആരിയൻവാദങ്ങളെ ഖണ്ഡിക്കുന്നതു്. ക്രിസ്തു ദൈവമല്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ രക്ഷ യഥാർത്ഥമോ നിത്യമോ അല്ല. വെറുമൊരു സൃഷ്ടിയാലാണു രക്ഷിക്കപ്പെട്ടതെങ്കിൽ നാം ഇനിയും സ്വതന്ത്രരല്ല. പ്രത്യുത, ഒരു സൃഷ്ടിയുടെ ദാസ്യത്തിൽനിന്നു മറൊരു സൃഷ്ടിയുടെ ദാസ്യത്തിലേക്കു മാറുകമാത്രമേ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. ഇങ്ങനെയാണു് ആരിയന്മാർക്കെതിരായി അദ്ദേഹം ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വത്തെ സ്ഥാപിക്കുക.

പരിശുദ്ധാത്മാവു: പിതാവിൽനിന്നെന്നപോലെ പുത്ര

നിൽനിന്നുംക്രൂടിയാണ പരിശുദ്ധാത്മാവു പിറപ്പെട്ടുന്നതു് എ ന്നു വി. അത്തനാസിയസ് വ്യക്തമായി പഠിപ്പിച്ചു. പരിശു ദ്ധാത്മാവും പിതാവിനോടുക്രൂടി ഏക സത്തയുള്ള ദൈവിക യാളാണു്. ദൈവികതവും ശക്തിയും സത്തയും പിതാവി നും പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവിക്കും ഒന്നുതന്നെ. സൃഷ്ടികർമ്മ ത്തിൽ പിതാവിന്റെ ഉപകരണങ്ങളോ ശുശ്രൂഷകരോ ആയി രുന്നില്ല മറിച്ചു ദൈവികയാളുകൾ. പ്രത്യുത, മൂവരും ഒരേ കർ മ്മത്തിൽ ഒന്നുപോലെ ഭാഗഭാക്കുകളായി

നിക്യാവിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ സഭയുടെ വിശ്വാസ സത്യങ്ങൾ മുഴുവൻ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നു അത്തനാസിയ സ് കരുതുന്നു. പുത്രൻ പിതാവിനോടുക്രൂടി ഏകസത്ത (Consubstantial) ആയിരിക്കുന്നു എന്നു നിക്യാസൂനഹദോസി ന്റെ പ്രഖ്യാപനമാണു പരിശുദ്ധാത്മാവിയുടെ ദൈവികത ത്തെ തെളിയിക്കുന്നതിനു ആധാരമായി അത്തനാസിയസ് സ്വീകരിച്ചതു്. പിതാവും പുത്രനും ദൈവമാകയാൽ അവ രിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവിയും ദൈവമാണു്. പരിശുദ്ധാത്മാവിനെപ്പറ്റിയുള്ള അത്തനാസിയസിന്റെ പഠ നങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ചും മാസിഡോണിയൻ പാഷണ്ഡതക്കാർ ക്കെതിരായി ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ളവയാണു്.

മനുഷ്യാവതാരം: മറിയത്തിന്റെ ഉദരത്തിൽ വചനം മ നുഷ്യസ്വഭാവം സ്വീകരിച്ചു. ദൈവപുത്രൻ മനുഷ്യപുത്രനായ തു മനുഷ്യപുത്രനെ ദൈവപുത്രനാക്കുവാനാണു്. പാപംവഴി മനുഷ്യനു നഷ്ടപ്പെട്ട അമർത്യതയും ദൈവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ജ്ഞാനവും നേടിക്കൊടുത്തു മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ വീഴ്ച യെ പരിഹരിക്കുകയാണു മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. ക്രിസ്തു സമ്പൂർണ്ണദൈവവും സമ്പൂർണ്ണമനുഷ്യനുമാണു്. അതു കയാൽ അവിടുത്തെ ആരാധിക്കുന്ന നാം ഒരു സൃഷ്ടിയെ അല്ല, പ്രത്യുത, സകലത്തിന്റേയും നാഥനെയാകുന്നു ആരാധിക്കുന്ന

തു്. ഏകമനോവാദികൾക്കുമുമ്പുതന്നെ ക്രിസ്തുവിൽ രണ്ടുമനസ്സുണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിക്കുകയും വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നു തെളിയിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ദൈവം പീഡ സഹിച്ചു എന്നു പറയാം. കാരണം ദൈവമായ ക്രിസ്തു സഹിച്ചതു മറാരുടേയും ശരീരത്തിലായിരുന്നില്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ ചില പ്രവൃത്തികൾ അവിടുത്തേ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിനുമാത്രം യോജിച്ചവയാണു്.

ക്രിസ്തുവിന്റെ ആഗമനത്തേയും ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ വാസ്തവികതയേയും അത്തനാസിയസ് നാനാവിധത്തിൽ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. യഹൂദന്മാർക്കായി പഴയനിയമത്തിൽനിന്നുള്ള തെളിവുകളാണു് അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചതു്. പ്രത്യേകിച്ചു ദാനിയേൽ ദീർഘദർശിയുടെ പ്രവചന (9: 24-27) ങ്ങളിൽ നിന്നു്. യുദ്ധമോ ആയുധമോ കൂടാതെ സത്യത്തിന്റെ സ്വഭാവികമായ ശക്തിയാൽ ക്രിസ്തുമതസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു ലോകമെങ്ങും ലഭിച്ച പ്രചാരമാണു് അവിശ്വാസികൾക്കായുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദഗതി.

മനുഷ്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യദുരുപയോഗത്താൽ അധഃപതിച്ചു. നന്മയോ തിന്മയോ തെരഞ്ഞെടുക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടി ദൈവത്താൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യൻ തിന്മ തെരഞ്ഞെടുത്തു. തന്നിലുള്ള ദൈവികഭാവത്തെ അവൻ വികൃതമാക്കിയപ്പോൾ അതിനെ നവീകരിക്കുന്നതിനും അവന്റെ അധഃപതനത്തെ പുനരുദ്ധരിക്കുന്നതിനും ദൈവപുത്രന്റെ ആഗമനം ആവശ്യകമായിരുന്നു.

പ്രസാദവരം: നമുക്കു ദൈവികഭാവത്തെ പ്രസാദവരമതിയായിരുന്നു ദൈവമായ വചനത്തേയും വചനംവഴി പിതാവിനെയും അറിയുന്നതിനു്. പരിശുദ്ധത്രിത്വത്തിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന വരപ്രസാദവും ദൈവികദാനങ്ങളും പിതാവിൽനിന്നു പുത്രൻവഴി പരിശുദ്ധാത്മാവിലൂടെ നമുക്കു സിദ്ധിക്കുന്നു

തു്. പാപംവഴി നഷ്ടപ്പെട്ടുന്ന വരപ്രസാദാവസ്ഥ പാപമോചനംവഴി വീണ്ടും കൈവരുന്നു.

വിശുദ്ധഗ്രന്ഥം: മറെറല്ലാകൃതികളേയുംകാൾ ഉൽകൃഷ്ടമാണു് വി. ഗ്രന്ഥം. അതു പാരമ്പര്യത്തിനേറയോ സൂനഹദോസുകളുടേയോ അധികാരത്തെ ഇല്ലാതാക്കുന്നില്ല. വേദവാക്യങ്ങൾ വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ സൂനഹദോസിനധികാരമുണ്ടു്. പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾതന്നെയാണു സുവിശേഷസിദ്ധാന്തങ്ങൾ. വി. ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഒരു പട്ടിക അത്തനാസിയസു് എഴുതിവച്ചിട്ടുണ്ടു്.

വിശ്വാസം: വ്യക്തമായി കാണുന്നതു വിശ്വാസമെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. അസാധ്യമായതു സാധ്യവും ബലഹീനമായതു പ്രബലവും നശ്വരമായതു് അനശ്വരവും മർത്യമായതു് അമർത്യവും ആകുന്നുവെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതാണു യഥാർത്ഥത്തിൽ വിശ്വാസം. ദൈവപുത്രനായ വചനം നമ്മുടെ രക്ഷയെപ്രതി മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചു എന്നതാണു ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെ കാതൽ. നിക്യാസൂനഹദോസു് അംഗീകരിച്ച വിശ്വാസപ്രമാണ(D 54)ത്തിന്റെ കർത്താവു് അത്തനാസിയസാണെന്നു മിക്കവാറും തീർച്ചയാണു്.

ജ്ഞാനസ്നാനം: ജ്ഞാനസ്നാനത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പററി അത്തനാസിയസു് പലപ്പോഴും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പാഷണ്ഡികളുടെ ജ്ഞാനസ്നാനം ഉപയോഗശൂന്യമാണു്. എങ്കിലും അവർ സത്യസഭയിലേക്കു തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ മാമോദീസാ ആവർത്തിക്കണമെന്നു് അദ്ദേഹം പറയുന്നില്ല. പക്ഷേ, ആരിയന്മാർ ത്രിത്വത്തിന്റെ നാമത്തിലാണു മാമോദീസാ നല്കുന്നതെങ്കിലും പുത്രന്റേയും പരിശുദ്ധാത്മാവിയുടേയും ദൈവത്വത്തെ അവർ നിഷേധിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു യഥാർത്ഥത്രിത്വത്തിന്റെ നാമത്തിലല്ല അവരുടെ ജ്ഞാനസ്നാനം. അക്കാരണത്താൽ അതു് അസാധുവായി അത്തനാസിയസു് കണ

39144

ക്കാക്കി. വിജ്ഞാനത്തിൽനിന്നു യഥാർത്ഥവിശ്വാസം മുളയെടുക്കുന്നതിനും വിശ്വാസത്തോടുകൂടി ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി സ്ഥാനാർത്ഥികൾ മാമ്മോദീസാക്കുമുമ്പേ ക്രിസ്തുമതതത്വങ്ങളിൽ ശിക്ഷണം സമ്പാദിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വി. കുർബ്ബാന: പിതാവിന്റെ വലതുവശത്തിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തുശരീരം തന്നെയാണു്"ഇതെന്റെ ശരീരമാകുന്നു"എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവിടുന്നു നമുക്കു നല്കിയിരിക്കുന്നതു്. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരം ആധ്യാത്മിക ഭോജനമാണു്. ശാരീരികഭക്ഷണംപോലെ അതു വിഭജിച്ചു ചെറുതാക്കി ഭക്ഷിക്കുകയല്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരം എത്രയാളുകളുണ്ടെങ്കിലും എല്ലാവർക്കും മുഴുവനായി ഭക്ഷിക്കാം. അങ്ങനെ അതു ലോകം മുഴുവന്റേയും ഭക്ഷണമായിത്തീരുന്നു.

തിരുപ്പട്ടം ഒരു വൈദികൻ മറ്റൊരാൾക്കു നല്കുന്ന വൈദികപട്ടം അസാധുവാണു്. അങ്ങനെ പട്ടം സ്വീകരിച്ചവരെ അലക്സാൺഡ്രിയായിലേ ഒരു കൗൺസിൽ അല്മായപദവിയിലേക്കു തരം താഴ്ത്തിയതായി അത്തനാസിയസ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ആറാംപട്ടവും പൗരോഹിത്യവും പൂർണ്ണതയിലെത്തുന്നതു മെത്രാൻപട്ടത്തിലാണു്. അതുകൊണ്ടാണു മെത്രാൻ വൈദികരെ സഹവൈദികരെന്നും ഡീക്കന്മാരെ സഹശുശ്രൂഷകർ (Condiaconi) എന്നും സംബോധനചെയ്യുന്നതു്. അവർക്കു പുറമേ അഞ്ചാംപട്ടക്കാരെപ്പറ്റിയും അത്തനാസിയസിന്റെ കൃതികളിൽ സൂചനയുണ്ടു്.

സൃഷ്ടികർമ്മം: വചനത്തെക്കൂടാതെ ദൈവത്തിനു പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടി നടത്തുക സാധ്യമല്ല എന്നു് ആരിയസ് പഠിപ്പിച്ചു. അതിനെതിരായി അത്തനാസിയസ് പറഞ്ഞു: ഒരു മധ്യവർത്തിയെക്കൂടാതെ ലോകസൃഷ്ടി അസാധ്യമാകത്തക്കവിധം അശക്തനോ ഉപയോഗിക്കാതിരിക്കുവാൻ അത്ര അഹങ്കാരിയോ അല്ല ദൈവം. ക്രിസ്തുവഴിയല്ലാതെ പിതാവു യാതൊ

ന്നും സൃഷ്ടിക്കുന്നില്ല എന്നതു ശരിതന്നെ. അതുകൊണ്ടാണു "ക്രിസ്തു പിതാവിന്റെ കരമാകുന്നു" എന്നു വി. അത്തനാസിയസ് പറഞ്ഞതു്.

മരണാനന്തരജീവിതം: നീതിമാന്മാരുടെ ആത്മാക്കൾ മരണശേഷം ഉടനേ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു സംവഹിക്കപ്പെടുന്നു. രക്ഷിക്കപ്പെട്ടവർ പൊതുവിധിവരെ വരുവാനിരിക്കുന്ന സൗഭാഗ്യത്തെ പ്രത്യാശാപൂർവ്വം അനുഭവിച്ചാനന്ദിക്കുന്നതിനു ദൈവം അനുവദിച്ചു.

ദൈവമാതാവു്: പരിശുദ്ധ കന്യക മനുഷ്യന്റെ മാത്രമല്ല ദൈവത്തിന്റേയും മാതാവാണു്. നെസ്റ്റോറിയൻ പാഷണ്ഡതയ്ക്കുമുമ്പുതന്നെ മറിയത്തിന്റെ ദൈവമാതൃത്വത്തെപ്പറ്റി വി. അത്തനാസിയസ് എഴുതിയിട്ടുള്ളതു ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യത്തിനു് ഒരു മുതൽക്കൂട്ടാണു്.

II

വി. എഫ്രേം

സുറിയാനിഭാഷയുടെ ആദികവി

ഗഹനങ്ങളായ ദൈവശാസ്ത്രതത്ത്വങ്ങൾ സാങ്കേതികഭാഷയിൽ, സാഹിത്യഗുണത്തിലോ ഭാഷാമാധുരിയിലോ തെല്ലും ശ്രദ്ധിക്കാതെ, ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ളവരാണു സഭയുടെ മല്പാന്മാരെന്നു പലർക്കും ഒരു ധാരണയുണ്ട്. ചിലരെ സംബന്ധിച്ച് ഇതു കുറെയെല്ലാം ശരിയായിരിക്കാം. എന്നാൽ, എഫ്രേമിന്റെ കാര്യത്തിൽ മേല്പറഞ്ഞ ധാരണ ഒരുവിധത്തിലും ശരിയാകയില്ല. അദ്ദേഹം കൈകാര്യം ചെയ്തതു ഗഹനങ്ങളായ വിഷയങ്ങൾതന്നെ; എന്നാൽ സുന്ദരങ്ങളായ പദ്യങ്ങളിലും ഏറ്റവും ആസ്വാദ്യകരമായ കീർത്തനങ്ങളിലുംക്രൂടിയാണു അദ്ദേഹം അവ ആവിഷ്കരിച്ചതു്. സീറോ-മലബാർ റീത്തിലേ യാമപ്രാർത്ഥനയിലും മരിച്ചവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള കർമ്മങ്ങളിലും കുർബാനയിൽത്തന്നെയും വി. എഫ്രേമിന്റെ കീർത്തനങ്ങൾ ധാരാളം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അന്ത്യോക്യൻ, ഗ്രീക്ക് മുതലായ റീത്തുകളിലും എഫ്രേമിന്റെ കീർത്തനങ്ങൾ പണ്ടേതന്നെ സ്ഥലംപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽ

വലിയ സത്യത്തെ മനോഹരമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന കഴിവു് ഒന്നു വേറെതന്നെയായിരുന്നു.

സഭാമല്പാന്മാരിൽ അധികം പേരും മെത്രാന്മാരാണു്. എട്ടുപത്തു വൈദികരുമുണ്ടു് അവരുടെ പട്ടികയിൽ. എന്നാൽ, പൗരോഹിത്യപദം സ്വീകരിക്കാത്തതു് ഒരേ ഒരാൾ മാത്രം—എഫ്രേം. അദ്ദേഹം ആജീവനാന്തം ഒരു ഡീക്കനായിരുന്നു. പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ എളിമ ആ മഹോന്നത പദവി സ്വീകരിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തെ അനുവദിച്ചില്ല.

സഭയുടെ നെടുംതൂൺ, സുറിയാനിക്കാരുടെ പ്രവാചകൻ, ലോകത്തിന്റെ അധ്യാപകൻ, പരിശുദ്ധാത്മപിയുടെ വീണ എന്നിങ്ങനെയാണു് അദ്ദേഹം വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതു്. ഈ വിശേഷണങ്ങൾക്കെല്ലാം അദ്ദേഹം സർവ്വഥാഅർഹനായിരുന്നെന്നു നമുക്കു ബോധ്യമാകും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നാം പഠിക്കുകയാണെങ്കിൽ.

എഫ്രേമിന്റെ അനേകം ജീവചരിത്രങ്ങൾ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽനിന്നും പല വിവരങ്ങളും നമുക്കു് ലഭിക്കുന്നുമുണ്ടു്. എന്നാലും പരിപൂർണ്ണവും യഥാർത്ഥവും വിശ്വസനീയവുമായ വിവരങ്ങൾ നമുക്കു നൽകുവാൻ ഇവ അപര്യാപ്തങ്ങളാണു്. 'എഫ്രേമിന്റെ മരണപത്രം' (Testamentum) എന്ന പേരിൽ ഗ്രീക്കിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥം യഥാർത്ഥത്തിൽ എഫ്രേം എഴുതിയതാണോയെന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ലഭിച്ചിട്ടുള്ള കയ്യെഴുത്തുപ്രതികളിൽ ഏറ്റവും പഴക്കം ചെന്നവ ഏഴാംനൂറ്റാണ്ടിനപ്പുറത്തുള്ളതല്ല.(1) മാത്രമല്ല താരതമ്യപഠനത്തിൽനിന്നും മന

(1) Voobus Artoher, History of Asceticism in the Orient, Vol, II, Louvain, Corpus S. C. O., 1960.

സ്സിലാക്കുന്നതു് അതിൽ പല വെട്ടിത്തിരുത്തലുകളും നടന്നിട്ടു ണ്ടെന്നുമാണു്. എഫ്രേമിന്റേതെന്നു വിചാരിക്കപ്പെടുന്ന സൂഗീത്താ (Sugita—കീർത്തനങ്ങൾ) കളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തെപ്പറ്റി പരാമർശനമുണ്ടു്. ഇതിന്റെ സാഹിത്യപരവും ചിന്താപരവുമായ വശങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്താൽ അതു് എഫ്രേമിന്റേതല്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുകപ്രയാസമാണു്. എന്നാൽ, മറ്റൊരു സൂഗീത്തായിൽ ഇതിനു വിരുദ്ധമായ ആശയഗതികളാണു കാണുന്നതു്.

Reprehensio (സ്വയം കുറ്റാരോപണം) എന്നപേരിൽ ഗ്രീക്കുഭാഷയിലുള്ള ഗ്രന്ഥവും വളരെ പഴക്കമുള്ളതാണു്. എന്നാൽ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളിൽ (Familes) കാണുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരസ്പരം ആശയൈക്യം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ഒന്നു് അതിരുകടന്ന ആത്മപ്രശംസയും മറ്റതു് അങ്ങേയറ്റം ആത്മനിന്ദനവും സ്വീകരിച്ചും കാണുന്നു. എഫ്രേമിന്റേതെന്നു പറയപ്പെടുന്ന 'എൻകോമിയം' (Encomium in Basilium) എന്ന ഗ്രീക്കുഗ്രന്ഥം വി. ബേസിലിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു വിലാപ കാവ്യമാണു്. എന്നാൽ എഫ്രേം മരിച്ചു ആറു സംവത്സരം കഴിഞ്ഞാണു് ബേസിൽ മരിച്ചതെന്ന പരമാർത്ഥം നാം അനുസ്മരിക്കുമ്പോൾ ഇതിന്റെ വിശ്വാസ്യതയുടെ അടിസ്ഥാനം തകർന്നുകഴിഞ്ഞു. സുറിയാനിയിലുള്ള എഫ്രേമിന്റെ ജീവചരിത്രവും അതിന്റെ അറബിക്, ജോർജ്ജിയൻ, അർമേനിയൻ വിവർത്തനങ്ങളും നമുക്കു ലഭ്യമാണു്.എന്നാൽ,മധ്യശതകങ്ങളിലേ ജീവചരിത്രങ്ങളിലേതുപോലെ അത്ഭുതങ്ങൾ ചരിത്രവുമായി കൂട്ടിക്കുഴച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് മണിയും പതിരും തിരിച്ചെടുക്കുക അത്ര സുസാധ്യമല്ല. അതിനുംപുറമേ കാലഗണനയ്ക്കു് അവ അത്ര സഹായകവുമല്ല. പള്ളാഡിയസ് എഴുതിയ 'Historia lansiaca' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ മിക്ക സന്ന്യാസവര്യന്മാരുടെ ചരിത്രത്തോടൊ

പ്പും എഫ്രേമിന്റെ ചരിത്രവുമുണ്ട്. ഇതു് 419 നോടടുത്തു് ഗ്രീക്കിൽ എഴുതപ്പെട്ട. സോസ്സോമാൻ എഴുതിയ തിരുസഭാ ചരിത്രത്തിൽ (439-നും 445-നും ഇടയ്ക്കു്) പല്ലാഡിയസ് നൽകുന്നതിനെക്കാൾ കൂടുതൽ വിവരങ്ങളുണ്ടു്. തെയഡൊററിന്റെ Historia Religiosa യും ഉപയോഗപ്രദംതന്നെ. നീസ്സായിലെ വി. ഗ്രിഗരി (+394) യുടെ പേരിൽ കാണുന്ന എൻകോമിയം (Encomium) പ്രാമാണികമായി സ്വീകരിക്കുവാൻ പണ്ഡിതന്മാർ മടിക്കുന്നു. തന്മൂലം അതിനെ ഉപജീവിച്ചെഴുതപ്പെട്ട 'സിറിയാക്കാരൻ എഫ്രേമിന്റെ ജീവിതവും പ്രവൃത്തികളും' നമുക്കു് ആശ്രയിച്ചുകൂടാ.

ഇതുയും പറഞ്ഞതിൽനിന്നു നമുക്കൊരുകാര്യം മനസ്സിലാക്കാം. പൗരസ്ത്യദേശമൊട്ടാകെ എഫ്രേമിന്റെ പ്രശസ്തി പണ്ടേതന്നെ വ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവിടത്തെ വിവിധ സഭകളിൽ അദ്ദേഹം വണങ്ങപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. എങ്കിലും പരിപൂർണ്ണമായി ആശ്രയിക്കാവുന്ന ഒരു ജീവചരിത്രം നമുക്കില്ല. ഇന്നു കിട്ടാവുന്ന രേഖകൾ തട്ടിച്ചുനോക്കി, വി. എഫ്രേമിന്റെ ചരിത്രം ഒന്നു പുനരാവിഷ്കരിച്ചാൽ നമുക്കു ലഭിക്കുന്നതു് കുറേയെല്ലാം വിശ്വസനീയമായിരിക്കും. ഇവയിലെല്ലാം പൊതുവായിക്കാണുന്ന വസ്തുതകൾ തെറ്റായി തള്ളിക്കളയുക മൗഢ്യമായിരിക്കും.

നിസിബിസ് നഗരത്തിന്റെ സമീപപ്രദേശത്താണു് എഫ്രേം ജാതനായതു്. നഗരത്തിൽത്തന്നെയാണെന്നും ഒരഭിപ്രായമുണ്ടു്. 306-ാമാണ്ടോടടുത്തായിരിക്കണം ജനനം. അന്നു് നിസിബിസ് റോമൻ ഭരണസീമയിലായിരുന്നു. തന്മൂലം അവിടെയും മതമർദ്ദനം ഉണ്ടായിരുന്നു. എഫ്രേമിന്റെ മാതാവു് ഒരു ക്രൈസ്തവ വനിത ആയിരുന്നുവെന്നു് പറയപ്പെടുന്നു, പിതാവു് അപ്പോളോദേവന്റെ പുരോഹിതനും. മകൻ ക്രൈസ്തവരുമായി അടുത്ത സമ്പർക്കത്തിൽ കഴിയുന്നുവെന്നു്

മനസ്സിലാക്കിയ പിതാവു് മകനെ കണക്കിനു പ്രഹരിച്ചു. അതുകൊണ്ടും തീർന്നില്ല, അപ്പോളോയുടെ വെളിച്ചപ്പാടിന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു മകനെ വീട്ടിൽനിന്നു് ആട്ടിപ്പായിക്കുകകൂടിചെയ്തു.

എഫ്രേം പെരുവഴിയിലേക്കിറങ്ങി. എങ്ങോട്ടാണു പോകേണ്ടതെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരു രൂപവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അല്പം സമാശ്വാസം ലഭിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം നേരെ ദൈവാലയത്തിലേക്കു പോയി. നിസിബിസിലെ ജയിംസ്മെത്രാനെ അദ്ദേഹം കണ്ടുമുട്ടി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശ്രിതനായി സഭാകാര്യങ്ങൾ പഠിക്കുന്ന യുവാക്കളോടൊത്തു് അദ്ദേഹവും താമസിച്ചു. അവിടെ പ്രാർത്ഥനയിലും വി. ഗ്രന്ഥപഠനത്തിലും അദ്ദേഹം സമയം ചെലവഴിച്ചു. ജെയിംസ്മെത്രാനിൽനിന്നാണു് അദ്ദേഹം ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചതെന്നാണു വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടുന്നതു്; അതല്ല, പിതൃഭവനത്തിൽനിന്നു പുറത്താക്കപ്പെട്ടതുതന്നെ ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചതുകൊണ്ടാണെന്നും പറയപ്പെട്ടുന്നു.

ഏതായാലും പുതിയവിദ്യാർത്ഥിയിൽ ജെയിംസ്മെത്രാനു് വളരെ സംതൃപ്തി തോന്നി. എഫ്രേമിന്റെ ഭക്തിയും കായ്വുവിവരവും ബുദ്ധിശക്തിയും അദ്ദേഹത്തെ പ്രത്യേകം ആകർഷിച്ചു. എഫ്രേമിനു് അദ്ദേഹം ഡീക്കൻപട്ടം നൽകുകയും തന്റെ സെക്രട്ടറിയായി നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. 325-ൽ നടന്ന നിക്യാസൂനഹദോസിൽ ജെയിംസ്മെത്രാനു് കായ്വുമായ ഒരു പങ്കു് വഹിക്കാനുണ്ടായിരുന്നു. സൂനഹദോസിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിനു പോയപ്പോൾ അദ്ദേഹം സെക്രട്ടറിയായി എഫ്രേമിനേയും കൂടെകൊണ്ടുപോയി. സൂനഹദോസിൽ എഫ്രേമിന്റെ പങ്കു് എന്തായിരുന്നു എന്നു നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാൽ ഇതു നമുക്കറിയാം, തിരിച്ചുപോന്നപ്പോൾ സമ്മേളനത്തിലേ പിതാക്കന്മാരുടെ മനസ്സിൽ നിസിബിസ്

മെത്രാന്റെ യുവാവായ സെക്രട്ടറിയെപ്പറ്റി വളരെ നല്ല അഭിപ്രായമാണു് ഉണ്ടായിരുന്നതു്.

തിരിച്ചുവന്നു് കുറേനാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ നിസിബിസിലെ മതപാഠശാലയുടെ ചുമതല ജെയിംസ് മെത്രാൻ എഫ്രേമിനെ ഏല്പിച്ചു അലക്സാൺഡ്രിയായിലേയും അന്ത്യോക്യായിലേയും പാഠശാലകൾപോലെതന്നെ പേരുകേട്ട ഒന്നല്ലെങ്കിലും നിസിബസ് വിദ്യാപീഠത്തിനും വലിയ പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നു. 'മതപാഠശാല' വൈദിക സെമിനാരിയൊ മതാധ്യാപകരെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്ന പരിശീലനകേന്ദ്രമോ അല്ലായിരുന്നു; അല്ല ഇവയും ഇവയ്ക്കു പുറമെ ചിലതുകൂടി ആയിരുന്നുവെന്നു പറയുന്നതായിരിക്കും കൂടുതൽ ശരി. അവിടത്തെ പാഠപദ്ധതിയിൽ തത്വശാസ്ത്രം, ദൈവശാസ്ത്രം, വേദപുസ്തക വ്യാഖ്യാനം മുതലായവയാണു് ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. വിശ്വാസവിരുദ്ധന്മാരുടെ വിതണ്ഡാവാദങ്ങൾക്കു് തക്ക മറുപടി നൽകുന്നതിനും ക്രൈസ്തവ തത്വങ്ങൾ ശരിയായി വിശദീകരിക്കുന്നതിനും പറ്റിയ രീതിയിലായിരുന്നു അവിടത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം. മെത്രാന്റെ മേൽനോട്ടത്തിലാണു് അതിന്റെ ഭരണവും. ദൈവശുശ്രൂഷയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന യുവാക്കൾ തങ്ങൾക്കു് പൗരോഹിത്യം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു് ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും, മതപാഠശാലയിൽ അധ്യയനം നടത്തിയിരുന്നു. സഭയുടെ ആവശ്യമനുസരിച്ചു് അവരിൽ പര്യാപ്തരായവരെ മെത്രാൻ ശുശ്രൂഷികളായും പുരോഹിതന്മാരായും നിയോഗിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു.

എഫ്രേം താപസജീവിതമാരംഭിച്ചതു് എന്നാണെന്നു് വ്യക്തമായി നിർണ്ണയിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. നിസിബിസ് പാഠശാലയുടെ അധ്യക്ഷനായിരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒരു സന്യാസിയുടെ ജീവിതരീതിയാണു് അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതചര്യയെപ്പറ്റി ഒരു ചരിത്രകാരൻ

നൽകുന്ന വിവരങ്ങളാണ് ഇവ: "ബാർലിയപ്പവും സസ്യങ്ങളുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്ഷണം. കുടിച്ചിരുന്നതു വെറും പച്ച വെള്ളവും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാംസം അസ്ഥിയോടു് ഒട്ടിയിരുന്നു. ഉണങ്ങിയ കളിമണ്ണിന്റെ നിറമായിരുന്നു ശരീരത്തിനു്. കണ്ടംവച്ചു ശരിയാക്കിയ ഒരു കീറക്കുപ്പായമാണു് അദ്ദേഹം ധരിച്ചിരുന്നതു്".

രണ്ടാം സാപ്പോർ ചക്രവർത്തിയുടെ കാലത്തു (355) നിസിബിസ് പേർഷ്യൻ ആക്രമണത്തിനു വിധേയമായി. പേർഷ്യൻപട്ടാളം രണ്ടു വിഭാഗമായിത്തിരിഞ്ഞു പട്ടണത്തെ അവരോധിച്ചു. അറുപതു ദിവസം നീണ്ടുനിന്ന ആ അവരോധം. പട്ടണത്തിലേക്കു പ്രവഹിക്കുന്ന ജലമാർഗ്ഗം അവർ അടച്ചുകളഞ്ഞു. മാത്രമല്ല, അതു നേരെ കോട്ടയുടെ അടിത്തറയിലേക്കു് തിരിച്ചുവിട്ടു, മതിൽ ഭേദിക്കുന്നതിനു് എളുപ്പത്തിൽ കഴിയുന്നതിനുവേണ്ടി. ജനങ്ങളെല്ലാം രക്ഷാമാർഗ്ഗം കാണാതെ ജെയിംസ് മെത്രാനേറയും എഫ്രേമിനേറയും അടുക്കൽ ഓടിക്കൂടി. കോട്ടമതിൽ ബലഹീനമായ ഭാഗങ്ങളിൽ കേടുതീർക്കുന്നതിനു് ജെയിംസ് മെത്രാൻ ജനങ്ങൾക്കു് ഉത്തേജനം നല്കി. പ്രാർത്ഥനയിൽ അദ്ദേഹംതന്നെ പണിയുടെ മേൽനോട്ടം വഹിച്ചു. അഭയം തേടുന്നതിനു ജനങ്ങളെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രാർത്ഥനയ്ക്കുശേഷം എഫ്രേം കോട്ടമതിലിൽ കയറിനോക്കി. പേർഷ്യൻസൈന്യം കടൽപോലെ പരന്നു കിടക്കുന്നു. മതിലു തകർക്കാൻ ഗജവീരന്മാരുടെ ഒരു സൈന്യവും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. എഫ്രേം ദൈവനാമത്തിൽ പേർഷ്യൻ സൈന്യത്തെ ശപിച്ചു. പാളയത്തിലെല്ലാം കൊതുകും ചെള്ളും വന്നുനിറഞ്ഞു. അവയുടെ കടി സഹിക്കാതെ ആനപ്പട വിരണ്ടോടി. പട്ടാളക്കാരും വിഷമത്തിലായി. പേർഷ്യൻസൈന്യം ഗത്യന്തരമില്ലാതെ നിസിബിസിൽനിന്നു പിൻവാങ്ങി.

എന്നാൽ, ഈ സമാധാനം താല്ക്കാലികമായിരുന്നു. കോ

ൺസ്റ്റൻറൈൻ ചക്രവർത്തിയോടു പേർഷ്യാക്കാർക്കു് അടങ്ങാത്ത വിദ്വേഷമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തോടുമാത്രമല്ല, റോമാക്കാരോടു പൊതുവേ. റോമിൽ മതമർദ്ദനം നടന്നപ്പോൾ അവർ ക്രൈസ്തവർക്കു് സസന്തോഷം അഭയം നൽകി. എന്നാൽ റോമൻ ചക്രവർത്തി ക്രൈസ്തവസഭയോടു് അനുഭാവം കാണിച്ചപ്പോൾ പേർഷ്യാക്കാർ മതമർദ്ദനം തുടങ്ങി. കോൺസ്റ്റൻറൈൻ ചക്രവർത്തിയുടെ മരണശേഷം അദ്ദേഹത്തിൻറെ പുത്രന്മാരോടായി സമരം. അതിനുശേഷം പിന്നീടുവന്ന രാജാക്കന്മാരോടു് പേർഷ്യാക്കാരോടുള്ള സമരത്തിലാണല്ലോ മതത്യാഗിയായ ജൂലിയൻ ചരമം പ്രാപിച്ചതും. ഇരുകൂട്ടരും പരസ്പരം ആക്രമിച്ചു, സ്ഥലങ്ങൾ ഇരുകൂട്ടരും കൈവശപ്പെടുത്തി. അവസാനം 363-ൽ ജോവിയൻ ചക്രവർത്തി പേർഷ്യയുമായി ഒരു സമാധാനസന്ധി നടത്തി. നിസിബിസു് പേർഷ്യാക്കാർക്കു വിട്ടുകൊടുത്തു.

മതമർദ്ദനത്തിൽനിന്നു രക്ഷനേടുന്നതിനായി നിസിബിസിലേ ക്രൈസ്തവർക്കു നാടുവിടേണ്ടിവന്നു. കെട്ടും ഭാണ്ഡവുമായി അവർ പുറപ്പെട്ടു. എഫ്രേമിൻറെ നേതൃത്വത്തിൽ അവർ റോമൻ പ്രദേശമായിരുന്ന എഡേസ്സാ (ഉറഹ, Ufra) യിലേക്കു കുടിയേറിപ്പാർത്തു. ഈ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ പുനരധിവാസത്തിൽ എഫ്രേം വളരെയധികം ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവന്നു. നിസിബിസ്സിലെ വിദ്യാപീഠവും എഡേസ്സയിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. അവിടേയും അദ്ദേഹംതന്നെയായിരുന്നു അതിൻറെ അധ്യക്ഷൻ. പേർഷ്യൻപ്രദേശമായിരുന്ന നിസിബിസ്സിൽ നിന്നു മാറിസ്ഥാപിച്ചതാകയാൽ പേർഷ്യക്കാരുടെ പാഠശാല (Schola Persarum) എന്ന പേരിലായിരുന്നു അതു് അവിടെ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതു്.

എഡേസ്സയിലേ വിദ്യാപീഠം ലോകത്തിനു്, ആധുനിക സംസ്കാരത്തിനുതന്നെ, ചെയ്തിട്ടുള്ള സേവനങ്ങൾ കാലത്തി

ന്റെ ഇരുട്ടറയിൽ മറഞ്ഞുകിടക്കുകയാണു്. എഫ്രേമിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ വളർന്നുവന്ന ഈ വിദ്യാലയത്തിൽ തത്വശാസ്ത്രവും സുകുമാരകലകളും ശാസ്ത്രങ്ങളും അഭ്യസിച്ച പണ്ഡിതന്മാരാണു് അറബികൾക്കു് വിദ്യാഭ്യാസം നല്കിയതു്. അവർ എട്ടാംനൂറ്റാണ്ടിൽ ബാഗ്ദാദിൽ ചെന്നു് അറബികളെ അരിസ്റ്റോട്ടലിന്റെ തത്വശാസ്ത്രം പഠിപ്പിച്ചു. അരിസ്റ്റോട്ടലിന്റെ മിക്ക ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും സുറിയാനി വിവർത്തനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതേ. ഗ്രീക്കിൽനിന്നു് നേരിട്ടെന്നതിനെക്കാൾ എഡേസ്സൻ പണ്ഡിതരുടെ സുറിയാനിഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നാണു് ഗ്രീക്കുകാരുടെ ഗണിതശാസ്ത്രവും വൈദ്യശാസ്ത്രവും അറബികൾ വശമാക്കിയതു്. അറബികളെ അക്ഷരവിദ്യ പഠിപ്പിച്ചതുതന്നെ സുറിയാനിക്കാരാണെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു(2). എഡേസ്സാവിദ്യാപീഠത്തിന്റെ സേവനം അവിടംകൊണ്ടും അവസാനിച്ചില്ല. ചൈനയിലും മദ്ധ്യേഷ്യയിലും സുറിയാനി മിഷനറിമാർ എത്തിച്ചേർന്നു, അവർ ചെന്നിടത്തെല്ലാം സംസ്കാരത്തിന്റെ ദീപം തെളിച്ചു.(3)

വാർദ്ധക്യകാലത്തു എഫ്രേം ഏകാന്തതയിൽ കൂടുതൽ തല്പരനായിരുന്നു. എഡേസ്സാനഗരത്തിനു വെളിയിൽ മലയിലേ ഒരു ഗുഹയിൽ അദ്ദേഹം ഒരു സന്യാസിയെപ്പോലെ ജീവിച്ചു. എന്നാൽ അക്കാലത്തു് എഡേസ്സായിൽ വലിയ ക്ഷാമം ഉണ്ടായി. പുതുതായി കൂടിയേറിയ നിസിബിസുകാരെ ഈ ക്ഷാമം വളരെ കഷ്ടത്തിലാക്കി. ക്ഷാമത്തിന്റെ സന്തത സഹചാരികളായ പകർച്ചവ്യാധികളും തലപൊക്കിത്തുടങ്ങി. ഏകാന്തവാസം ത്യജിച്ചു് എഫ്രേം വെളിയിലിറങ്ങി, സാധുക്കൾക്കുവേണ്ടി ഭിക്ഷ തെണ്ടുവാൻ. സന്മനസ്സുള്ളവരിൽനിന്നു് കിട്ടുന്ന ദാനം അദ്ദേഹം ദരിദ്രർക്കു വിതരണംചെയ്തുകൊ

---

(2) ERNEST SIMMONS, Fathers and Doctors of the Church.
(3) Reginald F. Walker, Church History, Vol. I, p. 53.

ണ്ടിരുന്നു. രോഗികളെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം ഏർപ്പെടുത്തിയ താല്ക്കാലിക ആശുപത്രിയിൽ 300 കിടക്കകളുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹംതന്നെ രോഗികളുടെ കാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നതിനും അവരെ സമാശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിനും പോയിരുന്നു. ക്ഷാമബാധ അവസാനിച്ചപ്പോൾ എഫ്രേം തന്റെ ഗുഹയിലേക്കു തിരിച്ചുപോയി ഏകാന്തവാസം തുടർന്നു.

എഫ്രേമിന്റെ കീർത്തി പണ്ടേതന്നെ പൗരസ്ത്യസഭയിലെങ്ങും പരന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. കപ്പദോസ്യൻ പിതാക്കന്മാരായ ബേസിൽ, ഗ്രിഗരി നസ്സിയാൻസെൻ, ഗ്രിഗരി നീസാ മുതലായവർക്കു് എഫ്രേമിന്റെ കീർത്തിയെപ്പറ്റി ശരിയായ അറിവുണ്ടായിരുന്നു. ബേസിലും എഫ്രേമും സുഹൃത്തുക്കളായിരുന്നുവെന്നു് വിചാരിക്കാൻ വഴികാണുന്നുണ്ടു്. ഇതേപ്പറ്റി ഒരു കഥയുണ്ടു്. ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ അവഗാഹം സമ്പാദിക്കുന്നതിനു് എഫ്രേം ബേസിലിന്റെ ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിച്ചു. പണ്ഡിതനും വിശുദ്ധനുമായ എഫ്രേം എന്തുകൊണ്ടാണു് പൗരോഹിത്യം സ്വീകരിക്കാത്തതു് എന്നു് അറിയുന്നതിനു് ബേസിൽ ആഗ്രഹിച്ചു. "പിതാവേ, എനിക്കതിനു യോഗ്യതയില്ല. ഞാൻ വലിയ പാപിയാണു്" എന്നായിരുന്നു എഫ്രേമിന്റെ ഉത്തരം. "തീർച്ചയായും താങ്കൾ വൈദികപട്ടം സ്വീകരിക്കണം, അതു താങ്കൾക്കു തികച്ചും അനുയോജ്യമാണു്.' ബേസിൽ വാദിച്ചു. എന്നാൽ, എഫ്രേം അതിനു വിസമ്മതിച്ചു. വിസമ്മതത്തെ വിഗണിച്ചും പട്ടം കൊടുക്കാൻ ബേസിൽ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതറിഞ്ഞു. എഫ്രേം ഭ്രാന്തു് നടിച്ചു രക്ഷപെട്ടുവത്രേ!

ഗ്രിഗരി നീസ്സാ ചോദിക്കുന്നു, "എഫ്രേമിന്റെ ജീവിതമൊ ഗ്രന്ഥങ്ങളോ പഠിച്ചിട്ടുള്ള ഏതഹങ്കാരിയാണു് എളിമപ്പെടാതിരുന്നിട്ടുള്ളതു്?" എഫ്രേമിന്റെ ചെറുപ്പത്തിലെ പല സംഭവങ്ങളും ജീവചരിത്രകാരന്മാർ വിവരിക്കുന്നുണ്ടു്. അവയിൽ ഏതാനും താഴെചേർക്കുന്നു.

കൂട്ടുകാരുമൊത്തു് കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്ന എഫ്രേം. കൂട്ടികൾക്കു് എല്ലാം വിനോദമാണല്ലോ. കളികഴിഞ്ഞു കൂട്ടുകാരെല്ലാംകൂടി വഴിയേവന്ന ഒരു പശുവിനെ ഓടിച്ചു കാട്ടിൽ കയറ്റി. അതു് ഒരു അയൽക്കാരന്റേതായിരുന്നു. പക്ഷേ, അതിനെ ഓടിച്ചുവിട്ടതു് കടുവായുടെ വായിലേക്കാണെന്നു് എഫ്രേം അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. പശുവിനെ കടുവാ പിടിച്ചെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ എഫ്രേം ദുഃഖിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലംമുഴുവനും അതേപ്പറ്റി പശ്ചാത്തപിച്ചുവത്രേ.

അമീദ്നഗരത്തിൽനിന്നു് ഒരിക്കൽ എഫ്രേം നിസിബിസിലേക്കു മടങ്ങുകയായിരുന്നു. ഒരു ആട്ടിടയന്റെ ആലയിലാണു് അദ്ദേഹം രാത്രി കഴിച്ചതു്. രാത്രിയിൽ കുറേ ആടുകളെ ചെന്നായ് പിടിച്ചു. ആടുകളുടെ ഉടമസ്ഥൻ ഇടയനേയും ഇടയന്റെ അതിഥിയേയും പിടിച്ചു കാരാഗൃഹത്തിൽ അടച്ചു. അപ്പോൾ എഫ്രേം സ്വയം മന്ത്രിച്ചു: "നിനക്കിതു കിട്ടണം പണ്ടു് അയൽക്കാരന്റെ പശുവിനെ കടുവായുടെ വായിലേക്കു് ഓടിച്ചുവിട്ടതല്ലേ?"

മറ്റൊരു സംഭവം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽ വലുതായ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയ ഒന്നാണു്. ശുദ്ധതയെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു സ്വീകരിക്കേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റി അതു് അദ്ദേഹത്തെ ബോധവാനാക്കിത്തീർത്തു. ഇതാണു് സംഭവം. എഫ്രേമിനു് പതിനെട്ടോ ഇരുപതോ വയസ്സുപ്രായം. യുവാവായ എഫ്രേം തിരുശേഷിപ്പുകളെ വന്ദിക്കുന്നതിനു് എഡേസ്സായിലേക്കു് ഒരു തീർത്ഥയാത്ര നടത്തി. തിരിച്ചുവരുന്നവഴി ഡെയിസൻ (Deisan) നദിയുടെ കരയിൽനിന്നുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം പ്രകൃതിസൗന്ദര്യം ആസ്വദിക്കുകയായിരുന്നു. നദിയിൽ കുളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു സ്ത്രീ അദ്ദേഹത്തെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും അശ്ലീലമായ ഏതോ അംഗ്യം കാണിക്കുന്നതും എഫ്രേം കണ്ടു. അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു: "ഹേ സ്ത്രീ!

എന്താണു നിങ്ങൾ ഒരു പുരുഷനെ ഇത്ര സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുന്നതു്? നിലത്തു നോക്കു്." അവളും വിട്ടില്ല. "ഞാനല്ല, നീയാണു നിലത്തു നോക്കേണ്ടതു്. നിന്നെയാണു ദൈവം മണ്ണിൽ നിന്നു സൃഷ്ടിച്ചതു്. സ്ത്രീയെ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചതു് പുരുഷനിൽ നിന്നാണു്, അതുകൊണ്ടാണു ഞാൻ നിങ്ങളെ നോക്കുന്നതു്. എന്നാൽ, ഇപ്പോൾ തെറ്റു ചെയ്തതു് നിങ്ങളാണു്." "ഞാനെന്തു തെറ്റാണു് ചെയ്തതു്?" പരിഭ്രമത്തോടും അതിലധികം ജിജ്ഞാസയോടുംകൂടി അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. "അതൊ, എന്നെ നിങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയതുകൊണ്ടല്ലേ ഞാൻ നിങ്ങളെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയെന്നു് നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായതു്?" ഇവിടത്തെ പെണ്ണുങ്ങൾ ഇത്ര മിടുക്കികളാണെങ്കിൽ, പുരുഷന്മാർ എത്ര സമർത്ഥന്മാരായിരിക്കുമെന്നു ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടു് എഫ്രേം യാത്ര തുടർന്നു. ഏതായാലും ആ സ്ത്രീയുടെ സമർത്ഥമായ വാദം എഫ്രേമിന്റെ മനസ്സിൽ ആഴമായിപ്പതിഞ്ഞു. അനന്തര ജീവിതത്തിൽ അതു പ്രതിഫലിക്കുകയും ചെയ്തു.

എഫ്രേമിന്റെ കൃതികൾ പൊതുജനസമക്ഷം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതിനെപ്പറ്റിയാണു് മറ്റൊരു കഥ. യുവാവായ എഫ്രേം മരുഭൂമിയിൽ സന്യസിക്കുകയായിരുന്നു. അവിടെവച്ചു് അദ്ദേഹം സൃഷ്ടിയുടേയും പുറപ്പാടിന്റേയും പുസ്തകങ്ങൾക്കു വ്യാഖ്യാനമെഴുതി. ഒരു വൃദ്ധസന്യാസി അതു വായിക്കുവാൻ ഇടയായി. അവയുടെ മൂല്യം മനസ്സിലാക്കിയ സന്യാസി ആ പുസ്തകങ്ങൾ പട്ടണത്തിൽകൊണ്ടുപോയി പണ്ഡിതന്മാരേയും പുരോഹിതന്മാരേയും കാണിച്ചു. അവർ അതിനെ മുക്തകണ്ഠം പ്രശംസിച്ചു. വയസ്സൻസന്യാസിക്കു് വലിയ സ്വീകരണവും നൽകി. ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അദ്ദേഹം രചിച്ചതാണെന്നാണു് അവർ കരുതിയതു്. താനല്ല, ഒരു യുവസന്യാസിയാണു് അവയുടെ കർത്താവു് എന്നു വൃദ്ധൻ വെളിപ്പെടുത്തി. അതുകേട്ടപ്പോൾ പണ്ഡിതന്മാർ എഫ്രേമിന്റെ കുടിലിലേക്കു പുറ

പ്പെട്ട. പൊതുജനനന്മയ്ക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യ പരിശ്രമങ്ങൾ തുടരണമെന്നു് അഭ്യർത്ഥിച്ചു.

എഡേസ്സായിൽ എത്തിയതിനുശേഷം പത്തുകൊല്ലം മാത്രമേ അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. വാർദ്ധക്യത്താലും തപശ്ചര്യയാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചു. 373 ജൂൺ 9-ാം തീയതി അദ്ദേഹം ദിവംഗതനായി. ഗുരുവിന്റെ മരണക്കിടക്കയ്ക്കു ചുറ്റും സന്നിഹിതനിമഗ്നരായി നിന്നിരുന്ന ശിഷ്യന്മാർക്കു ലഭിച്ച അന്ത്യശാസനം ഇതായിരുന്നു: "പ്രശംസനിറഞ്ഞ പ്രസംഗങ്ങളോ, എന്റെ ഗുണഗണങ്ങളെ പുകഴ്ത്തുന്ന കീർത്തനങ്ങളോ, എന്റെ ശവസംസ്കാരത്തിനു പാടില്ല. എന്റെ പിതാക്കന്മാരെപ്പോലെ ഞാനും ഈ ഭൂമിയിൽ പരദേശിയാണു്. അതുകൊണ്ടു് പരദേശിയുടെ ഓഹരിയും സ്ഥലവും എനിക്കു തന്നാൽമതി. വിലയേറിയ വസ്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടു് എന്റെ ദേഹം നിങ്ങൾ പൊതിയരുതു്. എന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി സ്മാരകങ്ങൾ പണിയിക്കയുമരുതു്; എന്റെ ശരീരാവശിഷ്ടങ്ങളോ മറ്റെന്തെങ്കിലുമോ സംപൂജ്യമായി സൂക്ഷിക്കുകയുംവേണ്ടാ; കാരണം, നിരവധി ദുഷ്കൃത്യങ്ങൾ ചെയ്ത ഒരു മഹാപാപിയാണു ഞാൻ. എന്റെ ശരീരം ചുമന്നുകൊണ്ടുപോയി കുഴിയിലെറിഞ്ഞിട്ടു് കഫംകൊണ്ടു മൂടുന്നതായിരിക്കും എനിക്കർഹമായ ബഹുമാനം"(4)

ഈ ഉപദേശത്തിന്റെ ഫലമാണെന്നു തോന്നുന്നു, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൃതശരീരം സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടതു്, വിദേശികൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള ശ്മശാനത്തിൽത്തന്നെയാണു്. ഇപ്പോൾ എഡേസ്സയിൽ വി. സെർജിയൂസിന്റെ ആശ്രമത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭൗതികാവശിഷ്ടങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടുന്നു.

എഫ്രേമും സന്യാസജീവിതവും

എഫ്രേം തികഞ്ഞ ഒരു താപസജീവിതമാണു നയിച്ചി

(4) സർഗ്ഗീയകൃതികൾ Vol III, p. 130

രുന്നതെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരായി അനേകം സന്യാസികൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും നമുക്കറിയാം. എങ്കിലും, എഫ്രേം സന്യാസജീവിതം ആരംഭിച്ചതു് എന്നാണെന്നു തീർത്തുപറയുക സാധ്യമല്ല. നിസിബിസിലെ ജെയിംസ്മെത്രാന്റെ ആശ്രിതനായിക്കഴിയുന്നതിനു മുമ്പാണെന്നും, നിഖ്യാസൂനഹദോസിനുശേഷമാണെന്നും, ജെയിംസ്മെത്രാന്റെ മരണത്തിനുശേഷമാണെന്നും പല അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടു്. അതിൽ ഏതുതന്നെയായിരുന്നാലും ഒരു കാര്യം തീർച്ചയാണു്: സിറിയൻസന്യാസജീവിതരീതിയിൽ അദ്ദേഹം കാര്യമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം കൊണ്ടുമാത്രമല്ല, ഗ്രന്ഥങ്ങൾകൊണ്ടും.

ക്രൈസ്തവസഭയിൽ സന്യാസം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു് മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തോടുകൂടിയാണെന്നു പറയാം. മതമർദ്ദനം ഭയന്നു് ഒളിച്ചോടിയവരും ലോകത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു് ഏകാന്തജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു് ആഗ്രഹിച്ചവരും മരുഭൂമികളിലും മാമലകളിലും അഭയംതേടി. ചെറിയ കുടിലുകളിലോ, ഗുഹകളിലോ ആണു് അവർ താമസിച്ചിരുന്നതു്. കാട്ടുകിഴങ്ങുകളും സസ്യങ്ങളുമായിരുന്നു അവരുടെ ഭക്ഷണം. ഏകാന്തതയിൽ പ്രാർത്ഥിച്ചും ധ്യാനിച്ചും അവർ ജീവിതം നയിച്ചു.

എന്നാൽ വനത്തിലേ ഈ ജീവിതം പ്രയാസമുള്ള ഒന്നായിരുന്നു. കൊള്ളക്കാരുടേയും വന്യമൃഗങ്ങളുടേയും ആക്രമണം എപ്പോഴുമുണ്ടാകാം. പരിപൂർണ്ണമായ ഏകാന്തവാസത്തിൽ ആധ്യാത്മികോപദേശം ലഭിക്കുകയോ ക്ലേശകരം സ്വീകരിക്കുകയോ സാധ്യവുമല്ലായിരുന്നു. തന്മൂലം സന്യാസികൾ ക്രമേണ അടുത്തടുത്തു് പാർപ്പുറപ്പിച്ചു. നഗരത്തിന്റെ ബഹളത്തിൽനിന്നും ബദ്ധപ്പാടിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞു്, എന്നാൽ അത്രയധികം വിദൂരത്തിലല്ലാതെയായിരുന്നു അവരുടെ വാസം. ഓരോ സന്യാസിയും തന്റെ കുടിലിൽ ഏകാന്തതയിൽ ഈശ്വ

രധ്യാനം നടത്തിയിരുന്നു. അവരവർക്കു നല്ലതും യുക്തവുമെന്നു തോന്നുന്നതനുസരിച്ചു ജീവിച്ചുപോന്നു. സന്യാസികൾ സമൂഹമായി വളർന്നുവന്നതോടെ അവർക്കു പൊതുശ്രേഷ്ഠനും പൊതു ആശ്രമവും പൊതുനിയമവും പൊതുസ്വത്തും മറ്റും ഉണ്ടായി.

എഫ്രേമിന്റെ കാലത്തു സന്യാസം മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടാം ഘട്ടത്തിലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇത്തരം സന്യാസത്തേയാണു പ്രകീർത്തിച്ചിരിക്കുന്നതും. സന്യാസി ഏകനായോ ഒന്നോ രണ്ടോ സഹ സന്യാസികളുമൊത്തോ വസിക്കുന്നു. ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ ആവശ്യം അദ്ദേഹം കാണുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, ഏകാന്തതയെ അദ്ദേഹം പ്രശംസിക്കുന്നു. ഏകാന്തതയിൽ, ശ്മശാനമൂകതയിൽ, യാതൊരു ജീവിയുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്താതെ, ദൈവവും മാലാഖമാരുമായി മാത്രം സംസ്ഗ്ംചെയ്യു ജീവിക്കുന്ന സന്യാസികളുടെ നാടായ പർവ്വതങ്ങളിലേക്കു് അദ്ദേഹം തന്റെ വായനക്കാരെ ക്ഷണിക്കുന്നു. സിറിയായുടെ പലഭാഗങ്ങളിലും ഇത്തരം സന്യാസിമാരുണ്ടായിരുന്നു. അവരെല്ലാവരും വിദ്യാസമ്പന്നരോ സംസ്കൃതമാനസരോ ആയിരുന്നില്ല. ദൈവത്തിനുവേണ്ടി പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട ഒരു ജീവിതം എന്നതൊഴിച്ചു മറെറാന്നിനും അവർ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരുന്നില്ല. എഫ്രേമിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ജീവിതത്തിലും പ്രതിഫലിക്കുന്ന സന്യാസം ഏതാണ്ടിപ്രകാരമാണു്.

സന്യാസം പ്രായശ്ചിത്തത്തിന്റെ ഒരു ജീവിതമാണു്. പർവ്വതങ്ങളിലും മരുഭൂമികളിലും മൃഗങ്ങളോടൊത്തു കിഴങ്ങും പുല്ലും ഭക്ഷിച്ചു ജീവിക്കുക. എഫ്രേമിന്റെ നോട്ടത്തിൽ ഇത്തരം താപസജീവിതത്തിനു മരുഭൂമിയും പർവ്വതവുംപോലെ പറ്റിയ പ്രദേശമില്ല. വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു് അദ്ദേഹം ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്തു കാണിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുനാഥനും ഏകാന്തതയിൽ മലയിൽ കയറി പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നില്ലേ? സോദോംകാ

രുടെ നാശത്തിൽനിന്നു രക്ഷപെടുവാൻ പർവ്വതത്തിൽ അഭയം പ്രാപിക്കുവാൻ മാലാഖാ ലോത്തിനോടാവശ്യപ്പെട്ടില്ലേ? (സൃഷ്ടി 19, 17) യൂദായിലുള്ളവരോട് ജറൂസലത്തിന്റെ നാശത്തിൽ അകപ്പെടാതിരിക്കാൻ പർവ്വതപ്രാന്തത്തിലേക്കു പലായനം ചെയ്യുന്നതിനു് ക്രിസ്തുനാഥൻ മുന്നറിയിപ്പു നൽകിയില്ലേ? ലോകംമുഴുവൻ അഗ്നി ബാധിച്ചിരിക്കയാണെന്നും അതിന്റെ ജ്വാലയിൽനിന്നു രക്ഷപ്രാപിക്കുന്നതിനു് ഗ്രാമങ്ങളും നഗരങ്ങളും വെടിഞ്ഞു മലയിലും ഗുഹകളിലും അഭയം പ്രാപിക്കണമെന്നു് അഭയം പ്രാപിക്കുന്നവരുടെ ഇടയിൽ അദ്ദേഹം ഉപദേശിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഏകാന്തതയിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ പരിപൂർണ്ണമായ ആവാസമുണ്ടു്.

പരിപൂർണ്ണമായ പരിത്യാഗം, തികഞ്ഞ ദാരിദ്ര്യം അത്യാവശ്യത്തിനുമാത്രം ഉറക്കം, ജീവൻ നിലനിറുത്തുവാൻമാത്രം ഭക്ഷണം ഇവ മതി സന്യാസിക്കു്. വസ്ത്രം കീറി തീരെ ഉപയോഗശൂന്യമാകുന്നതുവരെ ധരിക്കുന്നതും, മുടി കത്രിക്കാതിരിക്കുന്നതും കുളിക്കാതെ അഴുക്കു പുരണ്ടവനായി ജീവിക്കുന്നതും സന്യാസിയുടെ തപശ്ചര്യയിൽപ്പെട്ടതുതന്നെ. എഫ്രേം അതു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽ പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തിക്കാണിക്കുകയുംചെയ്തു. നാം പറഞ്ഞേക്കാം, ഇതെല്ലാം കാടന്മാരുടെ ജീവിതത്തിനു പറ്റും, സമുദായജീവിയായ മനുഷ്യനു പറ്റുന്നതല്ലെന്നു്. എന്നാൽ എഫ്രേമിനെതിരായി ഒരു വിധി എഴുതുന്നതിനുമുമ്പു് നാം മനസ്സിലാക്കണം, സന്യാസികൾ മറ്റുള്ളവരുടെ സമൂഹത്തിലല്ല ജീവിച്ചിരുന്നതെന്നും ഇതെല്ലാം ഒരു തപസ്സായിട്ടാണു് അവർ സ്വീകരിച്ചിരുന്നതെന്നും, അഴുക്കിൽ മുഴുകി, ചെമ്പിച്ചു് ജടപിടിച്ച മുടിയും കീറിപ്പറിഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങളും ധരിച്ചു ജീവിക്കുന്നതിനു പ്രതിഫലമായി പരുദീസായിലേ മഹത്വത്തിന്റെ വസ്ത്രവും വിജയത്തിന്റെ കിരീടവുമാണു് അവർക്കു ലഭിക്കുവാനിരിക്കുന്നതെന്നും.

മനുഷ്യപ്രകൃതിയുമായി സമരംചെയ്യ ശരീരത്തെ കടിഞ്ഞാൺ ഇട്ട് നിയന്ത്രിച്ച് ലോകത്തിനു മരിച്ചാണു സന്യാസി ജീവിക്കേണ്ടതു്. സന്യാസത്തെ ആശ്ലേഷിക്കുമ്പോൾ ഒരുവൻ മരിച്ചതായി പരിഗണിക്കണം. സന്യാസത്തിന്റെ കാതലാണു സഹനം. അതു് സന്യാസിയെ ക്രൂശിതനായ ക്രിസ്തുവിനു് അനുരൂപനാക്കുന്നു. ലോകത്തിനായി ആരും ജീവിക്കാതിരിക്കുവാൻ, അവിടുന്നു് ലോകത്തിനു മരിച്ചവനായി, വരുവാനിരിക്കുന്ന ലോകത്തിൽ നമുക്കു് ജീവൻ നൽകുവാൻ ഈ ലോകത്തിൽ അവിടുന്നു സ്വശരീരത്തെ മരണത്തിനു കയ്യാളിച്ചു. സ്വന്തം പീഡ കാണിച്ചുതന്നുകൊണ്ടാണു് അവിടുന്നു നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. രുചിച്ചതിനുശേഷമാണു കൈപ്പുള്ള കാസാ അങ്ങു നമുക്കു വച്ചുനീട്ടുന്നതു്. സന്യാസം ഒരുതരം രക്തസാക്ഷിത്വമാണെന്നു് എഫ്രേം പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

സന്യാസത്തേയും തൽസംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളേയും പറ്റി അദ്ദേഹം പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വിരക്തി, ഉപവാസം, ജാഗരണം, മൗനം, ഏകാന്തത, തപശ്ചര്യ, എളിമ, പിശാചുമായുള്ള സമരം മുതലായ വിഷയങ്ങൾ അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം കൈകാര്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥനകളും സർവ്വോപരി ജീവിതമാതൃകയും അനേകരെ സന്യാസത്തിലേക്കാകർഷിച്ചു. "സന്യാസികളുടെ ജീവിതത്തിൽ പഠനത്തിനും സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങൾക്കും തക്ക പ്രാധാന്യം ലഭിക്കുന്നതിനു് എഫ്രേമിന്റെ പ്രചോദനം വളരെ ഉപകരിച്ചു. ആധ്യാത്മികമായ പൂർണ്ണതയ്ക്കു് പഠനവും ഗ്രന്ഥപാരായണവും ആവശ്യകമാണെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീർത്തനങ്ങൾ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥങ്ങളുമായി സുഹൃദ്ബന്ധം പുലർത്തുന്നവൻ ഹൃദയം തുരുമ്പുപിടിക്കാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നു. സന്യാസജീവിതത്തിൽ അദ്ദേഹം മുന്നോടിയായിരുന്നില്ലെങ്കിലും സന്യാസികളുടെ ഗ്രന്ഥപാരായണവും പഠനവും പ്രോ

സാഹിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ മുൻകൈ എടുത്തു പ്രവത്തിച്ചതു് അദ്ദേഹംതന്നെയാണു്.

എഫ്രേമിന്റെ കവിതകൾ

എഫ്രേം അധ്യാപകനായിരുന്നു, അദ്ദേഹം കവിയായിരുന്നു, ഒരു തികഞ്ഞ സംഗീതവിദഗ്ദ്ധനുമായിരുന്നു. എഡേസ്സായിൽ അദ്ദേഹം ഒരു ഗായകസംഘത്തെ പരിശീലിപ്പിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീർത്തനങ്ങൾ സംഗീതമാധുര്യവും ഭക്തിരസവും കവിഞ്ഞൊഴുകുന്നവതന്നെ. എഫ്രേമിന്റെ കവിതകൾ പ്രധാനമായും 'മേമ്രേ', 'മള്രാസേ' ഈ രണ്ടുവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവയാണു്. ഇതാണു ഇവ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം. 'മേമ്രേ'രണ്ടിലധികം അടികൾ ഉള്ളതായിരിക്കും; ഓരോ അടിയിലും മാത്രകളുടെ എണ്ണം തുല്യവുമായിരിക്കും, സാധാരണ ഏഴു മാത്രകളാണുണ്ടായിരിക്കുക. 'മള്രാസ'കളിലും ഓരോ അടിയിലും മാത്രകൾ ഒന്നുപോലെയല്ല; അവിടെ മാത്രകൾ വിവിധഗണങ്ങളായി തിരിച്ചിരിക്കും. പ്രാസം, പ്രത്യേകിച്ചും അടികളുടെ അന്ത്യത്തിൽ നിഷ്കർഷയോടെ അനുസരിക്കുകയുംചെയ്യും.

നമുക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന കൃതികളിലധികവും അവസാനത്തെ പത്തുകൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ ശിഷ്യരുമൊത്തു് ജീവിക്കുന്ന കാലത്തു് എഴുതപ്പെട്ടവയാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രകാരനായ സോസ്സെമാൻ (ZoZeman) 300-ൽ അധികം കൃതികളുടെ വിവരണം നൽകുന്നുണ്ടു്. സുറിയാനിഭാഷയിലേ ആദികവി മാത്രമല്ല, ആദ്യത്തെ പ്രമുഖ സാഹിത്യകാരനുംഎഫ്രേംതന്നെയാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലടികളിലൂടെയാണു പിന്നീടുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാരും കവികളും സഞ്ചരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. നാലാംനൂറ്റാണ്ടിൽത്തന്നെ എഫ്രേംകൃതികൾക്കു് ഗ്രീക്കു്

വിവർത്തനമുണ്ടായതായി പറയപ്പെടുന്നു. വളരെവേഗത്തിൽ അതു് ആരാധനക്രമത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടുകയുംചെയ്തു.

വി. എഫ്രേമിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രം

കൃതികൾ: വി. എഫ്രേം ഒരു കവിയായിരുന്നു; അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അലങ്കാരഭാഷയിൽ കാതും കരളും കുളിർപ്പിക്കുന്നവിധത്തിൽ, പലകാര്യങ്ങളും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു് അനുമാനിക്കാം. അതു ശരിയുമാണു്. എന്നാൽ, അതു് എഫ്രേംകൃതികളുടെ മേന്മയെപ്പറ്റി പറയാവുന്ന ഏറ്റവും നിസ്സാരമായ ഒരു പ്രശംസമാത്രമാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ കാവ്യമാധുരി തുളുമ്പുന്നവയാണു്. അതോടൊപ്പം ഗഹനങ്ങളായ ദൈവശാസ്ത്രവിഷയങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുന്നതും, പണ്ഡിതലോകം ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനായി വി. എഫ്രേമിനെ അടുത്തറിയുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ടു് അധികകാലമായിട്ടില്ല. ഇന്നു് അവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ അവഗാഢം പഠിക്കുകയും പല പാശ്ചാത്യഭാഷകളിലേക്കും വിവർത്തനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. നമുക്കദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളൊന്നു പരിശോധിക്കാം. ഒരു വിഹഗവീക്ഷണം നടത്തുന്നതിനുമാത്രമേ കഴിയൂ.

ഏതാനും പ്രസംഗങ്ങളും വേദപുസ്തകവ്യാഖ്യാനവുമാണു് എഫ്രേമിന്റെ ഗദ്യകൃതികൾ. പഴയനിയമത്തിലേ എല്ലാ പൂർവ്വകാനോനികഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും(5) അദ്ദേഹം ഭാഷ്യങ്ങൾ ചമച്ചിട്ടുണ്ടു് എന്നാൽ, അവയിൽ ചിലതുമാത്രമേ അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളൂ. സൃഷ്ടി, പുറപ്പാടു്, ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ സുറിയാനിയിലുണ്ടു്. പഞ്ചഗ്രന്ഥി, യോസുവേ, ന്യായാധിപ

---

(5) ആദ്യകാലംമുതൽതന്നെ ഒരുവിധ സംശയവുംകൂടാതെ എല്ലാസഭകളിലും സ്വീകരിച്ചിരുന്നവ. പിന്നീടുമാത്രം ഔദ്യോഗികമായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടവയ്ക്കു് ഉത്തരകാനോനികങ്ങൾ എന്നാണു് പേർ.

ന്മാർ, സാമുവൽ, രാജാക്കന്മാർ, യോബു് മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഭാഷ്യങ്ങളും ചിലതു് പൂർണ്ണമായും ചിലതു ഭാഗികമായും വിവർത്തനങ്ങളിൽ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

പുതിയനിയമത്തിലേക്കു കടന്നാൽ ശ്ലീഹന്മാരുടെ നടപടി, വി. പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളും ഇവയേപ്പറ്റിയും നാലു സുവിശേഷങ്ങളും "സമാഹരിച്ച റാഷ്യൻ (Tatian) എന്ന സിറിയൻഗ്രന്ഥകാരൻ രചിച്ച "ദിയാത്തെസ്സരോൻ" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിനും അദ്ദേഹം വ്യാഖ്യാനമെഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ഇവ ഇന്നത്തെ പണ്ഡിതന്മാർ ആധുനികശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ഗവേഷണങ്ങളുടേയും നിഷ്കൃഷ്ടമായ പരിശോധനയുടേയും വെളിച്ചത്തിൽ നടത്തുന്ന വ്യാഖ്യാനംപോലെയുള്ള ഒന്നല്ല. പ്രത്യുത, വേദപുസ്തകം വായിക്കുന്നവരെ അതിന്റെ ആധ്യാത്മികമായ അർത്ഥത്തിലേക്കു നയിക്കുവാൻ ഉതകുന്നതാണു്. ഉദാഹരണമായി, ദൈവം ആദത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതും ആദം പാപത്തിൽ നിപതിച്ചതുമായ വേദപുസ്തകഭാഗത്തിനു് എഫ്രേം നൽകുന്ന വ്യാഖ്യാനം നോക്കാം.

ആദത്തിന്റെ പാപം

"ആറാംദിവസം ദൈവം ആദത്തെ കളിമണ്ണിൽനിന്നു മനഞ്ഞു. അവന്റെ മുഖത്തു് ജീവശ്വാസം നിശ്വസിച്ചു. ആദം ജീവിക്കുന്നവനായിത്തീർന്നു. ജീവികൾക്കും മൃഗങ്ങൾക്കും പക്ഷികൾക്കും അവയുടെ ജീവനും ഉല്പാദനശക്തിയും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ദൈവം ആദത്തെ പ്രത്യേകവിധം ബഹുമാനിച്ചു. ദൈവം അവനെ സ്വന്തം കൈകൊണ്ടു മനഞ്ഞു. അവനിൽ ജീവൻ നിശ്വസിച്ചു. പറുദീസായുടേയും പറുദീസായ്ക്കു പുറത്തുള്ളവയുടേയും അധിനാഥനാക്കി. അവനെ മഹത്വം ധരി

പ്പിക്കുകയും, അവൻ ആധിപത്യം സമ്പാദിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി വിശേഷബുദ്ധിയും ചിന്താശക്തിയും നൽകുകയുംചെയ്തു."(6)

ഹവ്വായുടെ സൃഷ്ടിയെ എഫ്രേം ഇപ്രകാരമാണു വിവരിക്കുന്നതു്. "ദൈവം ഗാഢനിദ്രയെ അയച്ചു. ആദം നിദ്രയിലാണ്ടു. അവിടുന്നു് അവന്റെ വാരിയെല്ലുകളിൽനിന്നു് ഒന്നു് എടുത്തിട്ടു് തൽസ്ഥാനത്തു് മാംസം പിടിപ്പിച്ചു. ആദത്തിൽ നിന്നെടുത്ത ആ വാരിയെല്ലിനെ കർത്താവു സ്ത്രീയാക്കിച്ചമച്ചു, അവളെ ആദത്തിന്റെ പക്കൽകൊണ്ടുവന്നു. പ്രകാശപൂർണ്ണനായി ജാഗ്രദാവസ്ഥയിലിരുന്ന,ഇതുവരെ നിദ്രയെന്തെന്നു് അറിയാതിരുന്ന മനുഷ്യൻ നിലത്തുവീണു നഗ്നനായി കിടക്കുന്നുകണ്ടു. സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടു കിടന്ന ആദത്തിനു് തന്നിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നവ ഒരു ദർശനത്തിൽ കാണാമായിരുന്നിരിക്കണം. കണ്ണടച്ചു തുറക്കുന്ന ഇടകൊണ്ടു വാരിയെല്ലു് എടുത്തുകഴിഞ്ഞു. കണ്ണു ചിമ്മുന്ന നേരം വേണ്ടിവന്നില്ല, സർവ്വസൗന്ദര്യത്തോടും രൂപത്തോടുംക്രൂടെ വാരിയെല്ലിന്റെ സ്ഥാനം മാംസംകൊണ്ടു നികത്തുവാൻ. ഹവ്വായെ ദൈവം കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന ആദത്തിന്റെ മുമ്പിൽനിറുത്തി. ഒരുവനും ഇരുവരുമായിരുന്ന ആദം. ആദം ഏകനായിരുന്ന ഇത്രയുംകാലം; ആദം ഇരുവനായിരുന്നു, കാരണം "സ്ത്രീയും പുരുഷനുമായി അവൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു." നഗ്നരായിരുന്നുവെങ്കിലും ആദത്തിനും ഹവ്വായ്ക്കും ലജ്ജതോന്നാതിരുന്നതു്, അവർ ശിശുക്കളായിരുന്നതുകൊണ്ടല്ല, —അവർ ശിശുക്കളായിരുന്നേയില്ല— പ്രത്യുത, ദൈവപ്രസാദപൂർണ്ണരായിരുന്നതുകൊണ്ടാണെന്നു് എഫ്രേം ഉറപ്പിച്ചുപറയുന്നു. ഭാര്യയുടെ നിർബ്ബന്ധത്തിനു അധീനനായി പഴം ഭക്ഷിച്ചു ദൈവകല്പന ലംഘിച്ചതിനുശേഷം തികഞ്ഞ അപരാധബോധത്തോടെ ആദം കുറിക്കാട്ടിൽ ഒളിച്ചിരിക്കുന്നു. "ആദമേ, നീ എവിടെയാണു്?" എന്നു ദൈവം ചോദിച്ചപ്പോൾ

(6) In Genesium, Secta II, 4.

ഇപ്രകാരം അയാൾ മറുപടിപറഞ്ഞു: "അങ്ങയുടെ സ്വരം ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. ഞാൻ നഗ്നനാണെന്നു കണ്ടു എന്നെത്തന്നെ ഞാൻ മറച്ചിരിക്കുകയാണു"" ആദത്തോടു് എഫ്രേം ഇപ്രകാരം ചോദിക്കുന്നു: "ഇപ്പോൾ നീ ശ്രവിച്ചതുപോലെ അവിടുത്തെ സ്വരം നീ മുമ്പു ശ്രവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ! നോക്കൂ, നിന്നെ സൃഷ്ടിക്കുകയും, പറുദീസായിൽ നിവസിപ്പിക്കുകയും നിർദ്ദാധീനനാക്കി നിന്റെ വാരിയെല്ലൂരിയെടുത്തു് സ്ത്രീയാക്കി നിന്റെ മുമ്പിൽകൊണ്ടുവരികയും ചെയ്തപ്പോഴൊന്നും നീ അവിടുത്തെ സ്വരം ശ്രവിച്ചില്ലെന്നോ? ഇപ്പോൾ നീ അവിടുത്തേ സ്വരം ആദ്യമായി ശ്രവിക്കയാണോ എങ്കിൽ മനസ്സിലാക്കൂ നിന്റെ അധരങ്ങളുടെ അധ:പതനത്തിൽനിന്നാണു് അവിടുത്തെ കാൽപ്പെരുമാറ്റം കാഠിന്യം സ്വീകരിച്ചതെന്നു""(7). "ആദം നീ എവിടെയാണു"? സർപ്പം നിനക്കു വാഗ്ദാനംചെയ്ത ദൈവത്വം നീ സമ്പാദിച്ചുവോ? അതോ പഴത്തെ ഉറുനോക്കുന്നുവെങ്കിൽ നിനക്കു സംഭവിക്കുമെന്നു ഞാൻ പ്രസ്താവിച്ച മരണത്തിനു നീ അധീനനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നുവോ? ആദം, നീ ചിന്തിച്ചുനോക്കൂ, നിന്റെ പക്കൽ വന്ന ഏറ്റവും നികൃഷ്ടമായ സർപ്പമല്ല, ഒരു ദൈവദൂതനൊ മറ്റൊരു ദൈവംതന്നെയോ ആണു് നിന്റെ പക്കൽ വന്നിരുന്നതെങ്കിൽപോലും ഇവയെല്ലാം നിനക്കു നൽകിയ സർവ്വശക്തന്റെ കല്പനയെ നിരാകരിക്കുകയും ഇതുവരെ നിനക്കുവേണ്ടി യാതൊരു നന്മയും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തവന്റെ വാഗ്ദാനങ്ങൾക്കു ചെവികൊടുക്കുകയും ചെയ്യുക ഉചിതമായിരിക്കുമോ? നിന്നെ ഇല്ലായ്മയിൽനിന്നു സൃഷ്ടിക്കുകയും സൃഷ്ടികളുടെ അധിനാഥനായി, മറ്റൊരു ദൈവമായിത്തന്നെ, ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തവനെ ദുഷ്ടനായി നീ പരിഗണിക്കുന്നുവോ? നിന്നോടു പഞ്ചാരവാക്കു

---

(7) Ibid. II. 25.

മാത്രം പറഞ്ഞു പൊള്ളയായ വാഗ്ദാനംമാത്രം നൽകിയവനെ നീ നല്ലവനായി കണക്കാക്കുന്നുവൊ?"(8)

എഫ്രേം ആദത്തോടു ചോദിക്കുന്ന ഈ ചോദ്യങ്ങൾ തീർച്ചയായും വായനക്കാരൻ തന്നോടു തന്നെ ചോദിക്കാതിരിക്കയില്ല. ദൈവത്തിന്റെ കാരുണ്യവും നാം കാണിച്ച കൃതഘ്നതയും അദ്ദേഹം, നമ്മുടേയും ചിന്താവിഷയമാക്കുകയാണു്. ഭക്തചിന്തമാത്രമല്ല എഫ്രേം അവതരിപ്പിക്കുന്നതു്. ചിലപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒരു സ്കോളാസ്റ്റിക് ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനെപ്പോലെ ചിന്തിക്കുന്നതും നമുക്കു കാണാം.

"ആദം ദൈവത്തിന്റെ ഛായയിലും സാദൃശ്യത്തിലും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നതു നമുക്കു മൂന്നുവിധത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. ആ സൃഷ്ടിയെ ദൈവത്തിന്റെ ഛായയെന്നു വിളിക്കുന്നതു മറ്റൊന്നുംകൊണ്ടല്ല, അതിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യവും മറ്റുസൃഷ്ടികളുടെമേൽ അതിനുള്ള ആധിപത്യവുംകൊണ്ടുതന്നെ. ഈ ആധിപത്യംതന്നെ മൂന്നുവിധമുണ്ടു്. ഒന്നു്: ദൈവത്തിന്റെ ശക്തി എല്ലാവസ്തുക്കളിലും ഉള്ളതുപോലെ ആദത്തിന്റെ ആധിപത്യവും എല്ലാവസ്തുക്കളുടെമേലുമുണ്ടു്. രണ്ടു്: എല്ലാസുകൃതങ്ങളും ദൈവികദാനങ്ങളും സ്വീകരിച്ച ഒരാത്മാവിനെ തന്നിൽ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ആദം എല്ലാസൃഷ്ടികളേയുംകാൾ ശ്രേഷ്ഠനാണു്. മൂന്നാമതായി, എല്ലായിടത്തും തന്റെ വിശേഷബുദ്ധിയുടെ യുക്തിചിന്ത പ്രയോഗിക്കുകയും സ്വയം നിയന്ത്രിക്കുകയും, ഇച്ഛിക്കുന്ന ഏതൊന്നിന്റെയും ആശയം മനസ്സിൽ ജനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു്, അവൻ സൃഷ്ടികളുടെ രാജനായി വിരാജിക്കുന്നു."

എഫ്രേമിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ സാന്മാർഗ്ഗികജീവിതത്തിനു് കേൾവിക്കാരെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നവയായിരുന്നു. അതോടൊപ്പംതന്നെ അവ അഗാധമായ ദൈവശാസ്ത്രവീക്ഷണ

(8) Ibid. II. 26.

വും വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗങ്ങളിലും കാവ്യങ്ങളിലും കാണുന്ന ദൈവശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെ നമുക്കൊന്നു പരിശോധിക്കാം.

പരിത്രാണം

എല്ലാവരുടേയും പിതാവായ ആദം എല്ലാവർക്കും ബാധകമാകത്തക്കവിധം പാപംചെയ്തു. അതിൽനിന്നു നമുക്കു മോചനം ലഭിച്ചതു് ക്രിസ്തുവിന്റെ സഹനവും മരണവുംമൂലമാകുന്നു. "ആദം സർപ്പത്തിന്റെ കുതന്ത്രത്തിലകപ്പെട്ടു് തന്നെത്തന്നെ നീതിക്കു കടക്കാരനാക്കിത്തീർത്തു. കുറത്തിന്റെ ശിക്ഷ എല്ലാത്തലമുറകളിലേക്കും വ്യാപിച്ചു." എഫ്രേം ഇപ്രകാരം വിവരിക്കുന്നു: നിയമലംഘനംമൂലം ആദം ഒരു കടപ്പത്രത്തിൽ ഒപ്പിടുകയായിരുന്നു; മനുഷ്യകുലം മുഴുവനേയും മരണത്തിനു വിധേയമാക്കുന്ന ഒരു രേഖ നിർമ്മിക്കുകയായിരുന്നു. ക്രിസ്തുനാഥൻ ഈ കടപ്പത്രം ഗാഗുൽത്തായിലേക്കു് കൊണ്ടുപോയി. തന്റെ വിലാവിൽനിന്നു് ഒഴുകിയ രക്തവും വെള്ളവുംകൊണ്ടു് അതിലെ എഴുത്തുമായിച്ചുകളഞ്ഞു. മധ്യസ്ഥന്മാരായി കായ്മും പറഞ്ഞു തീർക്കുന്നതിനു സഹായിച്ചവരാരെന്നോ? ഗബ്രിയേലും മറിയവും. മാലാഖയുടെ സന്ദേശം മറിയം സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ പേരിലുണ്ടായിരുന്ന കടപ്പത്രം മായിക്കപ്പെടുകയില്ലായിരുന്നു.

ദൈവവചനം അനാദിമുതൽ പിതാവുമായി ഏകസത്തയായിരുന്നു. കാലത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ വചനം മാംസം സ്വീകരിച്ചു; പിശാചിന്റെ ശക്തിയെ ജയിക്കുന്നതിനും, എല്ലാറ്റിലും വലിയവനായിരുന്നിട്ടും എല്ലാറ്റിലും ഹീനനായിത്തീർന്ന അവിടുത്തെ എളിമയെ മാതൃകയായി നമുക്കു കാണിച്ചുതരുന്നതിനുംവേണ്ടിത്തന്നെ. പാപികൾ ക്രൂശതൽ വിശ്വാ

സത്തോടും പ്രത്യാശയോടുംകൂടി അവിടുത്തെ സമീപിക്കുന്നതിനു നമ്മുടേതുപോലെ ബലഹീനമായ ഒരു ശരീരവും ഒരു ആത്മാവും അവിടുന്നു സ്വീകരിച്ചു. ക്രിസ്തുനാഥനെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രസംഗത്തിൽ (Sermo de Domino Nostro) എഫ്രേം പറയുന്നതു കേൾക്കുക: ഗർഭപാത്രംമുതൽ ശവക്കല്ലറവരെ നാഥന്റെ വിനയം നീ ദർശിക്കുക, ഹീനതത്തിന്റെ പാദസേവികയായി മഹത്വം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു സൂക്ഷിക്കുക. ക്രിസ്തുവിന്റെ ഇരു സ്വഭാവത്തേപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹം തുടരുന്നു: "അധമസ്വഭാവംമാത്രമോ ഉന്നതമായ സ്വഭാവംമാത്രമൊ (ദൈവസ്വഭാവവും മനുഷ്യസ്വഭാവവും) അല്ല; പ്രത്യുത, രണ്ടുസ്വഭാവങ്ങളും, ഒന്നു മറേറതുമായി യോജിച്ചിരിക്കുന്നു (Una alteri immisa est)"

പരിശുദ്ധ ത്രിത്വത്തെപ്പറ്റിയും ത്രിത്വത്തിലേ ഓരോ ആളിനെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹം പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. അതുപോലെ ദൈവത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളെപ്പറ്റിയും. ദൈവം ഏകനാണെന്നു് തെളിയിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിനു പ്രയാസമൊന്നുമില്ല. ഏകനല്ലെങ്കിൽ ദൈവം ദൈവമല്ലതന്നെ. കാരണം, ദൈവം സകലത്തിന്റേയും അധീശനാണു്. തുല്യനായി മറെറാരാൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ ദൈവം എപ്രകാരം സകലത്തിന്റേയും അധീശനായിരിക്കും?

ക്രിസ്തു ഒരു ബലി സ്ഥാപിച്ചുവെന്ന വസ്തുതയും വി. കുർബ്ബാന ബലിയും ക്രമാശയുമാണെന്നു പരമ്പരാഗതമായി വിശ്വസിച്ചുപോരുന്ന സത്യവും എഫ്രേം വിശദീകരിച്ചു. വി. കുർബാനയിലേ യഥാർത്ഥ സാന്നിദ്ധ്യത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിനൊരു സംശയവുമില്ലായിരുന്നു.

വി. കുർബാന

എഫ്രേം വലിയ ആഴ്ചയിൽ, വി. കുർബാനയുടെ സ്ഥാ

പനത്തെപ്പററിപ്പറഞ്ഞ പ്രസംഗത്തിൽനിന്നു് ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം: "നമ്മുടെ നാഥനായ ഈശോ വെറും അപ്പം കരങ്ങളിലെടുത്തു് ആശീർവ്വദിച്ചു പിതാവിന്റേയും പുത്രന്റേയും പരിശുദ്ധാത്മാവിയുടേയും നാമത്തിൽ അതിനെ വിശുദ്ധീകരിച്ചിട്ടു ചെറുതായി വിഭജിച്ചു് അവിടത്തെ വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന നന്മയാൽ അപ്പത്തെ അവിടന്നു 'സ്വശരീര'മെന്നു വിളിച്ചു. തന്നെത്തന്നെയും അരുപിയേയുംകൊണ്ടു് അതിനെ നിറച്ചു. തന്റെ കരംനീട്ടി തന്റെ വലത്തു കൈ വിശുദ്ധീകരിച്ച അപ്പം ശിഷ്യർക്കു നൽകി 'എന്റെ വചനം വിശുദ്ധീകരിച്ച ഇതിൽനിന്നും വാങ്ങി ഭക്ഷിപ്പിൻ. ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു് ഇപ്പോൾ നൽകിയതു് അപ്പമാണെന്നു് നിങ്ങൾ വിചാരിക്കരുതു്. വിശ്വാസത്തിൽ തെല്ലും ചഞ്ചലരാകാതെ നിങ്ങൾ വാങ്ങി ഭക്ഷിക്കുവിൻ. എന്തെന്നാൽ ഇതു് എന്റെ ശരീരമാകുന്നു.' അതു വിശ്വാസത്തോടെ സ്വീകരിക്കുന്നവൻ അഗ്നിയും അരുപിയുമാണു് അതിൽ ഭക്ഷിക്കുന്നതു്. സംശയത്തോടുകൂടി ഭക്ഷിക്കുന്നവനു് അതു് അപ്പംമാത്രമായിത്തീരുന്നു"(9)

ഇതുപോലെതന്നെ ക്രിസ്തുനാഥൻ കാസ ക്രമാശചെയ്ത കാര്യവും എഫ്രേം വിവരിച്ചു പറയുന്നുണ്ടു്. അതിനുശേഷം ഈ ബലി ആവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള കല്പനയെപ്പററി അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുന്നു: "ഞാൻ ചെയ്യുന്നതു നിങ്ങൾ കാണുന്നതുപോലെ എന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി നിങ്ങളും ചെയ്യുവിൻ. എല്ലായിടത്തുമുള്ള ദൈവാലയങ്ങളിൽ എന്റെ നാമത്തിൽ നിങ്ങൾ സമ്മേളിക്കുമ്പോൾ, ഞാൻ ചെയ്തതു് എന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി നിങ്ങളും ചെയ്യുവിൻ. എന്റെ ശരീരം ഭക്ഷിക്കുകയും രക്തം പാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുവിൻ." ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരത്തെ ബഹുമാനിക്കുന്നവൻ ക്രിസ്തുവിനെ ബഹുമാനിക്കുന്നതുപോലെ,

---

(9) Sermo in Hebdamod-SSam 28, 4-6, R. 708.

അതിനെ അപമാനിക്കുന്നവൻ ക്രിസ്തുവിനെയാണു് അപമാനിക്കുന്നതു്.

പഴയ നിയമത്തിൽ നാഥൻ പെസഹാക്കുഞ്ഞാടുമൂലം സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നു് എഫ്രേം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. യഹൂദന്മാർക്കു് ഫറവോന്റെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നു് മോചനം കിട്ടുന്നതിനു തലേ രാത്രിയിലായിരുന്നു ആദ്യമായി അവർ പെസഹാക്കുഞ്ഞാടിനെ ഭക്ഷിച്ചതു്. അസ്ഥി തകർക്കപ്പെടാതെ, തീയിൽച്ചുട്ടു് കൈപ്പുള്ള സസ്യങ്ങളും പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പവും കൂട്ടിയാണു് അതു ഭക്ഷിക്കേണ്ടിയിരുന്നതു്. അതിന്റെ രക്തം വാതിൽപ്പടികളിൽ തളിക്കപ്പെടുകയുംചെയ്തു. രാത്രിയിൽ സംഹാരദൂതൻ ഈജിപ്തിലേ എല്ലാ കടിഞ്ഞൂലുകളേയും സംഹരിച്ചു. എന്നാൽ, രക്തം തളിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ ഭവനങ്ങളിൽ സംഹാരദൂതൻ പ്രവേശിച്ചില്ല. അന്നത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിയുടെ ഓർമ്മക്കായി യഹൂദന്മാർ, കൊല്ലംതോറും പെസഹാക്കുഞ്ഞാടിനെ ഭക്ഷിച്ചിരുന്നു. ക്രിസ്തുനാഥനും ശിഷ്യരോടൊത്തു പെസഹാഭക്ഷിക്കുകയുണ്ടായല്ലോ. ഇനി എഫ്രേം പറയുന്നതുകേൾക്കുക: "കുഞ്ഞാടു് നാഥന്റെ സാദൃശ്യമാണു്. അവിടുന്നു നീസാൻ (ഏപ്രിൽ)മാസം പത്താംതീയതി ഗർഭം ധരിക്കപ്പെട്ടു. ആട്ടിൻകുട്ടിയെ തിരഞ്ഞെടുത്തതും പത്താംതീയതിതന്നെ. കുഞ്ഞാടു് അറക്കപ്പെട്ട പതിനാലാംതീയതി നാഥൻ ക്രൂശിതനായി. കയ്പുള്ള സസ്യങ്ങളോടുകൂടി ഭക്ഷിക്കേണ്ട അപ്പം, അപ്പത്തിന്റെ സാദൃശ്യത്തിൽ അവിടുത്തെ സാന്നിധ്യം സാദൃശീകരിച്ചു. സ്പീകരിച്ചിരുന്നവർ സന്താപനിമഗ്നരായിരുന്നതിനാൽ അപ്പത്തോടൊന്നിച്ചു കയ്പുള്ള സസ്യങ്ങളും ഭക്ഷിച്ചിരുന്നു. തീയിൽ ചുട്ടെടുത്തു്, അരമുറുക്കി, കാലിൽ ചെരിപ്പും ധരിച്ചുകൊണ്ടു ഭക്ഷിച്ചിരുന്നതു്, ശിഷ്യന്മാരുടെ പുതിയ സംഘം സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുവാൻ പുറപ്പെടുന്നതിനു തയ്യാറായിരുന്നുവെന്നു് സൂചിപ്പി

ക്കുന്നു. കൈകളിൽ പിടിച്ചിരുന്ന വടികൾ, അവരുടെ തോളുകളിലുള്ള കുരിശുകളാണു്. കുഞ്ഞാടിന്റെ അസ്ഥികൾ തകർക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. നമ്മുടെ നാഥന്റെ കൈകളും കാലുകളും തുളക്കപ്പെട്ടുവെങ്കിലും, അവിടത്തെ വിലാവിൽ കുന്തം കടത്തപ്പെട്ടുവെങ്കിലും, അവിടുത്തെ അസ്ഥികളൊന്നും തകർക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല".(10)

ദൈവാസ്തിത്വത്തേയും ദൈവപരിപാലനയേയും പ്രകൃതിയുടെ ക്രമത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാമെന്നു്, പ്രകൃതിയിൽനിന്നു് പ്രകൃതിനാഥനിലേക്കു് മനുഷ്യമനസ്സിനു് എത്തിച്ചേരാമെന്നു്, അദ്ദേഹം വിശദീകരിച്ചു: "വീടുകൾ ഞാൻ കണ്ടു. വീട്ടുകാരനുണ്ടെന്നു് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. പ്രപഞ്ചം ഞാൻ ദർശിച്ചു, ദൈവപരിപാലനയെ ഞാൻ ഗ്രഹിക്കുകയുംചെയ്തു. മാലുമിയില്ലാത്ത കപ്പൽ മുങ്ങിപ്പോകുന്നതു് എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടു. ദൈവത്തിന്റെ നിയന്ത്രണമില്ലെങ്കിൽ, മനുഷ്യരുടെ പരിശ്രമം വൃഥായാണെന്നു് ഞാൻ ധരിക്കുകയുംചെയ്തു. നന്നായി ക്രമീകരിക്കപ്പെട്ട നഗരങ്ങളും രാജ്യങ്ങളും ഞാൻ കണ്ടു. ദൈവത്തിന്റെ ക്രമീകരണംകൊണ്ടാണു് എല്ലാം നിലനില്ക്കുന്നതെന്നു് ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചു. ഇടയൻമൂലം ആടുകളും ദൈവംമൂലം ഭൂമിയിലുള്ള സകലവും അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നു"(11) വി. തോമസ് അകവീനാസിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ദൈവാസ്തിത്വത്തിനു തെളിവായിക്കൊണ്ടുവരുന്ന അഞ്ചുവാദങ്ങളിൽ ഒന്നു് ഇതുതന്നെയാണു്. പ്രകൃതിയുടെ ക്രമത്തിൽനിന്നു പ്രകൃതിനാഥനെ അറിയുക.

മരിയശാസ്ത്രം

എഫ്രേമിനെ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധനാക്കിയതു് അദ്ദേഹം

---

(10) Com, in Exodum, Sectio XII, 1, 2,
(11) Reprehensio Sui ipsius, R. 742.

പാടിയിട്ടുള്ള മരിയകീർത്തനങ്ങളാണു്. മരിയശാസ്ത്രത്തിന്റെ വളർച്ചയിൽ എഫ്രേമിനുള്ള പങ്കു് വളരെ വലുതാണു്. പ. കന്യകാമറിയത്തിന്റെ നിത്യകന്യാത്വം, അമലോത്ഭവം, ദൈവമാതൃത്വം മുതലായ വിഷയങ്ങൾ വ്യക്തമായും വിശദമായും ആദ്യം കൈകാര്യം ചെയ്തവനെന്നുള്ള ബഹുമതി സഭാപിതാക്കന്മാരിൽ എഫ്രേമിനാണു് ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതുകൊണ്ടാണു മരിയശാസ്ത്രപഠിതാക്കൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഏറെമധികം ആശ്രയിക്കുന്നതു്.

ഹാവായെക്കൊണ്ടു ക്രിസ്തുനാഥനോടു് എഫ്രേം ഇപ്രകാരം പറയിക്കുന്നു, മറിയത്തിന്റെ അമലോത്ഭവത്തെപ്പറ്റി: "യഥാർത്ഥത്തിൽ നീയും നിന്റെ മാതാവുംമാത്രമാണു സർവ്വപ്രകാരേണയും സൗന്ദര്യധാമങ്ങൾ. എന്തെന്നാൽ, നാഥാ, അങ്ങിൽ യാതൊരു കളങ്കവുമില്ല, അങ്ങയുടെ ജനനിയിൽയാതൊരു മാലിന്യവുമില്ല. എന്റെ ശിശുക്കൾ ഈ രണ്ടു സൗന്ദര്യത്തോടും ഒരുവിധത്തിലും സാമ്യമുള്ളവരല്ല."(12)

പ. കന്യകാമറിയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള കീർത്തനങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു: "നിത്യകാലംമുതൽ പരമപിതാവിനോടു് സമനായിരുന്നവൻ മറിയത്തിന്റെ ഉദരത്തിൽ ശിശുവായിത്തീർന്നു. അവിടത്തെ മഹത്വത്തിൽ നമ്മേക്കൂടി അവിടുന്നു ഭാഗഭാക്കുകളാക്കുകയും നമ്മുടെ ബലഹീനതയെ അവിടുന്നു സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടത്തെ ജീവൻ നമ്മിൽ നിശ്വസിക്കപ്പെട്ടു്, നാം ഇനിമുതൽ മരണമില്ലാത്തവരായിത്തീരുവാൻ, നമ്മോടൊപ്പം മരണമുള്ളവനായിത്തീർന്നു..."

ഈ കന്യക കന്യാത്വത്തെ സംരക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു്, മുദ്രയെ ഭേദിക്കാതെ, മാതാവായിത്തീർന്നു. കന്യാത്വത്തിന്റെ ഗുണങ്ങൾ അഭംഗം പരിപാലിച്ചുകൊണ്ടു് (Integris Vir-

---

(12) Carmina Nisibena 27. 8, R. 719.

ginalibus) അവൾ ശിശുവിനെ ഉദരത്തിൽ വഹിച്ചു. അവൾ ദൈവത്തിന്റെ അമ്മയും ദാസിയുമായി, അവിടുത്തെ അനന്തജ്ഞാനത്തിന്റെ സൃഷ്ടിവിശേഷവും . . . സ്വാഭാവികമായി സ്ത്രീ ശിശുവിനെ ഗർഭം ധരിക്കുന്നതുപോലെയായിരുന്നില്ല മറിയം ശിശുവിനെ ഗർഭം ധരിച്ചതു്, കാരണം ഉദരത്തിലും അവിടുന്നു അഗ്നിയും അരുപിയുമായിരുന്നു. തന്റെ ജനനിയുടെ ഉദരത്തിൽ അവിടുന്നു് മനുഷ്യനായിത്തീർന്നു. എന്നാൽ എപ്പോഴും പരിപൂർണ്ണമായും ദൈവമായി നിലകൊള്ളുകയുംചെയ്തു.(13)

എഫ്രേമിന്റെ കാലത്തു ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവതത്തേയോ മനുഷ്യതത്തേയോ നിഷേധിക്കുന്ന പല പാഷണ്ഡതകളുമുണ്ടായിരുന്നു. അവർക്കെതിരായിട്ടായിരിക്കണം അദ്ദേഹം ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവതവും മനുഷ്യതവും പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതു്. സ്ത്രീയിൽനിന്നു ജനിച്ചതുകൊണ്ടു് അവിടുന്നു മനുഷ്യൻതന്നെ. നമ്മുടെ സ്വഭാവമുള്ള, നമ്മേപ്പോലുള്ള ഒരു മനുഷ്യൻ. കന്യാജനനമാകട്ടെ അവിടുത്തെ ദൈവതത്തിനു തെളിവാണു്. "ആദ്യജാതൻ ഉദരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു, നിർമ്മലയായ കന്യക സഹിക്കേണ്ടിവന്നില്ല" (ne passa est pura Virgo).

പ. കന്യകമറിയത്തോടു് എഫ്രേമിനു് അന്യാദൃശ്യമായ ഭക്തിയുണ്ടായിരുന്നു. അതാണല്ലോ ഇത്രയധികം മറിയകീർത്തനങ്ങൾ രചിക്കാൻ അദ്ദേഹം പ്രേരിതനായതു്. ഇതാ ഒരു പ്രാർത്ഥന:

"കന്യകേനാഥേ, അമലോത്ഭവയായ ദൈവജനനീ, ഏറ്റവും മഹത്വപൂർണ്ണയായ എന്റെ നാഥേ, എന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ഉപകാരണീ (bene fientissima mea) ആകാശത്തെക്കാൾ മഹോന്നതേ, സൂര്യകിരണങ്ങളേക്കാളും, മിന്നൽപ്പിണരിനേക്കാളും പതിന്മടങ്ങു പരിശുദ്ധേ, അഹറോന്റെ തളിർ

---

(13) Oratio ad Sanctissimam Dei Matrem. R. 745.

ത്ത വടിയേ, നീ സത്യമായും ഒരു സസ്യമായി (Virga) പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു, പുഷ്പമായ നിന്റെ സുതൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ ക്രിസ്തുവാണു്, എന്റെ ദൈവവും സ്രഷ്ടാവുമാണു്. നീ ശാരീരികമായവിധത്തിൽ ദൈവത്തിനും വചനത്തിനും ജന്മം നൽകി. പ്രസവത്തിനുമുമ്പു നീ കന്യാത്വം സംരക്ഷിച്ചു. പ്രസവത്തിനുശേഷവും നീ കന്യകതന്നെയായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ നിന്റെ പുത്രനായ ദൈവമായ ക്രിസ്തുവിനോടു് രമ്യപ്പെട്ടുകയുംചെയ്തു.(14)

പൗരസ്ത്യരീതിയനുസരിച്ചു വിശേഷണങ്ങൾ കോർത്തിണക്കി, മാതാവിനെ അഭിസംബോധനചെയ്തു എഫ്രേം പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണു്. ഈ വിശേഷണങ്ങൾ മറിയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പരമ്പരാഗതമായ ക്രൈസ്തവവിശ്വാസമാണു് വ്യക്തമാക്കുക. അതു ജനഹൃദയങ്ങളിൽ അത്രയധികം ശ്രുദ്ധമൂലമായിരുന്നതിനാലാണല്ലോ, ദൈവമാതൃത്വം നിഷേധിച്ച നെസ്തോറിയസിനു് പൊതുജനങ്ങളിൽനിന്നു പിന്നീടു് അത്രയധികം എതിർപ്പു നേരിടേണ്ടിവന്നതു്.

എഫ്രേമിന്റെ പുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നു് ഏതാനും താളുകൾ നാം ചീന്തിയെടുത്തു വായിക്കുകയായിരുന്നു. അതിനാൽ നമുക്കു ലഭിക്കുന്ന ജ്ഞാനം തികച്ചും അപൂർണ്ണമായിരിക്കും എന്നാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തേയും ഉപദേശത്തേയും ഗ്രഹിക്കുവാൻ ഇതു കുറേയൊക്കെ സഹായിക്കും. ഈ മഹാത്മാവിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇന്നു് ധാരാളമായി വായിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടു്. അനേകവത്സരം മറഞ്ഞുകിടന്ന ഒരു വിലയേറിയ നിധിയാണു് വി. എഫ്രേം.

---

(14) Oratio ad Sanctissimam Dei Matrem, R. 745.

III

മഹാനായ വി. ബേസിൽ

(329—379)

പൗരസ്ത്യർ പാശ്ചാത്യരെ അപേക്ഷിച്ചു ക്രൂരതൽ ചിന്തിക്കുന്നവരും കുറച്ചുമാത്രം പ്രവർത്തിക്കുന്നവരുമെന്നാണു പൊതുജനങ്ങളുടെ ധാരണ. ആദിമസഭയിൽ ക്രൈസ്തവതത്വങ്ങളെ ഗ്രീക്കു തത്വശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളുമായി കോർത്തിണക്കിക്കൊണ്ടുപോകുവാൻ പരിശ്രമിച്ചവർ നടത്തിയ വാദകോലാഹലങ്ങളായിരിക്കാം ഇതിനു നിദാനം. എന്തായാലും വി. ബേസിലിനെ ആരും വിളിക്കുകയില്ല, സ്വർഗ്ഗലോകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു സന്യാസിയെന്നു്. യവനരുടെ ഇടയിലേ റോമാക്കാരൻ എന്നു് അദ്ദേഹം അറിയപ്പെട്ടതും ഇതുകൊണ്ടാണു്.

റോമൻഭരണസീമയിൽപ്പെട്ട ഗ്രീക്കു പ്രദേശമായ സീസറിയായാണു് ബേസിലിന്റെ ജന്മദേശം. പിതാവു് പേരെടു

ത്ത ഒരു അഭിഭാഷകനായിരുന്നു. മാതാവായ വി. എമ്മേലിയാ മറ്റുള്ളവരുടെ വേദനയിൽ കരളലിയുന്ന സ്നേഹമയിയായ ഒരു സാധുജനസേവികയും. ദൈവത്താൽ വിശേഷമായവിധം അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട ഒരു കുടുംബമായിരുന്നു ബേസിലിന്റേതു്. പിതാവു വേദസാക്ഷി; മാതാവു പുണ്യവതി; വിശുദ്ധരായ രണ്ടു സഹോദരന്മാർ—നീസ്സായിലേ ഗ്രിഗരി, സെബാസ്റ്റേയിലേ പീറ്റർ—കന്യകയും വിശുദ്ധയുമായ സഹോദരി മക്രീന. ഇവരുടെയെല്ലാം വിശുദ്ധിക്കു വളമിട്ടു വെള്ളമൊഴിച്ചതു് എമ്മേലിയായുടെ പുണ്യകരങ്ങളായിരുന്നു.

ആദ്യകാലങ്ങൾ

എ. ഡി. 329-ൽ ബേസിൽ ജനിച്ചപ്പോൾ കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിൾ പൗരസ്ത്യറോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായിട്ടു് ആറുകൊല്ലമേ ആയിട്ടുള്ളൂ. ക്രിസ്തുമതം റോമാസാമ്രാജ്യത്തിലേ ഔദ്യോഗികമതമായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടു് 18കൊല്ലവും. സീസറിയായിൽനിന്നു് കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിലേക്കു് 400 മൈൽ ദൂരമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും കോൺസ്റ്റന്റയിൻ പുതുതായിത്തീർത്ത രാജവീഥികൾ ഏറെ സുഗമങ്ങളായിരുന്നു. സപിതാവിൽനിന്നുതന്നെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം സ്വീകരിച്ച ബേസിൽ സീസറിയായിലും കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിലുമുള്ള കലാലയങ്ങളിൽ ഉപരിപഠനം നടത്തി. പുത്രവത്സലനായ പിതാവു് ഇതുകൊണ്ടു തൃപ്തനായില്ല. യവനവിജ്ഞാനകേന്ദ്രമായ ഏതൻസിൽ ജഗൽപ്രസിദ്ധന്മാരായ ഗുരുക്കന്മാരുടെ പക്കൽവേണം തന്റെ പുത്രൻ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കുവാനെന്നായിരുന്നു പണ്ഡിതനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം.

ബേസിലിനു് ഏതൻസുമായി ഇണങ്ങിച്ചേരുന്നതിനു്

അല്പം പ്രയാസമുണ്ടായി. പരിഷ്കൃതലോകത്തിന്റെ നാനാ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു പല തരക്കാരായ വിദ്യാർത്ഥികളും വന്നുചേരുന്ന സ്ഥലമായിരുന്നല്ലോ ഏതൻസു്. ഇവരെല്ലാവരും ബേസിലിനെപ്പോലെ തികഞ്ഞ ക്രമബോധവും സദാചാരനിഷ്ഠയും ഉള്ളവരായിരുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, വിദ്യാർത്ഥികളിൽ 'പഴമ'ക്കാർക്കു് 'പുതുപ്പള്ളി'കളെ മരുക്കിയെടുക്കുന്നതിനുള്ള ചില ആചാരവിധികളെല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നു, മദ്ധ്യശതകങ്ങളിലെ സർവ്വകലാശാലകളിലേപ്പോലെ. ഈ മരുക്കൽപ്പണി കോമാളികളുടെ കുത്തകയായിരുന്നുവെന്നു പറയാം. പുതുതായിവന്ന എട്ടും പൊട്ടും തിരിയാത്ത വിദ്യാർത്ഥികളെ ചെണ്ട കൊട്ടിക്കുക അവരുടെ ഒരു നിത്യവിനോദവും. ബേസിലിനും ഇതു നേരിടേണ്ടിവന്നു. അദ്ദേഹം ഭീരുവല്ലായിരുന്നെങ്കിലും ഇവരുടെ 'കുതിരകയറ്റ'ത്തിനു താൻ വിധേയനായല്ലോ എന്നോർത്തു് ലജ്ജാഭരിതനായി. ഇതു സഹപാഠികളെ ഒന്നുകൂടി ഉത്സാഹിപ്പിച്ചു. ഈ വിഷമസന്ധിയിൽനിന്നു് അദ്ദേഹത്തെ രക്ഷിച്ചതു സിസറിയായിൽവച്ചുതന്നെ സഹപാഠിയും ഉത്തമ സുഹൃത്തുമായി തീർന്നിരുന്ന ഗ്രിഗറി നസ്സിയാൻസനാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാധീനംനിമിത്തം പഴമക്കാർ ബേസിലിനെ കളിയാക്കുന്നതു നിന്നു. മാത്രമല്ല, ബേസിലിനു ക്രമേണ സതീർത്ഥ്യരുടെയിടയിൽ നല്ല സ്വാധീനമുണ്ടാകുകയുംചെയ്തു.

ബേസിലിന്റെ കലാലയജീവിതത്തെപ്പറ്റി ഗ്രിഗറി പല വിലയേറിയ അറിവുകളും നമുക്കു നല്കുന്നുണ്ടു്. ഇരുപതുകാരനായ ഒരു യുവാവിൽ കാണാൻ കഴിയാത്ത മനസ്സാന്നിദ്ധ്യത്തോടും ശാലീനതയോടുംകൂടിയതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പെരുമാറ്റം. വളരെ സമർത്ഥനും സ്ഥിരോത്സാഹിയുമായ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു ബേസിൽ. തത്വശാസ്ത്രത്തിലും മറ്റു വിജ്ഞാനശാഖകളിലും അദ്ദേഹത്തെ വെല്ലുവാൻ സതീർത്ഥ്യരിൽ ആരുംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ബേസിലുമായി ഇടപെട്ടവരെല്ലാം അദ്ദേഹത്തെ ബഹുമാനിച്ചു. എ

ന്നാൽ, ഇതു് അദ്ദേഹത്തെ അല്പംപോലും അഹങ്കാരിയാക്കിയില്ല. സംശയനിവാരണത്തിനായി തന്നെ സമീപിച്ചിരുന്ന സഹപാഠികളെ സഹായിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം എപ്പോഴും സന്നദ്ധനായിരുന്നു.

അധ്യാപകൻ

വിദ്യാർത്ഥിജീവിതംകഴിഞ്ഞപ്പോഴേ നിയോ സിസറിയാ (Neo-Caesaria) യിലേ കലാശാലയിൽ പഠിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ പ്രവർത്തനങ്ങൾ സ്വദേശത്തുതന്നെ നടത്തുന്നതിനാണു് അദ്ദേഹം ഇഷ്ടപ്പെട്ടതു്. അതുകയാൽ സിസറിയായിൽ തിരിച്ചെത്തി അദ്ദേഹം വ്യാകരണവും അലങ്കാരശാസ്ത്രവും പഠിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. അദ്ധ്യാപനം വിജയകരമായിരുന്നു. എങ്കിലും അദ്ദേഹം സന്തുഷ്ടനായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും സ്വസഹോദരിയുടെ ആശ്രമത്തിൽപോയി വസിച്ചിരുന്നു. മക്രീന അന്നെസിയിൽ (Annesi) കുടുംബവക ഭവനം ഒരാശ്രമമാക്കിയിരുന്നു. അവളുടെ കീഴിൽ അനേകം കന്യകകൾ അവിടെ തപോജീവിതം നയിച്ചുപോന്നു. തന്നെ മുഴുവനായി ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അഭിലാഷം ബേസിലിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഉല്പാദിപ്പിച്ചതു് മക്രീനായുടെ സ്വാധീനമാണു്. അതിനു മുൻപു് നമ്മുടെ യുവപ്രൊഫസർ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം വേണ്ടവിധം ഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല മാത്രമല്ല, ലോകത്തിൽ സമുന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനം ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടുമിരുന്നു.

ഈ അവസരത്തിലാണു് (ഏ. ഡി. 357) ബേസിൽ ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചതു്.

ഏകാന്തതയിലേക്ക്

സീസറിയായിലെ മെത്രാനായ ഡയനിയസ് (Dianius) ബേസിലിനു് പ്രാഥമിക പട്ടങ്ങൾകൊടുത്തു. ഇതിനുശേഷം ബേസിൽ സുവിശേഷങ്ങൾ ക്രൂതൽ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിച്ചു. സമ്പാദ്യങ്ങളെല്ലാം വിറ്റു ദരിദ്രർക്കു കൊടുത്തിട്ടു ലൗകികമായ താല്പര്യങ്ങളെല്ലാം വെടിഞ്ഞു്, ലോകവുമായി യാതൊരു ഒത്തു തീർപ്പിലുമെത്താത്ത ഒരു ജീവിതം നയിക്കുകയാണു് പുണ്യപൂർണ്ണത പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള ഉത്തമമാർഗ്ഗമെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. മക്രീനയുടെ മാതൃകയും പ്രേരണയും ഈ തീരുമാനത്തിൽ സാരമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. പിതൃസ്വത്തു് മുഴുവൻ—അന്നേസിയിലുള്ള ആശ്രമത്തിനുള്ള സ്ഥലമൊഴിച്ചു്—അദ്ദേഹം വിറ്റു ദരിദ്രർക്കുകൊടുത്തു. എന്നാൽ സന്യാസം സ്വീകരിക്കുന്നതിനുമുമ്പായി വിവിധഭാഗങ്ങളിലുള്ള സന്യാസികളുടെ ജീവിതരീതി സസൂക്ഷ്മം പഠിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. സ്വബാസ്റ്റേയിലുള്ള സന്യാസികളേയും ഈജിപ്ഷ്യൻ മരുഭൂമിയിലും സിറിയ, മെസോപ്പൊട്ടേമിയാ, അറേബ്യാ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലുമുള്ള വനവാസികളേയും അദ്ദേഹം സന്ദർശിച്ചു.

അന്നേസിക്കെതിരേയുള്ള ഐറീസു് നദിക്കരയിലാണു ബേസിൽ തന്റെ ആശ്രമം സ്ഥാപിച്ചതു്. ഈ പ്രദേശത്തിന്റെ പ്രകൃതിസൗന്ദര്യം അദ്ദേഹത്തെ ആകർഷിച്ചുകളഞ്ഞു. ഇതിനെപ്പറ്റി ഗ്രിഗരി നസ്സിയാൻസനു് അദ്ദേഹം എഴുതുകയുണ്ടായി. ബേസിലിന്റെ സഹവാസം കൊതിച്ചു് അനേകം പേർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശ്രമത്തിൽ ഓടിക്കൂടി. അങ്ങനെ സന്യാസജീവിതത്തിനു് തന്നെ മാർഗ്ഗദർശിയായി സ്വീകരിച്ച ശിഷ്യരുടെ ജീവിതക്രമീകരണത്തിനു് അദ്ദേഹം ഒരു നിയമസംഹിത എഴുതി ഉണ്ടാക്കി. അദ്ദേഹം സന്ദർശിച്ച

ആശ്രമങ്ങളിലേ ജീവിതരീതികളം അതിനു് കുറേയെല്ലാം മാർഗ്ഗദർശനം നല്കിയിട്ടുണ്ടു്.

ബേസിൽ അഞ്ചുവർഷം ആശ്രമജീവിതം നയിച്ചു. ഈ അഞ്ചുവർഷമാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലേ സന്തോഷപൂർണ്ണമായ കാലഘട്ടം. പുണ്യവാനായ ഈ സന്യാസശ്രേഷ്ഠന്റെ കഴിവുകളം സഭാസേവനത്തിനായി വിനിയോഗിക്കണമെന്നു് അന്നത്തെ സിസറിയാമെത്രാനായിരുന്ന എവുസേബിയൂസ് തീരുമാനിച്ചു. ഇതു് 362-ൽ ആയിരുന്നു. ബേസിലിനെ ബഹുമാനിക്കുവാൻവേണ്ടിക്കൂടിയായിരിക്കണം അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം ചെയ്തതു്. 363-നും 365-നും ഇടക്കു് എവുസേബിയൂസു് ബേസിലിനു് പുരോഹിതപദം നല്കി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സെക്രട്ടറിയും സഹായിയും എന്ന നിലയിൽ ബേസിൽ സഭാസേവനം ആരംഭിക്കുകയുംചെയ്തു.

എന്നാൽ, ക്രമേണ ബേസിലിന്റെ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന പ്രശസ്തിയും, സ്വാധീനവും തന്റെ പ്രതാപത്തെ മറച്ചുകളഞ്ഞേക്കുമെന്നു് എവുസേബിയൂസ് ശങ്കിച്ചുതുടങ്ങി. കുശാഗ്രബുദ്ധിയായ ബേസിൽ തക്കസമയത്തുതന്നെ ഇതു മനസ്സിലാക്കി. സ്വരം നല്ലപ്പോൾതന്നെ പാട്ടു നിറുത്തുന്നതാണു നല്ലതെന്നു കരുതി ഉരസ്സൽ വർദ്ധിക്കുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ അദ്ദേഹം ആശ്രമത്തിലേക്കു മടങ്ങി. ഗ്രിഗരി നസ്സിയാൻസന്റെ ഉപദേശപ്രകാരമാണു് അദ്ദേഹം ഇതു ചെയ്തതെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ബേസിൽ ഇത്തവണ മൂന്നുവർഷത്തേക്കു് ആശ്രമജീവിതം നയിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും ബേസിലിന്റെ അഭാവം എവുസേബിയൂസിനെ വളരെ വിഷമിപ്പിച്ചു, പ്രത്യേകിച്ചു് വാലൻസിയസു് ചക്രവർത്തി ആര്യനിസം അടിച്ചേല്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ. തന്മൂലം അദ്ദേഹം ബേസിലിനെ തിരിയെ വിളിച്ചു് സഭാഭരണം മുഴുവൻതന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു് ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തു.

ഏതൊരു കാര്യവും യാതൊരു സ്ഥാപിത താല്പര്യവും കൂടാതെ ലക്ഷ്യത്തിൽനിന്ന് അണുപോലും വ്യതിചലിക്കാതെ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതിനുവേണ്ടി എന്തെന്തു ത്യാഗങ്ങൾ സഹിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം തയ്യാറായിരുന്നു. 368-ൽ കപ്പദോസ്സിയായിൽ അതിഭയങ്കരമായ ക്ഷാമമുണ്ടായി. സിവിലധികാരികൾക്കു കാര്യമായി ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വമ്പിച്ച ഒരു ജനതതിയെ പോറ്റുന്ന ചുമതല ബേസിൽ ഏറ്റെടുത്തു. ബേസിലിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ അനേകായിരങ്ങളെ മരണവക്ത്രത്തിൽ നിന്നും രക്ഷിച്ചു.

എന്നാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാധുജനസേവനതല്പരത ക്ഷാമകാലത്തു മാത്രമായിരുന്നില്ല. 370-ൽ എവുസേബിയൂസ് മെത്രാൻ മരിച്ചു. ബേസിൽ മെത്രാനായി സ്ഥാനാരോഹണം ചെയ്തതോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കൂടുതൽ ക്രിയാത്മകമായി പുരോഗമിച്ചു. ശ്രുതയിൽ അനവധി വിദ്യാലയങ്ങളും കൂടിൽ വ്യവസായങ്ങളും പരിശീലനശാലകളും സ്ഥാപിച്ചു. അനാഥർക്കും അഗതികൾക്കും പ്രത്യേകം സങ്കേതങ്ങളുണ്ടാക്കി. അനേകം ആശുപത്രികളും കുഷ്ഠരോഗീസങ്കേതങ്ങളും സഞ്ചാരികൾക്കു വസിക്കുവാനുള്ള ഒരു സത്രവും സ്ഥാപിച്ചു. ആദ്ധ്യാത്മികകാര്യങ്ങളിലും അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ ശ്രദ്ധയുണ്ടായിരുന്നു. സിസറിയായിൽ ഒരു ധ്യാനമന്ദിരവും അദ്ദേഹം ആരംഭിച്ചു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ബേസിലിന്റെ ഈവക സ്ഥാപനങ്ങൾ സീസറിയായുടെ പ്രാന്തപ്രദേശത്തു് ഒരു ചെറു നഗരംതന്നെ സൃഷ്ടിച്ചു.

അദ്ദേഹത്തിനു സഹിക്കവയ്യാത്ത ഒരു സാമുദായികാനീതിയായിരുന്നു അടിമക്കച്ചവടം. അതിൽ പങ്കെടുത്തിരുന്നവരെ അദ്ദേഹം നിഷ്കരുണം സഭാഭ്രഷ്ടരാക്കിയിരുന്നു. എന്നാൽ ചക്രവർത്തിയും മുതലാളിമാരും അന്നത്തെ 'പരിഷ്കൃത

ലോകം' മുഴുവനും താലോലിച്ചിരുന്ന ആ ഏർപ്പാടിനെ നിരോധിക്കുവാൻ ബേസിൽ ശക്തനായില്ല.

സീസറിയാ' ഏഷ്യാമൈനറിയെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട മെത്രാസനമായിരുന്നു. അവിടത്തെ മെത്രാപ്പോലീത്താ പോൺടസ് മുഴുവനേറയും അധികാരിക്രുടിയായിരുന്നു. തന്റെ കീഴിലുള്ള മെത്രാന്മാക്ക് പുറമേ പത്തു് അതിമെത്രാസനങ്ങൾ ക്രുടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധികാരസീമയിൽപ്പെട്ടിരുന്നു. അതുകെ ഏകദേശം 50 മെത്രാസനങ്ങൾ. ഇത്ര പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥാനത്തേക്കാണു് എവുസേബിയൂസിന്റെ പിൻഗാമിയായി ബേസിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതു്. ബേസിലിനെ നേരത്തെ അറിയാമായിരുന്ന വാലേൻസിയസു് ചക്രവർത്തി കഴിവതു ശ്രമിച്ചുനോക്കി ബേസിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടാതിരിക്കുവാൻ. തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ തന്റെ പാർശ്വവർത്തിയാക്കുവാനും ശ്രമിക്കാതിരുന്നില്ല. അതും നടപ്പില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ അടവൊന്നു മാറ്റി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വസ്തുക്കൾ കണ്ടുകെട്ടും. നാടുകടത്തും, പീഡിപ്പിച്ചു കൊല്ലും എന്നെല്ലാം ഭീഷണിപ്പെടുത്തിനോക്കി. പക്ഷേ, ബേസിൽ പറഞ്ഞു: "ഇനിയും വേറെ വല്ലതുമുണ്ടോ? ഇതൊന്നും എന്നെ ഭയപ്പെടുത്താൻ പര്യാപ്തമല്ല. സ്വന്തമായി യാതൊന്നും ഇല്ലാത്ത എന്റെ വസ്തുക്കൾ നിങ്ങൾ എങ്ങനെ കണ്ടുകെട്ടും? എനിക്കാകെയുള്ളതു് കീറിത്തുന്നിയ ഈ വസ്ത്രവും കുറേ ഗ്രന്ഥങ്ങളുമാണു്. ഇനി നാടുകടത്തലാണോ? വാസ്തവത്തിൽ അതെന്താണെന്നെനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. കാരണം, ഒരു സ്ഥലത്തോടും എനിക്കു് പ്രത്യേകമമതയില്ല. ഞാൻ വസിക്കുന്ന സ്ഥലവും എന്റെ സ്വന്തമായി ഞാൻ കരുതുന്നില്ല. എല്ലാം ദൈവത്തിന്റേതാണു്. ഞാൻ ഒരു പഥികൻമാത്രം."

ബേസിലിന്റെ സ്വാധീനം എങ്ങനേയും തകർക്കണമെന്നു് വാലൻസിയസു് തീരുമാനിച്ചു. അദ്ദേഹം കപ്പദോസ്യയെ പല പ്രാവശ്യം രണ്ടായി വിഭജിച്ചു. അതിലൊരുഭാഗമായ

സെക്രട്ടൻഡായിൽ സ്വപാർശ്വവർത്തിയായ ഒരു മെത്രാനെ നിയമിച്ചു. ക്രൂരതെ ബേസിലിന്റെ മെത്രാസനം തട്ടിയെടുക്കാൻ കാത്തിരുന്ന ററിയാനാ(Tyana)യിലേ മെത്രാനെ ബേസിലിന്റെ അധികാരം നിഷേധിക്കാൻ ചക്രവർത്തി പ്രേരിപ്പിച്ചു. ആര്യനിസത്തിനും അതിനെ പിൻതാങ്ങിയിരുന്ന മെത്രാന്മാർക്കും ചക്രവർത്തി കലവറയില്ലാതെ സഹായവും പ്രോത്സാഹനവും നല്കി. ബേസിൽ ഹൃദയം തകർന്നു് ഇപ്രകാരം എഴുതി:

"സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രബോധനങ്ങൾ ദൂരെ വലിച്ചെറിഞ്ഞു കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം പോയി മറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. നാഥന്റെ ആട്ടിൻക്രൂട്ടത്തെ വിജ്ഞാനഭക്ഷണം നല്കി പോറ്റുന്നവരാരുമില്ലല്ലോ. അഹങ്കാരിയായ മനുഷ്യൻ പാവങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കപ്പെടേണ്ട ധനം സ്വന്തം സുഖഭോഗങ്ങൾക്കായും സ്വന്തക്കാർക്കു സമ്മാനം നല്കാനും ധൂർത്തടിക്കുന്നു. നിയമങ്ങൾ ആരും കാര്യമായി അനുസരിക്കുന്നില്ല. പാപം ചെയ്യാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം നാടാകെ നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണു്. കാരുണ്യംകൊണ്ടു് ഉദ്യോഗം സമ്പാദിച്ചവർ അവരുടെ യജമാനന്മാർക്കു പാരിതോഷികം കൊടുക്കുന്നു. അവർക്കു് ഏറ്റവും രുചിക്കുന്ന പാരിതോഷികം. അവർക്കു് ഇഷ്ടമുള്ള പാപം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ലൈസൻസു്.(1)

ഈ കരുനീക്കങ്ങൾ ബേസിൽ സസൂക്ഷ്മം വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാണിരുന്നതു്. ആര്യൻ പാഷണ്ഡതയുടെ തല തകർക്കാതെ സഭയുടെ വളർച്ച സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനറിയാമായിരുന്നു. അതിലേക്കു ചക്രവർത്തിയെ നേരിടുക അവശ്യാവശ്യകമായിരുന്നു. ബേസിൽ ഏതാനും മെത്രാസനങ്ങൾക്കൂടി സ്ഥാപിച്ചു. നീസ്സായിൽ സ്വസഹോദരൻ ഗ്രിഗരിയേയും

---

(1) Ep. 92. Holy Fire. 153.

സാസിമായിൽ ആത്മമിത്രമായ ഗ്രിഗരി നസ്സിയാൻസനേയും മെത്രാന്മാരായി നിയമിച്ചു. എന്നാൽ ഗ്രിഗരി നസ്സിയാൻസനെ സാസിമായിലേക്കയച്ചതു് ബേസിലിന്റെ അബദ്ധങ്ങളിലൊന്നായിരുന്നു. വെള്ളംപോലും ലഭിക്കാത്ത, പുല്ലുപോലും വളരാത്ത, ഒരു ചെറിയ പട്ടണമായ സാസിമായിൽ സ്ഥിരതാമസമുള്ള ആളുകൾതന്നെ ചുരുക്കമായിരുന്നു. സഞ്ചാരികളും പട്ടാളക്കാരും, കച്ചവടക്കാരും അലഞ്ഞുനടക്കുന്നവരുമായിരുന്ന അവിടെ നസിയാൻസന്റെ അജഗണങ്ങൾ. വഴക്കും വയ്യാവേലിയുമില്ലാത്ത സമയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഗവണ്മെന്റുമായി സഭാകാര്യങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചു് നിരന്തരം വഴക്കടിക്കേണ്ട ഒരു സാഹചര്യമായിരുന്ന സാസിമായിലുണ്ടായിരുന്നതു്. ഇതൊന്നും ഗ്രിഗറിക്കു തീരെ രസിച്ചില്ല. അതിനാൽ അദ്ദേഹം സാസിമാവിട്ടു. സ്നേഹിതന്റെ ഈ പ്രവൃത്തി ബേസിലിനു് ഹൃദയഭേദകമായിത്തോന്നി.

തന്റെ കീഴിലുള്ള വൈദികന്മാരുടേയും മെത്രാന്മാരുടേയും ആദ്ധ്യാത്മികകാര്യങ്ങളിലായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ ഏറ്റവും കൂടുതൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നതു്. കളങ്കമറ്റവരെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടാൽ മാത്രമേ അദ്ദേഹം ആർക്കെങ്കിലും പട്ടം നല്കിയിരുന്നുള്ളൂ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൈദിക ഗണത്തിനു ലഭിച്ചിരുന്ന നല്ല ശിക്ഷണം നിമിത്തം അവർ എല്ലാവരാലും അനുകരണയോഗ്യരായി കരുതപ്പെട്ടിരുന്നു. വിവിധസ്ഥാനികളായ ശമ്മാശന്മാരുടെ പദവികളും ഉദ്യോഗങ്ങളും നിശ്ചയിച്ചു് ബേസിൽ ആരാധനക്രമത്തിൽ കാലോചിതമായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തി.

വൈദികമേലദ്ധ്യക്ഷനെന്ന നിലയിലും സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകനെന്നനിലയിലും അദ്ദേഹത്തിനു വളരെയധികം ജോലിത്തിരക്കുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും, അതിനിടയിൽ ദൈവവചനം പ്രസംഗിക്കുന്നതിനും പാഷണ്ഡോപദേശങ്ങൾക്കെതിരാ

യി തുലികാസമരം നടത്തുന്നതിനും അദ്ദേഹം സമയം കണ്ടെത്തിയിരുന്നു. ഒരു വരിപോലും എഴുതിയിരുന്നില്ലെങ്കിൽതന്നെയും 'സഭയുടെ മല്ലൻ' എന്ന സ്ഥാനം ലഭിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾമാത്രം മതിയായിരുന്നു.

ബേസിലിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലത്തു തന്നെ പൗരസ്ത്യദേശങ്ങളിലും പ്രസിദ്ധമായി. ഇറലിയിൽ വി. അംബ്രോസ് അതു ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതായി നമുക്കറിയാം.

സ്വതേതന്നെ ക്ഷീണഗാത്രനായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തെ അമിതാദ്ധ്വാനം വളരെ ക്ലേശിപ്പിച്ചു. മാത്രമല്ല, കുരിശുകൾ ഒന്നിനുപിറകേ ഒന്നായി അദ്ദേഹത്തിന്റെമേൽ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ആത്മമിത്രമായ അത്തനാസിയസിന്റെ മരണം പാഷണ്ഡതക്കെതിരായ സമരത്തിൽ ബേസിലിനെ ഏകനാക്കി. ഗ്രിഗരി നസ്സിയാൻസന്റെ പിൻമാറ്റവും അദ്ദേഹത്തെ വേദനിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടുമായില്ല. പലരും അദ്ദേഹത്തെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു. ഡമാസൂസ് മാർപ്പാപ്പാപോലും തന്നെ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം തകർന്നുപോയി. അഹങ്കാരിയെന്ന് വി. ജറോം അദ്ദേഹത്തെ മുദ്രയടിച്ചു. ഇതിനുംപുറമേ തന്റെ സഹോദരൻ ഗ്രിഗരി (നീസ്സ) സഭാഭ്രഷ്ടനാക്കപ്പെട്ടുന്നതു കാണുവാനുള്ള ദൗർഭാഗ്യവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായി. സാധിക്കുന്ന എല്ലാവിധത്തിലും പരിശ്രമിച്ചിട്ടും ആര്യൻപാഷണ്ഡത ശക്തിയോടെ തഴച്ചുവളർന്നുകൊണ്ടുമിരുന്നു.

ഇങ്ങനെ, ബേസിലിന്റെ ഹൃദയം സഹനത്തിന്റെ തീച്ചൂളയിൽ എരിയുകയായിരുന്നു. എങ്കിലും അദ്ദേഹം ചഞ്ചലചിത്തനായില്ല. ഇതിനിടയിലും താൻ ഒരിക്കൽ നയിച്ച ആശ്രമജീവിതം കഴിയുന്നിടത്തോളം അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ എപ്പോഴും അദ്ദേഹം ഉത്സാഹിച്ചിരുന്നു.

അത്യദ്ധ്വാനവും, മനോവേദനയും തപോജീവിതവും എല്ലാംകൂടി പണ്ടേ അല്പാരോഗ്യനായ ബേസിലിന്റെ ശക്തി നശിപ്പിച്ചു. എങ്കിലും അദ്ദേഹം വിശ്രമിക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചു. ധാരാളം കത്തുകൾ അദ്ദേഹത്തിനു് എഴുതാനുണ്ടായിരുന്നു. അതിനുപുറമേ ഗ്രന്ഥരചനയും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കത്തുകളിൽനിന്നു വ്യക്തമായിരുന്ന താങ്ങാനാവാത്ത മനഃപ്രയാസം അദ്ദേഹത്തെ അലട്ടിയിരുന്നെന്നു്. 'എന്നിൽ കരുണതോന്നുന്ന ഒരുവനെ ഞാൻ അന്വേഷിച്ചു. എന്നാൽ, എന്നെ സാന്ത്വനപ്പെടുത്തുന്ന ഒരുവനേയും ഞാൻ കണ്ടെത്തിയില്ല.' വേദനയുടെ മദ്ധ്യേ 378-ൽ അദ്ദേഹം നിര്യാതനായി

ബേസിലിന്റെ കൃതികൾ

തന്റെ ബഹുമുഖങ്ങളായ സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കിടയിലും ബേസിൽ ദൈവശാസ്ത്രപരമായ പ്രബന്ധങ്ങളും ഗ്രന്ഥങ്ങളുംതന്നെയും, രചിക്കുവാൻ സമയം കണ്ടെത്തി. പ്രായോഗികവശത്തിനു പരമ പ്രാധാന്യം നൽകിക്കൊണ്ടു് ബേസിൽ ക്രിസ്തീയതത്വങ്ങളെ തന്റെ അനുവാചകരുടെ മുമ്പിൽ ആകർഷകമായ രീതിയിൽ അവതരിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശൈലി ശുദ്ധവും, വ്യക്തവും പ്രൗഢവുമായിരുന്നു. ഫോഷ്യസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ പ്ലേറോയുടേയും ഡമോസ്തനിസിന്റേയും ശൈലിയോടു കിടപിടിക്കത്തക്ക ഒരു നിലവാരം ബേസിലിന്റെ ശൈലി പുലർത്തുന്നുണ്ടു്.

ബേസിലിന്റെ കൃതികളിൽ പ്രധാനമായവ, ദൈവശാസ്ത്രം, ആധ്യാത്മികജീവിതം, അധ്യാപനശാസ്ത്രം, ആരാധനക്രമങ്ങൾ ഇവയെസംബന്ധിക്കുന്നവയാണു്. ഇവക്കു പുറമേ വളരെയധികം പ്രസംഗങ്ങളും കത്തുകളും അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ഒന്നും തന്നെ നഷ്ടപ്പെട്ട

പോയിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധിയും സൽപേരും കാരണത്താൽ മറ്റു പലയാളുകളും തങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു ബേസിലിന്റെ കർതൃത്വം ആരോപിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ പ്രാമാണികങ്ങൾ ഏവയെന്നു ഇന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ദൈവശാസ്ത്രപരമായ കൃതികൾ

ബേസിലിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രപരമായ കൃതികളെല്ലാംതന്നെ ആര്യൻ പാഷണ്ഡതയെ ഖണ്ഡിക്കുവാൻവേണ്ടി എഴുതപ്പെട്ടവയാണു്.

1 എവുണോമിയസിനെതിരെ

361-ൽ എവുണോമിയസ് എന്ന ആര്യൻ പാഷണ്ഡി എഴുതിവിട്ട ഒരു ലഘുപ്രബന്ധത്തെ ഖണ്ഡിക്കുകയാണു ബേസിൽ ഈ കൃതിയിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ജനനവിധേയമല്ലാത്ത അവസ്ഥയാണു് ദൈവത്തിന്റെ സത്തയെന്നും തന്മൂലം അവതരിച്ച വചനം ദൈവമല്ലെന്നുമുള്ള ആര്യൻവാദത്തെ പുസ്തകത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗത്തു് ബേസിൽ ഖണ്ഡിക്കുന്നു. രണ്ടാം ഭാഗം നിക്യാവിശ്വാസപ്രമാണത്തിലേ 'വചനം പിതാവിനോടുകൂടി ഏക സത്തയായിരിക്കുന്നു' എന്ന സത്യത്തെ വിശദീകരിക്കുന്നു.

2. പരിശുദ്ധാത്മാവു്

375-ൽ എഴുതപ്പെട്ട ഈ ഗ്രന്ഥം പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവും പിതാവിനോടു് ഏക സത്തയായിരിക്കുന്നതിനേക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥം ബേസിൽ സ്നേഹിതനാ

യ ആംഫിലോക്കിയസിനു സമർപ്പിച്ചു. വി. അംബ്രോസിനു പരിശുദ്ധാത്മാവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനയിൽ ഈ കൃതി വളരെ സഹായകമായിട്ടുണ്ട്.

ആദ്ധ്യാത്മികഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1) ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതം

പതിമൂന്നു പ്രബന്ധങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണു്. ഈ പ്രബന്ധങ്ങളിൽ ചിലതു് പിൽക്കാലത്തു് മറ്റാരോ എഴുതിയതാണെന്നും പറയപ്പെട്ടുന്നുണ്ടു്. എങ്കിലും മിക്കവയും അദ്ദേഹംതന്നെ എഴുതിയിട്ടുള്ളതാണു്.

2) സന്മാർഗ്ഗം

ഇതിൽ സന്മാർഗ്ഗശാസ്ത്രസംബന്ധമായ 80 ഉപദേശങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഗ്രിഗറി നസിയാൻസനുമൊത്തു് ഐറിസിൽ ആയിരുന്ന കാലത്താണു് ബേസിൽ ഇവ എഴുതിയതു്.

3) രണ്ടു സന്യാസനിയമങ്ങൾ

മുകളിൽ ഇതിനെപ്പറ്റി വിശദമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. വിശുദ്ധൻ സന്ദർശിച്ച സന്യാസികൾ അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ച ചോദ്യങ്ങൾക്കുത്തരമായിട്ടാണു് ഈ രണ്ടു നിയമസമാഹാരങ്ങളും രചിക്കപ്പെട്ടതു്. ഇതിൽ ആദ്യത്തേതു്—വിശദീകരിച്ച നിയമങ്ങൾ—സന്യാസജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ച തത്വങ്ങളും, രണ്ടാമത്തേതു് — ചുരുങ്ങിയ നിയമങ്ങൾ—ആ തത്വങ്ങൾ അനുദിനജീവിതത്തിൽ പ്രായോഗിക

മാക്കുന്നതിലേക്കാവശ്യകമായ നിർദ്ദേശങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ഇതു് സംഭാഷണരീതിയിലാണു രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്.

യുവാക്കളോടു്

യുവാക്കൾ പേഗൻ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ കൃതികൾ വായിക്കുന്നതു് എത്രമാത്രം ഉപകാരപ്രദമാണെന്നു നിരൂപണം ചെയ്യുകയാണിതിൽ. ശ്രദ്ധാപൂർവം തിരഞ്ഞെടുത്തു പഠിക്കുകയാണെങ്കിൽ പേഗൻഗ്രന്ഥങ്ങൾ വളരെ പ്രയോജനകരങ്ങളാണു്. എന്നാൽ, വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ അവയുടെ പ്രാധാന്യം വളരെ കുറവാണു്. ഗ്രീക്കു പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സാഹിത്യഭംഗിയും ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ ഭാവനയും അദ്ദേഹത്തെ വളരെ ആകർഷിച്ചു. സത്യമാണു് കാര്യമായിട്ടുള്ളതെങ്കിലും അസത്യത്തെ നല്ല ഭാഷയിലും ശൈലിയിലും കൈകാര്യം ചെയ്യുക എന്നതും വളരെ പ്രധാനമാണെന്നു വിശുദ്ധൻ സ്ഥാപിക്കുന്നു.

പ്രസംഗങ്ങൾ

ബേസിലിന്റെ അനേകം പ്രസംഗങ്ങൾ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വി. ഗ്രന്ഥത്തിലേ വിവിധ ഭാഗങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിച്ചുള്ളവയാണു് അവയിലധികവും. ക്ഷാമകാലത്തു് ധനശേഖരണാർത്ഥം അദ്ദേഹം ചുറ്റിസ്സഞ്ചരിച്ചപ്പോൾ നടത്തിയ പ്രസംഗങ്ങൾ വളരെ പ്രധാനങ്ങളാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങളും അലങ്കാരങ്ങളും നിറഞ്ഞവയാണു്.

പ്രഭാഷണങ്ങളിലെന്നതിനേക്കാൾ ബേസിലിന്റെ അറിവും ഭാഷാഭംഗിയും പ്രസ്പഷ്ടമാകുന്നതു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കത്തുകളിലാണു്. അവ മാതൃകകളായി സ്വീകരിക്കപ്പെടുവാൻ

അധിക കാലതാമസം വേണ്ടിവന്നില്ല. ഗ്രിഗരി നസിയാൻ സൻതന്നെ ബേസിലിന്റെ കത്തുകൾ ശേഖരിക്കുകയും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പഠനത്തിനു് മാതൃകയായി നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. മിത്രങ്ങളുമായുള്ള സമ്പർക്കം വളരെയധികം ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കത്തുകളിൽ അധികപങ്കും അവർക്കു് എഴുതിയിട്ടുള്ള വർത്തമാനക്കത്തുകളാണു്. സാധുജനസേവകനും സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകനുമായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം വളരെയധികം ശുപാർശക്കത്തുകളും എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. സങ്കടത്തിലും കഷ്ടപ്പാടിലും കഴിഞ്ഞിരുന്നവരെ ആശ്വസിപ്പിക്കുവാനും അദ്ദേഹം കത്തുകൾ എഴുതി.

മെത്രാനെന്ന നിലയിൽ കാനൻനിയമപാലനത്തെ സംബന്ധിച്ചും പല കത്തുകൾ അദ്ദേഹത്തിനു് എഴുതുവാനുണ്ടായിരുന്നു. സന്മാർഗ്ഗശാസ്ത്രവും ദൈവശാസ്ത്രവും ആരാധനക്രമങ്ങളും ചരിത്രവും എല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കത്തുകളിൽനിന്നു് പഠിക്കുവാൻ കഴിയും.

ബേസിലിന്റെ ആരാധനക്രമം

ബേസിലിന്റെ നേട്ടങ്ങളിൽ സുപ്രധാനമാണു് അദ്ദേഹം ആരാധനക്രമത്തിൽ നടത്തിയ പരിഷ്കരണങ്ങൾ. ത്രിത്വസ്തുതി പുതിയ രീതിയിൽ ചൊല്ലിത്തുടങ്ങിയതും തിരുക്കർമ്മഗീതങ്ങളിൽ ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തിയതും, തന്റെ ആശ്രമത്തിലെ കാനോനനമസ്കാരം പരിഷ്കരിച്ചതും ഇവയിൽ ചിലതുമാത്രമാണു്. ബേസിലിന്റേതു് എന്നറിയപ്പെടുന്ന ആരാധനക്രമം ബേസിലിനാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതുതന്നെയാണെന്നാണു പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. ഇന്നും ബൈസന്റൈൻ റീത്തിൽ വലിയ നോമ്പിലേ ഞായറാഴ്ചകളിലും (ഓശാന ഒഴികെ) പെസഹാ വ്യാഴാഴ്ചയും വലിയ ശനിയാഴ്ചയും ക്രിസ്തുമസിന്റെ തലേദിവ

സവും പുതുവത്സരദിനത്തിലും വി. ബേസിലിന്റെ തിരുനാളിലും ഈ ആരാധനക്രമങ്ങളാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. മറ്റു ദിവസങ്ങളിൽ വി. ക്രിസോസ്തോമിന്റെ ഹ്രസ്വമായ ക്രമവും. പ. ത്രിത്വത്തേയും ക്രിസ്തു വിജ്ഞാനീയത്തേയും സംബന്ധിക്കുന്ന സാങ്കേതികപദങ്ങളുടെ വിശദീകരണത്തിനു് നാം ബേസിലിനോടു വളരെയധികം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ബേസിൽ പ്രധാനമായി ചെയ്ത രണ്ടു കാര്യങ്ങളാണു് സെമി ആരിയൻസിനെ (Semi-Arians) സഭയിലേക്കു കൊണ്ടുവരികയും Usia, Hypostasis എന്നീവാക്കുകളുടെ അർത്ഥം നിർണ്ണയിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നിവയാണു്. ഇപ്രകാരം ബേസിൽ തർക്കവിഷയമായ വാക്കുകളുടെ അർത്ഥം വ്യക്തമാക്കിയതുമൂലം നിക്യവിശ്വാസം പൊതുവിൽ എല്ലാവരും സ്വീകരിക്കുന്നതിനും ഇടയായി.

പരിശുദ്ധാത്മാവിനെക്കുറിച്ചു ബേസിൽ എഴുതിയ ഗ്രന്ഥം പ്രതിയോഗികളുടെ നിശിതമായ വിമർശനത്തിനു വിഷയമായി. ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹം പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ ദൈവം എന്നു വിളിക്കാത്തതു കാരണത്താൽ അദ്ദേഹം അർദ്ധ ആര്യൻ പാഷണ്ഡതയിൽ നിപതിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു് അവർ കൊട്ടിഘോഷിച്ചു. എന്നാൽ, പരിശുദ്ധാത്മാവു പിതാവിനോടും പുത്രനോടുംകൂടി ഏക സത്ത ആയിരിക്കുന്നുവെന്നു് അദ്ദേഹം ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു എന്നതാണു വാസ്തവം. ബേസിൽ ഈ സത്യം പലപ്പോഴും പരസ്യമായി പ്രസംഗിക്കുകയും സ്വകാര്യമായ സംഭാഷണങ്ങളിൽ തന്നോടു വ്യക്തമായി പറയുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മമിത്രമായ ഗ്രിഗരി നസിയാൻസൻ പറയുന്നു.

വി. കുർബാനയേയും, വി. കുർബാനസ്വീകരണത്തിന്റെ ചരിത്രത്തേയും സംബന്ധിക്കുന്ന വിലയേറിയ ഒരു രേഖയാണു ബേസിൽ സീസറിയാ എന്ന പട്ടീഷ്യൻ വനിതയ്ക്കെഴു

തിയ കത്തു്. വി. കുർബാന സ്വകാര്യവ്യക്തികം വീടുക ളിൽ സൂക്ഷിക്കുക പതിവുണ്ടായിരുന്നു എന്നും അനുദിന ദിവ്യ കാരുണ്യസ്വീകരണം അന്നു് അജ്ഞാതമായിരുന്നില്ല എന്നും നമുക്കു് അതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. വി. കുർബാനയിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരരക്തങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ അവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു.

ബേസിൽ ഒരു സാമൂഹ്യപരിഷ്കർത്താവു്

തികഞ്ഞ ഒരു ജനസേവകനായിരുന്നു ബേസിൽ. അഗ തികളേയും നിരാലംബരേയും സാധുക്കളേയും സേവിക്കുന്ന തിൽ അദ്ദേഹം ബദ്ധശ്രദ്ധനായിരുന്നു. ഇക്കാലത്താണു ജീവി ച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ അദ്ദേഹം എപ്രകാരം ചിന്തിക്കുകയും പ്ര സംഗിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നുവെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്ര സംഗങ്ങളിൽനിന്നു് മനസ്സിലാക്കാം.

"വിശപ്പു—അതാണു് ഏറ്റവും ഭയനീയമായ കെടുതി. മരണത്തിൽ ഏറ്റവും ഭാരുണമായ മരണം. വാളിന്റെ വായ് ത്തല ഒരു നിമിഷംകൊണ്ടു കഥകഴിക്കുന്നു, ജ്വലിക്കുന്ന അ ഗ്നിയും, കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ പല്ലും അതുപോലെതന്നെ. വിശ പ്പോ എന്നാൽ ദീർഘവും സാവധാനവുമായ നരകയാതനയാ ണു്—അവസാനിക്കാത്ത രക്തസാക്ഷിത്വം . . . മാംസം അ തിന്റെ നിറം നശിച്ചു് എല്ലിനോടു പറ്റിപ്പിടിക്കുന്നു, ഒരു ചിലന്തിവലപോലെ. രക്തം കുറയുന്ന ത്വക്കിനു് അതിന്റെ സൗകുമാര്യം നഷ്ടമാകുന്നു. അതു കറുത്തുവരണ്ടുപോകുന്നു . . . ശരീരത്തെ താങ്ങാൻ കാൽമുട്ടുകൾക്കു കെല്പില്ല, ശക്തിപ്ര യോഗിച്ചാലേ അവ അനക്കാൻ കഴിയൂ. ശബ്ദം പുറ ത്തു വരുന്നില്ല, തോട്ടുകളിൽ ഉണങ്ങിയിരിക്കുന്ന അണ്ടികം പോലെ ഗ്രഹപിടിച്ച കുഴിയിൽ ബലഹീനവും പ്രയോജന

രഹിതവുമായി കണ്ണുകൾ നിലകൊള്ളുന്നു. ശൂന്യമായ ഉദരം ചുരുങ്ങി ശുഷ്കിച്ചു് ഒരാകൃതിയുമില്ലാതെ നട്ടെല്ലിനോടു് ഒട്ടിക്കിടക്കുന്നു.

വിശപ്പു സഹിക്കുന്ന മനുഷ്യനോടു സ്നേഹത്തിന്റെ ഒരു ലാഞ്ഛനപോലും ക്രൂരതെ കടന്നുപോകുന്നവൻ അർഹിക്കുന്ന ശിക്ഷ എന്താണെന്നാണു് നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നതു്"(4)

മുതലാളിമാർ എന്തു ചിന്തിക്കുമെന്നു ശങ്കിക്കാതെ അദ്ദേഹം നീതിക്കുവേണ്ടി വാദിച്ചു. അന്യായ പലിശവാങ്ങുന്നവരേയും പിടിച്ചുപറിക്കാരേയും പരസ്യമായി കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നതിനു് അദ്ദേഹം മടിച്ചില്ല. എല്ലാവർക്കും ജീവിക്കുന്നതിനായി ദൈവം നല്കിയിരിക്കുന്ന വിഭവങ്ങൾ പൂഴ്ത്തിവച്ചിരുന്ന ധനവാന്മാരേ അദ്ദേഹം കർശനമായി വിമർശിച്ചു.

അദ്ദേഹം ചോദിക്കുന്നു: നിങ്ങൾ ഒരു പിശുക്കനല്ല, നിങ്ങൾ ആരുടേതും പിടിച്ചുപറിക്കയില്ല എന്നാൽ മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി നിങ്ങൾക്കു ഭരമേല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവ നിങ്ങളുടെ സ്വന്തമായി നിങ്ങൾ കരുതുന്നു. മറ്റൊരാളുടെ കുപ്പായം മോഷ്ടിക്കുന്നവനെ നാം കള്ളനെന്നല്ലേ വിളിക്കുക? എന്നാൽ നഗ്നനായ സഹോദരനെ ഉടുപ്പിക്കുന്നതിനു കഴിയുമായിരുന്നിട്ടും അപ്രകാരം ചെയ്യാത്തവനെ പിന്നെ എന്തു പേരാണു വിളിക്കുക? നിങ്ങൾ പൂഴ്ത്തിവച്ചിരിക്കുന്ന അപ്പം പട്ടിണിപ്പാവങ്ങളുടേതാണു്, നിങ്ങൾ ധരിച്ചിരിക്കുന്ന വസ്ത്രം നഗ്നരുടേതാണു്. നിങ്ങൾ കുഴിച്ചിട്ടിരിക്കുന്ന പണം പാവങ്ങളുടേതുമാണു്. നിങ്ങളുടെ മുറികളിൽ ഇരുന്നു ദ്രവിച്ചുപോകുന്ന ചെരിപ്പുകൾ നഗ്നപാദരുടേതാണു്. ആകയാൽ കൊടുക്കാൻ കഴിവുണ്ടായിരുന്നിട്ടും കൊടുക്കാത്ത നിങ്ങൾ എല്ലാവരോടും അപരാധമാണു് ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്."(5)

---

(4) In famem 69, Holy Fire 150.
(5) De Avaritia M. G. 31, 275.

ധനവാന്മാരെ ഉപദേശിച്ചും അവരോട് യാചിച്ചും സാധുക്കൾക്കു ഭക്ഷണം ശേഖരിപ്പാൻ പുറപ്പെട്ട ബേസിലിനു പെട്ടെന്നുമനസ്സിലായി ധനവാന്മാരധികവും കൊടുക്കുന്നവരല്ലെന്നു്. സാധുക്കളോടു മറുള്ളവരുടെ സഹനങ്ങളിൽ സഹതാപം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. അവരോടു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "നിങ്ങൾ സാധുക്കളായതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾക്കുള്ളതു നിങ്ങൾ ദൈവത്തിനു വായ്പകൊടുക്കുക."

ധനവാന്മാർ തങ്ങൾക്കു് ആവശ്യമുള്ളതു് എടുത്തിട്ടു് ബാക്കിമാത്രം ദരിദ്രനു കൊടുത്തിരുന്നെങ്കിൽ പട്ടിണിയുണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. അതിനു സമ്മതിക്കാതെ തങ്ങളുടെ പത്തായവും പടിപ്പുരയും അതിലുപരി ഹൃദയവും അടച്ചുപൂട്ടിയ മുതലാളിമാരോടു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

"ഞാൻ നിങ്ങളോടു ചോദിക്കട്ടെ, എപ്പോഴത്തെ പ്രതിഫലമാണു നിങ്ങൾക്കാവശ്യം? നിങ്ങൾ ജീവിച്ച കാലത്തേതോ അതോ നിങ്ങളുടെ മരണശേഷമുള്ളതോ? നിങ്ങൾ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് ജീവിതത്തിലേ സുഖഭോഗങ്ങളിൽ മുഴുകിയാണു ജീവിച്ചിരുന്നതു്. ആനന്ദത്തിൽ മതിമറന്നിരുന്ന നിങ്ങൾ പാവപ്പെട്ടവനെ ഒന്നു നോക്കുവാൻക്കൂടി കൂട്ടാക്കിയില്ല. മരിച്ചുകഴിഞ്ഞവനു് എന്തു പ്രവൃത്തിയാണു ചെയ്യുവാൻ കഴിയുക. നിങ്ങളുടെ ഏതു പ്രവൃത്തിയാണു പ്രതിസമ്മാനം അർഹിക്കുന്നതു്. നിങ്ങളുടെ സൽപ്രവൃത്തികൾ കാണിക്കൂ. എന്നിട്ടു പ്രതിസമ്മാനത്തിനു് ആവശ്യപ്പെടൂ. നിങ്ങൾക്കു മരണശേഷം ഭക്തജീവിതത്തിനു സമയമില്ല എന്നു മനസ്സിലാക്കൂ.

കൂടുതൽ കൊടുക്കുന്നവനു വലിയ പ്രതിഫലം ലഭിക്കുന്നു. ഭക്ഷണം നൽകുന്നതുമൂലം ആദ്യപാപത്തിനു് അയവു വരുത്തുകയാണു് നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതു്. കാരണം തന്റെ സന്താനപരമ്പരകൾക്കു പാപം അവകാശമായി നൽകിയതു നിയമം ലംഘിച്ചതുകൊണ്ടാണു്. സഹോദരന്റെ വിശപ്പിനേയും അ

ത്യാവശ്യത്തിനേയും കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ ആദ്യത്തെ കെണിയിൽപ്പെടുത്തിയ ഭക്ഷണത്തെ നാം ശിക്ഷിക്കുകയാണു"'

ബേസിലും സന്യാസജീവിതവും

ബേസിൽ കുറെക്കാലം ആശ്രമജീവിതം കഴിച്ചു. ശ്രേഷ്ഠതാഭരണത്തിലും സന്യാസാദർശങ്ങൾ അദ്ദേഹം കൈവെടിഞ്ഞില്ല. മാത്രമല്ല, സന്യാസികൾ ബേസിലിന്റെ ബഹുമുഖമായ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ പരിപൂർണ്ണമായ സഹകരണം നൽകുകയുംചെയ്തു. എന്നാൽ, ഇതിൽമാത്രം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം ഒതുങ്ങിനിന്നില്ല. ബഹളംനിറഞ്ഞ ലോകത്തിൽനിന്നു് ഒരു കാലത്തു തനിക്കു സമാശ്വാസവും ആശ്രയവും നൽകിയ സന്യാസപ്രസ്ഥാനത്തെ പുരോഗമനോന്മുഖമാക്കുന്നതിനും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിനും അദ്ദേഹം പരിശ്രമിച്ചു. ഇതിന്റെ പ്രത്യക്ഷ ലക്ഷ്യമാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രണ്ടു സന്യാസനിയമങ്ങൾ. 313 ചോദ്യങ്ങളും ഉത്തരങ്ങളുമായി, സന്യാസിക്കു് സാധാരണജീവിതത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടേക്കാവുന്ന എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങൾക്കും വിശദവും പ്രായോഗികവുമായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുകയാണു ഒന്നാമത്തേതിൽ. സ്വജീവിതത്തിൽ സന്യാസി പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തേണ്ട കാര്യങ്ങളാണു് ഇതിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. സംഭാഷണരീതിയിൽ, സന്യാസികൾ ചോദിക്കുന്ന ചോദ്യത്തിനു മറുപടി പറയുന്നതുപോലെയാണു് ഇവ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. രണ്ടാമത്തേതു് ആദ്യത്തേതിന്റെ സംഗ്രഹമാണെന്നു പറയാം.

ബേസിൽ പൗരോഹിത്യം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു മുൻപാണു് ഈ നിയമം നിർമ്മിച്ചതെന്ന വസ്തുത അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി കൂടുതൽ മതിപ്പാണു നമ്മിൽ സൃഷ്ടിക്കുക. എന്നാൽ സന്യാസത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ആദ്യത്തെ യഥാർത്ഥനിയമ

സംഹിതയായിരുന്ന ഇതെന്നുക്രടി ഓർമ്മിക്കുമ്പോഴാണ് ഇ തിന്റെ പ്രാധാന്യം നമുക്ക ശരിക്കും മനസ്സിലാവുക. അദ്ദേഹ ത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥം സന്യാസികൾക്ക് ആദ്ധ്യാത്മികോന്നമനം നൽകുന്നതിനാണ് പ്രധാനമായും ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. എന്നാൽ അറിയാതെതന്നെ-അദ്ദേഹം സന്യാസത്തിന്റെ നി യമദാതാവായിത്തീർന്നു. വി. ബനഡിക്ട് കാസിയനും, സീ സറുംമറും സന്യാസനിയമങ്ങൾ എഴുതിയുണ്ടാക്കിയത് ബേ സിലിന്റെ നിയമങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടാണ്. ഇന്നും ഈ നിയമമാണ് പൗരസ്ത്യസഭയിൽ സന്യാസജീവിതത്തെ നിയ ന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

സന്യാസികളെ വിഷമിപ്പിക്കുവാനുള്ള അചഞ്ചലമായ ഉരുക്കുനിയമമായിട്ടല്ല ബേസിൽ അതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്ന ത്. അദ്ദേഹംതന്നെ അതു് എടുത്തുപറയുന്നുണ്ടു്. വാസ്തവ ത്തിൽ അതിനെ ഒരു നിയമസംഹിതയായി ബേസിൽ കരുത ന്നതേയില്ല. 19-ാംനിയമത്തിൽ ഇപ്രകാരം കാണാം. "പ്രതി ഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട ജീവിതത്തിലുള്ള എല്ലാവരേയും ഒരു നിയമത്തി ന്റെ ചട്ടക്കൂട്ടിലാക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. ആരോഗ്യവാന്മാരായ താ പസന്മാർക്കു് സാഹചര്യങ്ങൾ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടു ശ്രേ ഷ്ഠന്മാർ നിയമങ്ങൾ നൽകണം." തന്റെ നിയമം സാധാ രണമനുഷ്യർക്കാണ്, പരിപൂർണ്ണതയുടെ അത്യുച്ചിയിൽ എത്തിയവർക്കും ബലവാന്മാർക്കുമല്ല എന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു വ്യക്തമായി അറിയാമായിരുന്നു. ഇതാണു വാസ്തവത്തിൽ കർക്കശമായ ഒരു ജീവിതരീതി, തികഞ്ഞ മനുഷ്യത്വവും സഹതാപപൂർണ്ണമായ പരിഗണനയും അനുവദിക്കുന്ന ഒരു നിയമസംഹിതകൊണ്ടു നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്.

സന്യാസിയുടെ ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതം

ലോകത്തിന്റെ ബഹളങ്ങളിലും വ്യഗ്രതകളിലുംനിന്നു പിന്തിരിഞ്ഞു ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ അനുസരിച്ചു ദൈവത്തിനുവേണ്ടിമാത്രം ജീവിക്കുകയാണു് സന്യാസി. അതിനു് ഏകാന്തത ഏറ്റവും ആവശ്യകവുമാണു്. തന്റെ സ്നേഹിതരെ അദ്ദേഹം സന്യാസത്തിലേക്കു ക്ഷണിക്കുകയാണു്. ലോകം അസംഖ്യം തിന്മകളുടെ മേച്ചിൽ സ്ഥലമാണു്; മാത്രമല്ല, ദൈവികചിന്തക്കു് അതിൽ അവസരമെവിടെ? "സന്താനങ്ങളില്ലാത്തവൻ ആകാംക്ഷയോടെ അതിനെ പാർത്തിരിക്കുന്നു. മക്കളുണ്ടെങ്കിൽ അവരെ പോറ്റുന്നതിനും വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തുന്നതിനും അവൻ ബദ്ധപ്പെടുന്നു. ഭാര്യയുടെ കാര്യത്തിൽ വളരെ താല്പര്യത്തോടെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. വീട്ടുകാര്യം അവന്റെ ശ്രദ്ധയുടെ നല്ല പങ്കു കയ്യടക്കുന്നു. വേലക്കാരെ സംബന്ധിക്കുന്നതു്, ഇടപാടുകളിൽ വരുന്ന നഷ്ടം, അയൽക്കാരുമായുള്ള വഴക്കുകളും കേസും, ബിസിനസിലുള്ള നഷ്ടബാദ്ധ്യതകൾ, ക്രുലിപ്പണി ഇവയെല്ലാം അയാളുടെ വ്യഗ്രത വർദ്ധിപ്പിക്കുകയാണു്. ഓരോ ദിവസവും ആത്മാവിന്റെമേൽ പുതിയ ഒരു കരിനിഴൽക്കൂടി വീശിക്കൊണ്ടാണു കടന്നുപോവുക. പകൽ അന്നത്തെ വ്യഗ്രതകളെ കൊണ്ടുപോകാതെ രാത്രിയിലും അവനെ അലട്ടുന്നതിനു് അവിടെ വിട്ടിട്ടുപോകുന്നു" എന്നാൽ ഒരുവൻ സന്യാസിയാകുന്നതോടെ വീടു്, രാജ്യം, വസ്തുവകകൾ, സമുദായം, പ്രസംഗചാതുരി എല്ലാം പരിത്യജിക്കുന്നു. സന്യാസാശ്രമങ്ങളിലെ ഏകാന്തതയിൽ ദൈവവുമായുള്ള സഹവാസം അവനു ലബ്ധമാകുന്നു.

"മാമ്ബ്രെയിലേ ഓക്കുമരം ഇവിടെയാണു", ഇവിടെയാണു യാക്കോബു സപ്തർഷിവരെയെത്തുന്ന ഗോവണിയും അതിൽ

ക്കൂടി കയറുകയും ഇറങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന മാലാഖമാരുടെ പരിവാരവുംകണ്ടതു്; ഇവിടെയാണു ജനങ്ങൾ വാഗ്ദത്ത ഭൂമിയിൽ പ്രവേശിച്ചു് ദൈവത്തെ കാണുന്നതിനു മുമ്പായി വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുകയും നിയമം നല്കപ്പെടുകയും ചെയ്ത മരുഭൂമി''(8) എന്നു് അദ്ദേഹം എഴുതി. ഈ ഏകാന്തതയിൽ ആത്മാവിലേ തിന്മയുടെ വേരുക്കുന്നതിനും വിശുദ്ധിയെ പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതിനും സന്യാസി പരിശ്രമിക്കുന്നു.

ഏകാന്തത ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിന്റെ വളർച്ചക്കു് ആവശ്യകമാണെന്നു ബേസിലിനറിയാമായിരുന്നു. സന്യാസികളുടെ വെറുമൊരു സമൂഹം ആശ്രമമാകയില്ല. ഏകാന്തവാസം നയിച്ചിരുന്ന സന്യാസികൾ ഒന്നിച്ചുകൂടി ജീവിക്കുന്നതിനെയല്ല ആശ്രമജീവിതമായി അദ്ദേഹം കണക്കിലെടുത്തതു്. ഐക്യത്തിന്റെ തികവു് അവിടെ ദൃഢമാകണം.

അവിടെ 'ഞാനും' 'നീയും' ഇല്ല. ഒരേയൊരു വ്യക്തിയായിരിക്കണം ഒരാശ്രമം. ഒരു ഭവനം, ഒരു ഭക്ഷണമേശ, ഒരേ മനസ്സു്: എന്റേതെന്നോ നിന്റേതെന്നോ ഉള്ള വാക്കുകൾപോലും സന്യാസികൾ ഉപയോഗിക്കരുതെന്നാണു് അദ്ദേഹം അനുശാസിക്കുന്നതു്. അപ്പസ്തോലിക സഭയിലെ സമത്വത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ജീവിതമാണു് അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ, വ്യക്തിയുടെ ഇഷ്ടത്തിനുവേണ്ടി സമൂഹത്തിന്റെ നന്മ ബലികഴിക്കപ്പെടരുതു്. അതുപോലെതന്നെ സമൂഹത്തിനുവേണ്ടി വ്യക്തിയും ബലി കഴിക്കപ്പെട്ടുകൂടാ. ദൈവികമായ ഐക്യത്തിൽ അടിയുറച്ച വ്യക്തികളുടെ ഒരു കൂട്ടത്തിനുമാത്രമേ ഇത്തരം ഒരു സമൂഹമായിത്തീരാൻ കഴിയൂ.

അന്നുവരെയുള്ള സന്യാസത്തിൽ ഈ തത്വം മിക്കവാറും അജ്ഞാതമായിരുന്നുവെന്നു പറയാം. മുമ്പത്തെ സന്യാസ

---

(8) Ibid, No. 42.

രീതിയേയും ബേസിലിന്റെ ആശ്രമത്തേയും താരതമ്യപ്പെട്ടത്തി ഗ്രിഗരി നസിയാൻസൻ ഇപ്രകാരം എഴുതി. "ഏകാന്തവാസവും സാമൂഹ്യജീവിതവും പരസ്പരം വൈരുദ്ധ്യത്തിലായിയിരുന്നു അന്നു്. പലവിധത്തിൽ അനൈക്യത്തിലും രണ്ടും ഗുണദോഷസമ്മിശ്രങ്ങളാണു്. ആദ്യത്തേതു കൂടുതൽ പ്രശാന്തവും സ്ഥിരവും ദൈവൈക്യത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നതുമാണു്. എന്നാൽ അഹങ്കാരത്തിനു് അവിടെ പഴുതുണ്ടു്. കാരണം, സുകൃതം പരീക്ഷിക്കപ്പെടുകയോ താരതമ്യപ്പെടുത്തപ്പെടുകയോ സാദ്ധ്യമല്ല. രണ്ടാമത്തേതു കൂടുതൽ പ്രായോഗികവും പ്രയോജനപ്രദവുമാണു്. എന്നാൽ അവിടെ പ്രശാന്തതയ്ക്കു ഭംഗം വരുന്നു. ബേസിൽ ഇതു രണ്ടും ഏറ്റം വിശിഷ്ടമായവിധം സംയോജിപ്പിച്ചു. ആശ്രമങ്ങളും ഏകാന്തവാസത്തിനുള്ള ആലയങ്ങളും അദ്ദേഹം പണി കഴിപ്പിച്ചു, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശ്രമത്തിൽ നിന്നു് അധികം വിദൂരത്തിലല്ലാതെതന്നെ. രണ്ടും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുന്ന മതിലുകളൊന്നും അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചില്ല. രണ്ടിനേയും അദ്ദേഹം അടുപ്പിച്ചു. എന്നാൽ ഓരോന്നും വ്യതിരിക്തമായി നിലനിത്തി. ധ്യാനജീവിതം കൂട്ടുജീവിതത്തിൽ നിന്നോ, പ്രവർത്തനം ധ്യാനജീവിതത്തിൽനിന്നോ നീക്കം ചെയ്യപ്പെടാതിരിക്കണം."(9) ബേസിലിനു് ഗ്രിഗരി നസിയാൻസൻ എഴുതിയ ഒരു കത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശ്രമം യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇപ്രകാരമായിരുന്നുവെന്നു കാണാം. ലോകത്തിൽ ദൈവഭൃതഗണങ്ങളെ അനുകരിക്കുന്നതിനെക്കാൾ സൗഭാഗ്യകരമായി എന്തുണ്ടു്? പ്രഭാതത്തിൽ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കായി, സ്രഷ്ടാവിനെ ഗാനങ്ങളും കീർത്തനങ്ങളുംവഴി മഹത്വപ്പെടുത്തുവാൻ ഞങ്ങൾ വെമ്പൽ കൊള്ളുന്നു. സൂര്യൻ പ്രകാശമാനനാകുമ്പോൾ ജോലികളിലേക്കു ഞങ്ങൾ തിരിയുന്നു. ഭക്ഷണം ഉപ്പുകൊണ്ടു് രുചിയുള്ളതാക്കപ്പെടുന്നതുപോലെ വേലകളെ കീ

---

(9) Quoted by Walter Nigg. Holy Fire, p. 75.

ത്തനങ്ങൾ മയപ്പെടുത്തുന്നു. പ്രവർത്തനങ്ങളെ പ്രാർത്ഥന അനുഗമിക്കുന്നു.(10)

സന്യാസി ദൈവത്തെ ധ്യാനിക്കുകയും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യണം. അതിനു് അവസരങ്ങൾ സുലഭമാണു് ആശ്രമത്തിൽ. സന്യാസജീവിതത്തിന്റെ പ്രഥമ ലക്ഷ്യംതന്നെ അതാണല്ലോ. എന്നാൽ, ജോലി ചെയ്യാതെ അലസനായിരിക്കാമെന്നു് അതിനർത്ഥമില്ല. "നാം ഉത്സാഹപൂർവ്വം അദ്ധ്വാനിക്കണം ഭക്തിയെ നാം ലക്ഷ്യംവച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നതു ജോലിയിൽ നിന്നും രക്ഷപ്രാപിക്കുന്നതിനോ മടിപിടിച്ചിരിക്കുന്നതിനോ ഉള്ള ഒരവസരമായി ഉപയോഗിച്ചുകൂടാ. പ്രത്യുത അതു് സമരത്തിനും ഉപരിയായ പരിശ്രമത്തിനും പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങളിൽ ക്ഷമയുള്ളും നിദാനമാക്കിത്തീർക്കണം"(11) എന്നാൽ, ആശ്രമജീവിതത്തിന്റെ പ്രശാന്തതക്കു ഭംഗംവരുന്ന ജോലികളൊന്നും തിരഞ്ഞെടുക്കരുതെന്നു് അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം നിഷ്കർഷിച്ചു. ആശ്രമം ഒരു ഫാക്ടറിയല്ല. അവിടെ സന്യാസികൾ കൈവേലകൾ ചെയ്യുന്നതു പണമുണ്ടാക്കാനല്ല, സന്യാസികളുടെ അത്യാവശ്യങ്ങൾക്കും ദരിദ്രരെ പോറ്റുന്നതിനുമാണു്. ആശ്രമത്തിലുണ്ടാക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ വില കുറച്ചു വിൽക്കണമെന്നുകൂടി ബേസിൽ നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്നു.

പരിപൂർണ്ണത പ്രാപിക്കുവാൻ സ്വപരിശ്രമം ആവശ്യമാണു്. എന്നാൽ, ആശ്രമജീവിതത്തിൽ ഒരാളിനു് സ്വന്തം പരിപൂർണ്ണതയിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധിച്ചു, ജീവിച്ചാൽ പോരാ. തന്റെ സഹോദരന്റെ കാര്യത്തിലും ശ്രദ്ധിക്കണം. തങ്ങളുടെ തെറ്റുകളെ ഏറ്റുപറയുന്നതിനും തെറ്റു ചെയ്യുന്നവരെ അനുകമ്പയോടെ വീക്ഷിക്കുന്നതിനും ബേസിൽ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതു് ഇതുകൊണ്ടാണു്. ഗണ്യമായ ആദ്ധ്യാത്മികാഭിവൃദ്ധി പ്രാ

---

(10) Letters, Vol. I, Letter 2.
(11) Rule 37.

പിക്കുവാനും യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കല്പനകൾക്കനുസൃതമായ് ജീവിതത്തിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുവാനും ഇഛരിക്കുന്നവൻ അന്തരാത്മാവിൽ ഒരു വിചാരവും മറച്ചുവെയ്ക്കരുതു്. എന്നാൽ, ചിന്താരഹിതനായി ഒന്നും സംസാരിക്കയുമരുതു്. പ്രത്യുത അവന്റെ ഹൃദയരഹസ്യങ്ങൾ ബലഹീനരായ സഹോദരന്മാരോടു സഹതാപവും അനുകമ്പയും കാണിക്കാൻ ചുമതലപ്പെട്ടവർക്കു് അവൻ തുറന്നു കൊടുക്കണം. കാരണം, "രഹസ്യമായി വച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ദുർഗ്ഗുണം ആത്മാവിൽ ചീയുന്ന ഒരു വ്രണം സൃഷ്ടിക്കുന്നു"(12)

സന്യാസനിയമങ്ങൾ ഒരുവനും സ്വശക്തികൊണ്ടുമാത്രം —ദൈവത്തിന്റെ പ്രസാദവരംകൂടാതെ—അനുസരിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. സ്വപരിശ്രമംകൊണ്ടുമാത്രം ഒരുത്തനും ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിന്റെ കൊടുമുടിയിൽ എത്തിച്ചേരുകയില്ല. ഒരു നിമിഷംകൊണ്ടു് അവിടെ എത്തിച്ചേരാമെന്നു് വൃഥാ അഭിലഷിക്കുകയും വേണ്ടാ. സ്വയം പരിശോധിച്ചു്, സ്വയം മനസ്സിലാക്കി, പൂർവ്വകാലജീവിതത്തിൽനിന്നു് ക്രമേണ പിന്തിരിഞ്ഞു്, ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടു് പരിശ്രമം തുടർന്നാൽ അവസാനം വിജയിക്കുവാൻ കഴിയുന്നു. ചെയ്തതുകൊണ്ടു് ഒരിക്കലും സംതൃപ്തരാകരുതു്. എപ്പോഴും പുരോഗതിക്കായി പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കണം. ഇതാണു് ക്രൈസ്തവന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക പുരോഗതി. "അതുകയാൽ എന്റെ സഹോദരാ, ഇതു നിന്റെ മനസ്സിൽ ഗാഢമായി പതിഞ്ഞിരിക്കട്ടെ. നന്നായി ആരംഭിക്കുന്നവനല്ല പരിപൂർണ്ണൻ. പ്രത്യുത നന്നായി അവസാനിപ്പിക്കുന്നവനാണു് ദൈവത്താൽ അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നതു്."

---

(12) Long Rules 46.

IV

വി. ഗ്രിഗരി നസിയാൻസൻ

(329—389)

ജീവചരിത്രം

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും

ഏ. ഡി 329-ൽ കപ്പദോച്ചിയായിലേ അരിയാൻ സൂസിലാണു ഗ്രിഗരി ഭ്രജാതനായതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിനോടു ചേർന്നുകാണുന്ന നസിയാൻസൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനസ്ഥലമല്ല, പ്രത്യുത അദ്ദേഹം മെത്രാനായി ഭരിച്ചിരുന്ന രൂപതയുടെ പേരാണു്. സീസരിയായിലുള്ള സ്കൂളിൽ ആദ്യമായി അദ്ദേഹം റെട്ടറിക്കു പഠിച്ചു. അതിനുശേഷം പലസ്തീനാ, അലക്സാൺഡ്രിയ എന്നിവിടങ്ങളിലുള്ള ക്രിസ്തീയവിദ്യാ

പീഠങ്ങളിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തി. അവസാനം ആഥൻസിലുള്ള പേഗൻ സർവ്വകലാശാലയിൽ അദ്ധ്യയനം പൂർത്തിയാക്കി. അവിടെവച്ചാണു ഭാവിയിൽ തന്റെ സുഹൃത്തും മാർഗ്ഗദർശിയും ആയിത്തീരാനിരുന്ന ബേസിലുമായി (Basil) പരിചയപ്പെട്ടതു്. മതത്യാഗിയെന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ജൂലിയനും ഗ്രിഗരിയുടെ സഹപാഠിയായിരുന്നു. ജൂലിയൻ അവിടെയും ഒരു വഞ്ചകനായിരുന്നുവെന്നും അയാളിൽ വിശ്വാസമർപ്പിക്കുവാൻ തനിക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ലെന്നും ഗ്രിഗരിതന്നെ പിന്നീടു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ജീവിതപരിവർത്തനം

വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുശേഷമാവണം ഗ്രിഗരി ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചതു്. ഇക്കാലത്തു ഗ്രിഗരിയുടേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഹൃത്തായ ബേസിലിന്റേയും ഉദ്ദേശ്യം സന്യാസജീവിതം ആശ്ലേഷിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു. കാര്യങ്ങൾ ഉടനടി തീരുമാനിക്കുവാനും പ്രവൃത്തിപഥത്തിൽ കൊണ്ടുവരുവാനും കഴിവുണ്ടായിരുന്ന ബേസിൽ ഉടനെതന്നെ സന്യാസാന്തസ്സിൽ പ്രവേശിച്ചു. എന്നാൽ ഗ്രിഗരിയ്ക്കാകട്ടെ തന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ഉടനടി നടപ്പിലാക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. കാരണം, അദ്ദേഹത്തെ ഒരു മെത്രാനാക്കുവാനുള്ള പരിശ്രമമങ്ങൾ ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതിൽ വലിയ താല്പര്യമില്ലായിരുന്ന ഗ്രിഗരി മരുഭൂമിയിലേക്കു് ഓടിപ്പോയി ബേസിലിന്റെ ആശ്രമത്തിൽ അഭയം പ്രാപിച്ചു. തന്റെ പ്രവൃത്തിയെ നീതീകരിക്കുന്നതിനായി 'Apologetica de fuga' (പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തേയും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളേയും പരാമർശിച്ചു്) എന്നൊരു ഗ്രന്ഥമെഴുതി അദ്ദേഹം. എന്നാൽ ഈ ഒളിച്ചോട്ടം. വൃദ്ധനായ തന്റെ പിതാവിനെ വേദനിപ്പിച്ചല്ലോയെന്നുള്ള

വിചാരം അദ്ദേഹത്തെ നിരന്തരം അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇതു കൊണ്ടുതന്നെയായിരിക്കണം ആശ്രമം വിട്ടുപോകുന്നതിനു് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചതു്. ഏതായാലും അക്കൊല്ലം ഉയിർപ്പുതിരുനാളായപ്പോഴേയ്ക്കും ഗ്രിഗരി നസിയാൻസൂസിൽ തിരിച്ചെത്തി, ഭരണകാര്യങ്ങളിലും ആത്മാക്കളെ രക്ഷിക്കുന്ന ജോലിയിലും തന്റെ പിതാവിനെ അദ്ദേഹം സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഭാവനസമ്പന്നനായ കവി, മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളെ ആകർഷിക്കുവാൻ കഴിവുറ്റ വാഗ്മി, സീസരിയായുടെ മെത്രാനും കപ്പദോച്ചിയായുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തയുമായ ബേസിലിന്റെ ആത്മമിത്രം എന്നീ നിലകളിൽ ഗ്രിഗരി വിശ്രുതനായിത്തീർന്നു. അസ്ഥിരചിത്തനും ചുമതലയേയും ബഹുമാനത്തെയും ഭയപ്പെടുന്നവനുമായിരുന്നുവെന്നുള്ള വസ്തുത ഇതിനൊരു തടസ്സമായിരുന്നില്ല.

മെത്രാൻ

ഈ അവസരത്തിലാണു് ബേസിൽ ഗ്രിഗരിയെ 'സാസിമാ'യിലെ മെത്രാനായി നിയമിച്ചതു്. ഇതിനുള്ള കാരണം വാലൻസ് ചക്രവർത്തിയും ബേസിലും തമ്മിലുണ്ടായ വടംവലിയായിരുന്നു. ബേസിലിന്റെ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന സ്വാധീനംകണ്ടു് അസൂയ തോന്നിയ വാലൻസ് കപ്പദോച്ചിയായെ രണ്ടു സഭാപ്രൊവിൻസുകളായി വിഭജിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. ചക്രവർത്തിമാർ ആവശ്യത്തിനും അനാവശ്യത്തിനും സഭാകാര്യങ്ങളിൽ കൈകടത്തിയിരുന്ന ഒരു കാലമായിരുന്നു അതു്. എന്നാൽ ചക്രവർത്തിയുടെ ഈ ഉദ്യമം, തന്റെ സ്വാധീനം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ ബേസിലിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം 'നീസ്സാ' 'സാസിമാ' എന്നീ രൂപതകൾ സ്ഥാപിക്കുകയും അവയുടെ

ഭരണം സ്വസഹോദരനായ ഗ്രിഗറിയേയും (Gregory Nyssa), സുഹൃത്തായ ഗ്രിഗറിനസിയാൻസനേയും ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ബേസിലിന്റെ നിർബന്ധത്താൽ ആ അധികാരം അദ്ദേഹം ഏറെറടുത്തെങ്കിലും 'സാസി'മായിൽ അടിക്കടിയുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്ന വഴക്കും ഭിന്നതകളും കണ്ടു മനംമടുത്ത ഗ്രിഗറി തിരിച്ചുപോന്നു. തന്റെ പിതാവിന്റെ മരണശേഷം നസിയാൻസൻ രൂപതയെ രണ്ടുകൊല്ലം ഭരിച്ചു.

ആര്യനിസത്തോടുള്ള സമരം

379-ൽ ബേസിലിന്റെ മരണശേഷം ആര്യൻ പാഷണ്ഡതക്കെതിരായി സമരം നയിക്കുവാൻ പറ്റിയ നേതാവില്ലാതെ വിഷമിച്ചിരുന്ന കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിലേ കത്തോലിക്കർ ഗ്രിഗറിയെ തങ്ങളുടെ സഹായത്തിനായി വിളിച്ചു. പ്രകൃത്യാ ഭീരുവായിരുന്നെങ്കിലും ആ ക്ഷണത്തെ അദ്ദേഹം സ്വീകരിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. ഒരുപക്ഷേ തിയഡോഷ്യസ് ചക്രവത്തിയുടെ നിർബന്ധം അതിനു കാരണമായിരിക്കാം. അവിടത്തെ ദൈവാലയങ്ങളും എല്ലാം ആര്യന്മാർ കയ്യടക്കിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഒരു വീടായിരുന്നു ഗ്രിഗറി ദൈവാലയമായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു്.

പരിശുദ്ധ ത്രീത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗങ്ങളും ശ്രവിക്കുവാൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾമാത്രമല്ല ആര്യന്മാർ പോലും അവിടെ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈ പ്രസംഗപരമ്പരയാണു് അദ്ദേഹത്തെ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞൻ എന്ന പേരിന്നർഹനാക്കിത്തീർത്തതു്. ഈ പ്രസംഗപരമ്പര നേടിക്കൊടുത്ത ഖ്യാതിയാണു് അദ്ദേഹം കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിലേ പാത്രിയർക്കീസായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുവാൻ കാരണമാക്കിയതു്.

380-ൽ തിയഡോഷ്യസ് ചക്രവത്തി ജ്ഞാനസ്നാനം

സ്വീകരിച്ചു. അതോടൊക്കുടി അദ്ദേഹം പുറപ്പെടുവിച്ച ഡിക്രിയിൽ, എല്ലാവരും പത്രോസിന്റേയും റോമാസഭയുടേയും വിശ്വാസം സ്വീകരിക്കണമെന്നു നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. നിഖ്യാവിശ്വാസപ്രമാണം (Nicean Creed) സ്വീകരിക്കുവാൻ വിസമ്മതിച്ച ഡമോഫിലസിനെ അദ്ദേഹം നാട്ടു കടത്തി. കത്തോലിക്കവിശ്വാസം സ്വീകരിക്കാത്തവർക്കു് പൊതു പ്രവർത്തനവും തലസ്ഥാന നഗരിയിൽ ഉദ്യോഗവും നിരോധിച്ചു. ചക്രവർത്തിയുടെ ഈ നടപടികളോടു, ഗ്രിഗരിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും ക്രൂടിയായപ്പോൾ ആര്യന്മാരുടെ സ്വാധീനം ഒട്ടു ശമിച്ചു തുടങ്ങി. കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിലുണ്ടായിരുന്ന ദൈവാലയങ്ങളെല്ലാം കത്തോലിക്കർക്കു തിരിച്ചുകിട്ടി. ഗ്രിഗരി കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിലേ പാത്രിയർക്കീസായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു.

ജീവിതസമരം

ഗ്രിഗരിയുടെ ഭരണം വിജയപ്രദമായിരുന്നെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിനു നിരന്തരമായ മനഃക്ലേശം വരുത്തിയിരുന്ന പല സംഭവങ്ങളുമുണ്ടായി. തൊഴുത്തിൽക്കുത്തുകാരും സ്വാർത്ഥമതികളുമായിരുന്ന ചിലരാണു് അദ്ദേഹത്തിനു പ്രതിബന്ധമുണ്ടാക്കിയതു്. അവരിൽ ഒരാൾ കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിലേ മെത്രാസനത്തിനുവേണ്ടി അവകാശവാദവും ഉന്നയിച്ചുവന്ന മാക്സിമസ് (Maximus) മെത്രാനായിരുന്നു. ആദ്യമാദ്യം ഗ്രിഗരിക്കു മാക്സിമസിനെ വലിയ ബഹുമാനമായിരുന്നു. മാക്സിമസ് ഗ്രിഗരിയെ വളരെയധികം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ, അധികാരദുർമ്മോഹം അദ്ദേഹത്തെ, ഗ്രിഗരിക്കെതിരായി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഈജിപ്തിലേ മെത്രാന്മാരിൽനിന്നും പട്ടം സ്വീകരിച്ചു പാത്രിയർക്കീസ് സ്ഥാനം ഏറെറടുക്കുവാൻ വന്ന മാക്സിമസിനു് ഗ്രിഗരിയുടെ സ്നേഹിതന്മാരുടെ എതിർ

പ്പ് തടസ്സമായിത്തീർന്നു. തിയഡോഷ്യസ് ചക്രവർത്തിയുടെ പക്കൽ മാക്സിമസ് ബോധിപ്പിച്ച പരാതി അയാളുടെതന്നെ നാടുകടത്തലിൽ കലാശിക്കയുംചെയ്തു.

പാഷണ്ഡതകളെ എതിർക്കുന്നു

381-ൽ തിയഡോഷ്യസ് ചക്രവർത്തിയുടെ സംരക്ഷണയിൽ പൗരസ്ത്യമെത്രാന്മാരുടെ ഒരു സമ്മേളനം കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിൽ നടന്നു, കത്തോലിക്കവിശ്വാസം ഉറപ്പിക്കുന്നതിനും അവിടവിടെ തലപൊക്കിവന്നിരുന്ന പാഷണ്ഡതകളെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി. ആര്യൻപാഷണ്ഡതയിൽനിന്നുമുളയെടുത്ത 'മാസിഡോണിയൻ പാഷണ്ഡത' പരിശുദ്ധാത്മാവിൻറെ ദൈവത്വവും, അവരിൽത്തന്നെ ഒരു വിഭാഗം പിതാവിൻറെ വ്യക്തിത്വവും നിഷേധിച്ചു. നേരത്തെ ഇതിനെല്ലാമെതിരായി ഗ്രിഗരി പ്രസംഗിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഇപ്പോൾ സൂനഹദോസിലേ പിതാക്കന്മാർക്കെല്ലാം അഭിമുഖീഭവിച്ച പാഷണ്ഡികളുടെ വാദഗതികളെയെല്ലാം ഖണ്ഡിക്കുക അദ്ദേഹത്തിൻറെ കടമയായിത്തീർന്നു. സമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുത്തിരുന്ന 150 പിതാക്കന്മാരിൽ നാല്പതുപേർ പാഷണ്ഡതയിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരായിരുന്നു.

ഗ്രിഗരി ഏതായാലും തൻറെ ചുമതല അഭിനന്ദനാർഹമാംവിധം നിർവ്വഹിച്ചു. എന്നാൽ, ചില അനിഷ്ടസംഭവങ്ങളും ഉണ്ടാകാതിരുന്നില്ല. സമ്മേളനാദ്ധ്യക്ഷനായ അന്ത്യോക്യയിലേ മെലിറ്റ്മെത്രാൻ ചരമം പ്രാപിച്ചു. ഗ്രിഗരിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ സമ്മേളനം തുടർന്നുവെങ്കിലും മെലിറ്റസിൻറെ പിൻഗാമിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ വലിയ വടംവലിനടന്നു. അതിനു കാരണവുമുണ്ടായിരുന്നു. മെലിറ്റസ് ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹവുമൊത്തു ജോലിനോക്കിയിരുന്ന

പൗളീനസ് എന്ന പാശ്ചാത്യമെത്രാനുമായി ഒരു കരാർ ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു. അതനുസരിച്ച് അവരിൽ ഒരാളുടെ മരണാനന്തരം മറെറയാൾ മരിച്ചയാളുടെ സ്ഥാനം സ്വീകരിക്കണമെന്നായിരുന്നു കരാറിലെ വ്യവസ്ഥ. എന്നാൽ ജനങ്ങൾ പൗളീനസിനെ സ്വീകരിക്കുവാൻ തയ്യാറായില്ല, അദ്ദേഹം പാശ്ചാത്യനായിരുന്നതിനാൽ. കാര്യങ്ങൾ എല്ലാം ശരിയാക്കുവാൻ ഗ്രിഗരി ശ്രമിച്ചുവെങ്കിലും ഉല്പതിഷ്ണുക്കളായ യുവാക്കന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ എതിർക്കുകയും, വാക്ശരങ്ങൾകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ വീർപ്പുമുട്ടിക്കുകയുംചെയ്തു. അവസാനം ഒരു പുരോഹിതനായ ഫ്ളാവിയനെ മെലിറ്റസിന്റെ പിൻഗാമിയായി തിരഞ്ഞെടുത്തു.

ബഹളങ്ങളവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തന്റെ പാത്രിയർക്കീസ്സ്ഥാനം രാജിവയ്ക്കുവാൻതന്നെ ഗ്രിഗരി നിശ്ചയിച്ചു. വേർപാടിനു മുമ്പായി സുപ്രസിദ്ധമായ തന്റെ 'വിടവാങ്ങൽ പ്രസംഗം' മെത്രാന്മാരോടും ജനങ്ങളോടുമായി അദ്ദേഹം നടത്തി. ജനങ്ങളുടെ നിർബന്ധത്താൽ അപ്പോഴും അനാഥമായിരുന്ന തന്റെ സ്വന്തം നഗരത്തിലേ ശ്രുഷയുടെ ഭരണഭാരം അദ്ദേഹം കയ്യേറ്റു. അധികനാൾ നീണ്ടുനിന്നില്ലെങ്കിലും ആ ജോലി സ്തുത്യർഹമാംവിധം അദ്ദേഹം നിർവ്വഹിച്ചു.

അനന്തരം ആരോഗ്യസ്ഥിതി മോശമായിക്കൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ പിതൃസ്വത്തായി കിട്ടിയ 'അരിയാൻസൂസിലെ തോട്ടത്തിൽ' പ്രായശ്ചിത്തപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തുകൊണ്ടു ധ്യാനപരമായ ഒരു ജീവിതം ഗ്രിഗരി നയിച്ചുപോന്നു. ഈയവസരത്തിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനസാഹിത്യപ്രവർത്തനങ്ങൾ ചെയ്തു തീർത്തതും. എന്നാൽ ചിലപ്പോഴെല്ലാം അദ്ദേഹം സുവിശേഷകർമ്മം ഉപയുക്തനായിരിക്കണമെന്ന മഹത്തായ ആശയത്തെ പിൻതുടരുവാൻ ആവശ്യമായിരുന്നതുകൊണ്ട്, പൊതുജീവിതത്തിലും സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിലും അദ്ദേഹം ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു.

ഗ്രിഗരിയുടെ അപാരമായ പാണ്ഡിത്യവും വിശുദ്ധിയും തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരെ മാത്രമല്ല, അനേകം അപരിചിതരെ പോലും ആകർഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പ്രാർത്ഥനയുടേയും പഠനത്തിന്റേയും ആ ജീവിതം 389–ൽ അവസാനിച്ചു. കത്തോലിക്കസഭ മേയ് 9–ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ തിരുനാൾ ആഘോഷിക്കുന്നു.

ഗ്രിഗരിയുടെ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങൾ

ഗ്രീക്കുസഭയിൽ 'ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞൻ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു ഗ്രിഗരി നസ്സിയാൻസനാണു്. അദ്ദേഹത്തിനു് ഈ പേരു നേടിക്കൊടുത്തതു് ആര്യന്മാർക്കെതിരായി അദ്ദേഹം 380-ൽ നടത്തിയ മതപ്രസംഗങ്ങളാണു്. ഇവയിൽ സുപ്രധാനമായവ അഞ്ചെണ്ണമാണു്. ഗ്രിഗരിയുടെ 'ദൈവശാസ്ത്രപ്രസംഗങ്ങൾ' (Theological Orations) എന്ന പേരിൽ ഇവ അറിയപ്പെടുന്നു. ദൈവത്തെപ്പറ്റിയും പരി. ത്രിത്വത്തെപ്പറ്റിയും യഥാർത്ഥമായ ജ്ഞാനം ജനഹൃദയങ്ങളിൽ നിറയ്ക്കുക എന്നതായിരുന്നു ഇവയുടെ ഉദ്ദേശ്യം. ഒന്നാമത്തെ പ്രഭാഷണം ദൈവികസത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ചർച്ചക്കൊരുങ്ങുന്നതിനുമുമ്പു് അവശ്യം മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു മുഖവുരയാണു്. രണ്ടാമത്തേതു് പിതാവായ ദൈവത്തെപ്പറ്റി. മൂന്നും നാലും അവതരിച്ച വചനത്തെപ്പറ്റിയാണു്. അഞ്ചാമത്തേതു് ദൈവമായ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെക്കുറിച്ചും.

ദൈവിക ജനനത്തിന്റെ രഹസ്യത്തെ തത്വശാസ്ത്രപരമായി വിശകലനം ചെയ്യാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നവരോടു് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. "നിന്റെ ജനനത്തെപ്പറ്റി നിനക്കുള്ള അറിവു തികച്ചും പരിമിതമാണു്. അതിനെപ്പറ്റി പറയുവാൻ നീ ലജ്ജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എങ്കിൽ ദൈവികമായ ഈ രഹസ്യ

ത്തെ പരിപൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു നീ വിചാരിക്കുന്നുവോ?"(1) ആര്യന്മാരുടെ വാദമുഖങ്ങൾ ഓരോന്നായി എടുത്തു് ഓരോന്നിനും ചുട്ട മറുപടി കൊടുക്കുന്നതിനും അതോടൊപ്പം കത്തോലിക്കവിശ്വാസം വിശദീകരിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം പരിശ്രമിക്കുന്നുണ്ടു്. ശ്രോതാക്കൾ താല്പര്യപൂർവ്വം ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കത്തക്കവിധം ഉദാഹരണങ്ങളും രസകരമായ എതിർവാദങ്ങളും നിറഞ്ഞതാണു് ഈ പ്രഭാഷണങ്ങൾ.

2. തിരുനാൾപ്രസംഗങ്ങൾ (Panegyrics)

തിരുനാളുകളിലും ആഘോഷാവസരങ്ങളിലും അദ്ദേഹം നടത്തിയിട്ടുള്ള പ്രഭാഷണങ്ങൾ സമാഹരിച്ചതാണു് ഇതു്. ഇതിനു പുറമേ ഗ്രിഗരിയുടെ പിതാവിന്റേയും സഹോദരീ സഹോദരന്മാരുടേയും ആത്മമിത്രമായിരുന്ന ബേസിലിന്റേയും ചരമാവസരങ്ങളിൽ നടത്തിയ അനുശോചനപ്രസംഗങ്ങളും ഇക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെടും.

3. മതസമർത്ഥനപരം

മതത്യാഗിയായ ജൂലിയനെതിരായും ആര്യൻമതക്കാരുകെതിരായും അനേകം പ്രസംഗങ്ങൾ ഗ്രിഗരി നടത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ഏതാനും ഗ്രന്ഥങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പൗരോഹിത്യസ്വീകരണത്തിനുശേഷം സ്വദേശത്തുനിന്നു പലായനം ചെയ്തു് സന്യാസമനുഷ്ഠിച്ചതു വിമർശനവിഷയമായി. തന്റെ നിലപാടു ശരിയായിരുന്നുവെന്നു സമർത്ഥിക്കാൻ അദ്ദേഹം ഒരു ഗ്രന്ഥമെഴുതി. (Apologia pro fuga) പലായനത്തെ ന്യായീകരിക്കൽ' അതിൽ അദ്ദേഹം പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ ഔന്നിത്യത്തേയും തന്റെ അയോഗ്യതയേയും മൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

---

(1) Theol. Oration 3, On the Son.

4 കത്തുകൾ

ആകെയുള്ള 245 കത്തുകളിൽ ഭ്രൂരിഭാഗവും വ്യക്തിപരമോ സുഹൃത്തുക്കളെ സംബന്ധിച്ചവയോ ആണു്. ബാക്കിയുള്ളവ ആര്യനിസത്തിനും അപ്പോളിനാരിസത്തിനുമെതിരായി എഴുതപ്പെട്ടവയാണു്. കത്തുകൾ പൊതുവെ ഏറ്റം ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം എഴുതപ്പെട്ടവയും ഫലിതരസം തുളുമ്പുന്നവയുമാണു്. മഹാന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു് ഉദ്ധരണികൾ അവയിൽ കാണാം.

മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ചരമവും ബേസിലുമായുള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസവും നിമിത്തം മനസ്സിടിഞ്ഞു് സെല്യൂഷ്യയിൽ ഏകാന്തജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന അവസരത്തിലാണു ഗ്രിഗരി വേദനാജനകമായ ആ വാർത്ത കേട്ടതു്, ബേസിൽ മരിച്ചെന്നു്. ഹൃദയം തകർന്നു് അദ്ദേഹം യൂഡോക്സിയസ് എന്ന സാഹിത്യകാരനെഴുതി:

"എനിക്കു സുഖമാണോ എന്നു താങ്കൾ ചോദിക്കുന്നു. ഞാൻ പറയാം. കയ്പുനീർ നിറഞ്ഞു തുളുമ്പുന്ന ഒരു കാസയാണു ഞാൻ. ബേസിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടു. ആധ്യാത്മികമായും ശാരീരികമായും എന്റെ സഹോദരനായിരുന്ന സിസേറിയസ് എനിക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടു. എന്റെ മാതാവും പിതാവും എന്നെ പരിത്യജിച്ചു...(4) എന്നു് സങ്കീർത്തകനോടുകൂടി ഞാനും പറയുകയാണു്. എന്റെആരോഗ്യം ക്ഷയിച്ചു; വാർദ്ധക്യം എന്റെ തലക്കു മീതെ തൂങ്ങി നില്ക്കുകയാണു്. അനേകം ബുദ്ധിമുട്ടുകളും ആകുലതകളും എന്നെ വലയം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എന്റെ മിത്രങ്ങൾ അവിശ്വസ്തരാണു്. സഭ ഇടയനില്ലാതെയായിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ കണ്ണുകൾക്കു മുമ്പിൽ തിന്മ നഗ്നത്തം ചെയ്യുന്നു. നാമോ അന്ധകാരത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നു. എവിടേയും ഒരാശ്രയമില്ല. ക്രിസ്തു ഉറങ്ങുകയാണു്. നമുക്കു് എന്താണു സം

ഭവിക്കാൻ പോകുന്നതു്? മരണംകൊണ്ടുള്ള സമാശ്വാസവും ഞാൻ പ്രത്യാശിക്കുന്നില്ല.''

5 കവിതകൾ

അന്ത്യകാലത്തോടടുത്താണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളധികവും എഴുതപ്പെട്ടതു്. ക്രൈസ്തവർ അധ:കൃതരും സംസ്കാരവിഹീനരുമാണെന്ന ജല്പനത്തിനു മറുപടിയാണു പലതും. താത്വികവും സാന്മാർഗ്ഗികവുമായ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുമുണ്ടു പല കവിതകൾ. എന്നാൽ, അവയ്ക്കു സാഹിത്യഗുണവും കാവ്യമാധുരിയും കുറവാണു്.(3) എന്നാൽ ചരിത്രപരമായ കവിതകൾ കൂടുതൽ പ്രയോജനമുള്ളവയാണു്. 'സ്വന്തം ജീവിത ത്തെപ്പറ്റി' എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതാരൂപത്തിലുള്ള ആത്മകഥ വളരെ പ്രസിദ്ധമാണു്.

ഗ്രിഗരിയുടെ പ്രബോധനങ്ങൾ

a) പരിശുദ്ധ ത്രിത്വം

പരി. ത്രിത്വത്തെപ്പറ്റി അബദ്ധപഠനങ്ങളും പാഷണ്ഡതയും പ്രചരിച്ചിരുന്ന കാലത്തായിരുന്നല്ലോ അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ പലതും പ. ത്രിത്വത്തെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കുന്നുണ്ടു്. ജ്ഞാനസ്നാനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രഭാഷണത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം പറയുന്നു.

'ഈ വിശ്വാസപ്രമാണത്തെ ആജീവനാന്തം വഴികാട്ടിയും സംരക്ഷകനുമായി ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു തരുന്നു. സത്യത്തി

---

(3) Alfaner, Patrology, p. 348.

ന്റെ മഹത്വവും മനോഹാരിതയും ഒന്നായിരിക്കുന്നതുപോലെ ഏകത്വത്തിൽ മൂവരും കാണപ്പെടുന്നു. ത്രിത്വത്തിൽ ഓരോ വ്യക്തിയും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം സംഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സത്തയിലോ സ്വഭാവത്തിലോ അസമത്വമില്ല. ഏകദൈവത്വവും ഏക ദൈവികശക്തിയുമാണു് അവർക്കുള്ളതു്. വ്യഷ്ടിക്ഷയങ്ങൾക്കു് അധീനമല്ലാത്തതിനാൽ അതിനു് ഒരു ഏറ്റക്കുറച്ചിലും സംഭവിക്കുന്നില്ല. ഓരോ ആളേയും പ്രത്യേകം പരിഗണിക്കുന്നുവെങ്കിൽ പിതാവിനെപ്പോലെതന്നെ പുത്രനും പുത്രനെപ്പോലെ പരിശുദ്ധാത്മാവും, എന്നാൽ ഓരോരുത്തരിലും അവരുടേതായ വിശേഷങ്ങൾ (attributes) ആരോപിക്കപ്പെടുന്നു. മൂവരേയും ഒന്നിച്ചു പരിഗണനാവിഷയമാക്കിയാൽ ഒരേ ഒരു ദൈവം—ത്രീയേക ദൈവം. സത്ത ഒന്നായിരിക്കയാൽ ഓരോ വ്യക്തിയും ദൈവം.

ത്രിത്വത്തിന്റെ രഹസ്യത്തെ വിശദീകരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം വിവിധ സാങ്കേതികപദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടു്. പദങ്ങളെപ്രതി കലഹിക്കരുതെന്നും അവ സൂചിപ്പിക്കുന്ന സത്യങ്ങളെയാണു നാം കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ദൈവികലക്ഷണങ്ങളെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ എല്ലാവിധ അതിശയോക്തിയും പരിവർജ്ജിക്കപ്പെടണം. പരിപൂർണ്ണമായ ഐക്യം ആരോപിച്ചു ദൈവികവ്യക്തികളെ ക്രൂട്ടിക്കുഴക്കുകയോ അസമത്വങ്ങൾ ആരോപിച്ചു വെട്ടിമുറിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടു് നമുക്കൊന്നും നേടാനില്ല. ദൈവത്തിന്റെ അനന്ത രഹസ്യത്തെപ്പറ്റി ഗ്രഹിക്കാവുന്നതു ഗ്രഹിക്കുവാൻ വിനയപൂർവം പരിശ്രമിക്കുക. അതുമാത്രമാണു് നമുക്കു കരണീയം(5).

---

(4) Ps. 27, 10.

(5) Cfr. Oratio 37.

ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി

ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഗ്രിഗരിയുടെ പ്രബോധനങ്ങൾ രണ്ടു സാവ്രതികസൂനഹദോസുകൾ—431-ലെ എഫേസൂസ് സൂനഹദോസും 451-ലെ കല്ക്കദോനിയാ സൂനഹദോസും—പ്രത്യേകം പ്രശംസിക്കുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിൽ മനുഷ്യാത്മാവിനു (Human Soul) പകരം, 'നിവസിത ദൈവികത്വത്തെ' (Indwelling Deity) പ്രതിഷ്ഠിച്ചു, അവിടുത്തെ മനുഷ്യത്വത്തെ അപൂർണ്ണമാക്കിക്കാട്ടിയ അപ്പോളിനാരിയൂസിന്റെ അബദ്ധ പ്രബോധനത്തെ ഖണ്ഡിച്ചുകൊണ്ടു മനുഷ്യാത്മാവും ശരീരവും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ പരിപൂർണ്ണമനുഷ്യത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മൗലികപ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന മതതത്വത്തെ അദ്ദേഹം സമഗ്രമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യത്വം പൂർണ്ണമായ മനുഷ്യപ്രകൃതിയാണു്. കാരണം, അതിൽ ആത്മശരീരങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു: ക്രിസ്തുവിൽ ആത്മാവു് ഉള്ളതുപോലെ ശരീരവും ഉള്ളതുകൊണ്ടു്, ഇരുസ്വഭാവങ്ങളും—ദൈവസ്വഭാവവും മനുഷ്യസ്വഭാവവും—ക്രിസ്തുവിനുണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹം സമർത്ഥിക്കുന്നു(6).

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ദൃശ്യവും അദൃശ്യവും, സമയത്തിന്നധീനവും, അതീതവുമായ വ്യത്യസ്തഘടകങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിലുണ്ടു്. എന്നിരുന്നാലും ക്രിസ്തുവിൽ രണ്ടാളുകളില്ല. പിൽക്കാലത്തു് ക്രിസ്തുശാസ്ത്രത്തിനുണ്ടായിട്ടുള്ള വളർച്ചയ്ക്കു ഗ്രിഗരിയുടെ ഈ പഠനങ്ങൾ വളരെയധികം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

---

(6) Cfr. Ep. 101.

C) ദിവ്യകാരുണ്യത്തെപ്പറ്റി (Eucharistic doctrine)

വി. കുർബാന ഒരു ക്രുദാശമാത്രമല്ല ബലിക്രുടെയാണു് എന്നു് ഗ്രിഗരി ഉറച്ചുവിശ്വസിച്ചിരുന്നു.

പെട്ടെന്നുണ്ടായ അസുഖത്തിൽനിന്നു സുഖംപ്രാപിച്ചു കഴിഞ്ഞ ഗ്രിഗരി, ഇക്കോണിയത്തിലേ മെത്രാനായ ആംഫിലോക്കസിനു് ഇപ്രകാരമെഴുതുന്നു: "സംപൂജ്യനായ എന്റെ സ്നേഹിതാ, അവതരിച്ച വചനത്തെ താങ്കൾ വിണ്ണിൽനിന്നും മണ്ണിലേക്കിറക്കുമ്പോഴും, കുന്തത്തിനു പകരം താങ്കളുടെ സ്വര മുപയോഗിച്ചുകൊണ്ടു്, രക്തരഹിതമായ വിഭജനംവഴി കർത്താവിന്റെ ശരീരവും രക്തവും വേർപെടുത്തുമ്പോഴും എനിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാതെയും വാദിക്കാതെയുമിരിക്കരുതേ."(7)

D) മരിയശാസ്ത്രം (Mariology)

ദൈവത്തിന്റെ അമ്മ (Theotokos) എന്ന പദം പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയത്തിനു്, ഔദ്യോഗികമായി സഭ 431-ൽ എഫേസൂസ് കൗൺസിലിൽ വച്ചാണു് നല്കിയതെങ്കിലും, അതിനു വളരെ നാളുകൾക്കു മുമ്പുതന്നെ ഗ്രിഗരി നസിയാൻസൻവഴി ഈ പദം എല്ലാവർക്കും സുപരിചിതമായിരുന്നു. കാരണം, ഈ പദത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവു ഗ്രിഗരിയല്ലാതെ മറാരുമല്ല. "പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയം ദൈവമാതാവാണെന്നു വിശ്വസിക്കാത്തവൻ ദൈവശിരസ്സിൽനിന്നും വിച്ഛേദിക്കപ്പെടുന്നു. ക്രിസ്തു മറിയത്തിൽനിന്നും ഒരു ചാനലിൽക്കൂടിയെന്നവണ്ണം കടന്നുപോരുകയേ ചെയ്തുള്ളുവെന്നു പറയുന്നവൻ നാസ്തികനാകുന്നു. ആരെങ്കിലും, ദൈവത്തിന്റെ പുത്രനെ

---

(7) Ep. 171

ന്നും മറിയത്തിന്റെ പുത്രനെന്നുമുള്ള വ്യത്യാസം കല്പിക്കുക യാണെങ്കിൽ സത്യവിശ്വാസികൾക്കു വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഭർത്തൃപുത്രസ്ഥാനം അവനു നഷ്ടപ്പെട്ടേക്കാം; ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരം ഇഹത്തിൽനിന്നല്ല, പ്രത്യുത സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു വന്നതാണെന്നും, നമ്മുടേതുപോലുള്ളതല്ല, പ്രത്യുത അതിനുപരിയായിട്ടുള്ളതാണെന്നും പറയുന്നവൻ ശപിക്കപ്പെട്ടവനാകട്ടെ."

ക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ചും നിത്യരക്ഷയെക്കുറിച്ചുമുള്ള സഭയുടെ പ്രബോധനത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദുവായി മറിയത്തിന്റെ ദൈവമാതൃത്വമാകുന്ന വിശ്വാസസത്യത്തെ ഗ്രിഗരി കരുതിയിരുന്നെന്നു് മേല്പറഞ്ഞ ഭാഗം തെളിയിക്കുന്നു.

പൗരസ്ത്യദൈവശാസ്ത്രത്തിൽമാത്രമല്ല, ക്രൈസ്തവ ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ പൊതുവേ ഒരു നൂതനാധ്യായം തുറന്ന ഗ്രിഗരിക്കു് "ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞൻ" എന്ന അപരനാമം തികച്ചും അനുയോജ്യംതന്നെ.

V

വി. ഗ്രിഗരി നീസ്സാ

മഹാനായ ബേസിലിനെപ്പോലെ പ്രമുഖനായ ഒരു മെത്രാനോ സന്യാസനിയമകർത്താവോ ഗ്രിഗരി നസിയാൻസനെപ്പോലെ ഒരു സരസകവിയോ പ്രാസംഗികനോ ആയിരുന്നില്ല, നീസ്സായിലേ വി. ഗ്രിഗരി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വവും കൃതികളും ചരിത്രപഠിതാക്കളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടതുടങ്ങിയതുതന്നെ വളരെ വൈകിമാത്രമാണു്. ഗ്രിഗരി ഒരു താത്വികദൈവശാസ്ത്രജ്ഞ (Speculative Theologian) നായിരുന്നു. ധ്യാനനിരതമായ ഒരു ജീവിതമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു് അവയർഹിക്കുന്ന പരിഗണന കിട്ടാതെപോയി. കാരണം, ഒറിജനിസ്റ്റുവാദം (The Origenist Controversy) കൂടുപിടിച്ചിരുന്ന അക്കാലത്തു് ഗ്രിഗരിയുടെ പലകൃതികളും ഒറിജനിസത്തെ പിൻതാങ്ങുന്നതായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടു. അതു് കുറച്ചൊക്കെ ശരിയുമായിരുന്നു. അക്കാരണത്താൽ അവയെ ആരും നിരോധിച്ചില്ലെങ്കിലും, അവയുടെ സ്വാധീനം ഗണ്യമാ

യി കുറഞ്ഞുപോയി. തന്മൂലം സമകാലീനരായ ബേസിൽ, നസ്സിയാൻസൻ, ക്രിസോസ്റ്റോം മുതലായ സഭാപിതാക്കന്മാർക്കു ലഭിച്ചത്ര അംഗീകാരം ഗ്രിഗരിക്കു ലഭിക്കുകയുണ്ടായില്ല.(1)

ജീവചരിത്രം

ബേസിലിന്റെ ഇളയ സഹോദരനായ ഗ്രിഗരിയുടെ ജനനം 335-ാം ആണ്ടിലാണു്. മഹാനായ തന്റെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരനിൽനിന്നുതന്നെയാണു ഗ്രിഗരി വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ അധികപങ്കും സ്വീകരിച്ചതു്. ബേസിലിനെപ്പോലെ ഗ്രിഗരിയും വൈദികനാകുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും അതിലേക്കുള്ള പ്രഥമപടിയായ കാറോയാപ്പട്ടം സ്വീകരിക്കുകയുംചെയ്തു. എങ്കിലും പിന്നീടു പൗരോഹിത്യം വേണ്ടെന്നു വച്ചു്, പിതാവിനെപ്പോലെ ഒരു ഭാഷാദ്ധ്യാപകനായി. അങ്ങനെ ലൗകികസുഖസന്തോഷങ്ങളിൽ മുഴുകി കുറേക്കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടി. തിയോസോബയാ(Theosobeia) എന്ന സുന്ദരിയായ ഒരു യുവതിയെ വിവാഹവും കഴിച്ചു.(2) എന്നാൽ, അധികം താമസിയാതെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരനായ ബേസിലിന്റേയും സുഹൃത്തായ ഗ്രിഗരി നസിയാൻസന്റേയും ഉപദേശവും പ്രേരണയുംവഴി അദ്ദേഹം തന്റെ ജീവിതത്തിൽ കാര്യമായ വ്യതിയാനങ്ങൾ വരുത്തി. ബേസിൽ ഗ്രിഗരിയെ ഐറിസിലുള്ള തന്റെ ആശ്രമത്തിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു. അവിടെ എത്തിയ ഗ്രിഗരി പ്രാർത്ഥനയും തപശ്ചര്യകളും അനുഷ്ഠിക്കുകയും ആദ്ധ്യാത്മികമായി വളരെ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുകയുംചെയ്തു. സുദീർഘമായ ധ്യാ

---

(1) St. Gregory of Nyssa, Edited by Hilda C. Gray, Introduction. p. 3.

(2) Quastin Vol 3.

നവും പ്രാർത്ഥനയുംവഴി ദൈവത്തിന്റെ മഹോന്നതമായ നന്മയും ലോകവസ്തുക്കളുടെ ക്ഷണികതയും ഗ്രഹിച്ച അദ്ദേഹം തന്റെ ശേഷിച്ച ജീവിതം ദൈവസേവനത്തിനായി ചില വാക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചുറച്ചു. ആശ്രമത്തിൽവച്ച് ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ഗണ്യമായ പാണ്ഡിത്യവും അദ്ദേഹം സമ്പാദിച്ചു.

ബേസിലിന്റെ ശ്രുപത അതിവിസ്തൃതമായിരുന്നതിനാൽ ഭരണസൗകര്യാർത്ഥം അതു വിഭജിക്കപ്പെട്ടു. അതിൽ ഒരുഭാഗമായ നീസ്സായുടെ മെത്രാനായി ഗ്രിഗരി 371-ൽ നിയമിതനായി.(3) കേവലം ഒരു ചെറിയ ശ്രുപതയായ നീസ്സായുടെ ഭരണം അതിൽത്തന്നെ അത്ര ഭാരിച്ചതല്ലായിരുന്നെങ്കിലും, ഗ്രിഗരിയുടെ ദാർഢ്യംകുറഞ്ഞ സ്വഭാവവും, പണസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങൾ ശരിയായി കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള പ്രാപ്തിക്കുറവുംനിമിത്തം ബേസിലിനു് അദ്ദേഹത്തെ പലപ്പോഴും ശാസിക്കേണ്ടതായി വന്നിട്ടുണ്ടു്. ആര്യൻപാഷണ്ഡതയെ അനുകൂലിച്ചിരുന്ന ഭരണാധികാരികളും നിക്യാവിശ്വാസം മുറുകെപ്പിടിച്ചിരുന്ന ഗ്രിഗരിയെ അത്ര അനുഭാവപൂർവ്വമല്ല വീക്ഷിച്ചിരുന്നതു്. ആകപ്പാടെ നീസ്സായിലേ മെത്രാന്റെ ജീവിതം അത്ര സന്തോഷപ്രദമായിരുന്നില്ല. അതിനിടക്കു് 376-ൽ ആര്യൻമെത്രാന്മാർ ഒരു സമ്മേളനം (Synod) വിളിച്ചുകൂട്ടി ഗ്രിഗരിയെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കി. തല്ക്കാലത്തേക്കു് അവിടെനിന്നു് ഒളിച്ചോടി രക്ഷപെടേണ്ടിവന്നെങ്കിലും ആര്യൻപക്ഷപാതിയായ വലേൻസിയസ് ചക്രവർത്തിയുടെ മരണശേഷം അദ്ദേഹം വീണ്ടും നീസ്സായുടെ ഭരണമേറ്റെടുത്തു. ആ അവസരത്തിൽ വളരെ ഹാർദ്ദവമായ ഒരു സ്വീകരണമാണു ഗ്രിഗരിക്കു ലഭിച്ചതു്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രപരമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അതിനകം പ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. 379-ൽ ഗ്രിഗരി

---

(3) Hilda C. Gray,

അന്ത്യോക്യാസൂനഹദോസിൽ സംബന്ധിക്കുകയും സെബാസ്തെയിലേ മെത്രാനായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. 381-ൽ കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിൽ സമ്മേളിച്ച സൂനഹദോസിലും അദ്ദേഹം പ്രമുഖമായ ഒരു പങ്കു വഹിച്ചു. ഗ്രിഗരി നിര്യാതനായതു് 394-ൽ ആണു്.

കൃതികളും പ്രബോധനങ്ങളും

തൻെറ കാലത്തു സഭയെ എതിർത്തിരുന്ന പാഷണ്ഡതകളോടു പടവെട്ടുന്നതിൽ വിശുദ്ധൻ അതീവം ശ്രദ്ധാലുവായിരുന്നു. ആര്യൻപാഷണ്ഡതയുടെ പ്രമുഖപ്രവർത്തകനായിരുന്ന എവുണോമിയസിൻെറ വിതണ്ഡവാദങ്ങളെ ഖണ്ഡിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം എഴുതിയ 'എവുണോമിയസിനെതിരെ' (Contra Eunomium) എന്ന ഗ്രന്ഥം ഇതിനു് ഉത്തമോദാഹരണമാണു്. സ്വന്തം സഹോദരനായ ബേസിൽ എവുണോമിയസിനെതിരായി എഴുതിയ അപ്രതിരോധ്യമായ എതിർവാദങ്ങൾക്കെതിരായി ശകാരവർഷങ്ങൾ ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ടു് എവുണോമിയസ് എഴുതിയ ഗ്രന്ഥത്തിനു ചുട്ട മറുപടി കൊടുക്കുകയാണു ഗ്രിഗരി ഇതുവഴി ചെയ്തതു്. ഇതു വളരെ ദീർഘമായ ഒരു കൃതിയാണു്. തൻെറ പ്രതിയോഗിയുടെ ഓരോ വാക്യവും വാക്കും എടുത്തു വിശദമായി വിശകലനംചെയ്തു് മൂർച്ചയേറിയ ശൈലിയിൽ അവ ഓരോന്നിനേയും ഗ്രിഗരി ഖണ്ഡിക്കുന്നു. ഒരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ഈ കൃതി മുഷിപ്പനും താരതമ്യേന സാഹിത്യഭംഗി കുറഞ്ഞതുമാണു്. എങ്കിലും ഗ്രിഗരിയുടെ സ്വതസിദ്ധമായ സരസശൈലി ഇടയ്ക്കിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാതിരിക്കുന്നില്ല. ഉദാഹരണത്തിനു് "ഒരേ തരം ശക്തിയിൽനിന്നു് ഒരേതരം ഫലം ഉൽഭ്രുതമാകുന്നു" എന്ന എവു

ണോമിയസിന്റെ വാദത്തെ ഗ്രിഗരി ഖണ്ഡിക്കുന്നതു നോക്കുക: "ഈ വാദം ശരിയെങ്കിൽ ഭവനഭേദനം ചെയ്യുന്നവനും കിണറു കുഴിക്കുന്നവനും കൈ ചലിപ്പിക്കുന്നു. ഫലം ഒരേ തരമാണോ? കൊയ്ത്തും കൊലപാതകവും കയ്യുടെ പ്രവൃത്തി തന്നെ; എന്നാൽ ഫലങ്ങൾ എത്ര വ്യത്യസ്തം."(6)

ഗ്രിഗരിക്കു് എതിരിടേണ്ടിവന്ന മറെറാരു പാഷണ്ഡതയാണു്, അപ്പോളിനാരിയനിസം. 'ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരം സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു വന്നു,' ക്രിസ്തുവിൽ 'വചന'ത്തിനു സാധാരണമനുഷ്യരിലേ മനസ്സിന്റെ സ്ഥാനമാണുള്ളതു്, എന്നു തുടങ്ങിയ അബദ്ധപ്രബോധനങ്ങളെ അദ്ദേഹം സുശക്തമായ ഭാഷയിൽ ഖണ്ഡിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു.

ഗ്രിഗരിയുടെ 'മതബോധനപ്രസംഗം' (Oratio Catechetica) എന്ന കൃതി, ത്രിത്വം, മനുഷ്യാവതാരം, രക്ഷാകരകർമ്മം, മാമ്മോദീസാ, വി. കുർബാന മുതലായ വിശ്വാസസത്യങ്ങളുടെ ഒരു സമഗ്രവിശകലനമാണു്.

മനുഷ്യനിൽ എത്രമാത്രം തിന്മകളാണുള്ളതു്. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ദൈവം മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിക്കാതിരിക്കുകയല്ലായിരുന്നോ ഭേദം, എന്ന ചോദ്യത്തിനു് ഗ്രിഗരി ഇപ്രകാരം മറുപടി പറയുന്നു: "മനുഷ്യനു് ദൈവം സ്വതന്ത്രമനസ്സു നൽകി. ഈ സ്വതന്ത്രമനസ്സിന്റെ ദുരുപയോഗമാണു് തിന്മകൾക്കു കാരണം. ദൈവത്തിന്റെ കുറവല്ല." ഒരുദാഹരണംവഴി അദ്ദേഹം ഈ സത്യത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്നു: "ഒരാൾ പട്ടാപ്പകൽ കണ്ണടച്ചു പിടിച്ചിട്ടു് ഇരുട്ടിനെപ്പഴിക്കുകയാണെങ്കിൽ അയാളുടെ ഇരുട്ടിനു സൂര്യൻ ഉത്തരവാദിയല്ല. മനുഷ്യൻ തന്നെത്തന്നെ നശിപ്പിച്ചു. എങ്കിലും ദൈവം തന്റെ അനന്തമായ കരുണയാൽ നാശത്തിൽ നിപതിച്ച മനുഷ്യനെ രക്ഷിക്കുവാൻ മനു

---

(6) Quastin Vol 3.

ഷ്യനായവതരിച്ചു." ഇതിനെത്തുടർന്നു മനുഷ്യാവതാരവും മറ്റു പ്രധാന വിശ്വാസസത്യങ്ങളും ഗ്രിഗരി തന്റെ കേൾവിക്കാർക്കു് വിവരിച്ചുകൊടുക്കുന്നു.(8)

അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'മനുഷ്യസൃഷ്ടി' (De hominis Opificio) ആത്മാവും ഉയിർപ്പും (De Anima et Resurrectione) എന്നീ കൃതികളിൽനിന്നു്, മനുഷ്യോൽപത്തി, ആത്മാവിന്റെ പരമാത്മ്യം, ശരീരങ്ങളുടെ ഉയിർപ്പു് എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള ഗ്രിഗരിയുടെ പ്രബോധനം നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. ആദ്യത്തേതിൽ ദൈവികകാര്യങ്ങളേയും മനുഷ്യപ്രകൃതിയേയുംപറ്റി വളരെ ഹൃദ്യമായ രീതിയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആത്മാവും ഉയിർപ്പും (De Anima et Resurrectione) എന്ന കൃതി ഗ്രിഗരിയുടെ ആഴമേറിയ ചിന്തയുടേയും സുന്ദരമായ ആവിഷ്കരണത്തിന്റേയും മകുടോദാഹരണമാണു്. എങ്കിലും ഒരിജന്റെ ചിന്തയോടു കടപ്പാടുള്ളതുകൊണ്ടു അതു് ദൈവശാസ്ത്രപരമായ ചില അബദ്ധപഠനങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ടു്. ഗ്രിഗരിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ നരകം നിത്യമല്ല; എല്ലാവരും, പിശാചുക്കൾപോലും, അവസാനവിധികഴിഞ്ഞു് സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയും സ്വർഗ്ഭാഗ്യം അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യും.

ഗ്രിഗരിയുടെ ആദ്ധ്യാത്മികവിജ്ഞാനീയം പ്രധാനമായും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കന്യാത്വം (De Virginitate) എന്ന കൃതിയിലാണു്. ഗ്രിഗരി ആദ്യമായിട്ടെഴുതിയ ഗ്രന്ഥവും ഇതുതന്നെ. വിരക്തി എന്ന പുണ്യം ആത്മാവിനെ ക്രിസ്തുവിന്റെ മണവാട്ടിയാക്കിത്തീർക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നോട്ടത്തിൽ മാതൃകാപരമായ ഉത്തമജീവിതം, ദൈവമൊഴിച്ചുള്ള എല്ലാത്തിൽനിന്നും സ്വയം വിടുർത്തി

(8) Quastin Vol. I.

ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുമാത്രം ധ്യാനിക്കുന്നതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വിവാഹവും തജ്ജന്യമായ ലൗകിക വ്യാപാരങ്ങളും ആത്മശുദ്ധിക്കു ഹാനികരമാണു്. ആജീവനാന്തമുള്ള വിരക്തിതന്നെയും അതിൽത്തന്നെ അത്ര വിശിഷ്ടമായി ഗ്രിഗരി കണക്കാക്കുന്നില്ല. ദൈവത്തിനു സമർപ്പിതമായ വിരക്തി മാത്രമേ മഹത്പകാരണമാകുകയുള്ളൂ. വിരക്തജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന ചില സന്യാസികളുടെ അഹങ്കാരം അദ്ദേഹത്തിൽ വെറുപ്പു് ഉളവാക്കിയിരുന്നു. ഗ്രിഗരി വി. ഗ്രന്ഥത്തെ ആസ്പദമാക്കി എഴുതിയ ചില കൃതികളിലും വിരക്തജീവിതത്തെ വളരെ പുകഴ്ത്തിപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

ഒരിജന്റെ സ്വാധീനംമൂലം അദ്ദേഹം വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തെ അക്ഷരാർത്ഥത്തിലല്ല രൂപകാർത്ഥത്തിലാണു മനസ്സിലാക്കുന്നതു്. ഉദാഹരണത്തിനു ബൈബിളിലേ മൂശയുടെ ജീവചരിത്രത്തിൽ ദൈവും മനുഷ്യനുമായുള്ള ബന്ധമാണു ഗ്രിഗരി കാണുന്നതു്. അതുപോലെതന്നെ സങ്കീർത്തനങ്ങളെ ദൈവത്തിങ്കലേക്കുള്ള മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ ആരോഹണമാർഗ്ഗത്തിലേ വിവിധപടികളായിട്ടും ഗ്രിഗരി കണക്കാക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിനു് ഉന്നതമായ ഒരു ആദ്ധ്യാത്മികാർത്ഥം കല്പിക്കുക അന്നത്തെ ഒരു പതിവായിരുന്നു. ഗ്രിഗരിയുടെ ഗുരുവായ ഒരിജനും ഇപ്രകാരം ചെയ്തിരുന്നു. 'പാട്ടുകളുടെ പാട്ടിൽ' ഒരിജനെപ്പോലെതന്നെ ഗ്രിഗരിയും മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ ദൈവവുമായുള്ള ഐക്യമാണു കാണുന്നതു്.

കർത്തൃപ്രാർത്ഥനയേയും അഷ്ടഭാഗ്യങ്ങളേയും പരാമർശിച്ചു ഗ്രിഗരി എഴുതിയ പ്രസംഗങ്ങളിൽ വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥഭാഗങ്ങൾക്കു ചിലപ്പോൾ ആദ്ധ്യാത്മികാർത്ഥം കല്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും പ്രധാനമായും സാന്മാർഗ്ഗികോപദേശങ്ങളാണു് അവയുടെ ഉള്ളടക്കം.

കർത്തൃപ്രാർത്ഥനയെക്കുറിച്ചുള്ള കൃതി, പ്രാർത്ഥനയുടെ ആവശ്യകതയേയും പല ക്രിസ്ത്യാനികളും പ്രാർത്ഥനയിൽ അ

ശ്രഭ്രരാണെന്ന വസ്തുതയേയും പരാമർശിക്കുന്ന ഒരു ഉപോത്ഘാതത്തോടുകൂടിയാണു് ആരംഭിക്കുന്നതു്. അതു വായിച്ചാൽ നമ്മുടെ കാലത്തും അവ എത്രയോ വാസ്തവമാണെന്നു ബോധപ്പെടും. ആദ്യത്തെ പ്രസംഗത്തിൽത്തന്നെ ഗ്രിഗരിയുടെ ഒരു മുഖ്യമായ ആശയം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു: "മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിന്റെ ഛായയിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു. പാപംമൂലം ആ ഛായ വികൃതമായിപ്പോയതിനാൽ അതു പൂർവ്വസൗന്ദര്യത്തിലേക്കു തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരപ്പെടണം. അതിലേക്കു മനുഷ്യനു പ്രാർത്ഥന അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്."(9) തുടർന്നുള്ള നാലുപ്രസംഗങ്ങളിൽ കർത്തൃപ്രാർത്ഥനയിലേ വിവിധഭാഗങ്ങളെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കുന്നതോടൊപ്പം തന്റെ കാലത്തു പ്രബലപ്പെട്ടിരുന്ന ദ്രവ്യാഗ്രഹം, ഭോജനപ്രിയം മുതലായ തിന്മകളെ അദ്ദേഹം ശക്തിയായി നേരിടുകയും ചെയ്യുന്നു. പലപ്പോഴും, തന്റെ പ്രസംഗമദ്ധ്യേ സാന്മാർഗ്ഗിക പ്രബോധനംവിട്ടു ദൈവിക നന്മയുടെ തലത്തിൽ ഗ്രിഗരി ചരിക്കുന്നതു കാണാം.

'സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ ഞങ്ങളുടെ പിതാവേ' എന്ന സംബോധനയ്ക്കു നല്കുന്ന വിശദീകരണം ഒരിജന്റെ തിനോടു വളരെ സദൃശമാണു്. "പിതാവേ" എന്ന സംബോധനയ്ക്കു് ആധാരമായി രണ്ടുപേരും കല്പിക്കുന്നതു മനുഷ്യന്റെ ദൈവവുമായുള്ള സാദൃശ്യമാണു്. ആകയാൽ ദൈവത്തെ പിതാവേ എന്നു വിളിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ സ്വന്തം ജീവിതത്തെ വിശുദ്ധീകരിക്കുകയും, പ്രാർത്ഥനാനിരതവും പുണ്യപൂർണ്ണവുമായ ഒരു ജീവിതം നയിക്കുകയുംവേണം. ദൈവികനന്മ അറിയുന്ന മനുഷ്യൻ അതു തന്നിലും ആവുന്നതു ഉണ്ടാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കാതെ ദൈവത്തെ പിതാവെന്നു വിളിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുകയില്ല. നല്ലവർ എപ്രകാരം ദൈവമക്കളായിരിക്കുന്നുവോ അപ്രകാരംതന്നെ ദുഷ്ടർ സാത്താന്റേയും മക്കളാകുന്നു. ദൈവം ഇപ്പോഴും

---

(9) Ibid p. 7.

എപ്പോഴും എല്ലാത്തിന്റേയും രാജാവാണു്. ദൈവത്തിന്റെ രാജ്യം മറെറല്ലായിടത്തുമെന്നതുപോലെ ധാർമ്മികതലത്തിലും സ്ഥാപിതമാകണം. അതിലേക്കു മനുഷ്യർ തങ്ങളുടെ സ്വതന്ത്രമായ അനുസരണംവഴി ദൈവത്തിന്റെ അധികാരത്തിനു തങ്ങളെത്തന്നെ വിധേയരാക്കേണ്ടതുണ്ടു്.

"ഞങ്ങൾക്കു് ആവശ്യകമായ ആഹാരം ഇന്നു ഞങ്ങൾക്കു തരണമേ" എന്ന അപേക്ഷയെ ഗ്രിഗരി അക്ഷരാർത്ഥത്തിലാണു മനസ്സിലാക്കുന്നതു്. അല്പംകൂടി വിശാലമാക്കി നമ്മുടെ അനുദിനജീവിതത്തിനു് ആവശ്യകമായ എല്ലാ സാധനങ്ങളും എന്നു വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ടെന്നുമാത്രം. ഒരിജനെപ്പോലെ, ഈ അപേക്ഷയിൽ വിശുദ്ധ കുർബാനയെപ്പററിയുള്ള പ്രതിപാദ്യം ഗ്രിഗരി കൊണ്ടുവരുന്നില്ല. നമ്മുടെ അനുദിനജീവിതത്തിനാവശ്യകമായ സാധനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നമുക്കു് അപേക്ഷിക്കാമെന്നുമാത്രമല്ല, അതിനു നമുക്കു കടമയുണ്ടെന്നുകൂടി അദ്ദേഹം പറയുന്നു. 'ഞങ്ങളുടെ കടക്കാരോടു ഞങ്ങൾ ക്ഷമിക്കുന്നതുപോലെ ഞങ്ങളുടെ കടങ്ങളും പാപങ്ങളും ഞങ്ങളോടു ക്ഷമിക്കണമേ' എന്ന കർത്തൃപ്രാർത്ഥനയിലേ അപേക്ഷവഴി അനുദിനം നാം പാപത്തിൽ നിപതിക്കുന്നുവെന്നു് ഏറെ പറയുകയാണെന്നതേ ഗ്രിഗരിയുടെ അഭിപ്രായം. നാമെല്ലാവരും പാപികളാകയാൽ ഈ യാചന നമുക്കു് അവശ്യാവശ്യകമത്രേ. നമ്മുടെ പാപങ്ങൾ ക്ഷമിക്കപ്പെടണമെങ്കിൽ നാമും നമ്മുടെ സഹോദരരോടു ക്ഷമിക്കണം. ഈ വസ്തുത വിശദമാക്കുവാൻ, സുവിശേഷത്തിലേ ക്ഷമിക്കുവാൻ വിസമ്മതിച്ച ഭൃത്യന്റെ കഥ ഗ്രിഗരി ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

'ഞങ്ങളെ പ്രലോഭനങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തല്ലേ' എന്ന ഭാഗത്തിനു തികച്ചും സ്വന്തമായ ഒരു വ്യാഖ്യാനമാണു് ഗ്രിഗരി നല്കുന്നതു്. തന്റെ മുൻഗാമികൾ നല്കിയതിൽനിന്നു വിഭിന്നമത്രേ ഇതു്. പ്രലോഭനങ്ങളെ, ലൗകികമായ മോഹങ്ങ

ളാകുന്ന ഇര ഉപയോഗിച്ചു മനുഷ്യാത്മാക്കളെ പിടിച്ചെടുക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന പിശാചിന്റെ തന്ത്രങ്ങളായാണു് അദ്ദേഹം കണക്കാക്കുന്നതു്. ലോകത്തിന്റേതായ തിന്മയിൽനിന്നു നാം ഓടിരക്ഷപെടേണ്ടതാണെന്ന വിശുദ്ധന്റെ പ്രബോധനം സസൂക്ഷ്മം പരിശോധിച്ചാൽ അദ്ദേഹത്തിനു വനവാസികളുടെ ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തോടുള്ള പ്രതിപത്തി വ്യക്തമാകും.

അഷ്ടഭാഗ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഗ്രിഗരി എഴുതിയ പ്രബന്ധങ്ങൾ ഇവയേക്കാളധികം ഉയർന്ന ഒരു നിലവാരം പുലർത്തുന്നു. മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ, എട്ടു ഭാഗ്യങ്ങൾ ദൈവത്തിങ്കലേക്കുള്ള ആരോഹണപദവികളത്രേ.

ഗ്രിഗരിയുടെ മേൽപ്രസ്താവിച്ച രണ്ടു കൃതികളിലും നാം കാണുന്ന ഒരു 'ന്യൂനത', അവയിൽ പരിപൂർണ്ണത പ്രാപിക്കുക എന്നുള്ളതു മനുഷ്യന്റെ മാത്രം പ്രവൃത്തിയായി വിവരിക്കപ്പെടുന്നു എന്നുള്ളതാണു്. പ്രസാദവരത്തിനു് അതു് അർഹിക്കുന്ന സ്ഥാനം കൊടുത്തുകാണുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ വിശുദ്ധനെ അത്രയധികം നമുക്കു കുറ്റപ്പെടുത്തുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. പ്രസാദവരത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സഭയുടെ പ്രബോധനം അന്നു് അത്രയേറെ വളർന്നിരുന്നില്ല. അതിനെതിരായ അബദ്ധപ്രബോധനങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അഗസ്റ്റിനും പെലാജിയസിനും മുമ്പാണല്ലോ ഗ്രിഗരി ജീവിച്ചിരുന്നതു്.

ഗ്രിഗരിയുടെ കൃതികളിൽനിന്നു നമുക്കു ലഭിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രം തികച്ചും ആകർഷകമാണു്. മനുഷ്യപ്രകൃതിയെ പൊതുവിലും താൻ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തിന്റെ സവിശേഷതകളെ പ്രത്യേകിച്ചും പഠിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയ ഒരു മഹാനാണദ്ദേഹം. ഒരു വനവാസിയെപ്പോലെ തന്റെ ചുറ്റുമുള്ള ലോകത്തിൽനിന്നു് ഒളിച്ചോടാതെ, ആ ലോകത്തിൽത്തന്നെ ജീവിച്ചു്, അതിനു് എന്തെല്ലാം സംഭാവന ചെയ്യുവാ

നണ്ടോ അതിലെല്ലാം അദ്ദേഹം താല്പര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചു. തന്റെ യൗവനത്തിലേ ജീവിതത്തിൽനിന്നു് ഈലോക സുഖ സന്തോഷങ്ങളും പലപ്പോഴും ആകർഷകങ്ങളാണെന്നു് അറിയാമായിരുന്നെങ്കിലും ജീവിതമൃമായ പരമാന്ത്യം സച്ചിസൗഭാഗ്യം മാത്രമാണെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു ദൃഢവിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. മെത്രാനായശേഷം മറ്റുള്ളവരിലും ഈ ബോധം ഉളവാക്കുവാനാണു് വിശുദ്ധൻ ശ്രമിച്ചതു്.

VI

അലക്സാൻഡ്രിയായിലേ വി. സിറിൽ

നെസ്തോറിയൻ പാഷണ്ഡത കൊടുമ്പിരിക്കൊണ്ടിരുന്ന അവസരത്തിലാണ്, വിശ്വാസസംരക്ഷകനും ദൈവമാതൃഭക്തനുമായ സിറിൽ രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നതു്. പതിനാറു കൊല്ലത്തോളം ഈജിപ്ഷ്യൻ സഭയുടെ അനിഷേധ്യനേതാവായിരുന്നു, അദ്ദേഹം. എങ്കിലും അല്പം മർക്കടമുഷ്ടിക്കാരനും വാക്സമരക്കാരനുമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഏതു ജനതയ്ക്കും എക്കാലത്തും വിശ്വാസത്തിന്റേയും സത്യാന്വേഷണത്തിന്റേയും മാതൃകയായിരിക്കും. ഇതെല്ലാം മുഖവുരയായി കണ്ടുകൊണ്ടു് ആ ധന്യജീവിതത്തിലേക്കു് ഒന്നു കടന്നുചെല്ലാം.

ആദ്യകാലങ്ങൾ

സിറിൽ—അതാണു് ആ വലിയ മനുഷ്യന്റെ പേർ. ഈജിപ്ഷ്യൻ, ഗ്രീക്കു്, ഹീബ്രു നാഗരികതകൾ അലിഞ്ഞുചേർന്ന അലക്സാൺഡ്രിയൻ നഗരത്തിലാണു് ആ പാവനജീവിതം 378–ൽ പൊട്ടിവിരിഞ്ഞതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെറുപ്പകാലജീവിതത്തെപ്പറ്റി നമുക്കധികമൊന്നും അറിവില്ല. എന്നിരുന്നാലും ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ ഗ്രീക്കു ക്ലാസ്സിക്കുകളിലും ദൈവശാസ്ത്രത്തിലും നല്ല പ്രാവീണ്യം സമ്പാദിച്ചുവെന്നു നമുക്കു ന്യായമായി ഊഹിക്കാം. അലക്സാൺഡ്രിയായിലേ പാത്രിയർക്കീസു് (തിയോഫിലസു്) അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതൃവ്യനായിരുന്നു. പാത്രിയക്കീസിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിലായിരുന്നിരിക്കണം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസം. അനന്തരം അദ്ദേഹം ചുരുങ്ങിയ ഒരു കാലത്തേക്കു് മരുഭൂമിയിൽപോയി താപസജീവിതം കഴിച്ചുവെന്നു പേലൂസിലെ ഇസിദോർ (S. Isidore of Pelusium)(1) പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇതിന്റെ വാസ്തവികതയെപ്പറ്റി സംശയിക്കുന്നവരും ഇല്ലാതില്ല. മാത്രമല്ല, അങ്ങനെയൊരു കാലഘട്ടത്തെപ്പറ്റി സിറിൽ ഒരിക്കലും ഒരിടത്തും പ്രസ്താവിക്കുന്നുമില്ല.

പൊതുരംഗത്തു്

പൊതുരംഗത്തു സിറിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു പിതൃവ്യനായ തെയോഫിലസുമൊരുമിച്ചാണു്. 403-ൽ വി. ക്രിസോസ്തോമിനെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കിയ സമ്മേളനത്തിൽ പാത്രിയർക്കീസുമൊരുമിച്ചു് സിറിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. തെയോഫി

---

(1) Patrology By Johannes Quastin, Vol. III

ലസും, തുടർന്ന് സിറിലും വി. ക്രിസോസ്തോമിന്റെ പേരു ഡിപ്റ്റിക്സിലിടുന്നതിനു (മാധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥന) ദീർഘകാലത്തേക്കു വിസമ്മതിച്ചു. ക്രിസോസ്തോം തെറ്റുകാരനാണെന്നു സിറിൽ ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുകയും അതിൽ സ്ഥിരമായി നില്ക്കുകയുമാണ് ഉണ്ടായതു്. 412 ഒക്ടോബർ 15-ാം തീയതി പാത്രിയർക്കീസായിരുന്ന തെയോഫിലസ് മരിച്ചു. ഉടനെ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അനുയായി ആയി ഒരു ആർച്ചുഡീക്കനെ (Timothy) ഗവർമെൻറു നിയമിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ, ജനങ്ങൾ സിറിലിനെത്തന്നെ പാത്രിയർക്കീസായി തെരഞ്ഞെടുത്തു. അങ്ങനെ 418 ഒക്ടോബർ 18-ാം തീയതി തെയോഫിലസിന്റെ സ്ഥാനത്തു സിറിൽ അവരോധിക്കപ്പെട്ടു. മെത്രാൻസ്ഥാനത്തോടൊപ്പം തന്റെ മുൻഗാമിയിൽ പ്രബലമായിരുന്ന സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളിൽ അത്ര അഭികാമ്യമല്ലാത്ത ഒന്നും അദ്ദേഹം സ്വായത്തമാക്കിയിരുന്നു—മർക്കടമുഷ്ടി. സിറിലിനെ മെത്രാനാക്കുന്നതിൽ നഗരവാസികളിൽ പലർക്കും അതൃപ്തിയുണ്ടായിരുന്നു. യഹൂദരുടേയും ശീശ്മക്കാരുടേയും ഇടയിൽ ഇതു കൂടുതലായി അനുഭവപ്പെട്ടു. സിറിൽ അനുവർത്തിച്ചിരുന്ന അതിരു കവിഞ്ഞ കർക്കശമനോഭാവമായിരുന്നു അതിനു കാരണം. നഗരാധിപൻ (Prefect) അവരുടെ പക്ഷത്തായിരുന്നുതാനും. ഈ വിവരമറിഞ്ഞായിരിക്കണം സിറിലിന്റെ പക്ഷത്തു ചേരാൻ നൈട്രായിൽ (Nitria) നിന്നു 500 സന്യാസികൾ വന്നെത്തിയതുതന്നെ. സിറിലും ആ സന്യാസിമാരിൽ ഒരാളായിരുന്നുവെന്നതും ഇത്തരുണത്തിൽ സ്മരണീയമത്രേ. ഈ സന്യാസികളുടെ പിന്തുണ ധാർമ്മികംമാത്രമായിരുന്നില്ല, വാക്കുകളിൽമാത്രം ഒതുങ്ങി നിന്നതുമില്ല. ഒരിക്കൽ നഗരാധിപനും മെത്രാനുമായി (സിറിൽ) മൂടേറിയ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു സന്യാസിയുടെ കയ്യിൽനിന്നു ലക്ഷ്യംതെറ്റാതെ ഒരു കല്ലു് നഗരാധിപന്റെ തലയിൽ വന്നു തറച്ചു. കോപാ

കുലനായ നഗരാധിപൻ ആ സന്യാസിയെ കഠിനമായി പീഡിപ്പിച്ചുകൊന്നു. (Ammonius—അമ്മോണിയസ്—എന്നായിരുന്നു ആ സന്യാസിയുടെ പേർ.) എന്നാൽ സിറിലാകട്ടെ അദ്ദേഹത്തെ ഒരു മെത്രാനായി പ്രഖ്യാപിച്ചു.

ഇതുയും പറഞ്ഞതിൽനിന്നു സിറിൽ മെത്രാനായി അലക്സാൻഡ്രിയൻസഭയുടെ ഭരണഭാരം ഏറെറടുത്തപ്പോഴത്തെ രാഷ്ട്രീയാന്തരീക്ഷം ഏതാണ്ടൊന്നു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. ഇപ്പറഞ്ഞ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ അദ്ദേഹത്തിൽ കാണുന്ന മർക്കടമുഷ്ടിയോ മുൻകോപമോ മറവു പ്രത്യേക സ്വഭാവവൈകല്യങ്ങളോ ഒന്നും ആരേയും അമ്പരിപ്പിക്കേണ്ടതില്ല.

മർദ്ദനോപാധികം സമാധാനസ്ഥാപനത്തിനു് ഉപയോഗിക്കുകയെന്നതു് അന്നു് അസാധാരണമായിരുന്നില്ല, പ്രത്യേകിച്ചും അലക്സാൻഡ്രിയായിൽ. സിറിലിന്റെ സമകാലികനായ സോക്രട്ടീസ് എന്ന ചരിത്രകാരൻ എഴുതുന്നു: "മറെറല്ലാജനതയേയുംകാൾ ബഹളത്തെ ക്രൂരതൽസ്നേഹിക്കുന്നവരാണു് അലക്സാൻഡ്രിയാക്കാർ. അവർക്കു മിതത്വത്തിന്റെ പരിധി ലംഘിക്കുവാൻ വളരെയധികം കാരണം ഒന്നും വേണ്ടിയിരുന്നില്ല, രക്തച്ചൊരിച്ചിൽക്രൂരതെ അവരുടെ കോപം ശമിക്കുക സാധ്യവുമല്ല".(2)

ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു ജനതതിയുടെ മെത്രാനും ഭരണകർത്താവുമായിരുന്നു സിറിൽ. ഇതു തീരെ നിസ്സാരമായ ഒരു കാര്യമല്ലായിരുന്നുവെന്നതു് ഏവർക്കും വ്യക്തമാകുന്ന ഒരു പരമാർത്ഥമാണു്. സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസരണമായി അദ്ദേഹം ഭരണതന്ത്രജ്ഞനും രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകനും നേതാവും വിശ്വാസിയും ഒളിപ്പോരുകാരനും എല്ലാം ആകേണ്ടിയിരുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇതെല്ലാമായിരുന്നതാനും തന്റെ നാട്ടുകാരുടേയും

---

(2) Fathers & Doctors p. 58.

പിതൃവ്യന്റേയും ഗുണഗണങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിലും സാരമായി പ്രതിഫലിച്ചു. ഏതെങ്കിലും ഒരു കാര്യത്തിനു തുനിഞ്ഞിറങ്ങിയാൽ പിന്നെ പിറകോട്ടു നോക്കുക അദ്ദേഹത്തിനു് അചിന്ത്യമായിരുന്നു. തനിക്കു തന്നെയോ മറ്റുള്ളവർക്കോ എന്തുതന്നെ അസൗകര്യങ്ങൾ വരട്ടെ, തുടങ്ങിയതു് അവസാനിപ്പിക്കാതെ അദ്ദേഹം പിൻവാങ്ങിയിരുന്നില്ല. എന്തു ദുർഘടവും സങ്കീർണ്ണവുമായ കാര്യങ്ങളും സമചിത്തതയോടെ നേരിടുവാനുള്ള ധൈര്യവും മനക്കരുത്തും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു തികഞ്ഞ ചിന്തകനും അന്നത്തെ വിജ്ഞാനശാഖകളിൽ അഗാധജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചവനുമായിരുന്ന സിറിൽ, ഇതെല്ലാം തന്റെ ജ്വലിക്കുന്ന സ്നേഹത്തോടും സഭയ്ക്കും തന്റെ അജഗണത്തിനും നന്മ ചെയ്യുവാനുള്ള ആഗ്രഹത്തോടും യോജിപ്പിച്ചപ്പോൾ ബഹുജനങ്ങളുടെ സ്നേഹാദരങ്ങൾക്കു പാത്രീഭൂതനായി.

428-ലാണു നെസ്തോറിയൻപാഷണ്ഡതയുടെ ആരംഭം. നെസ്തോറിയൻപാഷണ്ഡതയെപ്പറ്റി പറയുന്നതിനുമുൻപു് പാഷണ്ഡികളുടെ (നെസ്തോറിയസിന്റേയും അനുയായികളുടേയും) ചിന്താഗതിയെ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്ന വിദ്യാകേന്ദ്രങ്ങളെപ്പറ്റിയും രണ്ടു വാക്കു പറയുന്നതു് അവസരോചിതമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ക്രിസ്തീയവിദ്യാകേന്ദ്രങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പുരാതനവും പ്രശസ്തവുമായതു് അലക്സാൺഡ്രിയൻ സ്കൂളായിരുന്നു. ഇതിന്റെ സ്ഥാപകൻ പന്തേനൂസ് ആണെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു (എ. ഡി. 180). ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കു് ഈ സ്കൂൾ വളരെ പ്രചോദനം നല്കി. വി. ഗ്രന്ഥവ്യാഖ്യാനത്തിനു വാച്യാർത്ഥം നല്കി. ക്രിസ്തു ദൈവമാണെന്നും ക്രിസ്തുവിൽ ഒരു വ്യക്തിമാത്രമേയുള്ളുവെന്നും ഉള്ള സത്യത്തിനു് അവർ അമിതപ്രാധാന്യം നല്കി. അതിന്റെ ഫലമായി ക്രിസ്തു മനുഷ്യനല്ലെന്നും (അപ്പോളിനാ

രിയൂസ്) ക്രിസ്തുവിൽ ഒരു സ്വഭാവമേയുള്ളുവെന്നും പഠിപ്പിക്കുന്ന പാഷണ്ഡതയിൽ അതിലെ ചില നായകന്മാർ ചെന്നെത്തി. എന്നാൽ നമ്മുടെ കഥാനായകനായ സിറിലും, അത്തനാസിയൂസും ചരിത്രകാരനായ ഏവുസേബിയസും ഇവിടെത്തന്നെയാണു പഠിച്ചതു്.

പഴക്കത്തിലും പ്രസിദ്ധിയിലും അടുത്ത സ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നതു് അന്ത്യോക്യൻ സ്കൂളാണു്; സ്ഥാപകൻ സാമൊസാട്ടായിലെ ലൂസിയൻ. അലക്സാൻഡ്രിയൻസ്കൂളിൽനിന്നു നേരെ വിപരീതമായ അർത്ഥമാണു് വി. ഗ്രന്ഥ വ്യാഖ്യാനത്തിനു് ഈ സ്കൂൾ നല്കിവന്നതു് (ചരിത്രപരവും വ്യാകരണപരവുമായ അർത്ഥത്തിനു പ്രാധാന്യം നല്കി).

ഒരുക്കുട്ടർ ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിനു് അമിതപ്രാധാന്യം നല്കി, അവസാനം അവിടുത്തെ ദൈവത്വം നിഷേധിച്ചു (ആരിയൂസ്). ഈ പാഷണ്ഡതയ്ക്കെതിരായിട്ടാണു കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിലേ പാത്രിയർക്കീസായിരുന്ന നെസ്തോറിയസ് രംഗത്തുവരിക. അദ്ദേഹം ക്രിസ്തുവിൽ ദൈവസ്വഭാവം മനുഷ്യസ്വഭാവം എന്നു രണ്ടു സ്വഭാവമുണ്ടെന്നു വാദിച്ചു് ഒടുവിൽ ഒരാളല്ല രണ്ടു വ്യത്യസ്ത ആളുകൾ ഉണ്ടെന്നുവരെ പറഞ്ഞുവച്ചു. നെസ്തോറിയസിന്റേതായിട്ടാണു് അതു പുറത്തുവന്നതെങ്കിലും അദ്ദേഹമായിരുന്നോ അതിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവെന്നു സംശയിക്കുന്നവരുണ്ടു്(3). നെസ്തോറിയസിന്റെ പുതിയ ആശയം കത്തോലിക്കസഭയുടെ തത്വങ്ങൾക്കു കടകവിരുദ്ധമാണു്. സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നു, പരി. കന്യകമറിയം ക്രി

---

(3) Bhilmeyer c. History Vol. I. p. 224.
വാസ്തവത്തിൽ അന്ത്യോക്യൻ സ്കൂളിന്റെ ഒരു പ്രമുഖാധ്യാപകനായിരുന്ന ദിയേദോർ (+390) ആണു് ഈ ആശയം കരുപ്പിടിപ്പിച്ചതു്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷം അതു പരസ്യപ്പെടുത്തിയതും പഠിപ്പിച്ചതും നെസ്തോറിയസ് ആണു്. അതുകൊണ്ടു് അതു നെസ്തോറിയൻ പാഷണ്ഡതയായി കരുതപ്പെടുന്നു.

സ്തുവിന്റെ മനുഷ്യശരീരത്തിന്റെ മാത്രം മാതാവല്ല, ശരീരം ഏതു് ആളിന്റെയോ ആ ആളിന്റെ മാതാവാണെന്നു്. കാരണം, മാതാവു് എപ്പോഴും ഒരാളിന്റെ(Person)താണു്. മനുഷ്യനായി ജനിച്ച ക്രിസ്തുവിൽ ഒരാളേയുള്ളൂ—ദൈവമായ പുത്രൻതന്നെ. അതിനാൽ പരി. മറിയം ദൈവമാതാവാണു്.

തങ്ങൾ അമ്മയേക്കാളധികം സ്നേഹിച്ചു ബഹുമാനിച്ചുവരുന്ന പരി. കന്യക ദൈവമാതാവല്ല വെറും മനുഷ്യമാതാവു മാത്രമാണെന്നു് ആരെങ്കിലും പറയുക വിശ്വാസികൾക്കു് ഏറ്റവും വേദനാജനകമായിരുന്നു. അതിനാൽ കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിലേ കത്തീഡ്രലിൽനിന്നു്, 'മറിയത്തെ ദൈവത്തിന്റെ മാതാവെന്നു വിളിക്കുന്നവൻ ശപിക്കപ്പെട്ടവനാകട്ടെ' എന്നു നെസ്റ്റോറിയസ് പ്രസംഗിച്ചപ്പോൾ വിശ്വാസികൾ അദ്ദേഹത്തിനെതിരായി ശബ്ദമുയർത്തി. അവിടത്തെ സഭ രണ്ടുചേരികളിലായി അണിനിരന്നു. ഒരു വിഭാഗം അദ്ദേഹത്തെ എതിർത്തു സമരം പ്രഖ്യാപിച്ചു. തന്നെ എതിർത്തവരെയാകട്ടെ നെസ്റ്റോറിയസ് മഹറോൻശിക്ഷയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി.

കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിലേ പ്രസ്തുത സംഭവവികാസങ്ങൾ എല്ലാം അലക്സാൻഡ്രിയൻ പാത്രിയർക്കീസ് സിറിലിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടുകൊണ്ടാണിരുന്നതു്. അദ്ദേഹം നെസ്റ്റോറിയൻപാർട്ടിക്കെതിരായി ശബ്ദമുയർത്തുവാൻതന്നെ നിശ്ചയിച്ചു. തെറ്റുകൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടും അവ പിൻവലിക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടും സിറിൽ നെസ്റ്റോറിയസിനെഴുതി. എന്നാൽ, തന്നെ അധിക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു മറുപടിയാണു സിറിലിനു കിട്ടിയതു്. അങ്ങനെ പലേ കത്തുകളും അവർ തമ്മിൽ കൈമാറി. നെസ്റ്റോറിയസാകട്ടെ തന്റെ തത്വങ്ങൾ അംഗീകാരത്തിനായി മാർപ്പാപ്പായ്ക്കു സമർപ്പിച്ചു. സിറിലും അതേ സമയം നെസ്റ്റോറിയ

സിന്റെ അബദ്ധപ്രബോധനങ്ങളെപ്പറ്റി അതിന്റെ തനി നിറത്തിൽമാർപ്പാപ്പായ്ക്കും (Celestine I) ചക്രവർത്തിക്കും എഴുതി. നെസ്തോറിയസിന്റെ അബദ്ധതത്വങ്ങൾ പിൻവലിപ്പിക്കുന്നതിനും കഴിയുന്നതുംവേഗം ആ വാദങ്ങൾക്കു വിരാമമിടുന്നതിനും ജനങ്ങൾ മാർപ്പാപ്പായോടപേക്ഷിച്ചു.

അന്നു പൗരസ്ത്യസഭയുടെ തലവനായി കരുതപ്പെട്ടിരുന്നതു സിറിലായിരുന്നു. സെലസ്റ്റിൻ പാപ്പാ കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിലേ തർക്കങ്ങളേയും അബദ്ധതത്വങ്ങളേയുംപറ്റി നിഷ്പക്ഷമായി പഠിച്ചു റിപ്പോർട്ടു സമർപ്പിക്കുവാനായിട്ടു സിറിലിനെത്തന്നെ നിയോഗിച്ചു. അതോടൊപ്പം അന്ത്യോക്യ, ഫിലിപ്പി, ജറുസലം മുതലായ സഭകളുടെ പിതാക്കന്മാർക്കും നെസ്തോറിയസിനുതന്നെയും മാർപ്പാപ്പ കത്തുകൾ അയച്ചിരുന്നു. പത്തു ദിവസത്തിനകം പുതിയ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പിൻവലിച്ചുകൊള്ളണമെന്നു മഹറോൻശിക്ഷയിൻകീഴിലുള്ള ഒരു കല്പനയായിരുന്നു നെസ്തോറിയസിനു കിട്ടിയതു്. തന്റെ ആംപ്പേരിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു മാർപ്പാപ്പ സിറിലിനെ അധികാരപ്പെടുത്തി. സിറിൽ വേണ്ട അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തുകയും അതിന്റെ റിപ്പോർട്ടു് മാർപ്പാപ്പയ്ക്കു് അയച്ചുകൊടുക്കുകയുംചെയ്തു.

മാർപ്പാപ്പയുടെ ആഗ്രഹമനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തന്നെ സിറിൽ തീരുമാനിച്ചു. തന്റെ കീഴിലുള്ള മെത്രാന്മാരെയെല്ലാം അലക്സാൺഡ്രിയായിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടി ഒരു പ്രാദേശിക കൗൺസിൽ ആരംഭിച്ചു (ഏ. ഡി. 430). കൗൺസിൽ പിതാക്കന്മാർ നെസ്തോറിയൻ തത്വങ്ങളെ അവഗാഢം പഠിക്കുകയും തീരുമാനങ്ങൾ രൂപീകരിക്കുകയുംചെയ്തു. കൗൺസിലിൽ സിറിലിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ നെസ്തോറിയസിന്റെ അബദ്ധപഠനങ്ങളെ ശപിക്കുന്ന 12 വാക്യങ്ങൾ (12 Anathematisms of Cyril)രൂപീകരിച്ചു.

ശാപംഏറ്റുപറഞ്ഞു തെറ്റു പിൻവലിക്കണമെന്നു നെസ്റ്റോറിയസിനോടാവശ്യപ്പെട്ടു. നെസ്റ്റോറിയസിന്റെ സുഹൃത്തുക്കളും വഴിയും അബദ്ധപ്രബോധങ്ങളിൽനിന്നു പിന്തിരിയുവാൻ നെസ്റ്റോറിയസിനെ സിറിലും അനുയായികളും നിർബന്ധിച്ചു. പക്ഷേ,യാതൊരു തീരുമാനവും ഉണ്ടായില്ലെന്നുമാത്രമല്ല കൗൺസിൽ തീരുമാനങ്ങളെ അവർ നിശിതമായി വിമർശിക്കുകയും സിറിലിനെ ഒരു മതവിരോധിയും അവിശ്വാസിയുമായി താറടിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്ത്യോക്യയിലേ പാത്രിയർക്കീസ് ജോണും നെസ്റ്റോറിയസിനെ അനുകൂലിക്കയാണുണ്ടായതു്.

അന്നത്തെ ചക്രവർത്തിയായിരുന്ന തെയഡോഷ്യസ് രണ്ടാമൻ (Theodosius II) സെലസ്റ്റിൻ പാപ്പയുടെ അനുമതിയോടുകൂടി എഫേസൂസിൽ ഒരു സാർവ്വത്രിക സൂനഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടി വിവാദവിഷയങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിനു തീരുമാനിച്ചു(7).സൂനഹദോസ് കൂടുന്ന കാര്യത്തിൽ നെസ്റ്റോറിയസും കൂട്ടരും അനുകൂലാഭിപ്രായമാണു പ്രകടമാക്കിയതു്. ചക്രവർത്തിതന്നെ സഭയിലേ എല്ലാ മെത്രാന്മാർക്കും കത്തുകൾ അയച്ചു. ചക്രവർത്തിയുടെ ആജ്ഞപ്രകാരം മെത്രാന്മാരെല്ലാം വന്നു ചേർന്നു.

431 ജൂൺ 8-ാം തീയതിയാണു കൗൺസിൽ കൂടുന്നതിനു തീരുമാനിച്ചിരുന്നതു്. മാർപ്പാപ്പായുടെ പ്രതിനിധികൾക്കും അതുപോലെതന്നെ അന്ത്യോക്യായിലേ പാത്രിയർക്കീസ് ജോണിനും സഹമെത്രാന്മാരിൽ പലർക്കും വന്നുചേരുന്നതിനു സാധിച്ചില്ല(8). എന്നിരുന്നാലും സിറിൽ പതിനാറുദിവസത്തേക്കു് അവരെ പ്രതീക്ഷിച്ചു സമ്മേളനം ആരംഭിക്കാതെ

---

(7) അന്നു ചക്രവർത്തിമാർക്കധികാരമുണ്ടായിരുന്നു.

(8) ജോൺ മനപ്പൂർവം താമസിച്ചതാണെന്നും താൻ സമയത്തു വന്നെത്തിയില്ലെങ്കിലും കൗൺസിൽ ആരംഭിക്കുന്നതിനു താമസിക്കേണ്ടതില്ലെന്നു് അദ്ദേഹം സിറിലിനെ അറിയിച്ചിരുന്നുവെന്നും ചില ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നു.

നീട്ടിവച്ചു.(9) എന്നാൽ സമയത്തുതന്നെ വന്നെത്തിയ മെത്രാന്മാർ തിരികെ പോകുന്നതിനു തിടുക്കം കൂട്ടിയതിനാൽ കൗൺസിൽ ആരംഭിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. അങ്ങനെ 431 ജൂൺ 22–ാം തീയതി നെസ്തോറിയസിന്റേയും അനുയായികളുടേയും അസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ കൗൺസിൽ ആരംഭിച്ചു.

അനുയായികളായ പതിനഞ്ചു മെത്രാന്മാരോടുകൂടി നെസ്തോറിയസും അധികം താമസിയാതെ എഫേസൂസിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. തന്റെ അസാന്നിധ്യത്തിൽ സമ്മേളനം ആരംഭിച്ചതു നെസ്തോറിയസിനു് അസഹ്യമായി തോന്നി. ഏതായാലും അവർ വരുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കാഞ്ഞതു സിറിലിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നുള്ള ഒരു വീഴ്ചയായി ചിലർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാറുണ്ടു്. രണ്ടാംസെഷൻ മുതൽ അവർ സമ്മേളനത്തിൽ സംബന്ധിച്ചു. തന്റെ തത്വങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരു വിശദീകരണം നല്കുവാൻ കൗൺസിൽ നെസ്തോറിയസിനോടാവശ്യപ്പെട്ടു. പക്ഷേ, നെസ്തോറിയസു് അതിനു മുതിർന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ജോൺ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ, സിറിലിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ നടക്കുന്ന സമ്മേളനത്തിൽ സംബന്ധിക്കുവാൻ നെസ്തോറിയസും കൂട്ടരും വിസമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു.

അതിനാൽ നെസ്തോറിയസിനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽത്തന്നെ വിസ്തരിച്ചു സഭാഭ്രഷ്ടനാക്കി മഹറോൻ ചൊല്ലി.

ചരിത്രകാരന്മാർ സിറിലിന്റെ, നെസ്തോറിയസിനെതിരായുള്ള നയത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലപാടിൽ അല്പംകൂടി സ്നേഹവും സൗമ്യതയും പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഒരുപക്ഷേ, നെസ്തോറിയൻ പാഷണ്ഡത എളുപ്പത്തിൽ നശിപ്പിക്കപ്പെടുകയോ പിൻവലിപ്പിക്കപ്പെടുകയോ

(9) Cf. വിജയത്തിന്റെ നാഴികക്കല്ലുകൾ, S. H. L. p. 139.

ചെയ്യാമായിരുന്ന എന്നു കരുതുന്നവരുമുണ്ട്. ഇതിൽനിന്നു നെസ്റ്റോറിയസോ നെസ്റ്റോറിയനിസമോ നിർദ്ദോഷമെന്നു വരുന്നില്ല. സിറിലിന്റെ തത്വങ്ങൾ ശരിയെന്നു സമ്മതിച്ചവരിൽത്തന്നെ ഒരു നല്ല സംഖ്യ നെസ്റ്റോറിയസിനെ ശപിക്കുവാൻ വിസമ്മതിച്ചു എന്നതു പ്രസ്താവ്യമാണു്.

സിറിലിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിരവധിയാണു്. വലിയ ഒരുഭാഗം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയെങ്കിലും 'മീഞ്ഞെ'യുടെ ഭീമമായ വാല്യങ്ങളിൽ പത്തെണ്ണം (MG 68—77) അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകങ്ങൾക്കായി വേർതിരിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ തന്റെ പലേ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഗ്രീക്കിൽനിന്നു സുറിയാനി, ലത്തീൻ, എത്യോപ്യൻ, അറബിക്കു് തുടങ്ങിയ ഭാഷകളിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടുവെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സാർവ്വത്രികമായ പ്രചാരം നമുക്കു് ഊഹിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷാശൈലി അത്ര ആകർഷകമല്ലായിരിക്കാം. എങ്ങനെ പറയണമെന്നതിനേക്കാൾ എന്തു പറയണമെന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്ത. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾഇന്നുറവയാണു്. അവയ്ക്കു പ്രാധാന്യം നല്കുന്നതു നെസ്റ്റോറിയൻപാഷണ്ഡതയ്ക്കെതിരായി പ്രയോജനപ്പെട്ടതാവുന്ന ഒരായുധമായതുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല, സഭയുടെ അന്നത്തെ പഠനവും പ്രചാരവും വ്യക്തമാക്കുന്നതുകൊണ്ടുകൂടിയാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ അന്നത്തെ വായനക്കാർക്കു മാത്രമല്ല നമുക്കും വിജ്ഞാനം നല്കുവാൻ കഴിവുള്ളവയാണു്. വി. അഗുസ്തീനോസിനു തുല്യം പ്രകീർത്തിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗ്രീക്കുസഭയിലെ സഭാപിതാവായി അദ്ദേഹം കരുതപ്പെടുന്നു.

സിറിലിന്റെ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളെ പ്രധാനമായി ര

ണ്ടായി തിരിക്കാം. ഒന്നാമത്തെ വിഭാഗത്തിൽ നാം കാണുന്നതു് ആര്യൻപാഷണ്ഡതയ്ക്കെതിരായി എഴുതിയിട്ടുള്ള വി. ഗ്രന്ഥവ്യാഖ്യാനങ്ങളും വിവാദങ്ങളുമാണു് (exegetical & Polemical writings). ഏതാണ്ടു് 428 വരെ അദ്ദേഹം ആര്യനിസത്തിനെതിരായി പോരാടുന്നതിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധനായിരുന്നു. രണ്ടാമത്തെ ഭാഗമാകട്ടെ, നെസ്തോറിയൻപാഷണ്ഡതയ്ക്കെതിരായുള്ള സമരമാണു്. മരണംവരെ അദ്ദേഹം അതിനെതിരായി പോരാടേണ്ടതായും വന്നു. പഠനസൗകര്യത്തിനായി പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പല വിഭാഗങ്ങളിലായി തിരിക്കാം.

I

പഴയനിയമഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. പഞ്ചഗ്രന്ഥി (Pentateuch)

സത്യത്തിലും നീതിയിലുമുള്ള ദൈവാരാധനയെപ്പറ്റി പഞ്ചഗ്രന്ഥിയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ആകെ പതിനേഴു പുസ്തകങ്ങളാണുള്ളതു്. സംഭാഷണശൈലിയിലാണു് എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ പുസ്തകം പിശാചിന്റേയും പാപത്തിന്റേയും ദാസ്യത്തിൽനിന്നുള്ള മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിനെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവഴിയുള്ള നീതീകരണത്തെപ്പറ്റിയാണു് രണ്ടും മൂന്നും പുസ്തകങ്ങൾ. ആറാംപുസ്തകത്തിൽ രക്ഷയുടെ അടിസ്ഥാനം ദൈവസ്നേഹമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നു. ഏഴും എട്ടും സഹോദരസ്നേഹത്തെപ്പറ്റിയാണു പ്രതിപാദിക്കുക. ഒൻപതുമുതൽ പതിമൂന്നുവരെ പു

സ്തകങ്ങൾ പൗരോഹിത്യത്തെപ്പറ്റിയും പതിനാലുമുതൽ പതിനാറുവരെ ദൈവാരാധനയെപ്പറ്റിയും ഉള്ളവയാണു്. അവസാനത്തെ പുസ്തകം യഹൂദന്മാരുടെ പ്രധാനതിരുനാളുകളെപ്പറ്റിയുള്ളതാണു്; പ്രത്യേകിച്ചു പെസഹാക്കുഞ്ഞാടിനേറ്റതു്. 412-നും 420-നും ഇടയ്ക്കാണു് ഇവ എഴുതപ്പെട്ടതെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു.

2. ഗ്ലഫീറാ (Glaphyra)

ഇതു പഞ്ചഗ്രന്ഥിയുടെ തുടർച്ചയെന്നോണം എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും സംഭാഷണരീതിയല്ല ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ ഏഴു പുസ്തകങ്ങൾ സൃഷ്ടിയുടെ പുസ്തകത്തെ ആസ്പദമാക്കിയാണു്. അടുത്ത മൂന്നെണ്ണം പുറപ്പാടിനെക്കുറിച്ചും ബാക്കിയുള്ളതു്, ആചാര്യന്മാർ, സംഖ്യ, നിയമാവർത്തനം ഇവയെപ്പറ്റിയുമാണു്.

3. 'ഏശയ്യാ'യുടെ വ്യാഖ്യാനം (Commentary on Isaiah)

Migne-യുടെ ഭീമമായ എഴുപതാപത്തെ വാല്യം ഏശയ്യായുടെ ഒന്നുമുതൽ അറുപത്താറുവരെയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനമാണു്. ഇതു് 429-നു് അല്പം മുമ്പു് എഴുതിയതെന്നു കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു.

4. പ്രവാചകന്മാർ
(Commentary on the minor Prophets)

പന്ത്രണ്ടു് മൈനർ പ്രവാചകന്മാരെ അധികരിച്ചു പന്ത്രണ്ടു ഭാഗങ്ങളായി തിരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വ്യാഖ്യാനമാണു് ഇതു്. ഓരോവിഭാഗവും ആരംഭിക്കുന്നതു പ്രത്യേക ആമുഖത്തോടുകൂടിയാണു്.

പഴയനിയമത്തെ ആസ്പദമാക്കി വേറെയും പല വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ സിറിൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. പലതും ഈടുറ്റവയാണു്. രാജാക്കന്മാർ, സങ്കീർത്തനങ്ങൾ, പാട്ടുകളുടെ പാട്ടു്, സുഭാഷിതങ്ങൾ, ജറമിയാസു്, എസക്കിയേൽ, ഡാനിയേൽ തുടങ്ങിയവയാണു് ഇവയിൽ പ്രധാനമായവ.

II

പുതിയനിയമവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ

(COMMENTARY ON THE N. TESTAMENT)

വി. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം

ദൈവശാസ്ത്രപരമായി നിലവിലിരുന്ന ബഹുവിധങ്ങളായ അബദ്ധപഠനങ്ങളെ ചെറുക്കുന്നതിനും അവയ്ക്കെതിരായി പോരാടുന്നതിനുമാണു സിറിൽ ഇതുവഴി ശ്രമിച്ചതു്. പ്രധാനമായി ആര്യനിസം (Arianism), എവുനോമിയനിസം (Eunomianism) മുതലായവയെ തുരത്തുന്നതിനു് ഇതുവഴി സാധിച്ചു. അന്ത്യോക്യൻ സ്കൂളിനേയും സിറിൽ നിശിതമായി വിമർശിച്ചു. എന്നാൽ നെസ്തോറിയസിനെപ്പറ്റിയോ "തെയോത്തോക്കോസി" (Theothokos) നെപ്പറ്റിയോ ഒരക്ഷരംപോലും ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഉരിയാടാത്തതുകൊണ്ടു് ഇതു നെസ്തോറിയൻ പാഷണ്ഡതയ്ക്കുമുൻപു് എഴുതിയതാണെന്നു് അനുമാനിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. അതായതു്, 429-നു മുൻപു്. ആകെ പന്ത്രണ്ടുപുസ്തകങ്ങളുണ്ടു് ഇതിൽ. ഏഴും എട്ടും പുസ്തകങ്ങൾ സെൻറ് ജോണിന്റെ പത്താമധ്യായത്തെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കുന്നു. മൂലഗ്രന്ഥത്തിൽ പലതും നഷ്ടപ്പെട്ടെങ്കിലും പലതും കേടുവരാതെ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുണ്ട്.

ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷവ്യാഖ്യാനം
(Commentary on St. Luke)

വി. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തെ അധികരിച്ചു പ്രായോഗിക ആവശ്യങ്ങളെ മുൻനിറുത്തി എഴുതിയിട്ടുള്ള ചെറു ലേഖനങ്ങളാണു് ഇതിന്റെ ഉള്ളടക്കം. ഇവയിൽ മൂന്നു ലേഖനങ്ങൾമാത്രമാണു് പൂർണ്ണമായി അവശേഷിച്ചിരിക്കുന്നതു്. മൂലകൃതി പലതും നഷ്ടപ്പെട്ടെങ്കിലും ആറാം നൂറ്റാണ്ടിലേതെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന നൂറ്റി അൻപത്താറു ലേഖനങ്ങൾ സുറിയാനി വിവർത്തനത്തിൽ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇതിൽ അറുപത്തിമൂന്നാമത്തെ ലേഖനത്തിൽ സിറിലിന്റെ "ശാപങ്ങളെ"(12 Anathamas of Cyril) പ്പറ്റിയും പരാമർശമുള്ളതിനാൽ നെസ്തോറിയൻപാഷണ്ഡതയുടെ കാലത്താണു് ഇതു് എഴുതിയതെന്നു വ്യക്തമാണു്.

വി. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം
(Commentary on St. Mathew)

ഇരുപത്തിയെട്ടു് അദ്ധ്യായങ്ങൾമാത്രമുള്ള ഒരു ചെറു ഗ്രന്ഥമാണിതു്. 428 നുശേഷമാണു് ഇതു് എഴുതിയതു്. ചുരുക്കം ചില ഭാഗങ്ങൾമാത്രമേ അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളൂ.

ക്രൂശാതെ, വി. പൗലോസിന്റെ റോമാക്കാർക്കെഴുതിയ ലേഖനം, കൊറീന്ത്യയർക്കെഴുതിയ ഒന്നും രണ്ടും ലേഖനങ്ങൾ, എബ്രായക്കാർക്കെഴുതിയ ലേഖനം ഇവയെപ്പറ്റിയുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങളും നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

III

ആര്യൻ പാഷണ്ഡതയ്ക്കെതിരെ

ദൈവശാസ്ത്രപരമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

വി. അത്തനാസിയൂസിന്റെ മതതത്വങ്ങളുടെ ചുവട് പിടിച്ച് എഴുതിയിട്ടുള്ളതാണ് ഇതു്. ആര്യനിസം പാഷണ്ഡതയാണെന്നു തെളിയിക്കുകയാണു ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ പ്രമുഖോദ്ദേശ്യം.

ഏകസത്ഭാവമായ പ. ത്രിത്വം
(De Sancta et Consubstantiali Trinitate)

ആര്യനിസത്തിനെതിരെ മറെറാരു ആക്രമണമാണിതു്. തന്റെ ഒരു സുഹൃത്തുമായി നടക്കുന്ന ഒരു വാഗ്വാദമായിട്ടാണു സിറിൽ ഇതിനെ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഒന്നുമുതൽ ആറുവരെയുള്ള അധ്യായങ്ങൾ പുത്രനു പിതാവിനോടുള്ള സത്താപരമായ ഐക്യത്തെ വിശദമാക്കുന്നു. ഏഴാമത്തേതു പരിശുദ്ധാത്മാവിനെപ്പററിയാണു്.

IV

നെസ്തോറിയനിസത്തിനെതിരായി രചിക്കപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

430-ൽ ആണു് സിറിൽ ആദ്യമായി നെസ്തോറിയൻ പാഷണ്ഡതയ്ക്കെതിരായി എഴുതുവാൻ ആരംഭിച്ചതു്. 429-ൽ

നെസ്റ്റോറിയസ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ അബദ്ധജടിലമായഏതാ
ന്നും ലേഖനങ്ങൾക്കു മറുപടിയായി സിറിൽ "നെസ്റ്റോറിയസി
ന്റെ ദൈവദൂഷണങ്ങൾ"(Adversus Nestorii blasphemias)
എന്ന ഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഇതിന്റെ ആദ്യഭാഗം മറി
യത്തിന്റെ ദൈവമാതൃതത്വത്തെ സമർത്ഥിക്കുവാൻ എഴുതിയ
താണു്. അവസാനഭാഗമാകട്ടെ, ക്രിസ്തുവിലുള്ള രണ്ടു സ്വഭാവ
ങ്ങളെ തെളിയിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയും.

വിശ്വാസപ്രമാണം (De recta fide)

യഥാർത്ഥവിശ്വാസത്തെപ്പറ്റിയുള്ള മൂന്നു ചെറുഗ്രന്ഥ
ങ്ങൾ ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. നെസ്റ്റോറിയൻ പാഷണ്ഡത അ
ധികാരസ്ഥാനങ്ങളിൽ കയറിപ്പറ്റാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി
തിയഡോഷ്യസ് ചക്രവർത്തിക്കു് എഴുതിയ പ്രബന്ധങ്ങളായി
രുന്ന അവ. സത്യവിശ്വാസത്തെപ്പറ്റിയും അതനുസരിച്ചു ജീ
വിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത അതുകൊണ്ടു ലഭ്യമാകുന്ന
പ്രയോജനങ്ങൾ എന്നിവയെപ്പറ്റിയും സമഗ്രമായി പ്രതിപാ
ദിക്കുന്നു.

നെസ്റ്റോറിയസിനെതിരായുള്ള "ശാപ"ങ്ങൾ
(12 Anathamas against Nestorius)

വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു വാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊ
ണ്ടു ഗ്രന്ഥകാരൻ വാദമുഖങ്ങളെ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നതോടൊപ്പം
എതിരാളികളുടെ കാപട്യങ്ങളെ തുറന്നു കാണിക്കുകയും ചെ
യ്യുന്നു.(13)

ചക്രവർത്തിക്കൊരു മതസമർത്ഥനം
(Apology to the Emperor)

സിറിൽ തന്റെ ജയിൽവാസം അവസാനിച്ചു് അല

(13) 12 'ശാപ'ങ്ങളെപ്പറ്റി മുൻപ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു കാണുക.

ക്ലാൺഡ്രിയായിൽ തിരിച്ചെത്തിയ ഉടൻ തിയഡോഷ്യസ് രണ്ടാമൻ ചക്രവത്തിക്കു് എഴുതിയ ഒരു ചെറുഗ്രന്ഥമാണു് ഇതു്. എഫേസൂസ് കൗൺസിലിലും അതിനുമുമ്പുമുള്ള തന്റെ പ്രവത്തനങ്ങളെ നീതിമത്കരിക്കുകയാണു ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ലക്ഷ്യം.

"ഏകജാതന്റെ മനുഷ്യാവതാരം"
(Scholia de Incarnatione Unigeniti)

ഇതു് 431-നുശേഷം എഴുതപ്പെട്ടതാണു്. ആദ്യഭാഗം "ഈശോ," "എമ്മാനുവേൽ" എന്നീ പഴയനിയമത്തിൽക്കാണുന്ന നാമങ്ങൾ എപ്രകാരം ലോകരക്ഷകനായ ക്രിസ്തുവിനു പ്രതിനിധീഭവിക്കുന്നുവെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നു. തുടർന്നു ക്രിസ്തുവിന്റെ വ്യക്തിപരമായ ഐക്യം (Hypostatic Union) എന്താണെന്നും വെറും ബാഹ്യമായ യോജിപ്പിൽനിന്നു് അതിനുള്ള വ്യത്യാസം എന്താണെന്നും പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ടു്. ഗ്രീക്കിലുള്ള മൂലകൃതി നഷ്ടപ്പെട്ടെങ്കിലും ലത്തീൻ, സുറിയാനി, അർമേനിയൻ എന്നീ വിവർത്തനങ്ങളിൽ ഇതു് ഇപ്പോഴും സൂക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു.

ദിയഡോറിനും തെയോഡോറിനുമെതിരെ
(Against Diadore and Theodore)

അന്തോക്യൻസ്കൂളിലെ ഒരദ്ധ്യാപകനായിരുന്ന ദിയഡോർ ക്രിസ്തു വെറും മനുഷ്യനാണു്, ആ മനുഷ്യനിൽ ആലയത്തിലെന്നതുപോലെ വചനമായ ക്രിസ്തു വസിക്കുന്നു എന്നു പഠിപ്പിച്ചു. ഈ തത്വങ്ങൾതന്നെ ഏറെപ്പാടി മൊപ്സ്വെസ്തിയായിലെ തെയോഡോർ. ക്രിസ്തുവിൽ ദൈവികവും മാനുഷികവുമായ രണ്ടു വ്യക്തികൾ ഉണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹം

വാദിച്ചു. പരി. കന്യകമറിയമാകട്ടെ അതിൽ മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെ മാതാവു മാത്രവും! ഇതിനെതിരായിട്ടാണു സിറിൽ തന്റെ തത്വങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു്. ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റിയുള്ള സകല അബദ്ധ തത്വങ്ങളും അതിൽ ഖണ്ഡിക്കുകയും പ. കന്യക യഥാർത്ഥത്തിൽ ദൈവമാതാവെന്നു തെളിയിക്കുകയും ചെയ്തു.

ക്രിസ്തു ഏകനാണു്

(Quod unus sit Christus)

ദൈവവചനം യഥാർത്ഥത്തിൽ മനുഷ്യശരീരം സ്വീകരിച്ചില്ല, പ്രത്യുത, വെറും മനുഷ്യനായ ക്രിസ്തുവിനോടു ചേരുകമാത്രമാണു ചെയ്തതു്; അങ്ങനെ, യഥാർത്ഥപുത്രനും ദത്തുപുത്രനും എന്നു രണ്ടാളുകൾ ഉണ്ടെന്നു പറിപ്പിക്കുന്ന നെസ്തോറിയൻ തത്വത്തെ ഖണ്ഡിക്കുവാനായി എഴുതിയതാണു് ഇതു്. നെസ്തോറിയൻ പാഷണ്ഡതയ്ക്കെതിരായുള്ള സിറിലിന്റെ അവസാനത്തെ കൃതിയാണു പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം.

V

ജൂലിയനെതിരായുള്ള സമർത്ഥനം

(Apology against Julian)

കത്തോലിക്കസഭയെ നശിപ്പിച്ചു പേഗനിസത്തെ വളർത്തിയെടുക്കുവാൻ വിഫലശ്രമം നടത്തിയ ജൂലിയൻ ചക്രവർത്തിക്കെതിരായി എഴുതിയതാണു് ഇതു്. പരിശുദ്ധ കത്തോലിക്കസഭയുടെ മഹത്തായ തത്വങ്ങൾ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുകയും ചക്രവർത്തിയുടെ ആരോപണങ്ങൾ സമർത്ഥമായി ഖണ്ഡി

ക്കുകയുമാണു ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ലക്ഷ്യം. കത്തോലിസിസ്സും പേഗനിസ്സത്തിന്റേയും യഹൂദമതത്തിന്റേയും ഒരു സങ്കരസൃഷ്ടിയാണെന്നുള്ള ജൂലിയന്റെ അഭിപ്രായത്തേയും ഇതിൽ ഖണ്ഡിച്ചിരിക്കുന്നു. മുപ്പതു പ്രബന്ധങ്ങളിലായിട്ടാണു് ഇതു് എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഒന്നുമുതൽ പത്തുവരെയുള്ള പ്രബന്ധങ്ങൾ ജൂവിയന്റെ ഒന്നാമത്തെ പുസ്തകത്തിനെതിരായിട്ടും പതിനൊന്നുമുതൽ ഇരുപതുവരെയുള്ളവ ചക്രവർത്തിയുടെ രണ്ടാംപുസ്തകത്തെ പരാമർശിച്ചും ബാക്കിയുള്ളവ ജൂലിയന്റെ "ഗലീലിയർക്കു"" (To the Gallilians) എന്ന പുസ്തകത്തിനു് ഒരു മറുപടിയുമാണു്. ഈ അവസാനത്തേതൊഴിച്ചു ബാക്കിയെല്ലാം നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

VI

നോമ്പുകാലലേഖനങ്ങൾ

(Paschal Letters)

മേല്പറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു പുറമേ ഈജിപ്തിലുള്ള സഭകൾക്കു് എഴുതിയ ഏതാണ്ടു് 29-ഓളം നോമ്പുകാല ലേഖനങ്ങൾ നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. അവയോരോന്നും അന്നു നിലവിലിരുന്ന പാഷണ്ഡതകളേയും അബദ്ധപ്രബോധനങ്ങളേയും ഖണ്ഡിക്കുന്നവയായിരുന്നു.

മെത്രാന്മാരെല്ലാം ഉയിർപ്പുതിരുന്നാളിന്റെ തീയതി കാണിച്ചു സഭകൾക്കു് എഴുതുന്ന പതിവിൽനിന്നാണു് ഈ നോമ്പുകാലലേഖനങ്ങൾ ഉത്ഭവിച്ചതു്. അവ ഒരുതരം ഇടയലേഖനങ്ങളായി അവർ ഉപയോഗിച്ചു. നോമ്പുകാലത്താകയാൽ തപസ്സിന്റേയും പ്രായശ്ചിത്തത്തിന്റേയും അരൂപിയിൽ നോമ്പാചരിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ആഹ്വാനംകൂടിയായി

രുന്ന ഈ ലേഖനങ്ങൾ. അത്തനാസിയൂസ് തുടങ്ങിയ പിതാക്കന്മാരും ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരുന്നു.

VII

പ്രസംഗങ്ങൾ (Sermons)

വിവിധപ്രസംഗങ്ങൾ (Homilae diversae) എന്നപേരിൽ ഏതാണ്ടു് ഇരുപത്തിരണ്ടോളം ദീർഘമായ പ്രസംഗങ്ങൾ ശേഖരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. സിറിലിന്റെ പ്രശസ്തമായ ഭരണകാലത്തു വിവിധ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു നടത്തിയതാണു് ഇവ. അതിൽ ആദ്യത്തെ എട്ടെണ്ണം എഫേസൂസ് കൗൺസിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ എഴുതിയതാണു്. മറിയശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സുപ്രധാനമായ പല തത്വങ്ങളും അതിൽ വിശദീകരിക്കുന്നു. ദൈവപുത്രന്റെ മനുഷ്യാവതാരരഹസ്യവും വളരെ വ്യക്തമായി അവയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നു.

ഇവയ്ക്കെല്ലാംപുറമേ അന്നത്തെ സഭയുടെ തത്വങ്ങളേയും സഭയ്ക്കകത്തും പുറത്തും അന്നു നടമാടിയിരുന്ന വിശ്വാസവൈപരീത്യങ്ങളേയുംപറ്റി വിവരിക്കുന്ന നിരവധി എഴുത്തുകളും ലേഖനങ്ങളും സഭാചരിത്രത്തിനു് ഒരു മുതൽക്കൂട്ടുതന്നെയാണു്. പലതും വിവർത്തനങ്ങൾവഴിമാത്രമാണു നമുക്കു ലഭിക്കുക.

സിറിലിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രം

സിറിലിന്റെ സമകാലികനായ സെലസ്റ്റിൻ ഒന്നാമൻ പാപ്പാ അദ്ദേഹത്തെ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ ദൈവത്തിന്റെ ഉത്തമ സേനാനി (Bonus Dei defensor) ശ്ലൈഹിക പുരുഷൻ (VirApostolicus) സുസമ്മതപുരോഹിതൻ (Pro-

batissimus Sacerdos) തുടങ്ങിയ സ്ഥാനപ്പേരുകൾ നല്കി ബഹുമാനിച്ചെങ്കിൽ മരണശേഷം 1882 ജൂലൈ 28-ന് റീത്തുകളുടെ തിരുസ്സംഘം സഭയുടെ മല്പാൻ (Doctor Ecclesiae) എന്ന ഉന്നതസ്ഥാനം അദ്ദേഹത്തിനു നല്കിയതിൽ വിസ്മയത്തിനവകാശമില്ല. ഗ്രീക്കുസഭ ദൈവശാസ്ത്രപരമായ പ്രശ്നങ്ങളിൽ സിറിലിന്റെ അഭിപ്രായം എപ്പോഴും അന്തിമതീരുമാനമെന്നപോലെ സ്വീകരിക്കുന്നു.

ഗ്രീക്കുസഭാപിതാക്കന്മാരുടെയിടയിൽ സ്കോളാസ്റ്റിക്ക് രീതി ആദ്യമായി സമാരംഭിച്ചതുതന്നെ സിറിലിന്റെ പരിശ്രമത്തിൽനിന്നാണ്. സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു വി. ഗ്രന്ഥം കഴിഞ്ഞാൽ അടുത്ത സ്ഥാനം നല്കി. ദൈവശാസ്ത്രപരമായ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു തെളിവ് നല്കുകയും വി. ഗ്രന്ഥത്തെമാത്രം ആശ്രയിച്ചു വിശ്വാസവിഷയങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുകയുമായിരുന്നു അന്നുവരെയുണ്ടായിരുന്ന പതിവ്. സിറിലും വി. ഗ്രന്ഥത്തിനു പ്രാധാന്യം നല്കി. എന്നാൽ, വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നുള്ള തെളിവിനു പുറമേ സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിനും അർഹമായ വില കല്പിച്ചു.

മാത്രമല്ല ദൈവശാസ്ത്രത്തിനു യുക്തിയിൽനിന്നുകൂടി തെളിവുകളും അനുമാനങ്ങളും സ്വീകരിക്കുന്ന പതിവും സിറിലിന്റെ ശ്രമഫലമായി ആരംഭിച്ചതാണ്. തന്റെ നെസ്തോറിയൻവിരുദ്ധപ്രബന്ധങ്ങളിലെല്ലാം ഈ രീതിയാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ക്രിസ്തു പ. ത്രിത്വത്തിലേ രണ്ടാമത്തെയാളാണെന്നും ദൈവസ്വഭാവത്തിനു പുറമേ മനുഷ്യസ്വഭാവംകൂടി അവിടുത്തേക്കു് ഉണ്ടെന്നുമുള്ള പരമാർത്ഥം സിറിൽ വ്യക്തമായി പഠിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ, സത്താപരമായ ഐക്യത്താൽ (Hypostatic union) യോജിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഒരു വ്യക്തിയാണു ക്രിസ്തു—ഏക വ്യക്തിത്വംമാത്രം. ഇതാണല്ലോ നെസ്തോറിയസ്

നിഷേധിച്ചതും. സിറിൽ സഭയോടു ചേർന്നുനിന്നുകൊണ്ടു ക്രിസ്തുവിൽ ഒരു വ്യക്തിമാത്രമേയുള്ളുവെന്നു പഠിപ്പിച്ചു. സുവിശേഷവാക്യങ്ങളും അതിനു് ഉപോത്ബലകങ്ങളായി എടുത്തു കാട്ടുന്നുണ്ടു്. "വചനം മാംസമായി നമ്മുടെയിടയിൽ വസിച്ചു."(14) അതായതു് ദൈവം മനുഷ്യനായി. അതുകൊണ്ടു് അവിടുന്നു യഥാർത്ഥ ദൈവവും യഥാർത്ഥ മനുഷ്യനുമാണു്. മനുഷ്യസ്വഭാവമാകട്ടെ ലോകരക്ഷ സാധിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സ്വീകരിച്ചതാണു്. മനുഷ്യനായതിനാൽ പീഡകളും സഹിക്കുവാൻ അവിടുത്തേക്കു സാധിച്ചു. എന്നാൽ, അതേസമയം ദൈവമായതിനാൽ ആ സഹനത്തിനു് അനന്തമായ ഫലവും സംജാതമായി. അങ്ങനെ മനുഷ്യരക്ഷ സാധിച്ചു. എന്നാൽ ദൈവസ്വഭാവവും മനുഷ്യസ്വഭാവവുമായുള്ള യോജിപ്പിന്റെ സ്വഭാവം മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു് അതീതമാണെന്നു സിറിൽതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടു്.(15)

മരിയശാസ്ത്രം (Mariology)

നെസ്തോറിയന്റെ അബദ്ധപ്രബോധനങ്ങൾക്കെതിരായി പരി. മറിയം ദൈവമാതാവാണെന്നു വ്യക്തമായി സിറിൽ, പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നാം നേരത്തെ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു.

മറിയം ദൈവമാതാവാണെന്നു മാത്രമല്ല, ജന്മപാപത്തിന്റെ കറപോലും ക്ലാതെ ജനിച്ചവളെന്നുകൂടി വി. സിറിൽ വ്യക്തമായി പഠിപ്പിച്ചു. തന്റെ പുത്രന്റെ വാസസ്ഥലമായി ആദിയിലേ ഒരുക്കിയ മറിയത്തെ തന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ശത്രുവായ പിശാചിനു ദൈവം കൈവിടുകയില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണു്, "ജയിച്ചടക്കുവാൻ പാടില്ലാത്ത ആലയ"മെന്നും "അണയ്ക്കുവാൻ വയ്യാത്ത ദീപ"മെന്നും സിറിൽ മറിയത്തെ

---

(14) St. John I, 14.
(15) R. 1160; R. 2138; R. 1031.

വിശേഷിപ്പിച്ചതു്.(16) പ. കന്യകയുടെ ദൈവമാതൃത്വമാക ട്ടെ ആദിമശതകം മുതലേ സഭയിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടകയും ബഹുമാനിക്കപ്പെട്ടകയും ചെയ്തിരുന്നതാണു്. അതുകൊണ്ടാ ണു കൗൺസിൽ മറിയത്തിന്റെ ദൈവമാതൃത്വം പ്രഖ്യാപി ച്ചപ്പോൾ ജനങ്ങൾ "തമ്പുരാന്റെ അമ്മേ" എന്നു പറഞ്ഞു് ആഹ്ലാദം പ്രകടിപ്പിച്ചതു്.

ഇപ്രകാരം ക്രിസ്തീയസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ സംരക്ഷണത്തിനു വേണ്ടി മരണംവരെ ധീരസേവനം അനുഷ്ഠിച്ച വി. സിറിലി ന്റെ സംഭവബഹുലമായ ജീവിതം ആധുനിക തലമുറയ്ക്കു മാർഗ്ദീപമായിരിക്കട്ടെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദപ്രയോഗങ്ങൾ ക്കു് ആകർഷകത്വവും സൗകുമാര്യവും കുറവായിരിക്കാം. എ ന്നാൽ യുക്തിയും ചിന്തയും വളരെ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വായ നക്കാരെ അവ ചിന്തിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇവയെല്ലാം പുറ മേ അവയിൽ സിറിലിന്റെ ദൈവസ്നേഹവും സത്യാന്വേഷ ണതല്പരതയും സുസ്പഷ്ടം തെളിഞ്ഞുകാണാം. സിറിലിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വെറും പഴഞ്ചരക്കായി മാറിവയ്ക്കേണ്ട ഒന്നല്ല, ഇന്നും ദൈവശാസ്ത്രപഠിതാക്കൾക്കു് അവ അമൂല്യമായ ഒരു മുതൽക്കൂട്ടതന്നെ.

---

(16) St. Cyril of Alex. Homili 4.

VII

വി. ഹിലരി

ആര്യൻപാഷണ്ഡതയ്ക്കെതിരായി പൗരസ്ത്യദേശത്ത് അത്തനേഷ്യസ് സുധീരം പൊരുതി. എന്നാൽ, അദ്ദേഹത്തിനെതിരായി ഇറവലിയിലും ഗാളിലും സംഘടിതമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ തല്പര കക്ഷികൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കോൺസ്റ്റാൻഷ്യസ് ചക്രവർത്തി ഗാളിലേ മെത്രാന്മാരെയെല്ലാം അർലേസിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടി, അത്തനേഷ്യസിനെ വിശ്വാസവിരുദ്ധനെന്നു മുദ്രയടിക്കുകയും സഭയുടെ നാമത്തിൽ ശപിക്കുകയുംചെയ്തു. ആ സമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുക്കാതെ ധീരമായി നിന്നു് അത്തനേഷ്യസിനും കത്തോലിക്കാവിശ്വാസത്തിനും വേണ്ടി വാദിച്ച ഒരു ധീരനായ വ്യക്തി ഗാളിലുണ്ടായിരുന്നു— പ്വാസിയേർസിലേ വി. ഹിലരി. അദ്ദേഹം ഗാളിലേ കത്തോലിക്കാമെത്രാന്മാരെ സംഘടിപ്പിച്ചു് ആര്യനിസത്തിനെതിരായി പടപൊരുതി. ആ സമരത്തിന്റെ ചരിത്രം തന്നെയാണു ഹിലരിയുടേയും ചരിത്രം.

ക്രിസ്തുവർഷം 315-നോടടുത്തു പ്വാസിയേർസിൽ അക്വൈസ്തവ മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നു് അദ്ദേഹം ഭൂജാതനായി.

കുലീനരും സമ്പന്നരുമായിരുന്ന അവർക്കു ഹിലരിയെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കുന്നതിനു പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയനുസരിച്ചു് ലത്തീനും, ഗ്രീക്കും, കണക്കും, വ്യാകരണവും അദ്ദേഹം അഭ്യസിച്ചു; ലത്തീൻസാഹിത്യത്തിലും അലങ്കാരശാസ്ത്രത്തിലും പ്രാഗല്ഭ്യവും നേടി. വിദ്യാഭ്യാസാനന്തരം അദ്ദേഹം അലങ്കാരശാസ്ത്രാദ്ധ്യാപകനായി കുറേനാൾ സേവനമനുഷ്ഠിച്ചു.

ഒരു തികഞ്ഞ സാഹിത്യപ്രേമിയായിരുന്ന അദ്ദേഹം ലത്തീൻസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിച്ചു. ദീർഘങ്ങളായ വാചകങ്ങൾ സുന്ദരങ്ങളായ പദങ്ങൾ കോത്തിണക്കി എഴുതുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിവുണ്ടായിരുന്നു.(1) അപ്രകാരമുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളാണു ലത്തീൻ സാഹിത്യത്തിൽ ക്രൂടതലായി വിലമതിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്.

സ്വന്തം മാനസാന്തരകഥ ഹിലരി തന്നെ നമ്മോടു പറയുന്നുണ്ടു്. ജീവിതത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു ചോദ്യം ഉയർന്നുവന്നു: "എന്താണു് ഈ ജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം?" അതിനുള്ള ഉത്തരം അദ്ദേഹം തന്നെ കണ്ടുപിടിച്ചു. "ഈലോകജീവിതം അമർത്ത്യമായ ജീവിതത്തിലേക്കുള്ള ഒരു പാതയാണു്, ഈ ജീവിതത്തിനപ്പുറം അമർത്ത്യതയില്ലെന്നു പറയുക മനുഷ്യനു് അനുയോജ്യമല്ല. ആ ജീവിതമാകട്ടെ ദൈവത്തിന്റെ ഒരു ദാനമാണു്....എന്റെ ആത്മാവു് ദൈവത്തെ അടുത്തറിയുന്നതിനുള്ള തീവ്രമായ ആഗ്രഹത്താൽ ജ്വലിച്ചു."(2)

"ചിലർ ദേവന്മാരെപ്പറ്റിയും അവരുടെ കുടുംബങ്ങളെപ്പറ്റിയും പറയുന്നു. മറ്റു ചിലർ ചെറിയ ദേവന്മാർ വലിയ

---

(1) ഹിലരിയുടെ ദീർഘമായ വാചകങ്ങൾ മൂലമാണു ജറോം അദ്ദേഹത്തെ 'Rhone of Latin Eloquence' എന്നു് അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നതു്.

(2) Hilary, De Trinitate, I. 1.

ദേവന്മാർ എന്ന തരംതിരിവു നടത്തുന്നു. ചിലർ ദേവന്മാരുടെ ദൈവത്വം സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ ദൈവത്വം മാനുഷികമായ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത ഒന്നാണെന്നും പദാർത്ഥങ്ങളുടെ ചലനത്തിലാണ് ആ ദൈവസ്വഭാവം വ്യക്തമാക്കുന്നതെന്നും പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. പേഗൻമതാനുയായികളും വൃഥാ ഈ ദൈവസ്വഭാവത്തെ ആരാധിക്കുന്നു. എന്നാൽ, എന്റെ ആത്മാവു വിചാരിച്ച നിത്യവും ദൈവികമായ ആ സത്ത തീർച്ചയായും കലർപ്പില്ലാത്തതും ഏകമാത്രവും ബാഹ്യമായ യാതൊന്നിനാലും ഉണ്ടാക്കപ്പെടാത്തതും സ്വയംഭ്രവും ആണെന്നു".(3)

"ഇവയെക്കുറിച്ചു ഞാൻ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ മോസസിന്റേയും പ്രവാചകന്മാരുടേയും കൃതികളായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന യഹൂദമതക്കാരുടെ പുസ്തകങ്ങളിൽ എന്റെ കണ്ണുകൾ പതിച്ചു." വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു ദൈവത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഗ്രഹിച്ചു. അവിടുന്ന് ഏകമാത്രനായിരിക്കണം, നിത്യനായിരിക്കണം, അപരിമേയ പരിപൂർണ്ണതയായിരിക്കണം, അവിടുത്തെ നന്മയും സൗന്ദര്യവും അക്ഷയമായിരിക്കണം.

ഇനി മനുഷ്യന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യം കണ്ടുപിടിക്കണം; ദൈവവും മനുഷ്യനുമായുള്ള ബന്ധം മനസ്സിലാക്കണം. സാഹിത്യാഭിരുചിയും ഹ്യൂമനിസവും ആദർശസമ്പന്നരായ റോമാക്കാരുടെ സൽഗുണങ്ങളായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇതിലും അവരുടെ ലക്ഷ്യം 'മൃഗത്തിനു ശരീരസൗഖ്യവും ഭക്ഷണവും വിശ്രമവും എന്നതുപോലെ'യായിരുന്നു. അവരുടെ മതമാകട്ടെ ആരുടെ തത്വങ്ങളേയും സ്വീകരിക്കാനും ഏതു ദേവനേയും ബഹുമാനിക്കാനും തയ്യാറുള്ളതായിരുന്നു. അങ്ങനെ പരസ്പരവിരുദ്ധമായ

---

(3) Hilary, Ad Constantium I. 4 quoted by Mouret Thompson, History of Cath. Church, Vol. II p. 161.

ആദർശങ്ങളേയും • ആശയങ്ങളേയും വച്ചുപുലത്തുന്ന ഒരു മതത്തിനു മനുഷ്യന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യം എങ്ങനെ കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ കഴിയും?

പഴയനിയമത്തിൽനിന്നു് അദ്ദേഹം പുതിയ നിയമത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. വി. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിന്റെ ഉപോത്ഘാതം ഹിലരിയെ അതീവം ആകർഷിച്ചു. "ആദിയിൽ വചനം ഉണ്ടായിരുന്നു. വചനം ദൈവത്തോടുകൂടി ആയിരുന്നു. ദൈവംതന്നെയായിരുന്നു വചനം...വചനം മാംസമായി നമ്മുടെ ഇടയിൽ വസിച്ചു."(4) "ഈ വരികൾ വായിച്ചപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സു് അതിന്റെ അതിർത്തികളെ ലംഘിച്ചു് ദൈവത്തിങ്കലേക്കു പറന്നടുത്തു. അതിന്റെ സ്രഷ്ടാവു് ദൈവമാണെന്നും, വചനം ആദിമുതല്ക്കേ ദൈവമായിരുന്നുവെന്നും വചനം മാംസമായി നമ്മുടെ ഇടയിൽ വസിച്ചുവെന്നും, പരിപൂർണ്ണ സത്യവും പ്രസാദവരവും നിറഞ്ഞു് അവനിൽ കാണപ്പെട്ടുവെന്നും ഗ്രഹിച്ചു."

ഹിലരി ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചതെന്നാണെന്നു വ്യക്തമായിപ്പറയുക സാധ്യമല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുപ്പതാമത്തെ വയസ്സിലാണെന്നാണു പറയപ്പെട്ടുന്നതു്. അദ്ദേഹം വിവാഹിതനായിരുന്നു. അബ്രാ എന്നൊരു പുത്രിയും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. വിവാഹിതനായിരുന്നിട്ടും ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ മെത്രാനായി തെരഞ്ഞെടുത്തു. അതി തീക്ഷ്ണമായ ക്രൈസ്തവജീവിതം നയിച്ചിരുന്നതിനാൽ ഹിലരി പുതുതായി ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ച ഒരാളാണെന്ന വസ്തുതയും അവർ കണക്കിലെടുത്തില്ല. 355-ൽ അദ്ദേഹം പ്രാസിയേരസ് ശ്രുപതയുടെ ഭരണം കൈയേറ്റു.

വൈദികർ പരിപൂർണ്ണ ബ്രഹ്മചര്യം പാലിക്കണമെന്ന നിയമം പാശ്ചാത്യസഭയിലേ സൂനഹദോസുകൾ എല്ലായിട

---

(4) യോഹ. 1, 1. 2, 14.

ത്തും കർശനമായി നടപ്പിൽ വരുത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അതു്. അപ്പോളാണു വിവാഹിതനായ ഹിലരി മെത്രാനായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതു്. അന്നുമുതൽ പരിപൂർണ്ണമായ വിരക്തി അദ്ദേഹം പാലിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ അന്നു് ഒരു ഉറച്ച തീരുമാനമെടുത്തു, അഛനോടൊരുമിച്ചു ബലിയർപ്പിക്കുമ്പോഛംമാത്രമേ ഹിലരിയെ നോക്കുകയുള്ളുവെന്നു്. ജീവിതശിഷ്ടം മുഴുവൻ അവർ ഒരു സഹോദരിയെപ്പോലെ ഹിലരിയെ ശുശ്രൂഷിച്ചു. അവളുടെ ഈ മാതൃകമൂലം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അവർ വളരെയധികം ബഹുമാനിക്കപ്പെടുകയുംചെയ്തു.(5) പുരുഷ ഹിലരി എഴുതിയ കത്തുകളിലും ഇതിനെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടു്.

സത്യവിശ്വാസത്തിനുവേണ്ടി

353-ലാണു് അർലേസ് സമ്മേളനം. കോൺസ്റ്റാൻഷ്യസിന്റെ സംരക്ഷണയിൽ ഇറലിയിലും ഗാളിലും ആര്യനിസത്തിന്റെ ആധിപത്യം ഉറപ്പിക്കുവാൻ ഗാളിലേ പ്രമുഖ മെത്രാനായ സാറർണീനസ് പരിശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. 355-ൽ മിലാനിലും ആര്യൻമെത്രാന്മാരുടെ ഒരു സമ്മേളനം നടന്നു. രണ്ടിലും അവർ അത്തനേഷ്യസിൽ പാഷണ്ഡത ആരോപിക്കയും അദ്ദേഹത്തെ സഭാഭ്രഷ്ടനാക്കിയിരിക്കുന്നതായി പ്രഖ്യാപിക്കുകയുംചെയ്തു. ആര്യന്മാരുടെ സമ്മേളനത്തിൽ ഹിലരി പങ്കെടുത്തില്ല എന്നു മാത്രമല്ല, സാറർണീനസിന്റെ സ്വാധീനത്തിൽനിന്നു മെത്രാന്മാരെ വിടത്തി എടുക്കുവാൻ പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. ഗാളിലേ മെത്രാന്മാരെ വിളിച്ചുകൂട്ടി, ആര്യന്മാരുമായുള്ള എല്ലാ സമ്പർക്കവും പരിത്യജിക്കുവാൻ അവരെ അദ്ദേഹം ആഹ്വാനം ചെയ്തു. ആര്യനിസത്തെ താലോ

(5) Largent, St. Hilary, p. 19.

ലിച്ചിരുന്ന കോൺസ്റ്റാൻഷ്യസ് ചക്രവർത്തിക്ക് അദ്ദേഹം ഒരു തുറന്ന കത്ത് അയച്ചു, അതിന്റെ ഭവിഷ്യത്തുകളെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം തികച്ചും ബോധവാന്മാരായിരുന്നു.

"ബഹുമാന്യനായ അഗസ്റ്റസ് കോൺസ്റ്റാൻഷ്യസ്, വാക്കുകൾകൊണ്ടല്ല, പ്രത്യുത, ബാഷ്പകണങ്ങൾകൊണ്ട് അങ്ങയോട് ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു, കത്തോലിക്കാസഭ ഞെരുക്കപ്പെട്ടുവാൻ താങ്കൾ അനുവദിക്കരുതു്. മെത്രാന്മാർ ഇതാ ജയിലിലടയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, വിശ്വാസികൾ ബന്ധനസ്ഥരായിരിക്കുന്നു, കന്യകകൾ പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. നാടുകടത്തപ്പെട്ട മെത്രാന്മാരെ അവരുടെ ശ്രുതികളിലേക്കു മടങ്ങിവരാൻ അനുവദിക്കണമെന്നും സ്വാതന്ത്ര്യവും ആനന്ദവും ഉള്ള ഒരന്തരീക്ഷം എല്ലായിടത്തും സംജാതമാക്കാൻ ശ്രമിക്കണമെന്നും അങ്ങയോടു ഞാൻ വിനീതമായി അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു."(6)

ഹിലരിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ സാറർണീനസിനെ കോപാകുലനാക്കിയെങ്കിൽ അതിലത്ഭുതമില്ലല്ലോ. ഗാളിൽമുഴുവൻ കുഴപ്പമുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു വിപ്ലവകാരിയായി അദ്ദേഹത്തെ ചിത്രീകരിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ചക്രവർത്തിക്കെഴുതി. ചക്രവർത്തി 356-ൽ ബസ്സിയോർസിൽ ഒരു സമ്മേളനം വിളിച്ചുകൂട്ടി. ഹിലരിയും അദ്ദേഹത്തെ പിൻതാങ്ങിയിരുന്ന മെത്രാന്മാരും അതിൽ പങ്കെടുത്തു. അത്തനേഷ്യസിനെ അവർ പിന്താങ്ങുകയും നിക്യാവിശ്വാസപ്രമാണം പ്രഖ്യാപിക്കുകയുംചെയ്തു. സാറർണീനസും കൂട്ടരും അവരെ ശക്തിയായി എതിർത്തു. ഹിലരി എഴുന്നേറ്റുനിന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു, "ഈ മനുഷ്യൻ ക്രിസ്തുവിനെപ്പോലും വഞ്ചിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുമായിരുന്നു."(7)

---

(6) Hilary, Ad Constantium I. 6.

(7) Hilary, Contra Constantium. 2.

രാജ്യഭ്രഷ്ടൻ

ഹിലരി ആര്യനിസത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കു ശക്തിയായ പ്രതിബന്ധമാണെന്നു ബോധ്യപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. 356-ൽ ഹിലരിയേയും ടുള്ളൂസിലേ റൊഡാനിയസ് മെത്രാനേയും ഫ്രീജിയായിലേക്കു നാടുകടത്തുവാൻ കോൺസ്റ്റാൻഷ്യസ് ഉത്തരവിട്ടു. റൊഡാനിയസ് അവിടെ എത്തി അധികംനാൾ കഴിയുന്നതിനു മുമ്പായി ചരമഗതി പ്രാപിച്ചു. ഹിലരി മൂന്നു സംവത്സരം അവിടെ ജീവിച്ചു. തടവിലെ ഏകാന്തത പഠനത്തിനും ഗ്രന്ഥരചനയ്ക്കും പ്രയോജകീഭവിപ്പിക്കുവാൻ ഹിലരി തീർച്ചയാക്കി. പൗരസ്ത്യപിതാക്കന്മാരുടെ—അത്തനേഷ്യസിന്റേയും ക്രൂട്ടരുടേയും—ദൈവശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചു പഠിച്ചു. ഈ പഠനം ആര്യൻപാഷണ്ഡതയെ എതിർക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തെ കൂടുതൽ ശക്തനാക്കിത്തീർത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദങ്ങൾക്കു മുമ്പത്തേതിനേക്കാൾ കൂടുതലായി ദൈവശാസ്ത്രപരമായ അടിസ്ഥാനം നല്കുന്നതിനു് ഇതു സഹായിച്ചു. ഫ്രീജിയായിലേ ഈ പ്രവാസകാലത്താണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുപ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥമായ "പ. ത്രിത്വം" (De Trinitate) എഴുതിത്തീർത്തതു്. 'സമ്മേളനങ്ങൾ' (De Synodis) എന്ന മറെറാരു ഗ്രന്ഥവും അദ്ദേഹം ഇക്കാലത്തുതന്നെ പുറത്തുവിട്ടു. ആര്യനിസത്തെ ചെറുക്കുന്നതിനു തന്റെ കത്തുകൾവഴി അദ്ദേഹം ഫ്രാൻസിലേ മെത്രാന്മാർക്കു വേണ്ട മാർഗ്ഗദർശനം നല്കിക്കൊണ്ടുമിരുന്നു. ഇതുമാത്രമല്ല, ചക്രവർത്തിക്കും അദ്ദേഹം കത്തുകൾ എഴുതി. അതു് മുമ്പത്തേതുപോലെ മയമുള്ളതായിരുന്നില്ല. 'ക്രിസ്തുവിന്റെ പുതിയ ശത്രു' 'അന്തിക്രിസ്തുവിന്റെ മുന്നോടി'—തുടങ്ങിയ ബിരുദങ്ങളാണു് അതിൽ അദ്ദേഹം ചക്രവർത്തിക്കു നല്കിയിരുന്നതു്.

359-ൽ സെലൂഷ്യയിൽവച്ചു നടന്ന മെത്രാന്മാരുടെ

സമ്മേളനത്തിൽ സംബന്ധിക്കുവാൻ ഹിലരിക്കു സാധിച്ചു. അവിടെവച്ച് അദ്ദേഹം നിക്യാവിശ്വാസപ്രമാണത്തെ ധൈര്യപൂർവ്വം ഏറ്റു പറഞ്ഞു വാചാലതയോടെ പ്രസംഗിച്ചു. തന്മൂലം അദ്ദേഹം ആര്യന്മാരുടെ അപ്രീതിക്കു പാത്രമായി. പക്ഷേ, ഉർവ്വശീ ശാപം ഉപകാരമായി. ഹിലരിയുടെ വാദമുഖങ്ങൾക്കു ശരിയായ മറുപടി നല്കാൻ കഴിവില്ലാതിരുന്ന ആര്യൻമെത്രാന്മാർ ചക്രവത്തിക്കു വീണ്ടും വീണ്ടും എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു, പടിഞ്ഞാറുനിന്നു കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്ന ഈ ശല്യക്കാരൻമെത്രാനെ ഇവിടെനിന്നു് ഒന്നു മാറ്റിക്കിട്ടണമെന്നു്. അവസാനം നിവൃത്തിയില്ലാതെ കോൺസ്റ്റാൻഷ്യസ് ഹിലരിയെ പ്രാസിയേർസിലേക്കു തിരിച്ചയച്ചു.

ഹിലരിയുടെ തിരിച്ചുവരവിനെപ്പറ്റി ജനങ്ങൾ കേട്ടു. സന്തോഷസമേതം അവരെല്ലാം ചന്തസ്ഥലത്തു തടിച്ചുകൂടി, അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിക്കുവാൻ. വൻശബ്ദവും ആഘോഷപൂർവ്വകവുമായ ഒരു സ്വീകരണം അവർ അദ്ദേഹത്തിനു നല്കി. നാട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയ ഉടനെതന്നെ അദ്ദേഹം ആര്യനിസത്തിനെതിരായി ഒരു പുതിയ സമരം സംഘടിപ്പിച്ചു. രണ്ടുമൂന്നുകൊല്ലത്തെ നിരന്തര പരിശ്രമഫലമായി കത്തോലിക്കാമെത്രാന്മാരെ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനും പല ആര്യൻ മെത്രാന്മാരെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടരാക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു.

അടുത്തതായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ ഇറലിയിലേക്കു തിരിഞ്ഞു. മിലാനിൽ ആര്യൻമെത്രാനായ ഔക്സെൻഷ്യസ് വലൻറീനിയൻ ചക്രവത്തിയുടെ സർവ്വസഹായത്തോടുംകൂടി ഭരണം നടത്തുകയായിരുന്നു. ആര്യന്മാരുടെ നെടുങ്കോട്ടയായി അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന മിലാനിൽത്തന്നെ ഹിലരി പ്രവർത്തനം തുടങ്ങി. എന്നാൽ ഇറലിയിൽ അധികംനാൾ താമസിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു നിരോധനാജ്ഞ ലഭിച്ചു, ഇറലി വിടേണ്ടതായിവന്നു. എന്നാൽ ഇറലിക്കു പുറത്തിറങ്ങിയതോടെ അദ്ദേഹം ഒരു ഗ്രന്ഥമെഴുതി—'ഒരു

ക്ലെൻഷ്യസിനെതിരായി' (Contra Auxentium). അതിൽ അദ്ദേഹം ആര്യൻമതത്തിന്റെ തത്വങ്ങളേയും സ്വന്തം കാര്യ സാദ്ധ്യത്തിനായി തെറ്റിൽ കടിച്ചുതൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നവരേയും ശക്തിയായ ഭാഷയിൽ അപലപിക്കുന്നുണ്ട്. ചക്രവർത്തിയുടെ പ്രബലമായ പിന്തുണയുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് 373 വരെ ഔ ക്ലെൻഷ്യസ് മിലാനിലേ മെത്രാനായി തുടർന്നു. ഹിലരിയുടെ പ്രാർത്ഥനയുടെ ഫലമായിരിക്കാം അദ്ദേഹത്തിനുശേഷം തെ രഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അംബ്രോസ് മിലാനിൽമാത്രമല്ല സമീപപ്ര ദേശങ്ങളിലും ആര്യനിസം വേരോടെ പിഴുതുകളയുന്നതിൽ പൂർണ്ണവിജയം നേടി.

ഹിലരിയുടെ അന്ത്യകാലം ക്രൂതൽ പ്രശാന്തമായിരുന്നു. വിവാദത്തിന്റെ കോലാഹലങ്ങളിൽ ഒന്നും ഏർപ്പെടാതെ വി. ഗ്രന്ഥപഠനത്തിലും ഗ്രന്ഥരചനയിലും അദ്ദേഹം ജീവിതാ ന്ത്യം ചെലവഴിച്ചു. 367-ലോ 368-ലോ അദ്ദേഹം പരലോക പ്രാപ്തനായി. 1851-ൽ 9-ാം പീയൂസ് മാർപ്പാപ്പാ ഹിലരി യെ സഭയുടെ മല്പാനായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. സാർവ്വത്രികസഭ അ ദ്ദേഹത്തിന്റെ തിരുനാൾ ആഘോഷിക്കുന്നു.

ഹിലരിയുടെ കൃതികൾ

ഹിലരിയെ ഉത്തമനായ ഒരു ഗ്രന്ഥകാരനായി വി. ജെറോം പുകഴ്ത്തുന്നു. എപ്പോഴും അത്തനാസിയൂസിനേയും ഹിലരിയേയും ഒന്നിച്ചാണ് ജെറോം പരാമർശിക്കാറുള്ളതു്. ആര്യനിസത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ രണ്ടുപേരും ഒന്നുപോലെ പ്ര വർത്തിച്ചിരുന്നു. രണ്ടുപേരും ഒന്നുപോലെ സമരം നടത്തുകയും മർദ്ദനങ്ങൾ സഹിക്കുകയും പ്രവാസം അനുഭവിക്കുകയും ചെ യ്തിട്ടുണ്ട്. രണ്ടുപേരും ആര്യനിസത്തിനെതിരായി ഗ്രന്ഥരചന നടത്തിയിട്ടുമുണ്ട്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നാംതരം ലത്തീനാണു് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ സൗന്ദര്യത്തിനായി അർത്ഥശൂന്യമായി പദങ്ങൾ കോർക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ഹിലരിയുടെ ഭാഷയും ശൈലിയും ഇന്നു പണ്ഡിതന്മാരുടെ പ്രത്യേക പഠനവിഷയമായിട്ടുണ്ടു്. ഹിലരി തന്റെ മാനസാന്തരത്തിനുശേഷം എഴുതിയ ആദ്യത്തെ ഗ്രന്ഥം (അതിനു മുമ്പു് അദ്ദേഹം വല്ലതും എഴുതിയോ എന്നു നമുക്കറിവില്ല) വി. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷവ്യാഖ്യാനമാണു്. (8) അദ്ദേഹം സുവിശേഷത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതു് ആധ്യാത്മികാർത്ഥം നല്കിക്കൊണ്ടാണു്. ബൈബിളിന്റെ ഒരു ലത്തീൻവിവർത്തനത്തെമാത്രം ആശ്രയിച്ചാണു് അദ്ദേഹം അതെഴുതിയതു്. വേദപുസ്തകസംബന്ധമായ മറ്റുപുസ്തകങ്ങൾ ഒരു സങ്കീർത്തനവ്യാഖ്യാനവും (Commentary on Psalms)(9) പഴയനിയമത്തിലേ ചില പ്രവചനങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനവുമാണു്. ജോബിന്റെ പുസ്തകത്തെപ്പറ്റി എഴുതിയ ഭാഷ്യത്തിന്റെ ഏതാനും ഭാഗങ്ങൾമാത്രമേ നിലവിലുള്ളൂ.(10) വി. ഗ്രന്ഥസംബന്ധമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെല്ലാം ഒരിജെന്റെ പുസ്തകങ്ങൾ വളരെ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

'പരി. ത്രിത്വം' (De Trinitate) (11) എന്ന പേരിൽ ഹിലരി പുറത്തിറക്കിയ 12 പുസ്തകങ്ങളടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥം ആര്യനിസത്തിനെതിരായി എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ദൈവശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഏറ്റവും മെച്ചപ്പെട്ടതായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. ആദ്യമായി അദ്ദേഹം തന്റെ മാനസാന്തരകഥ വിവരിക്കുന്നു. ആര്യനിസത്തേയും സബെല്ലിയനിസത്തേയും തുരത്തുവാൻ താൻ കച്ചകെട്ടിയിറങ്ങിയിരിക്കുകയാണെന്നും അദ്ദേഹം അതിൽ

---

(8) M. L. 9, 917—1078
(9) M. L. 10, 231—908
(10) M. L. 10, 923—924
(11) M. L. 10, 5-472.

പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. രണ്ടും മൂന്നും പുസ്തകങ്ങൾ പ. ത്രിത്വത്തെപ്പറ്റി പൊതുവെ—ത്രിത്വം, ത്രിത്വത്തിലേ ആളുകൾ, പൊതുവായ ദൈവസ്വഭാവം മുതലായവയെപ്പറ്റി—പ്രതിപാദിക്കുന്നു. അവസാനത്തെ 9 പുസ്തകങ്ങൾ അവതരിച്ച വചനത്തെപ്പറ്റിയാണു്. ആര്യന്മാരുടെ എതിർവാദങ്ങൾക്കു ശരിയായ മറുപടിയും അദ്ദേഹം നല്കുന്നു.

ഈ പുസ്തകത്തിനു് ഒരനുബന്ധമെന്നതുപോലെയാണു് അദ്ദേഹം 'സമ്മേളനങ്ങളെപ്പറ്റി' (De Synodis)(12) എന്ന ഗ്രന്ഥമെഴുതിയതു്. റെമിനി (Remini) യിലെയും സെലൂഷ്യ (Seleucia) യിലേയും സഭാസമ്മേളനങ്ങളിൽ സംബന്ധിച്ചതിനുശേഷം ഹിലരി എഴുതിയ ഇടയലേഖനങ്ങളാണു് ഇവ എന്നു പറയാം. രണ്ടു വാല്യങ്ങളിലായി വിരചിതമായിരിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗം ചരിത്രപരവും രണ്ടാം ഭാഗം ദൈവശാസ്ത്രപരവുമായ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നു.

നിക്യാവിശ്വാസപ്രമാണത്തേയും അതിനുശേഷമുള്ള മറ്റുപല വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളേയും അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിക്കുകയും ഓരോന്നിനേയുംപറ്റി വിശദമായി ചർച്ചചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. ഗാളിലേയും ബ്രിട്ടണിലേയും മെത്രാന്മാർക്കു പൗരസ്ത്യദേശങ്ങളിൽ നടക്കുന്ന വിവാദങ്ങളേയും അവയുടെ ദൈവശാസ്ത്രപരമായ കാരണങ്ങളേയുംപറ്റി സൂക്ഷ്മവും വ്യക്തവുമായ അറിവു നല്കുകയായിരുന്നു ഇതിന്റെ ലക്ഷ്യം. പുത്രനായ ദൈവം പിതാവിനോടുകൂടി ഏക സത്തയാണു് എന്നു കാണിക്കുന്നതിനു നിക്യാവിശ്വാസപ്രമാണം ഉപയോഗിച്ച 'Homoousios' എന്ന വാക്കും പിന്നീടു പല ആര്യൻ സൂനഹദോസുകളും ഉപയോഗിച്ച 'Homoiousios' എന്ന വാക്കും അദ്ദേഹം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അപഗ്രഥിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ വാക്കാ

---

(12) M. L. 10. 479—546

ണ യഥാർത്ഥത്തിൽ നിക്യാവിശ്വാസപ്രമാണത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്നതെന്നും രണ്ടാമത്തേതു തെറ്റായും ശരിയായും വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടാമെന്നും അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തേതിന്റെ തെറ്റായ വ്യാഖ്യാനം പുത്രൻ പിതാവുമായി ഏകസത്തയല്ലെന്നും സദൃശ്യൻ മാത്രമാണെന്നും അർത്ഥം വരുന്നതാണു്.

ഹിലരിയുടെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ വിമർശിച്ച കലാരിസിലേ ലൂസിഫെർ (Lucifer of Calaris) മെത്രാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികൾക്കും മറുപടിയായി, അവരുടെ വാദമുഖങ്ങളെ ഓരോന്നായി ഖണ്ഡിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം എഴുതിയ ഗ്രന്ഥം (13) ഇതിന്റെ മൂന്നാംഭാഗമായി പരിഗണിക്കാം. എന്നാൽ ഇതിന്റെ ഒരു ചെറിയഭാഗം മാത്രമേ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഇതിനുപുറമേ വാലെൻസു്, കോൺസ്റ്റാൻഷ്യസു് എന്നീ ചക്രവർത്തിമാർക്കും ഔസു്കെൻഷ്യസു്മെത്രാനും, ആര്യൻപാഷണ്ഡത വച്ചുപുലർത്തുന്നവർക്കു പൊതുവേയും എഴുതിയിരിക്കുന്ന തുറന്ന കത്തുകൾ പലതുണ്ടു്. ഇവയെല്ലാം ആര്യന്മാരുടെ വാദമുഖങ്ങൾ ഖണ്ഡിക്കുകയും കത്തോലിക്കവിശ്വാസം വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പാശ്ചാത്യസഭയിൽ ഭക്തകീർത്തനങ്ങൾ നടപ്പിൽവരുത്തുന്നതിനു് അവിശ്രമം പരിശ്രമിച്ചു, വി. ഹിലരി. ഭക്തഗാനങ്ങൾ രചിച്ച ആദ്യപാശ്ചാത്യഗ്രന്ഥകാരൻ അദ്ദേഹമാണെന്നാണു പറയുന്നതു്. തന്റെ പ്രവാസകാലത്തു്, പൗരസ്ത്യസഭയിൽ സംഗീതത്തിനും ഭക്തഗാനങ്ങൾക്കുമുള്ള സ്ഥാനം അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. ആര്യന്മാർ തങ്ങളുടെ അബദ്ധോപദേശങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ, കീർത്തനങ്ങൾ ഒരു പ്രചരണോപാധിയായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നുവെന്നതും ഇതിനു് അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചിരിക്കണം.

---

(13) Apologetica ad reprehensores libri de Synodis responsa, M. L. 10, 545—548.

ഹിലരിയുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളൊന്നുംതന്നെ 1887-വരെ നമുക്കു ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. ഹിലരിയുടേതാണെന്നു തീർച്ചയുള്ള മൂന്നു കീർത്തനങ്ങളും, De Mysteriis എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒരു പഴയ കയ്യെഴുത്തുപ്രതിയുമൊത്തു് 1887-ൽ Samurirni എന്നയാൾ Arezzo എന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നു കണ്ടെടുക്കുകയുണ്ടായി.

ദൈവാലയങ്ങളിൽ വിശ്വാസികൾക്കു കൂട്ടമായി പാടുന്നതിനു് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നവയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീർത്തനങ്ങൾ. എന്നാൽ വി. അംബ്രോസിന്റെ കീർത്തനങ്ങളെപ്പോലെ അവയ്ക്കു് ജനഹൃദയങ്ങളിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചില്ല. മോസറാബിക്കു്, റോമൻ എന്നീ റീത്തുകളിലേതിരുക്കർമ്മങ്ങളിൽ ഹിലരിയുടേതായി കാണുന്ന കീർത്തനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റേതായിരിക്കാൻ ഇടയില്ലെന്നാണു പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിമതം.

ഹിലരിയുടെ ദൈവശാസ്ത്രം

ആദിമസഭയിലേ മിക്ക സഭാപിതാക്കന്മാരേയുംപോലെ അന്നന്നു നേരിടേണ്ടിവരുന്ന വിശ്വാസവൈരുദ്ധ്യങ്ങളോടു സമരം ചെയ്യുകയും ആരോപണങ്ങളെ ഖണ്ഡിച്ചു വിശ്വാസികളെ ശരിയായ കത്തോലിക്കവിശ്വാസം എന്താണെന്നു പഠിപ്പിക്കുകയുമാണു ഹിലരി ചെയ്തതു്. ഗ്രീക്കു തത്വശാസ്ത്രസങ്കേതങ്ങളാണു ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ അവർക്കു സഹായകമായിരുന്നതു്. ഹിലരിയെസ്സംബന്ധിച്ചു പറയുകയാണെങ്കിൽ, തന്റെ പ്രബോധനം തത്വശാസ്ത്രത്തിലെന്നതിനെക്കാൾ വി. ഗ്രന്ഥമെന്ന അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ ഉറപ്പിക്കാനാണു് അദ്ദേഹം പരിശ്രമിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദങ്ങൾ അധികവും വി. ഗ്രന്ഥവാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടാണു്, തത്വശാസ്ത്രത്തെ അദ്ദേഹം തീരെ അവഗണിച്ചുകളയുന്നില്ലെങ്കിലും.(15)

---

(15) Altaner, Patrology, p. 427.

ആര്യൻപാഷണ്ഡത പ്രധാനമായും ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വത്തെയാണല്ലോ നിഷേധിച്ചതു്. പരി. ത്രിത്വത്തെപ്പറ്റി പല പ്രമാദങ്ങളും അവർ പഠിപ്പിച്ചു, ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റിയുള്ള തെറ്റായ പഠനത്തിന്റെ പരിണതഫലമായി! ഈ തത്വങ്ങളെ എതിർത്ത ഹിലരിയുടെ പ്രബോധനങ്ങളും സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ ത്രിത്വത്തേയും ക്രിസ്തുവിനേയും പറ്റി ആയിരിക്കണമല്ലോ.

പരിശുദ്ധ ത്രിത്വം

ആര്യന്മാർ ക്രിസ്തു ദൈവത്തിന്റെ ഏറ്റവും സമുന്നതനായ സൃഷ്ടിതന്നെയാണെന്നാണു പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. പരി. ത്രിത്വത്തിന്റെ രഹസ്യം വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ പരിശ്രമിച്ച സബെല്ലിയസ് ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു നിഗമനത്തിലെത്തി. ദൈവം ഏകനാണു്. അവിടുന്നു ത്രികനായിരിക്കുക തികച്ചും അസാദ്ധ്യമാണു്. എന്നാൽ പുത്രനേയും പരിശുദ്ധാത്മാവിനേയുംപറ്റി വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്ന വ്യക്തമായ പരാമർശനങ്ങൾക്കു് ഒരു വിശദീകരണം നല്കാതിരിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. സബെല്ലിയസിന്റെ വിശദീകരണം ഇതായിരുന്നു: പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവും പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ രണ്ടു വ്യത്യസ്തഭാവങ്ങൾ (Modes) ആണു്. ഹിലരി തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വ്യക്തമാക്കി വചനം ദൈവമാണു്, ഈ വചനംതന്നെയാണു ത്രിത്വത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ ആളായ പുത്രൻ എന്നു്. സബെല്ലിയനിസത്തിനെതിരായി, പിതാവും പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവും ഒരു ദൈവിക വ്യക്തിയുടെ വിവിധ ഭാവങ്ങളല്ലെന്നും പ്രത്യുത ഒരു ദൈവികസത്തയിലേ മൂന്നു വ്യക്തികളാണെന്നും സമർത്ഥിച്ചു; ത്രിത്വത്തിലേ മൂന്നാളുകളും വിഭിന്നരാണു്. മൂന്നാളുകളും ദൈവവുമാണു്. മൂന്നു വ്യക്തികളും ഏക ദൈവമാകുന്നതു് അവരുടെ സത്താപരമായ ഐക്യംനിമിത്തം

(Consubstantiality) ആണ്. "പിതാവും പുത്രനും ഒന്നാകുന്നു, വ്യക്തിയുടെ ഏകത്വത്തിലല്ല, പിന്നെയോ സത്തയുടെ ഐക്യത്തിൽ."(16)

ക്രിസ്തുവിനെ സംബന്ധിച്ചാണല്ലോ ആര്യൻപാഷണ്ഡത ഏറ്റവുമധികം അബദ്ധങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചത്. ഹിലരിയുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഏറ്റവുമധികം പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നതും ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റിയാണ്. താൻ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യനാണെന്നും സത്യംതന്നെയായ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യനായ തന്നെ വിശ്വസിക്കാമെന്നും (17) പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം ഈ തത്വങ്ങൾ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നത്.

ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വമായി അദ്ദേഹം കാണുന്നത് ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വത്തിലുള്ള വിശ്വാസമാണ്. ഇതാണ് സഭയുടെ അസ്ഥിവാരം.(18) നിത്യനായ പിതാവ് അനാദിയിൽ പുത്രനെ ജനിപ്പിച്ചു. ദൈവമായ പുത്രൻ തമ്പുരാൻ ഒരു ശരീരം സ്വീകരിച്ചു. ഇത് ഒരു സ്വർഗ്ഗീയ ശരീരം—പദാർത്ഥാതീതമായ ഒന്ന്—ആയിരുന്നു.(19) എന്നാൽ സമയത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ ഈ പുത്രൻ തനിക്കായി ഒരു ശരീരം, നിർമ്മലമായ ഒരു ശരീരം, പദാർത്ഥപരമായ ഒരു ശരീരം, കന്യകയുടെ ഉദരത്തിൽ രൂപപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു—പുരുഷന്റെ യാതൊരു സഹകരണവുംകൂടാതെ.

ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരം സ്വതേതന്നെ മഹത്വീകരിക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു, ഉയിർപ്പിനു മുമ്പുതന്നെ. ആകയാൽ ക്രിസ്തു കടലിന്മേൽ നടന്നതും രൂപാന്തരപ്പെട്ടതും യഥാർത്ഥത്തിൽ അത്ഭുതങ്ങളല്ല. ക്രിസ്തു തന്റെ മഹത്വത്തെ വെളിപ്പെടുത്തിയില്ല എന്നതാണ് വാസ്തവത്തിൽ ഏറ്റവും വലിയ അത്ഭുതം.

---

(16) De Trinitate 4. 42.
(17) Contra Constantium, 12.
(18) De Trinitate 6, 37.
(19) De Trin. 10, 18.

ഇഹലോകജീവിതത്തിൽ ദൈവമായ വചനം തനിക്കർഹമായിരുന്ന മഹത്വത്തെ പരിത്യജിച്ചു. എന്നാൽ ഇതു് ഈലോകജീവിതത്തിൽ മാത്രമാണു്. അവിടുന്നു സ്വകീയമായ മഹത്വത്തോടെ ഇപ്പോൾ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ജീവിക്കുകയും ഭരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഹിലരിയുടെ പ്രബോധനം പാശ്ചാത്യസഭയിലേ പിതാക്കന്മാർക്കു കൂടുതൽ ഉപയോഗപ്രദമായിത്തീർന്നു, ആര്യനിസവുമായുള്ള സമരത്തിൽ. അതിന്റെ പരാജയം അദ്ദേഹം മുഴുവനായി കണ്ടില്ലെങ്കിലും അതു സംഭവിച്ചതു് അദ്ദേഹം തുടങ്ങിവച്ച സമരംമൂലമായിരുന്നു.

VIII

ജറുസലേമിലേ വി. സിറിൽ

നാലാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ പ്രാരംഭദശ—ക്രിസ്തുവർഷം 313. അക്കൊല്ലം ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ഒരു പുതിയ അദ്ധ്യായം തങ്കലിപികളിൽ ലേഖനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. മൂന്നു നൂറ്റാണ്ടുകാലം നീണ്ടുനിന്ന ഭയങ്കരമായ മതമർദ്ദനങ്ങൾ അവസാനിച്ചു. ക്രിസ്ത്യാനികൾ സ്വതന്ത്രരായി.

ഒരപ്രതീക്ഷിതസംഭവമായിരുന്നതു്. കോൺസ്റ്റന്റൈൻ മാക്സെൻസിയൂസിനെതിരായി യുദ്ധം ചെയ്യുകയായിരുന്നു. റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറൻഭാഗങ്ങളുടെമേൽ അധികാരം സ്ഥാപിച്ചു കിട്ടുവാനുള്ള ഒരു യുദ്ധമായിരുന്നതു്. കോൺസ്റ്റന്റൈൻ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിച്ചു, തന്നെ സഹായിക്കാൻ. ഉച്ചസമയം. ആകാശത്തിൽ ഒരു കുരിശു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. "ഈ അടയാളത്തിൽ നീ വിജയിക്കും"—കുരിശിൽ ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ ആലേഖനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. പിറേറ ദിവസം രാത്രി ക്രിസ്തുനാഥൻ കോൺസ്റ്റന്റൈനു

പ്രത്യക്ഷനായി, ആകാശത്തിൽ കണ്ട ആ അടയാളം വഹിച്ചുകൊണ്ട്. അതിന്റെ അർത്ഥം ആ അജ്ഞാനിക്കു് അവിടുന്നു പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. കോൺസ്റ്റന്റൈൻ ആകാശത്തിൽ കണ്ട അടയാളമുള്ള ഒരു പുതിയ പതാക നിർമ്മിച്ചു. ആ പതാകയുടെ കീഴിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൈന്യം മുന്നേറി, മിൽവിയൻ പാലത്തിൽവെച്ചുള്ള യുദ്ധത്തിൽ മാക്സെൻസിയൂസിനെ തോൽപ്പിച്ചു.

റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ കിഴക്കുള്ള അധികാരി ലിച്ചിനയൂസ് ആയിരുന്നു. കോൺസ്റ്റന്റൈനുമായി നയതന്ത്രബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു. അവർ രണ്ടുപേരുംകൂടെ 313-ൽ ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ മിലാൻ വിളംബരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. തങ്ങൾക്കിഷ്ടമുള്ള മതം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു് എല്ലാവർക്കും സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായി. പക്ഷേ, പിന്നീടു കിഴക്കിന്റെ അധികാരിയായ ലിച്ചിനിസ്യൂയുമായി സ്വരച്ചേർച്ചയില്ലാതാവുകയും ക്രമേണ അയാൾ അക്രൈസ്തവകക്ഷിയിലായത്തീരുകയുംചെയ്തു. അയാളുടെ ഭരണം അധികംനാൾ നീണ്ടുനിന്നില്ല. 324-ൽ ക്രൈസോപോളസ് യുദ്ധത്തിൽ അയാൾ തോല്പിക്കപ്പെട്ടു. കോൺസ്റ്റന്റൈൻ കിഴക്കിന്റേയും പടിഞ്ഞാറിന്റേയും സർവ്വാധികാരിയായി. അന്നുമുതൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു് അനുകൂലമായ ഒരു നയം റോമാസാമ്രാജ്യത്തിലെല്ലാം അനുവർത്തിക്കപ്പെട്ടു.

ആരിയൂസിന്റെ അബദ്ധപ്രബോധനം

അലക്സാൻഡ്രിയാക്കാരനായ ഒരു വൈദികനായിരുന്നു ആരിയൂസ്. ദൈവവചനമായ പുത്രൻതന്നെ പുരാനേറയും, തൽഫലമായി ക്രിസ്തുനാഥനേറയും ദൈവത്വത്തെ നിഷേധിച്ചു് അയാൾ പ്രസംഗിച്ചുതുടങ്ങി. നിക്കോമേഡിയായിലേ മെത്രാനായിരുന്ന എവുസേബിയൂസും കോൺസ്റ്റന്റൈൻ ചക്രവർ

ത്തിയുടെ സഹോദരി കോൺസ്റ്റാൻസിയായും ആരിയൂസിനെ പിന്തുടർന്നു. ആരിയൂസ് തന്റെ തത്വങ്ങൾ സാധാരണക്കാരുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചു.

ഈ പ്രതിസന്ധിഘട്ടത്തെ നേരിടുവാൻ ഒന്നാം സിൽവെസ്റ്റർ പാപ്പയുടെ അധികാരത്തോടും സമ്മതത്തോടുംകൂടെ കോൺസ്റ്റന്റൈൻ ചക്രവർത്തി ഒന്നാമത്തെ സാർവ്വത്രിക സൂനഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടി—നിക്യായിൽ. ആരിയൂസിന്റെ അബദ്ധപ്രബോധനങ്ങളേയും ആരിയൂസിനേയും ഈ സൂനഹദോസ് ശപിച്ചു പുറംതള്ളി. ആരിയൂസിനെ കോൺസ്റ്റന്റൈൻ ചക്രവർത്തി നാടുകടത്തി. കൗൺസിൽ കഴിഞ്ഞിട്ടും നിക്കോമേഡിയായിലേ എവുസേബിയൂസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ കുറെ പൗരസ്ത്യമെത്രാന്മാർ ആരിയൂസിന്റെ പക്ഷത്തുതന്നെ നിലകൊണ്ടു. എവുസേബിയൂസ് (ഒരു പ്രാവശ്യം) നാടുകടത്തപ്പെട്ടവെങ്കിലും ചക്രവർത്തിയുടെ സഹോദരിയുടെ പ്രേരണയാൽ തിരിച്ചു വിളിക്കപ്പെട്ടു. തിരിച്ചു വന്നതിനുശേഷം എവുസേബിയൂസ് അന്ത്യോക്യായിലേ വി. എവുസ്താത്തിയൂസിനെതിരായി ഒരു സമരം ആസൂത്രണംചെയ്തു. അവസാനം ആ വിശുദ്ധനെ നാടുകടത്തി. അടുത്തതായി എവുസേബിയൂസ് അലക്സാൻഡ്രിയായിലേക്കു തിരിഞ്ഞു. നിക്യാസൂനഹദോസിൽ ആരിയൂസിനെതിരായി സഭയുടെ പരമ്പരാഗത തത്വങ്ങൾക്കുവേണ്ടി തീവ്രമായി വാദിച്ച അത്തനാസിയൂസ് ആയിരുന്നു അവിടത്തെ മെത്രാൻ. അദ്ദേഹത്തിൽ പല കുറ്റങ്ങൾ ആരോപിച്ച് ടയർ എന്ന സ്ഥലത്തു് ഒരു കൗൺസിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടി (336) അദ്ദേഹത്തെ അധികാരത്തിൽനിന്നു നീക്കം ചെയ്തു. ചക്രവർത്തി അദ്ദേഹത്തെ നാടുകടത്തുകയും ആരിയൂസിനെ തിരിച്ചു വിളിക്കുകയുംചെയ്തു. എവുസേബിയൂസിന്റെ അടുത്ത നോട്ടപ്പുള്ളി അഞ്ചിരായിലേ മാർച്ചെല്ലൂസ് ആയിരുന്നു. നിക്യാസൂനഹദോസിൽ ആരിയൂസിനെതിരായി നിലകൊണ്ട പിതാക്ക

ന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്ന അദ്ദേഹം. ടയറിലേ കൗൺസിലിൽ വി. അത്തനാസിയൂസിനെ നീക്കം ചെയ്തവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹം ചേർന്നിട്ടുമില്ലായിരുന്നു. 336-ൽതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ പാഷണ്ഡതക്കുറ്റം ആരോപിച്ചു. കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിൽ നടന്ന കൗൺസിലിൽ അദ്ദേഹത്തേയും കുറ്റക്കാരനായി വിധിച്ചു. അക്കൊല്ലം അവസാനം കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിലേ പോപ്പ് മെത്രാനെ മാറ്റി പകരം തങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ നിന്നൊരാളെ മെത്രാനാക്കിയെടുക്കാൻ എവുസേബിയൂസ് പക്ഷക്കാർക്കു കഴിഞ്ഞു കാര്യങ്ങളങ്ങനെ അടിക്കടി വഷളായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ ആരിയൂസ് കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിൽവെച്ചു നിര്യാതനായി 337 മേയ്മാസത്തിൽ കോൺസ്റ്റൻറയിൻ ചക്രവർത്തിയും നിര്യാതനായി. സാമ്രാജ്യം മൂന്നായി വിഭജിച്ചു മൂന്നു പുത്രന്മാർക്കു് അദ്ദേഹം ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നു.

കോൺസ്റ്റൻറയിൻ ചക്രവർത്തിയുടെ മരണശേഷവും ആര്യനിസം കിഴക്കു ശക്തി പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പരസ്പരം മത്സരിക്കുന്ന പല വിഭാഗങ്ങളിലായി അതു പ്രബലപ്പെട്ടു. കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിലേ മെത്രാനായിരുന്ന മാസെഡോണിയസിന്റെ (341) നേതൃത്വത്തിലുള്ള വിഭാഗമായിരുന്നു ഏറ്റവും ശക്തമായിരുന്നതു്. പരിശുദ്ധാത്മാവു ദൈവമല്ലെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന അബദ്ധപഠനം.

ജറുസലേം പട്ടണം

ആര്യനിസം ശക്തിപ്പെട്ടു കത്തോലിക്കസഭയെ ഇങ്ങനെ ആകെ ഉലച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ വി. നഗരമായ ജറുസലത്തിനു വന്ന ചില വ്യതിയാനങ്ങളെ നമു

ക്കൊന്നു പരിശോധിക്കാം. കത്തോലിക്കസഭയുടെ പ്രധാന ശക്തികേന്ദ്രങ്ങളിൽനിന്നും ജറൂസലേം ഒറ്റപ്പെട്ടു. ഏ. ഡി. 70-ലും 130-ലുമായി ആ പട്ടണം ഏകദേശം പൂർണ്ണമായി നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു.

മൂന്നാംശതകംമുതൽ വീണ്ടും അവിടെ ക്രിസ്ത്യൻ മെത്രാന്മാരുണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്.(1) എന്നാൽ കേസറിയാ ശ്രേഷ്ഠതയിലേ മെത്രാന്മാരുടെ അധികാരത്തിൻ കീഴിലായിരുന്നിവർ. 325-ലേ നിക്യാസൂനഹദോസിൽ ഉണ്ടാക്കിയ നടപടിക്രമങ്ങളുടെ ക്രുത്തിൽ ഒരെണ്ണം ജറൂസലത്തെ സംബന്ധിക്കുന്നതായിരുന്നു. അതനുസരിച്ചു ജറൂസലത്തിലെ മെത്രാനു പ്രത്യേകമായ ഒരു ബഹുമാനം വേണമെന്നും എന്നാൽ കേസറിയായിലേ അതിശ്രേഷ്ഠതയുടെ സ്ഥാനമാഹാത്മ്യത്തിനു് അതു് ഉപദ്രവകരമാകരുതെന്നും തീരുമാനിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ സ്വതന്ത്രമായി നിലകൊള്ളുവാൻവേണ്ടി പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടു ജറൂസലേം പിന്നീടു് ഒരു സമരം തുടങ്ങി. ഏ. ഡി. 326-ൽ കോൺസ്റ്റന്റയിൻ ചക്രവർത്തിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാവു ഹെലനായും ജറൂസലേം സന്ദർശിച്ചു. റൂഫിനുസ്, സൊക്രാട്ടസ്, സോസോമെൻ, വി. അംബ്രോസ്, വി. ക്രിസോസ്തോം എന്നിവരുടെ സാക്ഷ്യമനുസരിച്ചു ഹെലേനാ കാൽവരിമലയിൽ ചില പരിശോധനകളെല്ലാം നടത്തിച്ചു വി. കുരിശു കണ്ടെടുത്തു ചക്രവർത്തിയുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ പൊതു ഖജനാവിന്റെ ചിലവിൽ നാലു പള്ളികൾ പണിതുയർത്തി. രണ്ടെണ്ണം ജറൂസലേമിലും ഒരെണ്ണം ഒലിവുമലയിലും മറേറതു ബത്‌ലഹമിലുമാണു്.

ഈ കാലഘട്ടത്തിൽതന്നെ ജറൂസലത്തിലേക്കും പലസ്തീനായിലേക്കുമുള്ള തീർത്ഥാടനവും വർദ്ധിച്ചു. റോമിൽനിന്നു്

---

(1) St. Cyril of Jerusalem, Lectures on the Christian Catechumens p. 14..

ധാരാളം കുലീനസ്ത്രീകൾ ഭക്തജീവിതത്തിനായി പലസ്തീനായിലേക്കു നീങ്ങിത്തുടങ്ങി. വി. ജനോരയാണു് ഇതിനു ക്രൂരതലായി പ്രേരണ നല്കിയതു്. വിധവയായ ഒരു റോമൻ വനിത 371-ൽ പലസ്തീനായിൽ സന്യാസികൾക്കായി ഒരു മഠം സ്ഥാപിച്ചു. ഏ. ഡി. 393-നും 410-നും ഇടയ്ക്കു് സ്പെയിനിൽനിന്നു് എത്തേറിയാ എന്ന പ്രഭവി പലസ്തീനായിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. ഓശാനഞായറാഴ്ചയിലേയും വി. വാരത്തിലേയും മതപരമായ ചടങ്ങുകളെക്കുറിച്ചു് എത്തേറിയ വിശദമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. നാലാംനൂറ്റാണ്ടിലേ ആരാധനക്രമത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഏറ്റം പ്രധാനമായ ചരിത്രരേഖകളിൽ ഒന്നാണിതു്.

വി. സിറിലിന്റെ ജീവചരിത്രം

വി. സിറിൽ നാലാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ജറുസലേമിൽ മെത്രാനായിരുന്നു. ഏ. ഡി. 386 മാർച്ചു് 18-ാം തീയതി അദ്ദേഹം നിര്യാതനായി. ഇത്രയുമാണു വി. സിറിലിന്റെ ജീവിതചരിത്രത്തെപ്പറ്റി കൃത്യമായിട്ടു നമുക്കു് അറിവുള്ള വസ്തുത.

ചിലരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജന്മനാടു് ജറുസലേംതന്നെയാണു്. തന്റെ ചെറുപ്പകാലത്തിൽ ജറുസലേത്തിൽ നടന്ന ചില സംഭവങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനു് അറിവുള്ളതാണു് ഈ വാദത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. എന്നാൽ ജറുസലേത്തിൽ പോകാതെയും അവിടെ നടന്ന കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിക്കൂടെന്നില്ല. മറ്റു ചിലരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ അദ്ദേഹം കേസറിയാക്കാരനാണു്. കേസറിയായിലേ ഒരു വിഭാഗം ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തോടു സഹായം അഭ്യർത്ഥിച്ചതായിക്കാണുന്നുണ്ടു്. കേസറിയാക്കാരും ജറുസലേത്തിലേ മെത്രാന്മാരും ത

മ്മിലുള്ള ബന്ധം അത്ര ഹൃദ്യമായിരുന്നില്ല അക്കാലത്തു്. അതുകൊണ്ടു്, ജറുസലത്തേ മെത്രാനോടു് അവർ സഹായം അപേക്ഷിച്ചെങ്കിൽ അതിന്റെ കാരണം മെത്രാൻ കേസരിയാക്കാരനായതുകൊണ്ടാവണം. ഇതാണു് അവരുടെ വാദഗതി.

326-ൽ കോൺസ്റ്റൻറിയൻ ചക്രവത്തിയുടെ ജറുസലം സന്ദർശനംമുതൽ ആ നഗരം ക്രിസ്തീയഭക്തിയുടേയും ഐക്യത്തിന്റേയും കേന്ദ്രമായിത്തീർന്നു. നിരവധി സന്യാസിനീസന്യാസികരും അവിടെ ആശ്രമങ്ങരും സ്ഥാപിച്ചു താമസിച്ചുതുടങ്ങി. അവർ ജറുസലത്തിൽ പള്ളികളും പണിതുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇവയെല്ലാം നിയന്ത്രിക്കുവാനും വിശുദ്ധ സ്ഥലങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുവാനും മെത്രാൻ സമർത്ഥനായിരിക്കേണ്ടതു് അവശ്യകമായിരുന്നു. വിശുദ്ധ സ്ഥലങ്ങരും സംരക്ഷിക്കുന്നതിലും പള്ളികരും സ്ഥാപിക്കുന്നതിലുമെല്ലാം ചക്രവത്തിയുടെ പ്രധാന സഹപ്രവർത്തകൻ തിരുസഭാചരിത്രത്തിന്റെ പിതാവെന്ന അപരനാമത്താൽ പ്രഖ്യാതനും കേസറിയായുടെ മെത്രാനുമായിരുന്ന എവുസേബിയൂസായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കേസറിയാക്കാരനായ സിറിലിനെ ജറുസലത്തിലേ മെത്രാനാക്കുവാൻ ശുപാർശചെയ്തുവെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ലെന്നാണു ചിലരുടെ അഭിപ്രായം.

സിറിൽ മെത്രാനാകുന്നു

ഏ. ഡി. 311 മുതൽ ജറുസലത്തേ മെത്രാനായിരുന്നതു വൃദ്ധനായ മക്കാരിയൂസ് ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനുശേഷം മാക്സിമൂസ് മെത്രാനായി. അദ്ദേഹം 343-നോടടുത്തു സിറിലിനെ വൈദികനായി അഭിഷേകം ചെയ്തിരുന്നു. മാക്സിമൂസിനു തന്റെ മരണക്കിടക്കയിൽവച്ചു് ഒരു വലിയ പ്രശ്നം

കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടായി. ശക്തനും ആര്യനിസത്തിൽ നിലകൊണ്ടിരുന്നവനുമായ കേസറിയായിലേ അക്കാഷ്യസ് മെത്രാന്റെയും ക്രൂരരുടെയും പിടിയിൽനിന്നു ജറൂസലത്തിലേ സഭയെ സ്വതന്ത്രമായിത്തന്നെ മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകണം. ഒരു മെത്രാനെ വാഴിക്കാതെ മരിച്ചാൽ ജറൂസലത്തിൽ പിന്നീടു ഭരിക്കുക ഒരു ആര്യൻമെത്രാനായിരിക്കും. മരിക്കുന്നതിനു മുമ്പു് ഏതായാലും അദ്ദേഹം ഹെരാക്ലിയൂസിനെ മെത്രാനായി അഭിഷേകം ചെയ്തു. പക്ഷേ, വേറെ മെത്രാന്മാരുടെ സാന്നിദ്ധ്യവും സമ്മതവും അപ്പോൾ അവിടെ ഇല്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാനാരോഹണം നടപടിക്രമപ്രകാരം അസാധുവായിരുന്നു (2) ഈ അവസരത്തിൽ പലസ്തീനായിലേ മെത്രാപ്പോലീത്തായും കേസറിയായുടെ മെത്രാനുമായിരുന്ന അക്കാസിയൂസിന്റെയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ നിന്നിരുന്ന മറ്റു മെത്രാന്മാരുടെയും അടുത്തുനിന്നു സിറിൽ മെത്രാൻപട്ടം സ്വീകരിച്ചു.

മാക്സിമൂസിൽനിന്നു തനിക്കു കിട്ടിയിരുന്ന വൈദികപട്ടം അസാധുവാണെന്നു് അക്കാസിയൂസിന്റെയും ക്രൂരരുടെയും പക്കൽ ഏറ്റു പറഞ്ഞു് അതിനെ നിഷേധിച്ചതുകൊണ്ടാണു സിറിൽ അവരുടെ അനുഭാവം സമ്പാദിച്ചതെന്നു ചില ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നു. വി. ജെറോമും ഇതു പറയുന്നുണ്ടു്.(3) എന്നാൽ ഇതു വാസ്തവിരുദ്ധമെന്നാണു പല ചരിത്രകാരന്മാരും വിശ്വസിക്കുന്നതു്. സിറിലിന്റെ വിരോധികൾ പറഞ്ഞു പരത്തിയ ഒരാരോപണമായിരുന്നതേ ഇതു്. അന്നു ജറൂസലത്തിൽ ധാരാളം തീർത്ഥകർ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവിടത്തേ സഭയ്ക്കു നല്ല വരുമാനമുണ്ടായിരുന്നു, അതി

---

(2) Nicea Council, Can. 4. Summa p. 669 (B. A. C.)

(3) Chronicle of St. Jerome, Quoted in St. Cyril and Nemesius of Edessa.

നൊത്ത ചിലവും. ജറുസലേമിലും പരിസരങ്ങളിലുമായി താമസച്ചിരുന്ന നിരവധി സാധുസന്ന്യാസികൾ തങ്ങളുടെ പിതാവായികണക്കാക്കിയതു സിറിലിനെയാണു്. അവരെ തീറ്റിപ്പോറ്റേണ്ട ചുമതല സിറിലിനുമായി. 354-355-ൽ ഒരു ക്ഷാമം അവിടെ താണ്ഡവനൃത്തം ചെയ്തു. പാവപ്പെട്ട ജനങ്ങളെ പോറ്റുവാൻ സിറിൽ പള്ളിവക സാധനസാമഗ്രികളും പോലും വില്ക്കുവാൻ പ്രേരിതനായിത്തീർന്നു.

കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിലേ സൂനഹദോസിനുശേഷം നാലുകൊല്ലക്കാലം സിറിൽ സമാധാനമായി കഴിഞ്ഞുകൂടി. ഏ. ഡി. 386 മാർച്ച 18-ന അദ്ദേഹം ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു. പാശ്ചാത്യസഭയും പൗരസ്ത്യസഭയും ഈ ദിവസം അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഓർമ്മ കൊണ്ടാടുന്നു.

സിറിലിൻെറ മതാദ്ധ്യായന പ്രസംഗങ്ങൾ

സിറിലിൻെറ ഏറ്റവും പ്രധാനകൃതികളാണു് മതാദ്ധ്യായനപ്രസംഗങ്ങൾ (Catechetical lectures). പക്ഷേ, ഇവ എഴുതിയതു സിറിലല്ല, പ്രത്യുത, അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശ്രോതാക്കളിലാരോ ഒരാളാണു്.

ഉയിർപ്പു തിരുനാളിൻെറ തലേദിവസം മാമ്മോദീസായ്ക്കു് ഒരുങ്ങുന്ന അർത്ഥികളോടു ചെയ്ത പ്രസംഗങ്ങളാണു് "പ്രോകാറ്റക്കോസിസ്" എന്ന പേരിലറിയപ്പെട്ടുവരുന്നതു്. പുതുതായി മാമ്മോദീസാ സ്വീകരിച്ചവർക്കു് ഉയിർപ്പുവാരത്തിൽ നല്കിയ ഉപദേശങ്ങളാണു് രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗം (മിസ്റ്റഗോജിക്കൽ).

സിറിൽ എഴുതിയ ഒരു കത്തും നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ കത്തു കോൺസ്റ്റാൻസിയൂസ് ചക്രവർത്തിക്കു് എഴുതിയതാണു്. ഏ. ഡി. 351 മേയ് 7-ന ജറുസലത്തിലേ ആകാശ

ത്തിൽ കാണപ്പെട്ട പ്രകാശമാനമായ ഒരു കുരിശിനെപ്പറ്റി ഈ കത്തു പരാമർശിക്കുന്നുണ്ടു്. ഈ കുരിശു വളരെ വലുപ്പത്തിൽ കുറെ മണിക്കൂർ നേരത്തേക്കു് ആകാശത്തിൽ കാണപ്പെട്ടു. ഗാഗുൽത്താ മല മുതൽ ഒലിവുമലവരെ നീളമുണ്ടായിരുന്നു അതിനു്. ജറൂസലംനഗരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ജനങ്ങളെല്ലാം 'മാർട്ടിരി' എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന ദൈവാലയത്തിൽ തിങ്ങിക്കൂടി പ്രാർത്ഥനയിൽ വ്യാപൃതരായി. ക്രിസ്തുവിന്റെ യഥാർത്ഥ കുരിശു കണ്ടെടുത്തതിനെപ്പറ്റിയും ഈ കത്തിൽ സൂചനയുണ്ടു്.

സുവിശേഷപ്രസംഗങ്ങളും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നവയാണു്. അവയിൽ ഒരെണ്ണംമാത്രമേ നമുക്കു പൂർണ്ണമായി ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ. കുളക്കരയിൽ നാല്പതുവർഷം കർത്താവിന്റെ ദൂതനെ കാത്തുകിടന്ന തളർവാതരോഗിയെപ്പറ്റിയാണു് ഈ പ്രസംഗം. സിറിൽ വൈദികനായിരുന്നപ്പോഴാണു് ഈ സുവിശേഷപ്രസംഗം നടത്തിയതു്.(4)

സിറിലിന്റെ കാലഘട്ടത്തിലെ മാമ്മോദീസാക്രമവും ദിവ്യബലിയും

നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നിലവിലിരുന്ന ആരാധനക്രമത്തെപ്പറ്റിയും ക്രമാശക്രമത്തെപ്പറ്റിയും വ്യക്തമായ ചില അറിവുകൾ സിറിലിന്റെ മിസ്റ്റഗോജിക്കൽ മതാദ്ധ്യായന പ്രസംഗങ്ങളിൽനിന്നു നമുക്കു ലഭിക്കുന്നുണ്ടു്. ഉറവിടങ്ങളിലേക്കു തിരിച്ചുപോകുവാൻ പണ്ഡിതന്മാർ വെമ്പൽക്കൂട്ടുന്ന ഇക്കാലത്തു വി. സിറിലിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ അമൂല്യങ്ങൾതന്നെയാണു്.

---

(4) Johannes Quasten, p. 363.

മാമ്മോദീസാക്രമം

മാമ്മോദീസാക്കുളം സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ചെറിയ മുറിയിൽ മാമ്മോദീസാത്ഥികം സമ്മേളിച്ച തങ്ങം പിശാചുക്കളെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതായി ഏറവു പറയുന്നു. പടിഞ്ഞാറോട്ടതിരിഞ്ഞുനിന്നു കൈകളം വിരിച്ചുപിടിച്ചുകൊണ്ടാണു് ഈ കമ്മം നിവ്വഹിക്കുക. അതിനുശേഷം അവർ കിഴക്കോട്ടു തിരിയുന്നു. അങ്ങനെ നിന്നുകൊണ്ടു് ആഘോഷമായി അവർ വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനം നടത്തുന്നു. പരിശുദ്ധ ത്രിത്വത്തിലും അനുതാപത്തിന്റെ ഏക മാമ്മോദീസായിലും അവർക്കുള്ള വിശ്വാസത്തെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. അനന്തരം അവർ തൈലംകൊണ്ടു പൂശപ്പെടുന്നു. ഇതിനുശേഷം കാർമ്മികൻ അത്ഥിയുടെ കൈക്കുപിടിച്ചു കുളത്തിലേക്കിറക്കുന്നു. അപ്പോൾ മാമ്മോദീസാത്ഥി ഒരിക്കൽക്കൂടി തന്റെ വിശ്വാസത്തെ സാഘോഷം പ്രഖ്യാപനംചെയ്യും. വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനത്തിനുശേഷം കാമ്മികൻ അർത്ഥിയെ മൂന്നുപ്രാവശ്യം വെള്ളത്തിൽ മുക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ മൂന്നു ദിവസത്തേ കല്ലറവാസത്തെയാണു് ഇതു സൂചിപ്പിക്കുക. മാമ്മോദീസാ സ്വീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞവർ വിശുദ്ധ തൈലത്താൽ വീണ്ടും പൂശപ്പെടുന്നു. വെള്ളവസ്ത്രം ധരിച്ചു്, കത്തുന്ന തിരികം വഹിച്ചുകൊണ്ടു് അവർ നിരനിരയായി പള്ളിക്കകത്തേക്കുവരുന്നു. അന്നാണു് ആദ്യമായി അവർ ദിവ്യബലി മുഴവനിലും സംബന്ധിക്കുന്നതും ആദ്യകുർബാന സ്വീകരിക്കുന്നതും.

കുർബാനക്രമം

മിസ്റ്റഗോജിക്കൽ പ്രസംഗങ്ങളിൽ ഒരെണ്ണമാണു പ്രധാനമായും കുർബാനയെ പരാമർശിക്കുന്നതു്. മാമ്മോദീസാമുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു പുതുക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു കൊടുക്കുന്ന ഉപദേശങ്ങളാ

ണു് ഈ പ്രസംഗങ്ങളുടെ ഉള്ളടക്കമെന്നു നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. മാമ്മോദീസാ മുങ്ങാത്തവർക്കു് അന്നു കുർബാനയുടെ ആദ്യഭാഗത്തിൽ—വിശ്വാസപ്രമാണംവരെ—പങ്കെടുക്കുവാൻ അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ, തങ്ങൾ ഇതിനു മുൻപു പങ്കെടുത്തിട്ടില്ലാത്തതും ഒരു രഹസ്യമായി അവശേഷിച്ചിരുന്നതുമായ കുർബാനയുടെ രണ്ടാമത്തെ ഭാഗം പുതുതായി മാമ്മോദീസാ സ്വീകരിച്ചവർക്കു പറഞ്ഞുകൊടുക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു സിറിൽ രണ്ടാമത്തെഭാഗത്തെപ്പറ്റിമാത്രമാണു് ഈ മിസ്റ്റഗോജിക്കൽ പ്രസംഗത്തിൽ പരാമർശിക്കുന്നതു്.

കുർബാനയെപ്പറ്റിയുള്ള തന്റെ വിശദീകരണത്തിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിനോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു (Epiclesis) വലിയ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നുണ്ടു്, സിറിൽ. പൗരസ്ത്യദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകതയാണു് ഈ വസ്തുത ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുക.

"സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ ഞങ്ങളുടെ പിതാവേ..." എന്ന പ്രാർത്ഥന സിറിലിന്റെ കുർബാനയിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. അന്നു് 'അനാഫറാ'യ്ക്കു (Canon of the Mass) മുൻപു കാർമ്മികൻ കൈകഴുകിയിരുന്നുവെന്നും "പരിശുദ്ധൻ, പരിശുദ്ധൻ" എന്ന പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു മുഖവുര ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും സിറിൽ സാക്ഷിക്കുന്നുണ്ടു്. കുർബാനകൈക്കൊള്ളുന്ന സമയത്തു പാടിയിരുന്ന ഗാനവും (Communion anthem) ഉണ്ടായിരുന്നതായി സിറിലിന്റെ പ്രസംഗങ്ങളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ഉയിർപ്പു തിരുനാളിൽ അഥവാ പെസഹാത്തിരുന്നാളിൽ (Passover) ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റേയും വീണ്ടെടുപ്പിന്റേയും ഉയിർപ്പിന്റേയും സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തിന്റേയും പരിപാവനസ്മരണകൾ കൊണ്ടാടപ്പെട്ടിരുന്നു. അങ്ങനെ മനുഷ്യരുടെ നേർക്കുള്ള ദൈവത്തി

ന്റെ രക്ഷാകരപ്രവൃത്തിയുടെയെല്ലാം ഓർമ്മ ഈ ഒരൊറ ത്തിരുനാളിലാണു് ആഘോഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. കുറെക്കഴി ഞ്ഞു് ക്രിസ്മമസ്സു്, ദനഹാ, സ്വർഗ്ഗാരോഹണം തുടങ്ങിയ പല തിരുനാളുകളിലായി ഇവ ആഘോഷിക്കപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങി.

ജറൂസലത്തു തിരുക്കർമ്മങ്ങൾക്കു് അന്നു പ്രത്യേക തിരു വസ്ത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ദീപങ്ങൾ വഹിച്ചുകൊണ്ടു ള്ള ഘോഷയാത്രയും സുവിശേഷം വായിക്കുമ്പോൾ ധൂപിക്ക ലും അവിടെ നടപ്പിലിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിനെ ദൈവാലയത്തിൽ കാഴ്ചവച്ച തിരുനാളും ഓശാനഞായറാഴ്ചയിലേ പ്രദക്ഷിണ വും, ദു:ഖവെള്ളിയാഴ്ചത്തെ കുരിശുവണക്കവും ജറൂസലത്തിലേ പതിവിൽനിന്നാണു റോമൻറീത്തിൽ പ്രചരിച്ചതു്.

വി. സിറിലിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രം

ആരിയൻ പ്രബോധനമനുസരിച്ചു ക്രിസ്തു യഥാർത്ഥ ത്തിൽ ദൈവപുത്രനല്ല, ഏറ്റവും സമുന്നതനായ സൃഷ്ടിമാത്രമാ ണു്. എന്നാൽ ഈ തത്വത്തിനെതിരായി വി. സിറിൽ പര മ്പരാഗതമായി സഭയിൽ നിലനിന്നിരുന്ന സത്യങ്ങൾ ആവ ർത്തിക്കുകയാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിനൊന്നാമത്തെ പ്ര സംഗത്തിൽ ഇവ വളരെ വ്യക്തമായി കാണാം. അദ്ദേഹം തന്നെ പറയുന്നു: "ആകയാൽ, പിതാവിനാൽ ജനിപ്പിക്കപ്പെ ട്ടതിനാൽ, അവൻ പ്രകൃതിയിൽത്തന്നെ ദൈവപുത്രനാകുന്നു, ദത്തെടുക്കൽവഴിയല്ല...(1) ദൈവികജനനം അത്ഭുതിക്ക ട്ടതവിധമാണു്. ശരീരങ്ങൾ ശരീരങ്ങളാൽ ജനിപ്പിക്ക പ്പെടുന്നു, അതിന്റെ പൂർത്തീകരണത്തിനു നിശ്ചിതകാലഘട്ടം ആവശ്യമാണു്. എന്നാൽ പിതാവിൽനിന്നു പുത്രൻ ജനിപ്പി ക്കപ്പെട്ടതിൽ സമയത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ല. ശരീരങ്ങൾ അ പൂർണ്ണമായ അവസ്ഥയിൽ ജനിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. എന്തുകൊണ്ടെ

(1) Cyril and Nemesius, xi lecture, I, 7. p. 141.

ന്നാൽ ആദിമുതൽ സമയത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ലാതെ ജനിപ്പിക്കപ്പെട്ടവനായിരുന്നതുപോലെതന്നെയാണു് അവൻ ഇന്നും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്."

വി. സിറിലിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ ഏറെ ലളിതമാണു്. ത്രിത്വത്തിലേ ഗഹനമായ രഹസ്യം നമുക്കു മനസ്സിലാവുന്നിടത്തോളം ഏറെ മനോഹരവും ആയാസരഹിതവുമായ രീതിയിൽ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനറിയാം. ക്രിസ്തു ദൈവപുത്രനാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചതിനുശേഷം തന്റെ പതിനൊന്നാമത്തെ പ്രസംഗത്തിൽ വി. സിറിൽ ദൈവപുത്രന്റെ ജനനം ഏതുവിധത്തിലുള്ളതായിരുന്നുവെന്നു വിശദീകരിക്കുന്നു. ദൈവപുത്രന്റെ ജനനം അബ്രാഹത്തിൽനിന്നു് ഇസഹാക്കു ജനിച്ചതുപോലെയോ ഗുരുവിനു ശിഷ്യന്മാരുണ്ടാകുന്നതുപോലെയോ, മനുഷ്യമനസ്സിൽനിന്നു ഭാഷ ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെയോ അല്ലെന്നു സിറിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നു. അതിനുശേഷം, പിതാവിൽനിന്നു പുത്രൻ ജനിച്ച രീതി മാനുഷികമായ ഒരു ഉപമവഴിയായും മനസ്സിലാക്കുവാൻ പറ്റില്ലായെന്നു സിറിൽ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുകയാണു്.

ക്രിസ്തു ദൈവമാണു്—പിതാവു ദൈവമായിരിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ. ക്രിസ്തുവും പിതാവും ഒന്നാണു്; സ്വഭാവത്തിൽ. ദൈവത്തിനടുത്ത മഹത്വം രണ്ടുപേർക്കുമുള്ളതിനാൽ അവർ ഒന്നാണു്; അവരുടെ രാജ്യം ഒന്നായതിനാൽ അവർ ഒന്നാണു്, അവർ തമ്മിൽ ഭിന്നിപ്പോ വിയോജിപ്പോ ഇല്ലാത്തതിനാൽ അവർ ഒന്നാണു്; പിതാവിന്റെ സൃഷ്ടികർമ്മവും ക്രിസ്തുവിന്റെ സൃഷ്ടികർമ്മവും ഒന്നായതിനാൽ അവർ ഒന്നാണു്. ചുരുക്കത്തിൽ "...മനുഷ്യനെപ്രതി പാതാളങ്ങളിൽ ഇറങ്ങിയ ആളും, ആദിയിൽ കളിമണ്ണിൽനിന്നു മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ച സൃഷ്ടികർത്താവും ഒന്നുതന്നെയാണു്."(1)

---

(1) Cyril and Nemesius, p. 146, 11, 23.

പരിശുദ്ധാത്മാവ്

പുത്രൻ പിതാവിന്റെ ദൈവതത്തിൽ പങ്കു പറ്റുന്നതു പോലെ പരിശുദ്ധാത്മാവും ആ ദൈവതത്തിൽ പങ്കു പറ്റുന്നു. വി. സിറിൽ പറയുന്നതുതന്നെ നമുക്കു ശ്രവിക്കാം. "പുത്രനോടുകൂടെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനുമാത്രമേ ദൈവത്തിൽ യഥാർത്ഥദർശനം കിട്ടുന്നുള്ളൂ. പരിശുദ്ധാത്മാവു എല്ലാക്കാര്യങ്ങളും നിരീക്ഷിക്കുകയും ദൈവത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഗഹനമായ കാര്യങ്ങൾപോലും അറിയുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ, ഏകജാതനും പിതാവിനെപ്പറ്റി സാരവത്തായ ജ്ഞാനമുണ്ട്. അവിടുന്നുതന്നെ പറയുന്നു: 'പുത്രനും പുത്രൻ ആർക്കു് അവിടുത്തെ (പിതാവിനെ) വെളിപ്പെടുത്തുന്നുവോ അവനുമല്ലാതെ ആരും പിതാവിനെ അറിയുന്നില്ല.' എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവിടുത്തേക്കു സാരവത്തായ ദൈവികദർശനമുണ്ടു്. അവിടുന്നു് ഓരോരുത്തരുടേയും കഴിവിനനുസൃതമായി, അതുപോലെയായി ദൈവത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. വചനം പരിശുദ്ധാത്മാവിയോടുകൂടെ പിതാവിന്റെ ദൈവതത്തിൽ (God head) പങ്കു പറ്റുന്ന ഏകജാതനായ സുതനാകുന്നതുകൊണ്ടാണിതു്."

വി. സിറിൽ പരിശുദ്ധത്രിതത്തിലേ മൂന്നാമത്തെ ആളായ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പുരുഷാത്മകതത്തെപ്പറ്റി ആവത്തിച്ചാവത്തിച്ചു പറയുന്നുണ്ടു്.

മാക്കോദീസാ

വി. സിറിൽ മാക്കോദീസായെപ്പറ്റിയുള്ള ഗഹനമായ ദൈവശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെ വളരെ ലളിതമായ രീതിയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നു.(1) പണ്ടു് മാക്കോദീസാ സ്വീകരിച്ചിരുന്നതു

(1) St. Cyril, Lectures on Christian Sacraments, p. 60-61. MG. II, 4.

വെള്ളത്തിനടിയിൽ മുങ്ങിക്കൊണ്ടാണെന്നു് മുൻപു സൂചിപ്പിക്കുകയുണ്ടായല്ലോ. അതു ക്രിസ്തുവിന്റെ മൂന്നുദിവസത്തെ കല്ലറയിലേ ജീവിതത്തെയാണു സൂചിപ്പിക്കുക. ക്രിസ്തുവിന്റെ മാതൃകയെ അനുകരിച്ചുകൊണ്ടു മാമ്മോദീസാ സ്വീകരിച്ചവൻ വെള്ളത്തിൽനിന്നു കരേറി പുതിയ ജീവിതത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു.

മാമ്മോദീസായെ ഒരു കുഴിമാടവും മാതാവുമായി വി. സിറിൽ ചിത്രീകരിക്കുന്നുണ്ടു്. "അനന്തരം ഒരേ സമയം നിങ്ങൾ മരിക്കുകയും ജനിക്കുകയുംചെയ്തു. രക്ഷയുടെ ജലം ഒരേ സമയം നിങ്ങളുടെ കുഴിമാടവും മാതാവുമായിരുന്നു. അനുകരണവും പ്രതിഛായയുംവഴി ക്രിസ്തുവിന്റെ മരണത്തിലും ഉയിർപ്പിലുമുള്ള ഒരു പങ്കു പറ്റലാണു മാമോദീസാ." മാമോദീസാവഴി പാപമോചനവും ദത്തെടുക്കലുംമാത്രമല്ല നടക്കുന്നതെന്നും സിറിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ടു്.

മായിച്ചാൽ മായാത്ത ഒരു വിശ്രുത മുദ്രയെന്നു മാമോദീസായെ വി. സിറിൽ വിളിക്കുന്നു. മാമോദീസാ പിടിക്കപ്പെട്ടവർക്കു് ഒരു ജാമ്യമാണു്. അതു തെറ്റുകളുടെ പൊറുതിയാണു്, പാപത്തിന്റെ മരണവും ആത്മാവിന്റെ പുനർജനനവുമാണു്. രക്തസാക്ഷിത്വമോ മാമോദീസായോ ക്രൂശാതെ ആരും രക്ഷപ്പെടുകയില്ലായെന്നും സിറിൽ പറയുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ അടിയുറച്ച രീതിയിൽ ഇതു ബോധ്യപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിനാറാമത്തെ പ്രസംഗത്തിൽ ഇതു വ്യക്തമാണു്.

വി. കുർബാന

വി. കുർബാനയിലേ യഥാർത്ഥ സാന്നിദ്ധ്യത്തെപ്പറ്റി ഇതു വ്യക്തമായി വി. സിറിലിനുമുൻപു് ഒരു സഭാപിതാവും പഠിപ്പിച്ചതായി നമുക്കു് അറിവില്ല. "ഇതെന്റെ ശരീരമാകു

ന്നു എന്നു ക്രിസ്തുതന്നെ പ്രഖ്യാപിക്കുകയും പറയുകയും ചെയ്ത പ്പോഠംമുതൽ ആർ സംശയിക്കാൻ തുനിയും? ഇതെന്റെ രക്തമാകുന്നു എന്നു് അവിടുന്നു സ്ഥിരീകരിക്കുകയും പറയുകയും ചെയ്തിരിക്കെ ഇതു് അവിടുത്തേ രക്തമല്ല എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ആർക്കു് എന്തെങ്കിലും സംശയിക്കാൻ കഴിയും? എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അപ്പത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ അവിടുത്തേ ശരീരം നിനക്കു നല്കപ്പെടുന്നു, വീഞ്ഞിന്റെ രൂപത്തിൽ രക്തവും..." വി. കുർബാനയിലേ യഥാർത്ഥസാന്നിദ്ധ്യത്തെപ്പറ്റി ധ്യാനിക്കുവാൻ സിറിൽ ജനങ്ങളെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു.

"ആകയാൽ അപ്പവും വീഞ്ഞും പദാർത്ഥങ്ങൾമാത്രമല്ലെന്നു ധ്യാനിക്കുക; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നാഥന്റെ പ്രഖ്യാപനമനുസരിച്ചു് അവ ക്രിസ്തുവിന്റെ മാംസവും രക്തവുമായിത്തീരുന്നു."

വി. കുർബാനയിൽ ക്രിസ്തു യഥാർത്ഥത്തിൽ സന്നിഹിതനാകുന്നുവെന്നു സിറിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതായി നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. ഇനി ഈ യഥാർത്ഥ സാന്നിദ്ധ്യം എങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നുവെന്നതിനെക്കുറിച്ചു വി. സിറിൽ എന്തു പഠിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു നോക്കാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രബോധനമനുസരിച്ചു്, യഥാർത്ഥസാന്നിദ്ധ്യം ഉണ്ടാകുന്നതു വസ്തുക്കളുടെ സാരാംശം മാറിക്കൊണ്ടാണു്. വി. കുർബാനയിൽ നടക്കുന്ന ഈ മാറ്റത്തെ സാരാംശമാറ്റമെന്ന അർത്ഥം കൊടുത്തു് ആദ്യമായി വ്യാഖ്യാനിച്ച ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനാണു വി. സിറിൽ. കാനായിൽ വെള്ളം വീഞ്ഞാക്കിത്തീർത്ത സംഭവം ഉദാഹരിച്ചുകൊണ്ടു വി. സിറിൽ മേല്പറഞ്ഞ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ വിശദീകരിക്കുന്നു: "അവിടുന്നൊരിക്കൽ വെള്ളം വീഞ്ഞാക്കി. അവിടുത്തേ സന്തമിഷ്ടത്താൽ ഗലീലായിലേ കാനായിൽവച്ചു് അവിടുന്നു വീഞ്ഞു രക്തമായി മാറ്റിയിരിക്കണമെന്നതു് അവിശ്വസനീയമോ?"

വി. കുർബാന ഒരു ബലിയാണെന്നു വി. സിറിൽ വളരെ വ്യക്തമായിത്തന്നെ പറഞ്ഞുവച്ചിട്ടുണ്ട്. നാം ഇന്നു വിശ്വസിക്കുകയും വളരെ കാര്യമായും സംപൂജ്യമായും കരുതുകയുംചെയ്യുന്ന ഈ സത്യം വി. സിറിൽ പതിനാറു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുമുൻപു് പഠിപ്പിച്ചതുതന്നെയാണു്. അദ്ദേഹം ഈ ബലിയെ ആത്മീയബലിയെന്നും രക്തരഹിതശുശ്രൂഷയെന്നും പരിഹാരബലിയെന്നും വിളിക്കുന്നു. മരിച്ചവർക്കുപോലും ഈ ബലി സഹായകമാണു്. ആത്മീയബലി പൂർത്തിയാക്കി കഴിയുമ്പോൾ ലോകത്തിന്റെ ശാന്തിക്കും, സഭയുടെ പൊതു സമാധാനത്തിനുംവേണ്ടി നാം ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. രാജാക്കൾക്കുവേണ്ടിയും പടയാളികൾക്കും മിത്രങ്ങൾക്കുംവേണ്ടിയും രോഗികൾക്കുവേണ്ടിയും, പീഡിതർക്കുവേണ്ടിയും ഒറ്റവാക്കിൽ സാഹായ്യം ആവശ്യമുള്ള എല്ലാവർക്കുംവേണ്ടിയും നാമെല്ലാവരും യാചിക്കുകയും ഈ ബലിയർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അനന്തരം നാം മരിച്ചവരേയും സ്മരിക്കുന്നു. പ്രാർത്ഥനകളാലും തങ്ങളുടെ മദ്ധ്യസ്ഥതത്താലും ദൈവം നമ്മുടെ അപേക്ഷ സ്വീകരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ആദ്യമായി പാത്രിയർക്കീസുമാരേയും പ്രവാചകരേയും അപ്പസ്തോലന്മാരേയും രക്തസാക്ഷികളേയും നാം സ്മരിക്കുന്നു. അതിനുശേഷം മരിച്ചുപോയ പരിശുദ്ധ പിതാക്കൾക്കും മെത്രാന്മാർക്കുവേണ്ടിയും, ഒറ്റവാക്കിൽ കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ നമ്മുടെയിടയിൽനിന്നു മരിച്ചുപോയ എല്ലാവർക്കുംവേണ്ടിയും നാം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

വി. കുർബാനയെന്ന ബലിയെ വി. സിറിൽ 'ഭയാനകം' അഥവാ ഭയനിവേശകം എന്നു വിളിക്കുന്നു. വേറെ പല ദൈവാരാധനക്രമങ്ങളുടേയും ആരംഭം പരിശോധിക്കുന്നവർക്കു് ഈ മതാത്മകവികാരം കാണുവാൻ കഴിയും. ഇതിനു വഴി തെളിച്ചതു് വി. സിറിലാണു്.

ആരംഭത്തിൽ കണ്ടതുപോലെ, വിശ്വാസസംബന്ധമായ

കൂട്ടപിടിച്ച വാദകോലാഹലങ്ങളുടേയും കക്ഷിപിടുത്തങ്ങളുടേയും ചേരിതിരിവുകളുടേയും ഒരുകാലത്താണ സിറിൽ ജീവിച്ചിരുന്നത്. വി. അത്തനാസിയൂസിനെപ്പോലെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ അതിനിപുണന്മാർ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ നിന്ന് ലോകം അധികം മുന്നോട്ടുപോയിരുന്നില്ല. എങ്കിലും വാദപ്രതിവാദങ്ങളിലോ ദൈവശാസ്ത്രപരമായുള്ള ചുഴിഞ്ഞ ചിന്തയിലോ അപഗ്രഥനത്തിലോ വി. സിറിൽ അധികം ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. പരമ്പരാഗതമായി കിട്ടിയിട്ടുള്ള വിശ്വാസസത്യങ്ങൾ ലളിതവും വ്യക്തവുമായ ഭാഷയിൽ മറ്റുള്ളവരെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനാണ സിറിൽ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതാദ്ധ്യയനരീതി ആധുനികന്മാർക്കിടയിൽപോലും അനുകരണീയമാണ്. കാര്യങ്ങൾ വളച്ചൊടിക്കാതെ വെട്ടിത്തുറന്ന് അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. അവ കാര്യമാത്ര പ്രസക്തവുമായിരുന്നു.

IX

വി. അംബ്രോസ്

(+397)

ജനനവും മാതാപിതാക്കളും

ക്രിസ്തുവർഷം നാലാംനൂറ്റാണ്ടു്. ഫ്രാൻസു്, സ്പെയിൻ, പോർട്ടുഗൽ, ജർമ്മനിയുടെ ഒരു ചെറിയ ഭാഗം, ബ്രിട്ടൻ, സർഡീനിയ, കോർസിക്ക, സിസിലി എന്നീ ഭൂവിഭാഗങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ട ഗാൾ (Gaul) പ്രോവിൻസിന്റെ ഗവണ്മെന്റ്സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നു, അവുറേലിയസു് അംബ്രോസു്. തികച്ചും ക്രിസ്തീയമായ ഒരു ജീവിതമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൂന്നാമത്തെ സന്താനമാണു് അംബ്രോസു്. ജനനസ്ഥലം മോസേ (Meuse) നദിക്കടുത്തു ജർമ്മനിയുടെ അതിർത്തിയിലുള്ള ട്രിയർ (Trier) ആണു്. ജനനം ഏ. ഡി. 339-ൽ ആണെന്നു പൊതുവേ വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു.

ശൈശവവും ബാല്യവും

ഗാളിലേ ഗവർണ്ണറിന്റെ ഭവനം. അദ്ദേഹം തന്റെ പ്രി

യതമയും ഓമനപ്പുത്രിയു(1)മൊരുമിച്ച് ഉദ്യാനത്തിലൂടെ നടക്കുകയാണു്. അപ്പോൾ കുട്ടികളുടെ ആയ പരിഭ്രാന്തയായി ഓടിവന്നു പറഞ്ഞു, കൊച്ചുകുട്ടിയുടെ വായ് നിറയെ തേനീച്ചകളാണെന്നു്. അവ വരികയും പോകുകയും ചെയ്തിരുന്നു. "അവയെ ഉപദ്രവിക്കരുതു്. കുഞ്ഞിനെ കുത്തിയേക്കും" ഗവണ്ണർ പറഞ്ഞു. അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ തേനീച്ചകൾ ആകാശത്തിലേക്കു പറന്നു് അപ്രത്യക്ഷമായി. ഗവണ്ണർ ഭാര്യയോടു പറഞ്ഞു: "ഉണ്ണിക്കു ദൈവം ആയുസ്സു കൊടുക്കുകയാണെങ്കിൽ അവൻ ഒരു മഹാനായിത്തീരും." പില്ക്കാലത്തു ദൈവത്തിന്റെ സഭയ്ക്കുവേണ്ടി അംബ്രോസ് പ്രകാശിപ്പിച്ച സുമധുരമായ വാഗ്വിലാസത്തിന്റെ സൂചനയായി ഈ സംഭവത്തെ ചിലർ വ്യാഖ്യാനിക്കാറുണ്ടു്.

അംബ്രോസ് ഒരു ഓമനക്കുട്ടനായി വളർന്നുവന്നു; മധുരമനോജ്ഞമായ ഒരു അന്തരീക്ഷമായിരുന്നു ആ കുടുംബത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതു്. അല്ലലറിയാത്ത ഒരു ജീവിതം—തികച്ചും സുഖസമൃദ്ധവും ക്രിസ്തീയവുമായ ഒരു കുടുംബജീവിതം. തുള്ളിച്ചാടി നടന്ന കുഞ്ഞുമകനെ മാതാപിതാക്കൾ താലോലിച്ചു വളർത്തിയതോടൊപ്പം കുഞ്ഞുമോന്റെ സ്വഭാവശുദ്ധി, വിജ്ഞാനം എന്നിവയിലും ശ്രദ്ധിച്ചു. ഈ പരിശീലനം അംബ്രോസിന്റെ ഭാവിശ്രേയസ്സിൽ ഒരു പ്രധാന പങ്കു വഹിച്ചു.

ഇങ്ങനെ അംബ്രോസിന്റെ ഭവനം ആനന്ദപൂർണ്ണമായി വർഷങ്ങൾ തള്ളിനീക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ, ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായി—ഗാളിന്റെ സമർത്ഥനായ ആ ഗവണ്ണർ, അംബ്രോസിന്റെ സ്നേഹതാതൻ നിര്യാതനായി. അനുഗൃഹീതമായ ആ കുടുംബത്തിൽ തഴച്ചുവളർന്നുവന്ന

---

(1) വി. അംബ്രോസിനു മാർസെലീനാ എന്ന ഒരു സഹോദരിയും സാറിറസ് (Satyrus) എന്നുപേരുള്ള ഒരു സഹോദരനും ഉണ്ടായിരുന്നു. എ. ഡി. 378-ൽ ആ സഹോദരൻ നിര്യാതനായി.

ഭ്രാനന്ദാനുഭ്രതിക്ക് ആ സ്നേഹപിതാവിന്റെ അകാലമൃത്യു കോട്ടം വരുത്തി.

അംബ്രോസ് റോമിൽ നിയമം പഠിക്കുന്നു

അവുറേലിയസിന്റെ മരണശേഷം കുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസാർത്ഥം കുടുംബം റോമിലേക്കു താമസംമാറ്റി. റോമിൽ അംബ്രോസ് തത്വശാസ്ത്രപഠനം തുടങ്ങി. ദീർഘനാളത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിക്കുവാൻ അംബ്രോസിനു ഭാഗ്യമുണ്ടായി. അദ്ദേഹം നിയമം പഠിച്ച് വക്കീലായി. ഒരുകൊല്ലക്കാലം അഡ്വക്കേറ്റായി ജോലിനോക്കിയെന്നു പറയപ്പെടുന്നു; അതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹം തന്റെ വിദ്യാഭ്യാസവും പൂർത്തിയാക്കി.(1)

അംബ്രോസ് വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തു് ഒരു ചെറു രസികനായിരുന്നു. ഉദാഹരണത്തിനു്: ജനങ്ങളെ മെത്രാന്മാരുടെ കൈമുത്തുന്നതു് അദ്ദേഹം കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. ഒരിക്കൽ സഹോദരി മാർസെലീനായോടു് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: "എന്റെ കൈമുത്തേടീ, ഞാൻ മെത്രാനാ."

അംബ്രോസ്—ഗവർണ്ണർ

അംബ്രോസിന്റെ സാമർത്ഥ്യത്തിൽ ആകൃഷ്ടനായി ഇറ്റലിയുടെ അന്നത്തെ പ്രോട്ടോറിയൻ പ്രീഫെക്ടു് (പ്രോബൂസ്) തന്റെ ഉപദേശസമിതിയിലേ ഒരംഗമായി അംബ്രോസിനെ നിയമിച്ചു. അപ്രകാരം എ. ഡി. 370-ൽ അംബ്രോസ് സിവിഭരണത്തിൽ കയറിപ്പറ്റി. പ്രോബൂസിന്റെ കീഴിൽ മൂന്നുകൊല്ലത്തെ സേവനങ്ങൾക്കുശേഷം 373-ൽ ലിഗ്രൂറിയാ,

(1) Saints who made History, Maisie Ward, p. 181

എമീലിയാ എന്നീ ഇറ്റാലിയൻ പ്രോവിൻസുകളുടെ ഗവണ്ണരായി അദ്ദേഹം നിയമിതനായി. പുതിയ ഗവർണ്ണരുടെ ഔദ്യോഗികവസതി മിലാനിലായിരുന്നു. കാരണം, അതായിരുന്ന ആ പ്രോവിൻസുകളുടെ തലസ്ഥാനം ഒരു റോമാക്കാരന്റെ കർത്തവ്യബോധവും ധീരതയും, ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ സമഭാവനയും ഒത്തിണങ്ങിയ അംബ്രോസിനെ ജനങ്ങളാകെ സ്നേഹബഹുമാനപുരസ്സരം വീക്ഷിച്ചിരുന്നു. അംബ്രോസിന്റെ നാമശ്രവണമാത്രയിൽ ജനഹൃദയങ്ങളിൽ ആനന്ദത്തിന്റെ കൊച്ചലകൾ ഉയർന്നിരുന്നു.

മിലാനിലെ മെത്രാൻ

അംബ്രോസ് ഗവണ്ണരായി ഒരുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ (374) മിലാനിലേ ആര്യൻസഭാമെത്രാനായിരുന്ന അവുക്സെൻഷ്യസ് (Auxentius) നിര്യാതനായി. ഒരു പുതിയമെത്രാന്റെ ആവശ്യം നേരിട്ടു. ജനങ്ങൾ കരഞ്ഞും വിലപിച്ചും കത്തീഡ്രൽ ദൈവാലയത്തിൽ ഒന്നിച്ചുകൂടി. കത്തോലിക്കരും ആര്യൻമതക്കാരും തമ്മിൽ ചൂടേറിയ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. അതുകയാൽ മെത്രാനെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ വളരെയേറെ ഒച്ചപ്പാടുകളും വിവാദങ്ങളും ഉണ്ടായേക്കുമെന്നറിഞ്ഞിരുന്ന ഗവണ്ണർ ജനങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനു തെരഞ്ഞെടുപ്പുസ്ഥലമായ ബസ്ലിക്കായിൽ ആഗതനായിരുന്നു. മെത്രാന്മാരാകുവാനുള്ളവരുടെ പേരുകൾ വിളിച്ചു പറയുന്നതിനിടയിൽ ജനാവലിയെ നിയന്ത്രിക്കാനെത്തിയ അംബ്രോസ് രംഗപ്രവേശംചെയ്തു. "അംബ്രോസ് മെത്രാൻ" എന്നൊരു സ്വരം എവിടെനിന്നോ മുഴങ്ങിക്കേട്ടു. ഈ സ്വരം ശ്രവിച്ച മാത്രയിൽ കത്തോലിക്കരും ആര്യന്മാരും തമ്മിൽ നടന്ന വാദകോലാഹലങ്ങൾ നിലച്ചു; അവർ ഒത്തൊരുമിച്ചു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു: "അംബ്രോസ്—

മെത്രാൻ." അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന മെത്രാന്മാരും പ്രീഫെക്ട്ടും ചക്രവത്തിയും (വാലന്തീനിയൻ) ജനങ്ങളുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിനെ അംഗീകരിച്ചു.

അംബ്രോസ് ഒട്ടും പ്രതീക്ഷിക്കാത്ത ഒരു തെരഞ്ഞെടുപ്പ്. അദ്ദേഹത്തിനു് അത്ഭുതവും പ്രയാസവുംതോന്നി മെത്രാൻപദവി സ്വീകരിക്കുവാൻ. ഒരു മെത്രാനാകുവാനുള്ള കാനോനികമായ ഗുണവിശേഷങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനില്ലായിരുന്നു. ആകയാൽ നിരവധി ഒഴിവുകഴിവുകൾ നിരത്തിവയ്ക്കുവാൻ അദ്ദേഹം പരിശ്രമിച്ചു. അംബ്രോസ് ജനങ്ങൾക്കെഴുതി: "ഞാൻ നിങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുമുമ്പേ നിങ്ങൾ എന്നെ പഠിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു; എനിക്കു മെത്രാനടുത്ത കഴിവുകളോ ജ്ഞാനമോ ഇല്ല."

എന്നാൽ, മെത്രാനാകാതെ രക്ഷപ്പെടാനുള്ള അംബ്രോസിന്റെ വിദ്യകളൊന്നും ഫലിച്ചില്ല. അവസാനം ജനങ്ങളുടെ നിർബന്ധത്താൽ മെത്രാനാകുവാൻ അദ്ദേഹം സമ്മതം നല്കി. ജ്ഞാനസ്നാനാർത്ഥിയായിരുന്ന അംബ്രോസിനു 374 നവംബർ 24-ാം തീയതി ജ്ഞാനസ്നാനം നല്കി. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കകം പൗരോഹിത്യപദവികൾ സ്വീകരിച്ചു. ഡിസംബർ 7-ാം തീയതി മിലാനിലേ മെത്രാനായി അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെടുകയുംചെയ്തു.

മിലാൻരൂപതാഭരണത്തിൽ

മിലാൻരൂപതയുടെ ഭരണം തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പു രണ്ടു വിലങ്ങുതടികൾ നീക്കം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധാരാളമായ സമ്പത്തു്. രണ്ടു്, ദൈവശാസ്ത്രവിജ്ഞാനത്തിന്റെ പോരായ്മ. മെത്രാനായ ഉടനെ തന്റെ വമ്പിച്ച സമ്പത്തുക്കളെല്ലാം പാവങ്ങൾക്കു ദാനം ചെയ്തു. ദൈവ

ശാസ്ത്രജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുവാൻ പണ്ഡിതനായ സിംപ്ലിസിയൻ എന്ന വൈദികനെ സെക്രട്ടറിയാക്കി.

ആത്മപരിപാലനം

അംബ്രോസ് മെത്രാൻ എല്ലാജനങ്ങളേയും, പ്രത്യേകിച്ചു പാവങ്ങളെ സ്നേഹത്തോടും പിതാവിനടുത്ത താല്പര്യത്തോടും കൂടെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. 'ആർക്കും എന്തുപകാരവും ചെയ്യുവാൻ അദ്ദേഹം സന്നദ്ധനായിരുന്നു; ആർക്കും അദ്ദേഹത്തെ സമീപിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു.'(1) 'അദ്ദേഹം കരുണാസമ്പന്നനായിരുന്നു; കാരോരുത്തരുടെയും അഭിരുചികളെ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് അവർക്കു യോജിച്ചവിധമുള്ള സേവനം ചെയ്തുവന്നു; പാപികളെ സ്വന്തം കണ്ണീർത്തുള്ളികൾകൊണ്ട് അദ്ദേഹം നേടിയെടുത്തു.'(2)

ദരിദ്രരുടെ പിതാവും നിരാലംബരുടെ പരിപാലകനും രോഗികളുടെ സാഹായ്യവുമായിരുന്ന അദ്ദേഹം. സ്വന്തം അജഗണത്തിനുവേണ്ടി ജീവൻ ഹോമിച്ച നല്ല ഇടയന്റെ സജീവചിത്രം അംബ്രോസ് മെത്രാനിൽ യഥാർത്ഥമായിബ്ഭവിച്ചു. തന്മൂലം 'ജനങ്ങളുടെ മെത്രാൻ' എന്ന അപരനാമത്തിനു് അദ്ദേഹം പാത്രവാനായി.

സമർത്ഥനായ പ്രാസംഗികൻ

ഒന്നാംകിട വാഗ്മിതന്നെയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഫലിതസമ്പൂർണ്ണവും വിജ്ഞാനപ്രദവുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാഷണം. അംബ്രോസിന്റെ വിശ്വാസസ്ഥൈ

---

(1) Cf. Confessions, St. Augustine, BK. VI, 3.
(2) Cf. Vita Ambrosii, Deacon Paulinus, p. 39.

ത്വവും നലംതികഞ്ഞ പാണ്ഡിത്യവും വാഗ്വിലാസവും വി. അഗസ്റ്റിനെ വളരെയധികം ആകർഷിക്കുകയുണ്ടായി.(1) വളരെ ആകർഷിക്കുകയുണ്ടായി. മനിക്കേയിസം ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ വി. അഗസ്റ്റിനിൽ വളരെയധികം പ്രേരണ ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്, അംബ്രോസിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ. പ്രസംഗമാധുരിയിൽ ആകൃഷ്ടനായതുകൊണ്ടാണ് ആദ്യമാദ്യം അഗസ്റ്റിൻ അംബ്രോസിനെ ശ്രവിക്കുവാൻ പോയിരുന്നതു്.

ആര്യനിസത്തോടുള്ള സമരം

ആര്യനിസത്തെ മിലാനിൽനിന്നു നാമാവശേഷമാക്കുവാൻ അംബ്രോസ്മെത്രാനു ഒരു പ്രത്യേക നയചാതുരി ഉണ്ടായിരുന്നു. ഗ്രേഷ്യൻചക്രവത്തിക്കു 'വിശ്വാസം' 'പരിശുദ്ധാത്മാവു്' എന്നീ രണ്ടു വലിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതി സമർപ്പിച്ചു. അവയിലൂടെ അംബ്രോസ് ആര്യനിസത്തെ ശക്തിപൂർവ്വം നിഷേധിച്ചു. ഇവയ്ക്കുപുറമേ, ഭക്തഗാനങ്ങൾ രചിച്ചു് അംബ്രോസ് ജനങ്ങളെ ശരിയായ വിശ്വാസത്തെ പഠിപ്പിച്ചു; അങ്ങനെ പരി. ത്രിത്വത്തിലേ മൂന്നാളുകളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ശ്രുതിമധുരങ്ങളായ ഭക്തകീർത്തനങ്ങൾ ജനങ്ങളെല്ലാം പാടുക പതിവായി. ആ കീർത്തനങ്ങളിലൂടെ പരി. ത്രിത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ശരിയായ തത്വങ്ങൾ ജനഹൃദയങ്ങളിൽ പതിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു (2) പ്രത്യാശയുടെ ദീപവുംകൊളുത്തി വിജയശ്രീലാളിതനായി അംബ്രോസ് മുന്നേറി. ഭക്തഗാനങ്ങൾവഴി ആര്യനിസക്കാരെ കത്തോലിക്കസഭയിൽ ചേർക്കുവാൻ അംബ്രോസിനു കഴിഞ്ഞതിൽ, ജനങ്ങളെ ചതിക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞു ചിലർ അദ്ദേഹത്തെ കുറ്റപ്പെടുത്തി. അതൊന്നും അദ്ദേഹം വകവച്ചില്ല. തുടർന്നുള്ള പരിശ്രമങ്ങളുടെ ഫലമായി ആര്യനിസം മിലാനിൽനിന്നു നാമാവശേഷമായി.

---

(1) Cf. *Confessions, V, 13.*
(2) Cf. *Contra Auxentium*, 34; P. L., 16, 1017.

തിയഡോഷ്യസും അംബ്രോസും

ഏ. ഡി. 388-ൽ തിയഡോഷ്യസ് ചക്രവർത്തി ഭരണാധികാരിയായി.(1) അംബ്രോസിനെതിരായി വർത്തിച്ചിരുന്ന മാക്സിമൂസിന്റെ നിര്യാണവും തുടർന്നു തിയഡോഷ്യസിന്റെ വിജയവും അംബ്രോസിനു ധൈര്യം നല്കി. ദുർദ്ദശനീങ്ങി, നല്ലകാലം വന്നു. അംബ്രോസിനു ഗ്രേഷ്യൻ ചക്രവർത്തിയുമായുണ്ടായിരുന്നതുപോലെയുള്ള സ്വാധീനം വീണ്ടും ലഭിച്ചു. പുതിയ ചക്രവർത്തിക്കു് മെത്രാനും ചക്രവർത്തിയും തമ്മിലുള്ള അന്തരമെന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ അധികതാമസം വേണ്ടിവന്നില്ല. തിയഡോഷ്യസ് ചക്രവർത്തിയും അംബ്രോസും തമ്മിൽ നടന്ന ഏറ്റുമുട്ടലാണു് ഏറ്റവും കൂടുതൽ ഒച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കിയതു്; ഇതുതന്നെയാണു് അംബ്രോസിന്റെ ധാർമ്മികശക്തി വ്യക്തമാക്കിയതും.

അംബ്രോസും തിയഡോഷ്യസുമായുള്ള സമരത്തിലേ മൂന്നുരംഗങ്ങൾ പ്രസ്താവയോഗ്യങ്ങളത്രേ. ഒന്നാംരംഗം മിലാനിൽ വച്ചായിരുന്നു; ചക്രവർത്തി ഒരു ദിവസം കത്തീഡ്രലിൽ ദിവ്യബലിക്കു വന്നു. അക്കാലത്തു്, കുർബാനയുടെ കാഴ്ചവയ്പിനുശേഷം ജനങ്ങളെല്ലാം ദൈവാലയമദ്ധ്യത്തിൽ വരുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ, ചക്രവർത്തി ഈ പതിവിനെ വകവയ്ക്കാതെ വൈദികഗണത്തിനായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സ്ഥലത്തുതന്നെ (മദ്ബഹാ) നിലകൊണ്ടു. അംബ്രോസ് ഇതു കണ്ടു. ഉടനെ ആർച്ചുഡീക്കനെ അയച്ചു തിയഡോഷ്യസിനെ മദ്ബഹായിൽനിന്നു മാറ്റി. (വൈദികഗണത്തിനു പ്രത്യേകം നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന ദൈവാലയഭാഗ

---

(1) തിയഡോഷ്യസ് ചക്രവർത്തി, ഇറ്റലിയിൽ വരുന്നതിനു മുമ്പേ പൗരസ്ത്യദേശത്തു് അനവധി വിജയങ്ങൾ സമ്പാദിച്ച മഹാനായ ഒരു ഭരണതന്ത്രജ്ഞനായിരുന്നു.

ത്തു വേറെ ആർക്കും ബലിയർപ്പണസമയത്തു പ്രവേശനം അനുവദിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു.) തിയഡോഷ്യസ് അംബ്രോസിന്റെ കല്പനയെ ശാന്തതയോടെ അനുസരിച്ചു.

രണ്ടാംരംഗം കൂടുതൽ ഗുരുതരമായിരുന്നു. എ. ഡി. 388-ൽ മെസപ്പൊട്ടേമിയായിൽ(1) ഏതാനും ക്രിസ്ത്യാനികൾ തങ്ങളുടെ മെത്രാന്റെ പ്രേരണയാൽ ഒരു 'സിനഗോഗ്' തീ വെച്ചു നശിപ്പിച്ചു. ഉടനെ തിയഡോഷ്യസ് ചക്രവർത്തി കല്പന പുറപ്പെടുവിച്ചു, ആ മെത്രാന്റെ ചെലവിൽ നശിപ്പിക്കപ്പെട്ട സിനഗോഗ് പുതുക്കിപ്പണിയണമെന്നു്. മതപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ അല്മായരുടെ ഇടപെടലിനെ കർക്കശമായി നിരോധിച്ചിരുന്ന അംബ്രോസ്മെത്രാൻ ഈ കല്പന പിൻവലിക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു; എന്നാൽ ചക്രവർത്തി സമ്മതിച്ചില്ല. അപ്പോൾ ചക്രവർത്തിക്കു ക്രൈസ്തവകർമം നിഷേധിക്കപ്പെടുമെന്നു് അംബ്രോസ് ഭയപ്പെടുത്തി. ഈ ഭയപ്പെടുത്തൽ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയായിരുന്ന തിയഡോഷ്യസിനു സ്വല്പം ക്ഷീണമായിരുന്നു. ഒടുവിൽ അംബ്രോസിനെ അനുസരിക്കുവാൻ ചക്രവർത്തി നിർബന്ധിതനായി. ചക്രവർത്തി കല്പന പിൻവലിച്ചു.(2)

എ. ഡി. 390-ൽ ഏതാനും ഉന്നതോദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ തെസാലോനിക്കയിലേ വിപ്ലവകാരികൾ വധിക്കുകയുണ്ടായി. ഇതറിഞ്ഞ തിയഡോഷ്യസ് ആ വിപ്ലവകാരികളെ അടിച്ചമർത്തുവാൻ തീരുമാനിച്ചു; അനേകായിരം നിരപരാധികളെ ക്രൂരമായി കൊല നടത്തി ചക്രവർത്തി പ്രതികാരം ചെയ്തു. ലോകം ആ

---

(1) സിറിയായിൽ 'Callinicum' എന്ന സ്ഥലത്താണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

(2) തിയഡോഷ്യസ് ചക്രവർത്തിയുടെ കല്പന തിരിച്ചെടുപ്പിച്ചതിന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഉദ്ദേശ്യം, മെത്രാന്റെ കുറ്റം മറച്ചുവയ്ക്കുകയല്ലായിരുന്നു; പ്രത്യുത, അക്രൈസ്തവർക്കായി ഒരു കത്തോലിക്കമെത്രാൻ ആരാധനസ്ഥലം പണിയിച്ചുകൊടുക്കുക അംബ്രോസിനു സഹിക്കവയ്യായിരുന്നു എന്നതത്രേ.

ദാരുണസംഭവം മറക്കുകയില്ല; നടക്കരുതാത്ത ആ ക്രൂരകൃത്യം 390-ൽ തെസാലോനിക്കയിൽ നടന്നു. ഈ ക്രൂരകൃത്യത്തിനു ചക്രവർത്തിയെ അംബ്രോസ് കുറ്റപ്പെടുത്തി; കുറ്റത്തിനു തക്ക പരിഹാരം ചെയ്യുന്നില്ലായെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെ സഭാഭ്രഷ്ടനാക്കുമെന്നും, വി. ക്രുദാശകർമ്മം നിഷേധിക്കപ്പെടുമെന്നും താക്കീതു നല്കികൊണ്ടുള്ള ഒരു കത്തു ചക്രവർത്തിക്കു് അയച്ചു കൊടുത്തു. സാമ്രാജ്യം ക്രിസ്തീയമായതിൽപ്പിന്നെ ആദ്യമായിട്ടാണു് ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു ഭയപ്പെടുത്തൽ സഭാധികാരികളിൽനിന്നു ചക്രവർത്തിക്കു കിട്ടുന്നതു്.

സഭാനിയമങ്ങളനുസരിക്കുവാൻ ചക്രവർത്തിയും കടപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തോടു കൃത്യമായ അനുസരണം ആവശ്യപ്പെടുന്നതിനു് അംബ്രോസിനു പ്രയാസമില്ലായിരുന്നു. അംബ്രോസിനെപ്പോലെ, സഭയെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്തുകൊണ്ടു് ഒറ്റമെത്രാൻപോലും അതുവരെ ചക്രവർത്തികർമ്മത്തിനെതിരായി അടരാടിയിട്ടില്ല. അംബ്രോസിന്റെ കർശനമായ നീതിനിഷ്ഠയുടേയും ഒരു നല്ലപിതാവിനടുത്ത സ്നേഹാർദ്രമായ സ്വഭാവത്തിന്റേയും ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹിതനെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിൽ പരിലസിച്ചിരുന്ന ആന്തരികവിശുദ്ധിയുടേയും ഉത്തമോദാഹരണമായി ഈ സംഭവത്തെ ചിലർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാറുണ്ടു്. തിയഡോഷ്യസിന്റെ മരണത്തിനു(395) മുമ്പുതന്നേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായത്തോടേ ആര്യനിസവും പേഗനിസവും രാജ്യത്തിൽനിന്നു നിയമംമൂലം ഉന്മൂലനം ചെയ്യുവാൻ അംബ്രോസിനു സാധിച്ചു.

സഭൈക്യം

സഭൈക്യത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ മനസ്സിലാക്കി അതിനായി അംബ്രോസ് അതീവ പരിശ്രമം ചെയ്തു. അന്ത്യോക്യൻ ശീശ്മയെ ഇല്ലാതാക്കുവാൻ അദ്ദേഹംചെയ്ത യത്നങ്ങൾ ഇതി

നൊരുദാഹരണമത്രേ.(1) അന്ത്യോക്യയിൽ ഫ്ളാവിയന്റേയും, കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിൽ നെക്ടാറിയൂസിന്റേയും മെത്രാഭിഷേകത്തെ അംബ്രോസ് എതിർത്തു. പക്ഷേ, ഫലമുണ്ടായില്ല. എങ്കിലും അവരെ റോമൻ സഭയുമായി ഐക്യപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുമെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രത്യാശിച്ചു.

ക്രിസ്തീയൈക്യം എന്ന അംബ്രോസിന്റെ ആശയത്തെ തിയഡോഷ്യസ് പിൻതാങ്ങി.(2) സഭൈക്യത്തിനായുള്ള അംബ്രോസിന്റെ അഭിവാഞ്ഛ പൗരസ്ത്യസഭകളിലേ പല മെത്രാന്മാർക്കും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, അവരുടെ കഴിവുകേടുകൊണ്ടോ തീക്ഷ്ണതക്കുറവുകൊണ്ടോ പാശ്ചാത്യസഭയിൽ അംബ്രോസ് നേടിയതുപോലുള്ള ഫലം പൗരസ്ത്യസഭകളിൽ സംജാതമായില്ല.

ജീവിതാന്ത്യം

അംബ്രോസ് മെത്രാന്റെ വാർദ്ധക്യമായി, ദീർഘായുസ്സിനായി പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ ശിഷ്യന്മാരും സ്നേഹിതന്മാരും അദ്ദേഹത്തെ നിർബന്ധിച്ചു. അതിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി ഇപ്രകാരമായിരുന്നു: "ജീവിക്കുവാൻ ലജ്ജിക്കേണ്ടിവരത്തക്കവിധത്തിലല്ല ഞാൻ നിങ്ങളോടൊത്തു ജീവിച്ചിട്ടുള്ളതു്; അതേസമയം മരിക്കുവാൻ ഞാൻ ഒട്ടും ഭയപ്പെടുന്നുമില്ല. കാരണം അത്ര നല്ല ഒരു യജമാനനാണു നമുക്കുള്ളതു്." അതു തികച്ചും ശരിയായിരുന്നു. മരണംവരെ അദ്ദേഹം പ്രശാന്തനായി നാഥനെ പാർത്തുകിടന്നിരുന്നു. ചിന്താകുലനാകേണ്ടതായി ഒന്നും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല.

എ. ഡി. 397-ൽ കത്തോലിക്കമതത്തിന്റെ വിജയം

---

(1) Cf. *Letter 12* (to the emperor) *Letter 13* (to Theodosius) n. 15. P. L. 16, 922—923.

(2) Cf. De Broglie, *St. Ambrose*, p. 160.

നിശ്ചയമായി എന്നറിഞ്ഞ മഹാനായ അംബ്രോസ് മെത്രാൻ സമാധാനവും സന്തോഷവും കളിയാടുന്ന ഒരന്തരീക്ഷത്തിൽ പരലോകയാത്രയ്ക്കു തയ്യാറായി. അക്കൊല്ലം ദു:ഖവെള്ളിയാഴ്ച രാത്രി മിലാൻ ജനതയ്ക്ക് ഒരു പ്രത്യേക ദു:ഖവെള്ളിതന്നെയായിരുന്നു. ശനിയാഴ്ചരാവിലെ, മാമ്മോദീസായും കഴിഞ്ഞു വന്ന 'നവക്രൈസ്തവർ' ദർശിച്ചതു തങ്ങളുടെ മെത്രാന്റെ മൃതദേഹമാണു്. കത്തോലിക്കസഭയുടെ ആദർശങ്ങൾ അങ്ങേയറ്റം പാലിച്ചുകൊണ്ടു്, ശത്രുക്കളിൽനിന്നു് അവളെ രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് അതിഭാസുരതയോടെ നയിച്ച ദിവ്യജ്യോതിസ്സു്, ഭൂലോകത്തിന്റെ ദീപവും ഭൂമിയുടെ ഉപ്പുമായിരുന്ന അംബ്രോസു് 397-ലേ ഈസ്റ്റർ സപ്താഹത്തിലാഘോഷിക്കുവാനായി ലോകത്തോടു യാത്രപറഞ്ഞു. ഡിസംബർ 7-ാം തീയതിയാണു വിശുദ്ധന്റെ തിരുനാൾ തിരുസ്സഭ ആഘോഷിക്കുന്നതു്.

വി. അംബ്രോസിന്റെ കൃതികൾ

വി. അംബ്രോസ് വിവിധവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി അഗാധജ്ഞാനമുള്ള ഒരു പണ്ഡിതനായിരുന്നു. വേദപുസ്തകം, ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതം, സന്മാർഗ്ഗശാസ്ത്രം, വിശ്വാസം എന്നിവയെപ്പറ്റിയാണു പ്രധാനമായും വി. അംബ്രോസ് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇവയ്ക്കുപുറമേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ, കത്തുകൾ, കീർത്തനങ്ങൾ എന്നിവയും നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്.(1)

ഇനി ഈ കൃതികളുടെ വിശദാംശങ്ങളിലേക്കൊന്നു കടന്നുചെല്ലാം. വിജ്ഞാനകുതുകികൾക്കെങ്കിലും അതു് ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കും.

---

(1) വി. അംബ്രോസിന്റേതായി ആകെ 29 പ്രാമാണികഗ്രന്ഥങ്ങൾ (Authentic Works) ഉണ്ടെന്നാണു ഡൂഡൻ (Dudden) എന്ന പണ്ഡിതൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു്.

I വേദപുസ്തകവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ

(Exegetical writings)

വി. അംബ്രോസിന്റെ കൃതികളിൽ മൂന്നിൽ രണ്ടുഭാഗത്തോളം ഈ വിഭാഗത്തിൽപ്പെടും. ഇതിൽ ഭൂരിഭാഗവും പഴയനിയമത്തെ ആസ്പദമാക്കി രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സഹൃദയന്മാരെ കൂടുതൽ ആനന്ദിപ്പിക്കുവാൻതക്ക രൂപകങ്ങളും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുംകൊണ്ടു് ഈ കൃതികളെ അംബ്രോസ് ആകർഷകങ്ങളാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. വി. ഗ്രന്ഥഭാഷ്യത്തിൽ അദ്ദേഹം ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതു മുഖ്യമായും ഫിലോ, ബേസിൽ, ഒരിജെൻ എന്നിവരെയത്രേ. സാമാന്യജനത്തിന്റെ നന്മയെ ലാക്കാക്കി രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാകയാൽ ഈ കൃതികൾ അഗാധ വിമർശനത്തിനായി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നതു പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

1) ഹെക്സാമെറോൻ (Hexameron) (1)

ഉല്പത്തിയുടെ പുസ്തകത്തിലേ ആറുദിവസത്തെ ലോകസൃഷ്ടിയെപ്പറ്റി അംബ്രോസ് നടത്തിയ പ്രഭാഷണങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണിതു്. ഇതിൽ ആറുദിവസങ്ങളിലായി നടത്തിയ ഒൻപതു പ്രഭാഷണങ്ങളുണ്ടു്. ഏ. ഡി. 388-നോടടുത്താണു് ഈ കൃതിയുടെ രചന നടന്നതു്.(2)

2) പറദീസാ (On Paradise)

ഏ. ഡി. 375-നും 378-നുമിടയ്ക്കു് ഈ കൃതി രചിക്ക

---

(1) P. L; 14, 123—274.

(2) ഒന്നും, മൂന്നും, അഞ്ചും പുസ്തകങ്ങൾ രണ്ടു പ്രസംഗങ്ങൾവീതം.

പ്പെട്ടു. അക്കാലത്തു നിലവിലിരുന്ന അബദ്ധസിദ്ധാന്തങ്ങളെ ഖണ്ഡിക്കുവാൻ ഈ ചെറുപുസ്തകം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്.(1)

3) കായേനും ആബേലും

"ആബേലിന്റെയും കായേന്റെയും ബലികഥം" എന്ന ഫിലോ (Philo) യുടെ ഗ്രന്ഥത്തെ ആസ്പദമാക്കി 375-നും 378-നുമിടയ്ക്കു് നിർമ്മിതമായ ഈ കൃതിയിൽ ആബേൽ—കായേൽ സോദരന്മാരുടെ ബലിയർപ്പണത്തെ വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.(2)

4) നോഹും പെട്ടകവും

വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്ന നോഹിന്റെ പെട്ടകത്തെ(3) മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ മാതൃകയായി ഇതിൽ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. എ. ഡി. 375-നും 378-നും ഇടയിൽ ഈ കൃതിയും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു.(4)

5) അബ്രാഹം

രണ്ടു വാല്യങ്ങളിലായി എ. ഡി. 375-നും 378-നുമിടയ്ക്കു് ഈ കൃതി വെളിച്ചത്തുവന്നു. ജ്ഞാനസ്നാനാർത്ഥികളെ ഉദ്ദേശിച്ചു് രചിച്ചതാണിതു്.(5)

---

(1) Cf. ഉല്പത്തിയുടെ പുസ്തകം 2-ാം അദ്ധ്യായം.

(2) Cf. ഉല്പത്തി, അ. 4.

(3) Cf. Ibid. Ch. 6 and 7.

(4) ഈ കൃതിയും മുകളിൽപ്പറഞ്ഞ രണ്ടു കൃതികളും 'ഫിലോ'യുടെ കൃതികളിൽനിന്നെടുത്ത രൂപകങ്ങളത്രെ.

(5) Cf, P. L. pp. 429—500

6) ഇസഹാക്കും ആത്മാവും

ആത്മാവുമായുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ ഐക്യത്തെ പ്രസ്പഷ്ടമാക്കിയിരിക്കുന്നു, രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളിലായി.

7) മരണത്തിന്റെ നന്മ

മരണം ഒരു തിന്മയല്ല എന്നു് ഇതിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. 'ഇസഹാക്കും ആത്മാവും' എന്ന കൃതിയുടെ തുടർച്ചയാണു് ഇതു്.(1)

8) യാക്കോബും വിശുദ്ധ ജീവിതവും

ഈ കൃതിയിൽ പഴയനിയമത്തിലേ ചില നീതിമാന്മാരുടെ ജീവിതത്തെ പരാമർശിക്കുന്നു. യാക്കോബു നീതിമാനായിരുന്നു.

9) പൂർവപിതാവായ യൗസേപ്പു്

ഇതിൽ പൂർവയൗസേപ്പിനെ ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രതിച്ഛായയും, ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ ഉത്തമോദാഹരണവും ആയി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

10) പൂർവപിതാക്കന്മാർ

(De Benedictionibus Patriarcharum)

ഈ പുസ്തകം, യഹൂദജനങ്ങൾ ദീർഘനാളുകളായി പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന രക്ഷകനെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രവചനങ്ങളുടെ സമാഹാരമത്രെ. രണ്ടു വാല്യങ്ങളിലായി ഈ കൃതി നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

---

(1) Cf. P. L. 14, 501—534; 539—568.

11) ഏലിയാസ് (De Helia et Jejunio)

ഏ. ഡി. 386-നശേഷം രചിച്ച ഈ കൃതി, ഏലിയാസ് പ്രവാചകന്റെ ജീവിതത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി, തീനിലും കുടിയിലും പാലിക്കേണ്ട മിതത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മനോഹരമായ ഒരു നോമ്പുകാലപ്രസംഗമാണ്.

12) നാബൊത്തു (De Nabuthe)

അത്യാഗ്രഹത്തെ അതികഠിനമായി ശപിച്ചുതള്ളുന്ന ഒരു ചെറുകൃതി.

13) തോബിയാസ്

പണത്തിനു് അന്യായമായ പലിശ വാങ്ങിക്കുന്നവർക്കൊരു തിരിച്ചടിയാണിതു്.

14) ജോബും ദാവീദും
(De interpellatione David et Job)(1)

നാലുപുസ്തകങ്ങളിലായി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ കൃതിയിൽ, ശാരീരികവും മാനസികവുമായ സഹനങ്ങൾ പുണ്യസമ്പാദനത്തിനു് ഉപകരിക്കുന്നുവെന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

N. B. 'ലോകത്തിൽനിന്നുള്ള ഒളിച്ചോട്ടം' (De fuga Seculi) എന്ന കൃതി ധാർമ്മികകൃതികളിൽ ഒന്നായി ചില ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ കാണിക്കുന്നു.

(1) ഏലിയാസ്, നാബൊത്തു, തോബിയാസ്, ജോബും ദാവീദും എന്നീ വേദപുസ്തകവ്യക്തികളെപ്പറ്റി;

Cf P. L., 14: pp. 697—728
„ P. L., 14: pp. 731—756
„ P. L., 14: pp. 759—794
„ P. L., 14: pp. 797—850

15) പ്രവാചകനായ ദാവീദിന്റെ ക്ഷമായാചന (Apology of the Prophet David)

എ. ഡി. 383-നും 387-നുമിടയ്ക്കു ദാവീദിന്റെ പശ്ചാത്താപത്തെസ്സംബന്ധിച്ചു് തിയഡോഷ്യസ് ചക്രവർത്തിക്കെഴുതിയ ഒരു പ്രസംഗമാണിതു്. ആ പ്രസംഗം മിലാനിൽവച്ചു് ഗ്രേഷ്യൻ ചക്രവർത്തിയുടെ മരണശേഷം നടത്തപ്പെട്ടതാണു്.(1)

16) ദാവീദിന്റെ 12 സങ്കീർത്തനങ്ങൾ(2)

എ. ഡി. 384-നും 387-നുമിടയ്ക്കു് എഴുതിയവയാണിവ. 1, 35-40, 43, 45, 47, 48, 61 എന്നീ സങ്കീർത്തനങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

17) 118-ാം സങ്കീർത്തനവ്യാഖ്യാനം(3)

എ. ഡി. 387 നശേഷമാണു് ഇതിന്റെ രചന. ഹീബ്രുഭാഷയിലേ 22 അക്ഷരങ്ങൾക്കനുസൃതം 22 ഭാഗങ്ങളിലായിട്ടാണു് ഈ വ്യാഖ്യാനം. ഇതിൽ, ക്രിസ്ത്യാനിക്കു പരിപൂർണ്ണതപ്രാപിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെ വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ഇതേ സങ്കീർത്തനത്തിനു് ഒരിജെൻ നല്കിയിട്ടുള്ള വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പായി ഇതു കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു.

18) വി. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷവ്യാഖ്യാനം

പുതിയനിയമത്തിൽ, അംബ്രോസ് നല്കിയിട്ടുള്ള ഏ

---

(1) Cf. P. L. 14: 851—884
(2) P. L.. 14: 921—1180
(3) P. L., 15: 1197—1526

കവ്യാഖ്യാനമാണിത്. പത്തു പുസ്തകങ്ങളിലായി(1) ഏ. ഡി. 380-നും 388-നുമദ്ധ്യേ വിരചിതമായ ഈ മഹൽഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒരു നല്ല പങ്കു ധാർമ്മികവും മൗതികവുമായ (Moral and Mystical) കാര്യങ്ങളെ പരാമർശിക്കുന്നു. ഈ കൃതിക്കും ഒരിജന്റെ കൃതികളോടു കടപ്പാടുണ്ട്.

II സന്മാർഗ്ഗപരം

1) ആചാര്യന്മാരുടെ കടമകൾ
(De officiis Ministrorum)

മഹാനായ സിസറോയുടെ (Cicero) 'ദെ ഒഫീച്ചിയിസ്' എന്ന വിശ്രുതഗ്രന്ഥത്തിലേ ധാർമ്മികനിയമങ്ങളുടെ ഒരു ക്രൈസ്തവീകരണമാണിത്. ക്രിസ്ത്യൻ സദാചാരശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രഥമ സമാഹാരമായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന ഈ വിശിഷ്ടകൃതി മൂന്നു പുസ്തകങ്ങളിലായി എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അംബ്രോസ് മെത്രാന്റെ അധികാരത്തിൽപ്പെട്ട വൈദികാന്തസ്സുകാർക്കുവേണ്ടി പ്രത്യേകം രചിക്കപ്പെട്ട ഈ കൃതി ഒരു 'ക്ലാസ്സിക്കു' (Classic) കൃതിയായി വി. ആഗുസ്തീനോസ് എടുത്തു കാണിക്കുന്നു. മദ്ധ്യയുഗത്തിലേ കലാലയങ്ങളിൽ ഇതു പാഠപുസ്തകമായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു.(2)

2) കന്യകകൾ

കന്യാത്വത്തെ പ്രകീർത്തിച്ചുകൊണ്ടു മൂന്നു പുസ്തകങ്ങളിലായി ഏ. ഡി. 377-ൽ രചിച്ച ഈ കൊച്ചുകൃതിയിൽ, വി

---

(1) Enchiridion Patristicum (R) 1301—1310
(2) Cassidorus' writings

രക്തജീവിതത്തിനായി പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കന്യകകൾ എപ്രകാരം തങ്ങളുടെ ജീവിതാദർശങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളണമെന്നും എങ്ങനെ അവർ കന്യാത്വം പാലിക്കണമെന്നും, സുന്ദരവും വ്യക്തവുമായ ശൈലിയിൽ വി. അംബ്രോസ് പ്രതിപാദിക്കുന്നു.(1) ഈ ഗ്രന്ഥത്തല്ലജങ്ങൾ അംബ്രോസ് സ്വസഹോദരിമാർസെലീനായ്ക്കുവേണ്ടി എഴുതിയതാണ്.

3) വിധവകൾ

'കന്യകകൾ' എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണമായി ഏ. ഡി. 377-ൽത്തന്നെ ഈ പുസ്തകവും വെളിച്ചത്തു വന്നു. ഇതിൽ ദ്വിതീയ വിവാഹത്തെ നിരോധിക്കുന്നില്ലായെങ്കിലും അതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നില്ല; പ്രത്യുത, വിധവകളെ വിശ്വാസജീവിതത്തിലേക്ക് അംബ്രോസ് ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു.(2)

4) കന്യാത്വം (on Virginity)

ഈ പുസ്തകവും 'കന്യകകൾ' എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണമായി ഏ. ഡി. 378-ൽ എഴുതപ്പെട്ടതാണ്. ദൈവത്തിനായി പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട കന്യാജീവിതാന്തസ്സിനെക്കുറിച്ചുള്ള വി. അംബ്രോസിന്റെ പ്രബോധനം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

---

(1) Epistle, 22, n. 23.

(2) *De Viduis:* "Neque enim Prohibemus Secundas nuptias, sed non suademus."

5) കന്യാജീവിതക്രമവും പരിശുദ്ധ കന്യകയുടെ നിത്യകന്യാത്വവും

(De institutione Virginis et Sanctae Mariae Virginitate Perpetua)

അംബ്രോസിയാ എന്ന കന്യകയ്ക്കു സഭാവസ്ത്രം നല്കിയ അവസരത്തിൽ അംബ്രോസ്മെത്രാൻ നടത്തിയ ഔദ്യോഗിക ഉപദേശമാണു് ഈ കൃതിയുടെ ഉള്ളടക്കം. പരി. കന്യകാമറിയത്തിന്റെ കന്യാത്വത്തെ വളരെ മനോഹരമായ വിധം ചിത്രീകരിക്കുകയും കന്യകാമറിയത്തെ കന്യകകൾക്കു് ഒരുത്തമ ദൃഷ്ടാന്തമായി എടുത്തു കാണിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. പുണ്യസമ്പാദനത്തിൽ മറിയത്തെ മാതൃകയായി സ്വീകരിക്കുവാൻ അംബ്രോസ് അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

6) കന്യാത്വത്തെക്കുറിച്ചു് ഒരുപദേശം

(Exhortation on Virginity)

ഏ. ഡി. 393-ൽ ലാവുറെൻസിയാ ബസ്ലിക്കാ (ഫ്ളോറൻസിൽ) യുടെ പ്രതിഷ്ഠാകർമ്മം നടന്നു. ആ പള്ളി പണിയിച്ചുകൊടുത്തതു ജൂലിയാനാ എന്ന സ്ത്രീയായിരുന്നു. ആ സ്ത്രീ അവളുടെ സന്താനങ്ങളെയെല്ലാം ദൈവശുശ്രൂഷയ്ക്കായി നിയോഗിച്ചു. അവളുടെ മാതൃകയെ പ്രകീർത്തിച്ചുകൊണ്ടും കന്യാജീവിതത്തിലേക്കു് കഴിവുള്ള എല്ലാവരേയും ആഹ്വാനം ചെയ്തുകൊണ്ടും, ആ അവസരത്തിൽ അംബ്രോസ്മെത്രാൻ നടത്തിയ ഒരു പ്രസംഗമാണു് ഈ കൊച്ചുകൃതിയിൽ കാണുന്നതു്.

III വിശ്വാസസംബന്ധമായ കൃതികൾ

(Dogmatic Works)

ഈ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട അംബ്രോസിന്റെ പുസ്തകങ്ങൾ പ്രധാനമായും ആര്യനിസത്തിനെതിരായി നടത്തിയ എതിർവാദങ്ങളും, ക്രിസ്ത്യാനികളെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രബോധനങ്ങളുമാണ്.

A. ആര്യനിസത്തിനെതിരായിട്ടുള്ളവ

1) വിശ്വാസം

അന്നത്തെ ചക്രവർത്തിയായിരുന്ന ഗ്രേഷ്യന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരം എ. ഡി. 378-നും 380-നും മദ്ധ്യേ ഈ കൃതി രചിക്കപ്പെട്ടു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വത്തെ നിഷേധിച്ച ആരിയൂസിന്റെ വാദമുഖങ്ങളെ ഖണ്ഡിക്കുവാൻ, അഞ്ചു പുസ്തകങ്ങളിലായി, ദൈവസുതനായ ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വത്തെ തെളിയിച്ചുകൊണ്ട് അനന്യസാധാരണവും ലളിതസുന്ദരവുമായ വാഗ്വൈഭവത്തോടേ ഈ കൃതിയിൽ അംബ്രോസ് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യനായി ജീവിച്ച ക്രിസ്തു ദൈവമാണോ എന്നു സംശയിക്കുന്നവർക്കും അവിടുത്തെ ദൈവത്വത്തെ നേരിട്ടു നിഷേധിക്കുന്നവർക്കും സത്യം ഗ്രഹിക്കുവാൻ ഈ പുസ്തകങ്ങൾ മാർഗ്ഗദർശകങ്ങളാണ്.

2) പരിശുദ്ധാത്മാവ്

"വിശ്വാസ'മെന്ന കൃതിയുടെ പൂർത്തീകരണമെന്നോണം പിന്നീട് (എ. ഡി. 381-ൽ) മൂന്നു പുസ്തകങ്ങളിലായി എഴുതിയ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ, പിതാവായ ദൈവത്തോടും പുത്രനാ

യ ദൈവത്തോടും പരിശുദ്ധാത്മാവിനുള്ള സത്താപരമായ ഐക്യത്തെ വിവരിക്കുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥരചനയിൽ ബേസിലിന്റെ "പരിശുദ്ധാത്മാവു" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തോടും അത്തനാസിയൂസിന്റെയും ദിദിമൂസിന്റെയും ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളോടും അംബ്രോസിനു കടപ്പാടുണ്ട്.

3) ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരരഹസ്യം

(De Incarnationis Dominicae Sacramento)

മനുഷ്യാവതാരരഹസ്യത്തിലേ ഒരു ഘടകമായ ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ദീർഘമായ ഒരു ചർച്ചയാണു് ഈ കൃതിയിലുള്ളതു്.(1)

B ക്രമാശകൾ

ക്രമാശകളെക്കുറിച്ചു് അംബ്രോസിനു രണ്ടു പ്രധാനപ്പെട്ട കൃതികളുണ്ടു്.

1) രഹസ്യങ്ങൾ (On Mysteries)(2)

ജ്ഞാനസ്നാനം, സ്ഥൈര്യലേപനം, വി. കുർബാന എന്നീ മൂന്നു ക്രമാശകളാണു് ഇതിലേ പ്രതിപാദ്യവിഷയം.(3) എ. ഡി. 387-ലാണു് ഈ ഗ്രന്ഥം പുറത്തു വന്നതു്. പുതുതായി ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചവർക്കായി പ്രത്യേകം ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു ഈ ഗ്രന്ഥം. ജറുസലേമിലേ വി. സിറിൽ (St. Cyril of Jerusalem) എഴുതിയ ക്രിസ്തീയ വേദോ

---

(1) R. 1264; 1280 ssq
(2) P. L., 16, 389—410
(3) R. 1329 ssq

പദേശം ഈ പുസ്തകനിർമ്മിതിക്കു സഹായകമായിട്ടുണ്ട്.(1) ദൈവശാസ്ത്രപ്രധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഈ കൃതിയുടെ പ്രമാണികതയെപ്പറ്റി ആരും സംശയിക്കുന്നില്ല.

2) പാപനിവേദനം അഥവാ കുമ്പസാരം (2)

പുരോഹിതന്മാർക്കു ക്രിസ്തുനാഥൻ നല്കിയിരിക്കുന്ന പാപമോചനാധികാരത്തെ നിഷേധിച്ച നൊവേഷ്യന്മാരുടെ (Novatians) അബദ്ധസിദ്ധാന്തത്തെ ഖണ്ഡിച്ചുകൊണ്ട്, ക്രിസ്തുവിന്റെ പുരോഹിതന്മാർക്കു പാപമോചനാധികാരമുണ്ടെന്നു ശക്തിയുക്തം സമർത്ഥിക്കുന്ന ഒരു വിശിഷ്ട ഗ്രന്ഥമാണിതു്. ഏ. ഡി. 384-നോടടുത്തു രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളിലായി(3) എഴുതപ്പെട്ട ഈ കൃതിയിൽ 4-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നിലവിലിരുന്ന കുമ്പസാരം എങ്ങനെയായിരുന്നുവെന്നും അതിനെ സംബന്ധിച്ച സഭയുടെ പ്രബോധനങ്ങളും ആചാരമര്യാദകളും എപ്രകാരമായിരുന്നുവെന്നും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം.

IV പ്രസംഗങ്ങൾ (Sermons)

വി. അംബ്രോസിന്റെ നിരവധി പ്രസംഗങ്ങൾ ആധുനിക വായനക്കാർക്കുപോലും രസപ്രദങ്ങളാണു്. മൂലത്തിനു യാതൊരു വ്യതിയാനവും വരുത്താത്ത കുറേ പ്രസംഗങ്ങൾ ഇപ്പോഴും സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. അംബ്രോസിന്റെ നാലുകൃതികൾമാത്രമേ പ്രസംഗങ്ങൾ എന്ന വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടുത്തുവാൻ പര്യാപ്തങ്ങളായുള്ളൂ.(4)

---

(1) Bardenhewer Vol. III, p. 533.

(2) P. L., Vol. 16, 465—524.

(3) R. 1292 ssq.

(4) Cf. Bardenhewer Vol. III, p. 537. Bardenhewer—Shahan, p. 437; Sehanz, IV pt. 1, p. 349—353.

സഹോദരൻ സാത്തീറസിന്റേയും വലൻറിയൻ, തിയഡോഷ്യസ് എന്നീ ചക്രവർത്തിമാരുടെയും നിര്യാണവേളകളിൽ ചെയ്ത ചരമപ്രഭാഷണങ്ങളാണിവയിൽ മൂന്നെണ്ണം. നാലാമത്തേതു്, അവുക്സെൻഷ്യസിനെതിരായി നടത്തിയതാണു്; ഒരിക്കൽ മിലാനിൽ പോർസിയൻ ബസ്ലിക്കാ (Portian Basilica) യിൽവച്ചു് അംബ്രോസും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധികാരത്തിൽപ്പെട്ട വിശ്വാസികളും ആര്യന്മാരാൽ വളയപ്പെട്ടുകയുണ്ടായി. അന്നു് ആര്യന്മാർക്കെതിരായി യഥാർത്ഥക്രിസ്തീയവിശ്വാസസത്യങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ചെയ്ത പ്രസിദ്ധമായ ഒരു പ്രസംഗമാണിതു്.(1)

v കത്തുകൾ(2)

മെത്രാനെന്ന നിലയിൽ വി. അംബ്രോസിനു ധാരാളം കത്തുകൾ എഴുതേണ്ട അവസരങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ എഴുത്തുകളിൽ മിക്കവയും ഔദ്യോഗികകത്തുകളും കൗൺസിൽ നടപടികളുടെ വിവരങ്ങളുമത്രേ. വി. അംബ്രോസിന്റേതായി ഇപ്പോൾ 94 എഴുത്തുകൾ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടുന്നുണ്ടു്. പലതിലും അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾ ദൈവശാസ്ത്രത്തെയും സന്മാർഗ്ഗശാസ്ത്രത്തെയും കുറിച്ചുള്ളവയാണു്. 20-ാം കത്തിൽ 4-ാംഖണ്ഡികയിൽ വിശ്വാസികളുടെ ആരാധനയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന 'മീസ്സാ' (Missa) എന്ന പദം പ്രഥമമായി കാണപ്പെടുന്നു.

---

(1) Cf. P. L., 16, 1007—1018
(2) P. L. Vol. 16, pp. 875—1286

VI കീർത്തനങ്ങൾ[1]

ഗദ്യരചനയിലെന്നതിനെക്കാൾ പദ്യരചനയിലാണ് അംബ്രോസ് പ്രശസ്തിയാർജ്ജിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീർത്തനങ്ങൾ സാഹിത്യപ്രാധാന്യമുള്ളവയായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടുവരുന്നു.

മിലാനിലേ മെത്രാനായിരിക്കുമ്പോൾ അംബ്രോസ് അനേകം സ്തുതിപ്പുകൾ നിർമ്മിച്ചു ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. അവ അംബ്രോസിന്റെ കീർത്തനങ്ങൾ അഥവാ സ്തുതിപ്പുകൾ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടു. മിലാനിൽനിന്നു പാശ്ചാത്യസഭയിലെങ്ങും വളരെവേഗം അംബ്രോസിന്റെ സ്തുതിപ്പുകൾക്കു പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചു. മിലാനിൽ വച്ചുണ്ടാക്കിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്തുതിപ്പുകൾ ആര്യന്മാർക്കെതിരായ ഒരു പ്രതികരണമാണെന്നുവേണം പറയുവാൻ. അവർ അനേകം നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ നിർമ്മിച്ച് അവയിലൂടെ നാടെങ്ങും അബദ്ധസിദ്ധാന്തങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ പരിശ്രമിച്ചപ്പോൾ അതിനൊരു പ്രതിവിധിയായി വി. അംബ്രോസ് വിശ്വാസസത്യങ്ങളടങ്ങിയ പാട്ടുകൾ നിർമ്മിച്ചു ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചു.

VII. അംബ്രോസിന്റെ പ്രബോധനങ്ങൾ

സഭയും രാഷ്ട്രവും

സഭയും രാഷ്ട്രവുംതമ്മിലുള്ള ബന്ധം ശരിയായി നിർവഹിക്കപ്പെടാത്ത ഒരു കാലസന്ധിയിലാണ് അംബ്രോസ് മിലാനിലേ മെത്രാനായത്. സഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും ഐ

---

(1) P. L. 16, 1409—1419.

ക്യത്തിനുംവേണ്ടി വീറോടേ വാദിച്ച ഒരു മഹാനായിരുന്നു വി. അംബ്രോസ്. രാഷ്ട്രീയരംഗത്തു നല്ല പിടിപാടും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു.

സഭ ഒരു പരിപൂർണ്ണസ്വതന്ത്ര സമൂഹം

സഭ തികച്ചും ഒരു സ്വതന്ത്രസമൂഹമാണു്. സഭയും രാഷ്ട്രവുമായുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വി. അംബ്രോസിന്റെ പ്രബലമായ ഒരു പ്രബോധനമാണിതു്. മൗലിക പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഈ തത്വം തിയഡോഷ്യസ് ചക്രവർത്തിയെക്കൊണ്ടു്, അംഗീകരിപ്പിക്കുന്നതിൽ അംബ്രോസ് തികച്ചും വിജയിയായി.(1)

വിശ്വാസത്തെയും സന്മാർഗ്ഗത്തെയും സംബന്ധിച്ചുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ സഭയ്ക്കു പരിപൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടു്. രാഷ്ട്രം അക്കാര്യങ്ങളിൽ അധികാരം പ്രയോഗിക്കുവാൻ പാടില്ല. മെത്രാന്മാരെ വിചാരണചെയ്യുന്നതു മറ്റു മെത്രാന്മാരായിരിക്കണം; അല്ലാതെ രാഷ്ട്രം അതിൽ ഇടപെട്ടുകൂടാ.(2) പള്ളികളും അതുപോലെയുള്ള മറ്റു സഭാസ്ഥാപനങ്ങളും ചക്രവർത്തിയുടെ അധികാരസീമയിൽപ്പെടുത്തിക്കൂടാ. കാരണം, 'ദൈവികമായവ ചക്രവർത്തിയുടെ അധികാരത്തിൽപ്പെട്ടതല്ല.' രാജകൊട്ടാരങ്ങൾ ചക്രവർത്തിയുടേതാണു്; എന്നാൽ ദൈവാലയ

---

(1) വി. അത്തനാസിയൂസ്, വി. ബേസിൽ, വി. ഹിലരി തുടങ്ങിയ സഭാപിതാക്കന്മാർ രാഷ്ട്രത്തിൽനിന്നു സഭയുടെ സ്വതന്ത്രമായ ഈ നിലപാടിനുവേണ്ടി രാഷ്ട്രനേതാക്കന്മാരുമായി വളരെയേറെ വീറോടെ വാദിച്ചതാണു്. പക്ഷേ, അവർക്കാർക്കും ഇത്ര വിജയമുണ്ടായില്ല; അന്നു് രാഷ്ട്രം സഭയുടെ സ്വതന്ത്രാധികാരത്തെ ചോദ്യംചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ, അംബ്രോസിന്റെ ആഗമനത്തോടേ കാര്യങ്ങൾ മാറി. അദ്ദേഹം സഭയുടെ പരിപൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയെടുത്തു. സഭാകാര്യങ്ങളിൽ ചക്രവർത്തിമാരുടെ ഇടപെടലുകൾ ഇല്ലാതാക്കി.

(2) Epistle 21, 4; P. L.. 16, 1004

(3) Cf. EPISTLE 20, 8; P. L. 16, 997.

ങ്ങൾ വൈദികന്മാർക്കുള്ളതാണു്.(1) അങ്ങനെ സഭയുടെ അധികാരാവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുവാൻ അംബ്രോസു് പരിശ്രമിച്ചു.

സഭ സാന്മാർഗ്ഗികനിയമത്തിന്റെ സംരക്ഷക

തിരുസ്സഭയ്ക്കു് ഒരു സാന്മാർഗ്ഗികനിയമസംഹിതയുണ്ടു്. സാന്മാർഗ്ഗികനിയമത്തിന്റെ മുമ്പിൽ എല്ലാവരെയും കീഴ്പ്പെടുത്തുകയെന്നതു സഭയുടെ അവകാശവും ചുമതലയുമാണു്. ഈ അധികാരവിനിമയം, അംബ്രോസിന്റെ ജീവചരിത്രത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരിക്കുന്ന തെസാലോനിക്കായിലേ സംഭവത്തിൽ നാം ദർശിക്കുന്നുണ്ടു്. സന്മാർഗ്ഗത്തെസ്സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ ചക്രവർത്തിമാരുടേയും ഭരണാധികാരികളുടേയും മേൽ സഭയ്ക്കുള്ള അധികാരത്തെ അതിൽ പ്രസ്പഷ്ടമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

മതപരവും സാന്മാർഗ്ഗികവുമായ രംഗത്തു് അംബ്രോസിനുണ്ടായിരുന്ന ആശയത്തെ ഇപ്രകാരം സംഗ്രഹിക്കാം: "ക്രിസ്ത്യൻ ചക്രവർത്തി സഭയ്ക്കധീനനാണു്, അതീതനല്ല."

രാഷ്ട്രത്താൽ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുക സഭയുടെ അവകാശമത്രെ.

തിരുസ്സഭയുടെ ആനുകൂല്യങ്ങൾ രാഷ്ട്രം വകവച്ചുകൊടുക്കണം. സത്യസഭ കത്തോലിക്കസഭ (തിരുസ്സഭ)യാകയാൽ മറു തരത്തിലുള്ള ദൈവാരാധനകളിൽനിന്നു് അവളെ രാഷ്ട്രം സംരക്ഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സത്യത്തിനുള്ള അതേ അവകാശങ്ങൾ അസത്യത്തിനുമുണ്ടായിരിക്കുകയില്ലല്ലോ. ഇപ്രകാരം

---

(1) Ep. 20, 19; P. L., 16, 999.

അംബ്രോസ് തിരുസ്സഭയുടെ അവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുവാനും അന്നുണ്ടായിരുന്ന പേഗൻമതത്തെ രാജ്യത്തുനിന്നു നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യുവാനും രാഷ്ട്രതലവന്മാരുമായി ശക്തിപൂർവ്വംവാദിച്ചു; അംബ്രോസിന്റെ പരിശ്രമങ്ങൾ ഫലമണിയുകയുംചെയ്തു. പേഗനിസത്തെ രാജ്യത്തുനിന്നു ഇല്ലാതാക്കുവാൻ അന്നത്തെ ചക്രവർത്തിയുടെ സഹായത്തോടെ അംബ്രോസിനു സാധിച്ചു.(1)

മതപരമായ വഴക്കുകളിൽ രക്തം ചൊരിയപ്പെടുകയെന്നതിനെ അംബ്രോസ് ഒരിക്കലും ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല.(2) ഉദാഹരണത്തിന്, ആര്യന്മാരുടെ മാനസാന്തരത്തിനു ഒരു രക്തവിപ്ലവമല്ല അംബ്രോസ് മാർഗ്ഗമായി സ്വീകരിച്ചത്; പ്രത്യുത, കത്തോലിക്കരുടെ ബുദ്ധിപരവും ധാർമ്മികവുമായ സ്വാധീനത്തിൽ വിശ്വാസമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു മുന്നേറുകയാണു്.(3) അങ്ങനെ അദ്ദേഹം വിജയം വരിച്ചു. അദ്ദേഹം ധീരതയോടെ പ്രവർത്തിച്ചു. അതേസമയം മനുഷ്യത്വം അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ പ്രവൃത്തികളിലും നിഴലിച്ചിരുന്നു.

സഭയുടെ ഐക്യം

കത്തോലിക്കസഭയുടെ മൗലികസിദ്ധാന്തങ്ങളിലൊന്നായ സഭയുടെ ഐക്യം അഥവാ ഏകത്വം എന്ന വിഷയം വി. അംബ്രോസിന്റെ പ്രബോധനങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നത്രേ. അദ്ദേഹം പഠിപ്പിക്കുന്നു, സഭൈക്യത്തിന്റെ കേന്ദ്രം റോമൻ അപ്പസ്തോലികസിംഹാസനമാണെന്നും ആ സിംഹാസനത്തിന്റെ അധികാരം വി. പത്രോസിൽ അധിഷ്ഠിതമാണെന്നും.

---

(1) Codex Theodosianis xxiii, xvi. 5.
(2) Epistle 26, 3; P. L., 16, 1042.
(3) De Fide, III, XI, n 89; P. L., 16, 579.

"പത്രോസ് എവിടെയോ അവിടെയാണ തിരുസ്സഭ; തിരുസ്സഭ എവിടെയോ അവിടെ മരണമില്ല, പ്രത്യുത അവിടെ നിത്യജീവനുണ്ട്."(1)

വി. അംബ്രോസ്—ഒരു സന്മാർഗ്ഗശാസ്ത്രജ്ഞൻ

വി. അംബ്രോസിന്റെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യം ശരിക്ക മനസ്സിലാക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്മാർഗ്ഗപ്രബോധനങ്ങളിലേക്കൊന്ന കടന്നുചെന്നാൽ മതി.

സന്മാർഗ്ഗശാസ്ത്രത്തിൽ ചില അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങം അംബ്രോസ് സ്ഥീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആചാര്യന്മാരുടെ കർത്തവ്യങ്ങം (De Officiis Ministrorum) എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ആ തത്വങ്ങം കാണാം. ദൈവവചനമായ വി. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രാമാണ്യത്തിന തത്വജ്ഞരുടെ ജ്ഞാനത്തെക്കാം കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നല്കിക്കൊണ്ടാണ് ഈ തത്വങ്ങംക്ക രൂപംകൊടുത്തിരിക്കുന്നത്; മതപരമായ സ്വഭാവം ആ തത്വങ്ങംക്കെല്ലാമുണ്ട്. അംബ്രോസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, ദൈവത്തെക്കൂടാതെയുള്ള ഒരു സന്മാർഗ്ഗശാസ്ത്രം ക്രിസ്തീയ സന്മാർഗ്ഗശാസ്ത്രമല്ല. സാന്മാർഗ്ഗികജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം ദൈവത്തിലാണ്. സാന്മാർഗ്ഗികനിയമങ്ങളുടെ സംരക്ഷകയായി തിരുസ്സഭയെ അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.(2)

ചുമതല എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം അംബ്രോസ് വിശദീകരിച്ചു. ഈ വാക്കിന വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്ന ഏറ്റവം പ്രധാനമായ അർത്ഥം ഒരു മതകർമ്മാനുഷ്ഠാനം (Ritual function) എന്നത്രേ. എന്നാൽ വി. അംബ്രോസ് ആ

---

(1) Cf. In Psalm XL, No. 30.
(2) De officiis, I C. xxix, 142; P. L. 16, 64—65.

വാക്കിനു കുറച്ചുകൂടി പ്രാധാന്യം നല്കിക്കൊണ്ടു്, "ശരിയോ ഉപകാരപ്രദമോ ആയ കാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഉചിതമായവിധം പ്രവർത്തിക്കുവാൻ മനുഷ്യനിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്ന ഒരു 'ധാർമ്മിക കടമ'" എന്ന അർത്ഥം കൊടുത്തു (1)

മനുഷ്യന്റെ പരമാന്ത്യം

യഥാർത്ഥമായ ആനന്ദവും സൗഭാഗ്യവും ഈലോകജീവിതത്തിലല്ലെന്നു് അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചു. ഈലോകവസ്തുക്കൾ മിക്കപ്പോഴും നമ്മെ ആനന്ദത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നതിനു പകരം അതിനു വിലങ്ങുതടിയായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം പറയുവാനുണ്ടു്; ഈ ലോകത്തിലേ ദുഃഖദുരിതങ്ങളും പ്രയാസങ്ങളും യഥാർത്ഥ സൗഭാഗ്യസമ്പാദനത്തിനു നേരിട്ടുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമായിത്തീരാറുണ്ടു്. പോരാ, സൗഭാഗ്യജീവിതം ഈ ലോകത്തിൽ ആരംഭിക്കുന്നു; എങ്ങനെ? സമാധാനപൂർണ്ണവും മാലിന്യരഹിതവുമായ മനസ്സാക്ഷിയോടെ ജീവിക്കുമ്പോൾ.

സുവിശേഷത്തിലേ വാക്കുകൾകൊണ്ടും ക്രിസ്തുവിന്റേയും വിശുദ്ധരുടേയും മാതൃകകൊണ്ടും അദ്ദേഹം തെളിയിച്ചുകൊടുത്തു, അയല്ക്കാരനു് ഉപദ്രവം ചെയ്തുകൊണ്ടു് ഒരുവൻ സ്വന്തം കാര്യം നേടുന്നതു് ഒരിക്കലും അനുവദനീയമല്ലെന്നു്.

അയല്ക്കാരോടുള്ള നമ്മുടെ കടമകളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നിടത്താണു പേഗൻ തത്വചിന്തകരെ അംബ്രോസ് ബഹുദൂരം പിന്നിടുന്നതു്. അയല്ക്കാരൻ എന്ന വാക്കു സിസറോയുടെ കൺമുമ്പിൽ വലിയ വിലുപ്പിടിപ്പി

---

(1) Cf. De officiis, viii, 25
II, c. I, I
„ C. III, 8; C. V, 18;
„ C. XIV, 66; etc.

ല്ലാത്തതായിരുന്നു. ആ വാക്കുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം അങ്ങേയറ്റം ഉദ്ദേശിച്ചതു റോമൻ കുലീനവർഗ്ഗത്തെ മാത്രമാണു്; വിദ്യാസമ്പന്നരേയും സംസ്കാരസമ്പന്നരേയുംമാത്രം അയല്ക്കാർ എന്നപേരിൽ സിസറോ വിളിച്ചു; ബാക്കിയുള്ള പാവപ്പെട്ട ജനങ്ങളുടെ അസ്തിത്വത്തെപ്പറ്റിപ്പോലും അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുപോലെ തോന്നുന്നു. എന്നാൽ വി. അംബ്രോസു് ഉപവിപ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ചുമതലയെക്കുറിച്ചു ശക്തിപൂർവ്വം ചർച്ച ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. 'തന്നെത്തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ മറ്റുള്ളവരേയും സ്നേഹിക്കുക' എന്ന പ്രമാണത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു സന്മാർഗ്ഗശാസ്ത്രമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേതു്. അങ്ങനെ, ക്രിസ്തീയസന്മാർഗ്ഗശാസ്ത്രത്തിനു പേഗൻമതസ്ഥരുടെ സന്മാർഗ്ഗശാസ്ത്രത്തെക്കാൾ മേന്മയുണ്ടെന്നു തെളിയിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ വി. അംബ്രോസിനു സാധിച്ചു.

കന്യാത്വത്തെക്കുറിച്ചു് (On Virginity)

അംബ്രോസിന്റെ സാന്മാർഗ്ഗികപ്രബോധനങ്ങൾ അടിയുറച്ച ആദ്ധ്യാത്മികതത്ത്വത്തോടു പ്രകൃത്യാതന്നെ ബന്ധപ്പെട്ടവയാണു്; അതായതു പരിപൂർണ്ണത നേടുവാൻ പ്രത്യേകവിധം സഹായിക്കുന്ന ഏറ്റവും നല്ല മാർഗ്ഗങ്ങൾ നിർദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടു് അംബ്രോസു് തന്റെ സാന്മാർഗ്ഗികപ്രബോധനങ്ങൾ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. പുണ്യപൂർണ്ണത നേടുവാനുള്ള ഒരു പ്രത്യേകമാർഗ്ഗമായി വിരക്തജീവിതത്തെ (Life of Virginity) അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. 'കന്യാത്വത്തിന്റെ അദ്ധ്യാപകൻ' (Doctor of Virginity) എന്നു പലരും അദ്ദേഹത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിനു് ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു വിഷയമായിരുന്നു കന്യാത്വം.

കന്യാത്വം വിവാഹത്തെക്കാൾ മേന്മയുള്ളതാണു്; പ

ക്ഷേ, വിവാഹം നല്ലതാണെന്നുള്ള കാര്യം അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും നിഷേധിച്ചിട്ടുമില്ല. (1) കന്യാത്വജീവിതം സുവിശേഷോപദേശങ്ങളിൽ ഒന്നാണു്. ക്രൂതൽ പരിപൂർണ്ണതയാഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കു് ഈ പുണ്യം അത്യാവശ്യമത്രേ. കന്യാത്വം ആത്മാവിനെ ക്രിസ്തുവുമായുള്ള അഭൗമികൈക്യത്തിലേക്കു (Mystical Marriage) നയിക്കുന്നു; (2) അതു് ആത്മാക്കളെ മാലാഖാമാരെപ്പോലെയാക്കുന്നു. കാരണം ക്രിസ്തുവാണു മാലാഖമാരുടെ അധിനാഥൻ; അതു നിർമ്മലമായ ഒരു ബലിവസ്തുവിനെ ബലിയർപ്പിച്ച ഒരു അംഗത്താരയത്രേ.(3) അതു സ്വീകരിക്കുന്നവർ ഭാരിച്ച ഭൂമതലകം നിറവേറ്റേണ്ടിയിരിക്കുന്നു...ക്രിസ്തുവിനെ തിരക്കിപ്പിടിച്ചു്,(4) ദൈവികവും മാനുഷികവുമായ ഇരു സ്വഭാവങ്ങളിലും (5) അവിടുത്തെ അടുത്തറിയുവാൻ കന്യകകളെ അംബ്രോസ് ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നു: ഇങ്ങനെ, ക്രിസ്തുവിനെ അറിയുക അത്യാവശ്യമാണെന്നും അതു പ്രാർത്ഥനയുടെ ഒരു ഫലമാണെന്നും അംബ്രോസ് തുടർന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നു.(6) കന്യാത്വം ഒരു ദൈവികദാനമാണു്; അതു് ഈ ലോകത്തിൽ ഒരു തീർത്ഥയാത്രക്കാരൻമാത്രം; അതിന്റെ യഥാർത്ഥഭവനം സ്വർഗ്ഗമത്രേ.(7)

ആകയാൽ കന്യാജീവിതാവസ്ഥ (State of Virginal Life) ഒരു വിധത്തിൽ ദൈവസ്ഥാപിതമാണു്; മറിയമാണു് അതിന്റെ സ്ഥാപക. ദൈവമാതാവായ മറിയമാണു് ശുദ്ധതയുടെയും കന്യാത്വത്തിന്റേയും പരിപൂർണ്ണമാതൃക. കാരണം, ദൈവസുതനു ജന്മം നല്കിയപ്പോഴും അതിനു മുമ്പും പിമ്പും

---

(1) Cf. De Virginibus, I, VI, 24.
(2) Cf. Ibid I, C. III, I; Exhortatio Virginitatis—IX, 58
(3) Cf. De Virginibus XI, 65.
(4) Cf. Exhortatio Virginitatis IX, 58
(5) Cf. De Virginibus I, VIII, 46
(6) Cf. Exhortatio Virginitatis, X, 70
(7) Cf. De Virginibus I, V, n. 20

അവൾ കന്യകയായിരുന്നു; ഒറവാക്കിൽ—മറിയം നിത്യ കന്യകയാണു്. 'ദെ ഇൻസ്തിത്തൂസിയോനേ വീർജിനിസ്' (De Institutione Virginis) എന്ന ഗ്രന്ഥം തിരുസ്സഭയിൽ ദൈവമാതാവായ പരി. കന്യകാമറിയത്തോടുള്ള ഭക്തി പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിൽ വളരെയേറെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

അംബ്രോസിന്റെ 'അസെററിസിസം', യഥാർത്ഥവും നിർമ്മലവുമായ ഒരു 'മിസ്റ്റിസിസ'വു (Mysticism) മായി കലർന്നു കാണുന്നു. ഇക്കാര്യം കൂടുതൽ വിശദമാകും, ക്രിസ്തുനാഥനെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോഹരങ്ങളായ ആശയങ്ങളെപ്പററി ധ്യാനിക്കുന്ന ഒരുവനു്.

അംബ്രോസു് ക്രിസ്തുനാഥനെപ്പററി പ്രസ്താവിക്കുന്നതിൽ ഒരു ചെറിയഭാഗം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം:

"നമുക്കുള്ളതെല്ലാം ക്രിസ്തുവിലാണു്—ക്രിസ്തുവാണു നമുക്കുള്ളതെല്ലാം. വ്രണം സുഖപ്പെട്ടുത്തുവാൻ നീ ആഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ വൈദ്യനുണ്ടു്—ക്രിസ്തു; നീ ദാഹിച്ചു പൊരിയുമ്പോൾ ഉറവയുണ്ടു്—ക്രിസ്തു; നീ അനീതിയാൽ വിഷമിക്കുമ്പോൾ നീതിയുണ്ടു്—ക്രിസ്തു; സഹായം വേണ്ടപ്പോൾ സഹായമുണ്ടു്—ക്രിസ്തു; മരണത്തെ നീ ഭയപ്പെട്ടുമ്പോൾ നിനക്കു ജീവൻ ദർശിക്കാം—ക്രിസ്തുവിൽ; നീ സ്വർഗ്ഗം ആഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ—ക്രിസ്തു വഴിയായുണ്ടു്; നീ ഇരുട്ടിൽ ഒളിച്ചോടുമ്പോൾ—ക്രിസ്തു വെളിച്ചമായുണ്ടു്; നീ ഭക്ഷണം അന്വേഷിക്കുന്നെങ്കിൽ—ക്രിസ്തു ഭക്ഷണമായുണ്ടു്; ആകയാൽ നിങ്ങൾ നാഥനെ രുചിച്ചും കണ്ടും അറിയുവിൻ. നാഥൻ വളരെ മാധുര്യവാനാണു്. അങ്ങിൽ ശരണം വയ്ക്കുന്നവൻ ഭാഗ്യവാനാണു്."(1)

എല്ലാ പുണ്യങ്ങളുടേയും ഉറവിടം ക്രിസ്തുവാണു്. വി. അംബ്രോസു്, ഫെലിക്സു് എന്നപേരായ ഒരു മെത്രാനെ വാഴി

---

(1) Psalm XXXIII, 9 & De Virginitate, C. XVI, 96.

ച്ചു. പുതിയ മെത്രാനു് അദ്ദേഹം എഴുതിയ കത്തിൽ ദൈവാലയത്തിലേ മദ്ബഹായുടെ മേന്മയേയും സമ്പത്തിനേയും കുറിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഭാഗം ശ്രദ്ധേയമാണു്. മദ്ബഹായിൽ കാണുന്ന ഏറ്റവും വലിയ സമ്പത്തു് വി. സക്രാരിക്കുള്ളിൽ വസിക്കുകയും നമ്മോടു സംസാരിക്കുകയുംചെയ്യുന്ന ക്രിസ്തുവാണു്. ക്രിസ്തുനാഥനിൽ നമുക്കെല്ലാമുണ്ടു്. "എവിടെ ക്രിസ്തുവുണ്ടോ അവിടെ എല്ലാമുണ്ടു്."(1) യഥാർത്ഥമായ ആദ്ധ്യാത്മികസമ്മാനങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിൽക്കൂടിമാത്രമേ നമുക്കു ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. സമാധാനവും നീതിയും ക്രിസ്തുവിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളാണു്. കാരണം "എവിടെ സമാധാനമുണ്ടോ അവിടെയാകുന്നു ക്രിസ്തു."(2) ക്രിസ്തു ആത്മാവിലാണു വസിക്കുന്നതു്; അവിടുന്നു് അരൂപിയിൽ അവിടെ സഞ്ചരിക്കുന്നു.(3) സ്നേഹത്തോടുകൂടി സ്വീകരിക്കുകയും അഭിവാദനങ്ങളർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ അവിടുത്തേ പാദാരവിന്ദങ്ങൾക്കു ഭക്തിനിർഭരമായൊരു ചുംബനമാണർപ്പിക്കുന്നതു്.(4) യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ എത്ര കമനീയമായി ഭാവനയിൽ ചിത്രീകരിക്കുന്നു! വി. അംബ്രോസിന്റെ സാന്മാർഗ്ഗികപ്രബോധനങ്ങൾ വാസ്തവത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികോപദേശങ്ങളുടെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഒരു ഭാഗമാണു്.

---

(1) Cf. Epistle 3, n. 4
(2) Cf. ,, 63, n, 4
(3) ,, ,. 41, n. 12
(4) ,, ,, ,, n. 15.

X

വി. ജോൺ ക്രിസോസ്തോം

നാലാംനൂറ്റാണ്ടിലേ ഏറ്റവും സുന്ദരവും നയതന്ത്രപ്രധാനവുമായ നഗരമായിരുന്ന സിറിയായുടെ തലസ്ഥാനമായ അന്ത്യോക്യാ. കിഴക്കു പടിഞ്ഞാറു നാലുമൈൽനീളത്തിൽ കിടക്കുന്ന രാജവീഥി; വഴിയുടെ ഇരുവശങ്ങളിലും മാർബിൾസ്തംഭങ്ങൾ; സിമൻറുതേച്ച് ചെഞ്ചായം പൂശിയ പൊതുനിരത്തുകൾ; വഴിവക്കിൽ നിരനിരയായി നില്ക്കുന്ന സ്തംഭങ്ങൾക്കിടയ്ക്കു കനകനിർമ്മിതമായ പ്രതിമകൾ.

അന്ത്യോക്യയിൽ എ. ഡി. 347-ൽ ജോൺ ഭ്രജാതനായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു സിറിയൻ രാജകീയസൈന്യത്തിലേ ഒരുന്നതോദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു. മാതാവു ഭക്തയും കുലീനയുമായ ഒരു ക്രൈസ്തവവനിതയും. ജോണിന്റെ അഭ്യുദയവും നല്ല വളത്തലുമായിരുന്നു അവളുടെജീവിതോദ്ദേശ്യം തന്നെ.

പ്രാഥമികപഠനങ്ങൾക്കു ശേഷം നാട്ടുനടപ്പനുസരിച്ചു ചരിത്രവും വ്യാകരണവും സാഹിത്യവും ജോൺ അഭ്യസിച്ചു. അനന്തരം അഭിഭാഷകവൃത്തിക്കുവേണ്ട വാഗ്മിത്തം സമ്പാദി

ക്കുന്നതിനായി അന്ത്യോക്യായിൽത്തന്നെയുള്ള പ്രസംഗ കലാലയത്തിൽചേർന്നു. നിയമം പഠിച്ചു പ്രശസ്തമായി വക്കീൽപ്പരീക്ഷ പാസ്സാകുവാൻ അദ്ദേഹം അവിശ്രമം പരിശ്രമിച്ചു. അന്നു ധന്യവും മാന്യവുമായിരുന്ന അഭിഭാഷകവൃത്തി. രാഷ്ട്രത്തിലേ ഏറ്റവും ഉന്നതമായ ഉദ്യോഗംപോലും ക്രമേണ കരസ്ഥമാക്കുവാൻ തക്ക ഒരു വഴിയുമായിരുന്നു അതു്. ജോൺ കുറച്ചുനാൾ വക്കീൽപ്പണി നടത്തി, ക്ലൂട്ടുകാരനായ ബെയ്സിലിന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം, അമ്മയോടുകൂടെ വീട്ടിൽത്തന്നെ കുറെനാൾ താമസിച്ചു.

ജോണും ബേസിലും അയൽക്കാരായിരുന്നു. ഒന്നിച്ചു കളിച്ചും പഠിച്ചും വളർന്നു. അവരുടെ കുടുംബങ്ങളും ഏകദേശം ഒരേ സാമ്പത്തികസ്ഥിതി ഉള്ളവയായിരുന്നു. ഭാവിയിൽ ഒരേ ജീവിതാന്തസ് തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനും അവർ തീരുമാനിച്ചിരുന്നു. കാലക്രമേണ രണ്ടുപേരും രണ്ടു ജീവിതവൃത്തിയിലേക്കു ശ്രദ്ധതിരിച്ചതോടേ ഒന്നിച്ചു താമസിക്കുവാൻ സാധിക്കാതെയായി. അഭിഭാഷകവൃത്തിയാൽ നീതിന്യായക്കോടതികളിലും, വിനോദശാലകളിലുമായി ജീവിച്ചുപോന്ന ജോണുമായി, സഹവസിക്കാനും സഹചരിക്കാനും ഒരിക്കലും പുറത്തിറങ്ങാതെ പുണ്യാഭിവൃദ്ധിയിലും പുസ്തകങ്ങളിലും ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിപ്പോന്ന ബെയ്സിലിനു സാധിച്ചില്ല.

പക്ഷേ, പഠനപുരോഗതിയും വിശ്വാസതത്ത്വങ്ങളെ സ്വീകരിക്കാനുള്ള സന്മനസും സംജാതമായതോടേ, ജീവിതത്തിന്റെ മായകളും മനസ്സിലാക്കിത്തുടങ്ങിയതോടേ, ജോണിനു സന്ന്യാസവൃത്തിയിൽ താല്പര്യം ജനിച്ചു. മനഃപരിവർത്തനം വന്ന ജോണിനെ ബെയ്സിൽ സന്ന്യാസജീവിതത്തിലേക്കു സ്വാഗതംചെയ്തു. താപസജീവിതത്തിൽ താല്പര്യം കാണിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോഴേ ജോണിനു വീടു വിട്ടുപോകുവാൻ സാധിച്ചില്ല താൻ അധികനാൾ ജീവിച്ചിരിക്കില്ലെന്നും മരിക്കുന്നതുവ

രെ മകൻ തന്റെകൂടെ വേണമെന്നും ജോണിന്റെ അമ്മ ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. ജോണിനു മാതാവിന്റെ ആഗ്രഹം അനുസരിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

374-ൽ മാതാവിന്റെ മരണശേഷമാണു് ആശ്രമജീവിതത്തിനുവേണ്ടി വീടും നാടും പാടേ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടുപോകാൻ ജോണിനു കഴിഞ്ഞതു്. ജോണിനെ മെത്രാനായി കിട്ടണമെന്നു ജനങ്ങൾ ആഗ്രഹിച്ചു. എന്നാൽ അതു കേട്ടപ്പോൾത്തന്നെ ജോണിനു പ്രയാസമായി. ഭയവും ശങ്കയും തന്നെ പിടികൂടി എന്നാണു് ജോൺ 'പൗരോഹിത്യം' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഇതെപ്പറ്റി എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്. ആ സ്ഥാനം സവിനയം തിരസ്കരിച്ചു്, തൽസ്ഥാനത്തു ബെയ്സിലിനെ നിർബന്ധിച്ചാക്കിയിട്ടു് ജോൺ ഏകാന്തവാസത്തിനായി വിജനപ്രദേശത്തേക്കു കടന്നുകളഞ്ഞു. അമ്മ മരിച്ചതു് ഈ ഏകാന്തവാസത്തിനു സഹായകവുമായി. സന്യാസജീവിതം തനിക്കു ചിതമായ ദൈവവിളിയാണെന്ന ബോധവും, പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ ഉൽകൃഷ്ടതയേയും ഭാരിച്ച കടമകളേയുംകുറിച്ചുള്ള ഭയവുമാണു മെത്രാൻസ്ഥാനം തിരസ്കരിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. പൗരോഹിത്യം എന്ന കൃതിയിൽ ഇതു് അദ്ദേഹം എടുത്തു പറയുന്നുണ്ടു്.

ജോൺ അന്ത്യോക്യായിലെ പുരോഹിതൻ

ഗുരുതരമായ രോഗം പിടിപെട്ടതുമൂലം 480-ൽ ജോൺ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. ജോൺ വൈദികനായി കാണാൻ ഏറെ നാളായി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന മെലീഷ്യസ് മെത്രാൻ 381-ൽ അദ്ദേഹത്തെ ഡീക്കനായി നിയമിച്ചു. അടുത്ത അഞ്ചുവർഷം ജോണിനു കീർത്തിയുടേയും പുരോഗതിയുടേയും കാലഘട്ടമായിരുന്നു. മെലീഷ്യസിന്റെ അനന്തരഗാമിയായ ഫ്ളാ

വിയൻ മെത്രാൻ 386-ൽ ജോണിനെ വൈദികനായി അഭിഷേകംചെയ്തു; ഭദ്രാസന ദൈവാലയത്തിലേ ഔദ്യോഗികപ്രാസംഗികനായി നിയമിക്കുകയുംചെയ്തു. പ്രായാധിക്യം ഈ ചുമതലാനിർവ്വഹണം തനിക്കു പ്രയാസമാക്കിത്തീർത്തതിനാലാണു ഫ്ളാവിയൻ മെത്രാൻ ജോണച്ചനെ പ്രസംഗത്തിന്റെ ചുമതല ഏല്പിച്ചതു്. പന്ത്രണ്ടുവർഷം ആ ജോലി ജോൺ പ്രശസ്തമായി നിർവ്വഹിച്ചു. ഞായറാഴ്ചകളിലും നോമ്പിലേ എല്ലാദിവസങ്ങളിലും മറ്റു പ്രത്യേകസന്ദർഭങ്ങളിലും ജോണച്ചൻ പ്രസംഗിച്ചിരുന്നു. ഭദ്രാസനദൈവാലയത്തിൽമാത്രമല്ല പ്രത്യേക ചടങ്ങുകളുള്ളപ്പോൾ ക്ഷണമനുസരിച്ചു പട്ടണത്തിലേ മറ്റു പള്ളികളിലും ഫാ. ജോൺ പ്രസംഗിച്ചിരുന്നു. തന്മൂലം അദ്ദേഹം എല്ലാവർക്കും സുപരിചിതനായി.

പാത്രിയർക്കീസ്

398-ൽ നെക്ടാരിയൂസ് പാത്രിയർക്കീസ് നിര്യാതനായപ്പോൾ അർക്കേഡിയസ് ചക്രവർത്തിയുടെ നിർബന്ധപ്രകാരം ഫാ. ജോൺ കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിലേ പാത്രിയർക്കീസായി. 398 ഫെബ്രുവരി 26-ാം തീയതി, അലക്സാണ്ഡ്രിയായിലേ പാത്രിയർക്കീസായ തെയോഫിലസാണു് അദ്ദേഹത്തെ അഭിഷേകം ചെയ്തതു്.

പുതിയ പാത്രിയർക്കീസ് നവീകരണം ആരംഭിച്ചതു തന്റെ അരമനയിൽത്തന്നെയാണു്. അന്നോളം പതിവുണ്ടായിരുന്ന ആർഭാടങ്ങളും ആഡംബരങ്ങളും നിശ്ശേഷം നിർത്തലാക്കി. രാജഭവനത്തെക്കാൾ ഒരു സന്യാസാശ്രമത്തിന്റെ പ്രതീതി അവിടെ അലതല്ലി. ജോണിന്റെ നവീകരണപ്രസ്ഥാനങ്ങളെ ചക്രവർത്തിയുടെ മന്ത്രി യൂട്രോപിയസ് വെറുപ്പോടെ വീക്ഷിച്ചു. യൂട്രോപ്യസ്സിന്റെ ദ്രവ്യാഗ്രഹത്തേയും ധനാർജ്ജന

ത്തിനുവേണ്ടി അയാൾ പ്രയോഗിച്ചുപോന്ന കുതന്ത്രങ്ങളേയും ജോൺ അംഗീകരിക്കാതിരുന്നതാണു കാരണം. ജോൺ പാത്രിയർക്കീസിനെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കുവാൻ യൂട്രോവിയസ് അവസരം പാർത്തിരുന്നു. പക്ഷേ അതിനുമുൻപ് യൂട്രോവ്യസ് ബഹിഷ്കൃതനാക്കപ്പെട്ടു. അയാളുടെ കുടിലതമൂലമുണ്ടായ ജനരോഷവും ചക്രവർത്തിയുടെ അപ്രീതിയുമായിരുന്നു കാരണം. ജോൺ സാൻക്താ സോഫിയാ ദൈവാലയത്തിലേ പ്രധാനവേദിയിൽ പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടുനില്ക്കുമ്പോഴാണു്, യൂട്രോവ്യസ് അഭയാർത്ഥിയായി അദ്ദേഹത്തെ സമീപിച്ചതു്. ചക്രവർത്തിയുടെ അപ്രീതിക്കും ജനങ്ങളുടെ ആക്രമണത്തിനും യൂട്രോവ്യസ് ഇരയായിത്തീർന്നപ്പോൾ ജോൺ പാത്രിയർക്കീസ് മാത്രമേ അയാൾക്കു അഭയം നല്കിയുള്ളൂ. ശത്രുവേഗത്തിൽ മിത്രമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അവിടെവെച്ചു് യൂട്രോവിയസിനെ പിടിക്രൂടാൻ ജനങ്ങൾ ഒരുങ്ങുകയായിരുന്നു. ക്രിസോസ്തോം അവരെ ശാന്തരാക്കി, യൂട്രോവിയസിനെ അവരുടെ കൈകളിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചു. ഇതു 403-ലേ വസന്തകാലത്തായിരുന്നു.

ജോൺ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ശത്രുശരങ്ങളേല്ക്കാൻ ഇടയായ കുറെ ആളുകളെ തിയോഫിലസ് കണ്ടുമുട്ടി. അവരുടെ അനുഭവം ആജ്ഞാപിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. അവരിൽനിന്നു ക്രിസോസ്തോമിനെതിരായി പല ആരോപണങ്ങളും ശേഖരിച്ചു. ജോൺ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ഔദ്യോഗിക അറിയിപ്പുകളെ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുണ്ടാക്കിയവയായിരുന്നു ഈ കുറ്റാരോപണങ്ങളിൽ സിംഹഭാഗവും. ക്രിസോസ്തോമിന്റെ അധികാരപരിധിയിൽപ്പെട്ടവരെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണസീമയിൽ അതൃപ്തരായ ചില മെത്രാന്മാരും തക്ക കാരണത്താൽ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടരാക്കപ്പെട്ട രണ്ടു് ആറാംപട്ടക്കാരും തിയോഫിലസിന്റെ പക്ഷത്തു ചേർന്നു. ചക്രവ

ത്തിയുടെ അംഗീകാരത്തോടുകൂടി സംഘടിപ്പിച്ച ഒരു സമ്മേളനത്തിൽവെച്ച്, തിയോഫിലസ് പക്ഷക്കാർ അനവധി അപവാദങ്ങൾ ക്രിസോസ്തോമിനെതിരായി ആരോപിച്ചു; അദ്ദേഹത്തെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കി നാടുകടത്തുവാൻ ഉത്തരവു കൊടുക്കണമെന്നു ചക്രവത്തിയോട് അവർ ആവശ്യപ്പെടുകയുംചെയ്തു. ഈ യോഗം നടന്നതു് 403-ൽ കാത്സിഡോണിനടുത്തു് ഓക് (Oak) എന്ന സ്ഥലത്തുവെച്ചായിരുന്നു. തിയോഫിലസായിരുന്നു യോഗാദ്ധ്യക്ഷൻ. യോഗത്തിൽ മെത്രാന്മാരായുണ്ടായിരുന്ന 36 പേരും തിയോഫിലസിന്റെ പാർശ്വവത്തികളായിരുന്നു.

സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കപ്പെട്ട ക്രിസോസ്തോമിനെ 'ബിത്തീനിയാ' (Bythinia) യിലേക്കു നാടുകടത്തുവാൻ രാജകല്പനയുണ്ടായി. മൂന്നുദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം ക്രിസോസ്തോം, അറസ്റ്റു ചെയ്യുവാൻ ചുമതലപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ പക്കൽ ചെന്നു പറഞ്ഞു: "പട്ടണവും രാജഭവനവും സുഖമായ ജീവിതവും നിങ്ങൾക്കു നീക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു. ഞാൻ വിദൂരതയിലേക്കു പോകുന്നു." ക്രിസോസ്തോമിനെ നാടുകടത്തിയ രാത്രിയിൽ കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിൽ ഉണ്ടായ ഭ്രമികുലുക്കം സർവത്ര ഭയത്തിനു കാരണമായി. ദുഃശകുനമെന്നു യൂദോക്സിയാരാജ്ഞി കരുതിപ്പോന്ന ഈ ഭ്രമികുലുക്കംകൊണ്ടും തങ്ങളുടെ പാത്രിയർക്കീസിനെ തിരിയെ കിട്ടണമെന്നു് ആവശ്യപ്പെട്ട ജനങ്ങളുടെ ക്ഷോഭംകൊണ്ടും, ചക്രവത്തി ക്രിസോസ്തോമിനെ തിരികെ വിളിച്ചു പൂർവ്വസ്ഥാനത്തു് ഉപവിഷ്ടനാക്കി. രണ്ടുമാസത്തേക്കു സ്ഥിതിഗതികൾ ശാന്തമായിരുന്നു. പുതിയ ക്രമക്കേടുകളോടു പുതിയ എതിർപ്പു് എന്നതായിരുന്നു പാത്രിയർക്കീസിന്റെ പരിപാടി. രാജ്ഞിയുടെ ദുരഭിമാനത്തേയും അഹന്തയേയും ക്രിസോസ്തോം തരിമ്പും വകവച്ചില്ല. മാത്രമല്ല, അപ്രീതിയും എതിർപ്പും സമ്പാദിക്കത്തക്കവിധം അവളുടെ തെറ്റായ ചില നടപടികളെ അദ്ദേഹം പരസ്യമായി അപലപിക്കുകയും ചെയ്തു.

സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കപ്പെട്ട ക്രിസോസ്തോം അന്ത്യോക്യൻ സമ്മേളനത്തിന്റെ നാലാം കാനോൻ ലംഘിച്ചുകൊണ്ട് സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്ത എന്നു് അലക്സാൺഡ്രിയായിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു തെയോഫിലസ് ആരോപണം നടത്തി. യൂദോക്സിയായും തെയോഫിലസും ചക്രവർത്തിയെ സ്വാധീനിച്ചു. സഭാകാര്യങ്ങളൊന്നും ക്രിസോസ്തോം അനുഷ്ഠിച്ചുകൂടെന്ന വിലക്കായി. അതു വകവയ്ക്കാതെ വന്നപ്പോൾ തന്റെ രാജ്യത്തെ പള്ളികൾ ഒന്നും ജോൺ ഉപയോഗിച്ചുകൂടെന്ന രാജാവിന്റെ ആജ്ഞയുണ്ടായി.

404-ലേ ഉയിർപ്പു തിരുനാളിനു് ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കു മുൻപു് ചക്രവർത്തി ക്രിസോസ്തോമിനെ, കുറക്കാരനെപ്പോലെ മെത്രാസനമന്ദിരത്തിൽത്തന്നെ തടങ്കലിൽ പാർപ്പിച്ചു. ദുഃഖശനിയാഴ്ച ആയുധപാണികളായ പടയാളികൾ പള്ളിയിലും ജ്ഞാനസ്നാനമണ്ഡപത്തിലും പ്രവേശിച്ചു. എങ്ങനെയെങ്കിലും ആഘോഷമായ ജ്ഞാനസ്നാനസ്വീകരണച്ചടങ്ങു നടത്തണമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരുന്ന ജനങ്ങൾ കടുത്ത നൈരാശ്യത്തിൽ നിപതിച്ചു. രക്തപ്രവാഹത്തിനു മാത്രമേ ജനങ്ങളുടെ ന്യായ്യമായ അഭിലാഷത്തെ തടഞ്ഞു നിറുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. ജ്ഞാനസ്നാനജലത്തിൽ വിശ്വാസികളുടെ രക്തവുംകൂടി കലർത്തപ്പെട്ടു. നാടകടത്തൽ കല്പനയുമായി അക്കോഡിയസിന്റെ മുൻപിൽ ക്രിസോസ്തോം ഹാജരായി. പ്രവാസസ്ഥലം ഏതെന്നറിയാതെതന്നെ അദ്ദേഹം രാജകിങ്കരന്മാരോടൊത്തു പുറപ്പെട്ടു. കൊള്ളക്കാരും കള്ളന്മാരും കൂത്താടുന്ന ഒരു പ്രദേശത്തു മൂന്നുവർഷം അദ്ദേഹം കഴിച്ചുകൂട്ടി.

ദുസ്സഹമായ കാലാവസ്ഥയും ഭക്ഷണദൗർല്ലഭ്യവും ക്രിസോസ്തോമിനെ വല്ലാതെ വിവശനാക്കി. അദ്ദേഹത്തിനു് ആശ്വാസം പകർന്നുകൊടുക്കാൻ എത്തുന്ന സ്നേഹിതന്മാരിൽനിന്നും ആത്മീയമക്കളിൽനിന്നും ജോണിനെ അകറ്റണമെന്നു് അധി

കാരികം തീരുമാനിച്ചു. 407 ജൂൺമാസത്തിൽ അരബസസി ലേക്കും അങ്ങകലെ കരിംകടലിന്റെ കിഴക്കെ തീരത്തുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലേക്കും അദ്ദേഹത്തെ അവർ കൊണ്ടുപോയി.

അന്ത്യോക്യായിലേയും കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിലേയും അനുഭാവികളുമായി ഉണ്ടായിരുന്ന സമ്പർക്കം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനും അവശനാക്കി വധിക്കാനുംവേണ്ടിക്രൂടിയായിരുന്ന ഈ പുതിയ നീക്കം. ജോൺ എല്ലാം സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു ദൈവതിരുമനസ്സിനു കീഴ്വഴങ്ങി. മുൻപ് അഭ്യസിച്ചിരുന്ന താപസജീവിതം അപ്പോഴും ജോണിനു് ഉപകാരപ്പെട്ടു.

കരിംകടലിന്റെ കിഴക്കെ തീരത്തുക്രൂടി പിത്തീസ്യസ് എന്ന പട്ടണത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള യാത്രയിൽ ആത്മശക്തി ഒഴികെ സർവ്വശക്തികളും ക്ഷയിച്ചു. ഇനി ഒരു പീഡനത്തേയും അതിജീവിക്കുവാൻ, ക്ഷീണിച്ച് അവശമായ ജോണിന്റെ ശരീരത്തിനു കെല്പില്ല. ആകെ പോകേണ്ടതിന്റെ പകുതിവഴിയേ ആയിട്ടുള്ളു. കൊമാനാ (Comana) ഗ്രാമത്തിൽ രക്തസാക്ഷി ബസിലിസ്കസി (Basiliscus) ന്റെ കുഴിമാടത്തിനടുത്തോളം എത്തി. അപ്പോഴും "ഇന്നു നീ വിശ്രമിക്കുക, നാളെ നാം ഒരുമിച്ചാകും" എന്നു ബസിലിസ്കസ് പറയുന്നതായി ജോൺ സ്വപ്നത്തിൽ കേട്ടു. പിറെറദിവസം ഏതാണ്ടു് ഒരു മണിക്രൂർ യാത്ര ചെയ്തപ്പോഴും ജോൺ അവശനായി നിലംപതിച്ചു. ബസിലിസ്കസ് രക്തസാക്ഷിയുടെ കബറിടത്തിനു മീതെ പണിതുയർത്തിയിരിക്കുന്ന പള്ളിയിലേക്കുതന്നെ തിരിച്ചുകൊണ്ടുപോകുവാൻ അദ്ദേഹം പട്ടാള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരോടു് അപേക്ഷിച്ചു.തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരപ്പെട്ട ജോണിനു് ആ പള്ളിയിലേ വൈദികൻ അന്തിമശുശ്രൂഷ നടത്തി. 407 സെപ്റ്റംബർ 14-ാം തീയതി, അറുപതാമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം "സകലതിനും സർവ്വേശ്വരനു സ്തുതി" എന്നുച്ചരിച്ചു

കൊണ്ടു നിത്യനിദ്ര പ്രാപിച്ചു. 31 വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭൗതികാവശിഷ്ടങ്ങൾ കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിലേ വി. ശ്ലീഹന്മാരുടെ പള്ളിയിലേക്ക് ആഘോഷമായി സംവഹിക്കപ്പെട്ടു. 438 ജനുവരി 27-ന് ഈ പൂജ്യാവശിഷ്ടങ്ങൾ കപ്പൽമാർഗ്ഗം ബോസ്ഫറസ് തുറമുഖത്തു് എത്തിയപ്പോൾ ദീപാലംകൃതമായ വഞ്ചികളുമായി ജനങ്ങൾ അതിനെ എതിരേറ്റു. തെയഡോഷ്യസ് രണ്ടാമൻ അതിനെ അനുധാവനംചെയ്തു. സകലരുടെയും മുമ്പാകെ ആ പുണ്യാവശിഷ്ടങ്ങളെ ചുംബിച്ചു് തന്റെ ജനയിതാക്കളുടെ തെറ്റിനു തെയോഡോഷ്യസ് ക്ഷമാപണംചെയ്തു. ഇന്നു് സെന്റ് പീറ്റേഴ്സ് ബസിലിക്കായിൽ അതു വിശ്രമംകൊള്ളുന്നു.

വി. ജോൺ ക്രിസോസ്തോമിന്റെ കൃതികൾ

ക്രിസോസ്തോം തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളും പ്രബന്ധങ്ങളും പ്രസംഗങ്ങളുംവഴി മാനവസമുദായത്തിന്റെ എല്ലാ നിലയിലുമുള്ളവരുടെയും സാന്മാർഗ്ഗിക നവീകരണം സാധിക്കുന്നതിനു പരിശ്രമിച്ചു; ഒട്ടൊക്കെ വിജയിക്കുകയുംചെയ്തു. താത്വികവും കേവലം ചിന്താപരവുമായ മണ്ഡലത്തിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കാതെ, ദൈനംദിനജീവിതത്തിലേ പ്രശ്നങ്ങൾ കൈകാര്യംചെയ്തു പരിഹാരം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ക്രിസോസ്തോം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ പതിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ദൈവശാസ്ത്രത്തിലെന്നതിനെക്കാൾ ധാർമ്മികശാസ്ത്രത്തിലാണു് അദ്ദേഹം വിശ്രുതനായി വിരാജിച്ചിരുന്നതു്. എങ്കിലും മനുഷ്യാസ്തിത്വശാസ്ത്രത്തിലും (Theological Anthropology) രക്ഷാകർമ്മശാസ്ത്രത്തിലും(Soteriology) ക്രിസോസ്തോമിന്റെ വ്യക്തിവൈഭവം തെളിഞ്ഞുകാണുവാൻ കഴിയുന്നുണ്ടു്. ദൈവപ്രസാദവരവും, മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം നമുക്കു മനസ്സിലാകത്തക്കവിധം

വിശദീകരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു സാഹചര്യത്തിനു യോജിച്ച ഉപമകളും അലങ്കാരങ്ങളും വിവേകപൂർവ്വം തിരഞ്ഞെടുത്തു്, ഓരോരുത്തർക്കും പുണ്യപരിശീലനത്തിനു് അനുയോജ്യമായവിധം മാർഗ്ഗദർശനം നല്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

വേദപുസ്തകവ്യാഖ്യാനത്തിൽ അന്ത്യോക്യായിലേയും അലക്സാൺഡ്രിയായിലേയും മഹാപാഠശാലകൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്ന പരസ്പരവിരുദ്ധമായ രീതികൾക്കു മധ്യേയാണു ചിന്തയിൽ ക്രിസോസ്തോമിന്റെ നിലപാടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിപാദനരീതി തീരെ അയഞ്ഞതോ അധികം കർക്കശമോ ആയിരുന്നില്ല. പ്രത്യുത, സ്വാഭാവികവും ഗൗരവം സ്ഫുരിക്കുന്നതുമായിരുന്നു. ആശയക്കൊഴപ്പം അർത്ഥപുഷ്ടിയുമുള്ള സരളസുന്ദരമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗങ്ങളുടെ ക്രമീകരണം ലളിതവും സരസവുമായിരുന്നു. ആശയങ്ങളുടെ ആവിഷ്കരണം വ്യക്തവും ഉപദേശങ്ങൾ സുഗ്രാഹ്യങ്ങളുമായിരുന്നു. കൃതികളെപ്പറ്റി പൊതുവേ പറഞ്ഞാൽ, പ്രസംഗങ്ങളും, പൗരോഹിത്യം, സന്ന്യാസജീവിതം, വിരക്തി, വിദ്യാഭ്യാസം, ദാരിദ്ര്യം, ദാനധർമ്മം മുതലായവയെപ്പറ്റി പല പ്രബന്ധങ്ങളും മതസമർത്ഥനപരമായ (Apologetical) പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും ധാരാളം കത്തുകളും അതിൽപ്പെടുന്നു. ഏതാണ്ടു് നൂറെണ്ണം നീക്കി ബാക്കി പ്രസംഗങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ വേദപുസ്തകത്തെ ആധാരമാക്കിയുള്ളവയാണു്.

'പൗരോഹിത്യം'

വി. ക്രിസോസ്തോമിന്റെ കൃതികളിൽ ഏറ്റവും വിശ്രുതമാണു് ഈ ഗ്രന്ഥം. മെലീഷ്യസ് മെത്രാനിൽനിന്നു കാറോയാപട്ടം കിട്ടിയിട്ടു് അധികനാൾ കഴിഞ്ഞില്ല. അപ്പോൾത്തന്നെ ജോണിനേയും ക്ലൂട്ടകാരൻ ബെയ്സിലിനേയും മെത്രാനായി

വാഴിക്കാൻപോകുന്നെന്നു് ഒരു വാത്ത പറന്നു. മെത്രാൻസ്ഥാനം സ്വീകരിക്കുവാൻ ജോൺ ബേസിലിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. എന്നിട്ടു് സ്വയം അതു സ്വീകരിക്കാതെ ഒഴിഞ്ഞുമാറി. ഈ ഒളിച്ചുകളി ബെയ്സിലിനു തീരെ രസിച്ചില്ല. തന്നെ വഞ്ചിച്ചതിനു ബെയ്സിൽ ജോണിനെ വളരെ ശകാരിച്ചു. അതിനു മറുപടിയാണു് 'പൗരോഹിത്യം'. ഏറ്റം വലിയ ഈ ചുമതലയുടെ ഭാരം തനിക്കു താങ്ങാനാവാത്തതാണെന്നും അതിൽനിന്നു പിന്മാറുന്നതു ക്രിസ്തുവിനോടു സ്നേഹമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല, പ്രത്യുത, താൻ ഏറ്റവുമധികം സ്നേഹിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിനെ ഉപദ്രവിക്കുവാൻ മനസ്സില്ലാഞ്ഞിട്ടാണെന്നും ജോൺ വിശദമാക്കി. എന്നാൽ ബേസിലിന്റെ സേവനം സഭയ്ക്കു നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കാനാണു തന്റെ തീരുമാനം അറിയിക്കാതിരുന്നതെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയിൽനിന്നു് ഏതാനുംഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം:

"പൗരോഹിത്യകർമ്മം ഈ ലോകത്തിലാണു നടത്തപ്പെടുന്നതെങ്കിലും സ്വർഗ്ഗീയാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ ഗണത്തിൽവേണം അതിനെ പരിഗണിക്കുവാൻ. കാരണം പരിപാവനമായ ഈ സ്ഥാനം സ്ഥാപിച്ചതു മനുഷ്യനോ മാലാഖയോ മറേറതെങ്കിലും സൃഷ്ടശക്തിയോ അല്ല, പ്രത്യുത ആശ്വാസപ്രദൻ തന്നെയാണു്. ശാരീരികളായ നമ്മെത്തന്നെ മാലാഖമാർക്കടുത്ത ശുശ്രൂഷയ്ക്കു പ്രതിനിധ്യം വഹിക്കുവാൻ അവിടുന്നു പ്രേരിപ്പിക്കുകയുംചെയ്തു. ആകയാൽ, വാനവശക്തികളുടെമദ്ധ്യേ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ എപ്പോഴും നിന്നാലെന്നപോലെ വിശുദ്ധ രഹസ്യങ്ങൾ ആചരിക്കുന്നവൻ (വൈദികൻ) പരിശുദ്ധനായിരിക്കണം...നാഥൻ ബലിയർപ്പിക്കപ്പെട്ട നിന്റെ മുമ്പിൽ കിടക്കുന്നതും, പുരോഹിതൻ ബലിവസ്തുവിന്റെ അടുത്തുനിന്നു ക്രദാശാവചനങ്ങളും മറു പ്രാർത്ഥനകളും ഉരുവിടുന്നതും, പങ്കെടുക്കുന്നവർ ആ തിരുരക്തത്താലെന്നപോലെ അരുണിമ പ്രാപി

ച്ചിരിക്കുന്നതും കാണുമ്പോൾ നീ മനുഷ്യരുടെയിടയിൽ ഈ ഭ്രമിയിലാണു നില്ക്കുന്നതെന്നു നിനക്കു ചിന്തിക്കുവാൻ കഴിയുമോ? നേരെ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു് ആനീതരായി നിങ്ങളുടെ ആത്മാവിൽനിന്നു ജഡികമായ സകല ചിന്തകളും നീക്കി, വിശുദ്ധമായ ആത്മാവോടും നിർമ്മലമനസ്സോടുംകൂടെ ചുറ്റും സ്വർഗ്ഗീയവസ്തുക്കളെ അല്പേ നിങ്ങൾ ദർശിക്കുക. അത്ഭുതം! ദൈവത്തിനു മനുഷ്യരുടെ നേർക്കുള്ള സ്നേഹസ്വഭാവമായ കരുണ! സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പിതാവിനോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന നാഥൻ, അതേസമയം നമ്മുടെ കരങ്ങളിലും. തന്നെ കരങ്ങളിലെടുക്കുന്നതിനും ആശ്ലേഷിക്കുന്നതിനും അതിനു് ആഗ്രഹിക്കുന്നവരെയെല്ലാം അവിടുന്നു് അനുവദിക്കുന്നു; എല്ലാവരും ഇതു കാണുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ സേവനം നിന്ദയാണർഹിക്കുന്നതെന്നു നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നുവോ? അഥവാ ആരേയും അതിലേക്കുയർത്തുവാൻ പറ്റിയ ഒന്നാണോ അതു്.”

തുടർന്നു് അദ്ദേഹം പാപമോചനാധികാരത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നു: മാലാഖമാർക്കും മുഖ്യഭൂതന്മാർക്കും നല്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത അധികാരമാണു ദൈവം വൈദികർക്കു നല്കിയിരിക്കുന്നതു്. മാലാഖമാരോടു ദൈവം, “നിങ്ങൾ ഭ്രമിയിൽ കെട്ടുന്നതെല്ലാം സ്വർഗ്ഗത്തിലും കെട്ടപ്പെട്ടിരിക്കും. നിങ്ങൾ ഭ്രമിയിൽ അഴിക്കുന്നതെല്ലാം സ്വർഗ്ഗത്തിലും അഴിക്കപ്പെട്ടിരിക്കും” എന്നു പറഞ്ഞില്ല. ഭ്രമിയിലേ അധികാരികൾക്കു കെട്ടുവാനുള്ള അധികാരമുണ്ടു്. എന്നാൽ അതു ശരീരത്തെ സംബന്ധിച്ചുമാത്രമാണു്. ഈ അധികാരമോ എന്നാൽ ആത്മാവിനെത്തന്നെ ബാധിക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഇതു് എത്തിച്ചേരുന്നു. പുരോഹിതന്മാർ ഭ്രമിയിൽ ചെയ്യുന്നതെല്ലാം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ദൈവം അംഗീകരിക്കുന്നു. അവരുടെ തിരുവചനങ്ങൾ നാഥൻ ശരിവയ്ക്കുന്നു. അവിടുന്നു പറയുന്നു: “നിങ്ങൾ ആരുടെയെല്ലാം പാപങ്ങൾ മോചിക്കുന്നുവോ അവ മോചിക്കപ്പെട്ട

വയായിരിക്കും. ആരുടെയെല്ലാം പാപങ്ങൾ പിടിക്കുന്നുവോ അവ പിടിക്കപ്പെട്ടവയുമായിരിക്കും." ഇതിൽക്കൂടിയ അധികാരമെന്താണു്? പിതാവു വിധിയെല്ലാം പുത്രനു നല്കിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ പുത്രൻ എല്ലാം പുരോഹിതന്മാരെ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഒരു രാജാവു തന്റെ പ്രജകളിൽ ഒരുവനു് ഇഷ്ടമുള്ളവരെ കാരാഗൃഹത്തിൽ അടയ്ക്കുന്നതിനും ഇഷ്ടംപോലെ മോചിപ്പിക്കുന്നതിനും അധികാരം നല്കുന്നുവെങ്കിൽ അതു് അസൂയാർഹമായി ആരും കരുതും. എന്നാൽ, പുരോഹിതനു ദൈവം നല്കിയിരിക്കുന്ന അധികാരം, സ്വർഗ്ഗം ഭൂമിയേക്കാളും ആത്മാവു ശരീരത്തേക്കാളും എത്രയധികം മഹത്തരമാണോ അത്രയേറെ ശ്രേഷ്ഠമാണു്. എന്നാൽ ഈ വരം നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരിൽ ചിലർ അതിനെ അവജ്ഞാപൂർവ്വം വീക്ഷിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കാൻമാത്രം ഇതിനെ നിസ്സാരമായി കരുതുന്നവരും ഉണ്ടു്. ഇതു് തികച്ചും ലജ്ജാവഹമാണു്.

ജ്ഞാനസ്നാനംവഴിയുള്ള ജനിപ്പിക്കലും ആദ്ധ്യാത്മിക ജനനത്തിന്റെ പ്രസവവേദനയും അവരെയാണു ചുമതലപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ, അയോഗ്യരായ ചില വ്യക്തികൾ പുരോഹിതന്മാരുടെ ഇടയിലുമുണ്ടു്. അവരുടെ തെറ്റു നിമിത്തം പൗരോഹിത്യത്തെ പഴിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. അതിനെപ്പറ്റി വിശുദ്ധൻ എഴുതുന്നു:

"കൊലക്കുറ്റം ചെയ്തതിനു വാളിനെയോ, കുടിച്ചു മത്താടുന്നതിനു മദ്യത്തേയോ അക്രമം കാട്ടുന്നതിനു ശക്തിയേയോ വിവേകശൂന്യമായി സാഹസം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു ധൈര്യത്തേയോ ബുദ്ധിമാന്മാർ പഴിക്കുകയില്ല. ദൈവത്തിന്റെ ഈ ദാനങ്ങളെ ദുരുപയോഗിക്കുന്നവരെയാണു് അവർ കുറ്റപ്പെടുത്തുക. അത്തരക്കാരെ യഥാർഹം ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യും." പുരോഹിതന്റെ ഭാരിച്ച കടമകളും അദ്ദേഹത്തിനു

നേരിട്ടേക്കാവുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങളും ക്രിസോസ്തോം കാണിച്ചു തരുന്നുണ്ട്. ആദ്യംതന്നെ, വി. കുർബാനയോടുള്ള സമ്പർക്കത്തിൽ പുരോഹിതനിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട വിരക്തിയേയും വിശുദ്ധിയേയുംപറ്റി വി. ക്രിസോസ്തോം എഴുതുന്നു:

"മെത്രാന്റെ ഭരണത്തിലുള്ള ജനങ്ങളിലധികവും ലൗകികകാര്യങ്ങളിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധരാണു്. ഇതു് ആദ്ധ്യാത്മിക കടമകളുടെ നിർവ്വഹണത്തിൽ അവരെ താല്പര്യമില്ലാത്തവരാക്കുന്നു. അതുകയാൽ ഇടതടവില്ലാതെ കേൾക്കുന്നതുകൊണ്ടെങ്കിലും ഉപദേശം ശ്രദ്ധിക്കാമെന്നു വയ്ക്കുന്ന ജനങ്ങൾ ദൈവവചനം സ്വീകരിക്കണമെങ്കിൽ ഉപദേഷ്ടാവു ദിവസവും തന്റെ വിത്തു വിതയ്ക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആവശ്യത്തിലധികം ധനവും അതിരറ്റ സ്വാധീനവും സുഖഭോഗങ്ങൾകൊണ്ടു് ഉണ്ടാകുന്ന ഉദാസീനതയും 'വയലിൽ' വിതച്ച വിത്തിനെ വീർപ്പുമുട്ടിക്കുന്നു. പലപ്പോഴും ഇടതൂർന്നു വളരുന്ന മുൾച്ചെടികൾ, വിത്തു മണ്ണിൽ പതിക്കുവാൻക്കൂടി അനുവദിക്കുന്നില്ല. അതിരു കടന്ന ദു:ഖവും ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ സമ്മർദ്ദവും തുടർച്ചയായുള്ള ദുരാരോപണങ്ങളുംമറ്റും ദൈവവചനത്തെ പ്രതിയുള്ള മനുഷ്യന്റെ തീക്ഷ്ണത മരവിപ്പിച്ചു കളയുക സാധാരണമാണു്. ജനങ്ങളുടെ പാപത്തിന്റെ ഒരു ചെറിയ അംശംപോലും മെത്രാൻ ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല; അവരിൽ അധികപങ്കും അദ്ദേഹത്തിനു് അപരിചിതരാണെന്നു വരുമ്പോഴോ? ജനങ്ങളുടെനേർക്കുള്ള കർത്തവ്യനിർവ്വഹണത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടാകുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകളാണു് ഇവ. എന്നാൽ ദൈവത്തോടുള്ള ഉത്തരവാദിത്വവുമായി തുലനം ചെയ്യുമ്പോൾ ഇതൊന്നും പ്രയാസങ്ങളല്ല. കാരണം, ഇതു വളരെ ശ്രദ്ധയും സൂക്ഷ്മമായ ജാഗ്രതയും ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഒരു നഗരത്തിന്റെ മാത്രമല്ല, ലോകം മുഴുവനേറെയും പ്രതിനിധിയായിട്ടു നിന്നു് എല്ലാ ജനങ്ങളുടേയും—ജീവിക്കുന്നവരുടെമാത്രമല്ല മരിച്ചവരുടേയും

—പാപങ്ങൾക്കു പരിഹാരമായി ദൈവത്തിന്റെ കരുണ യാചിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ എപ്രകാരമുള്ളവനായിരിക്കണം! ഏലിയായുടേയും മൂശയുടേയും ധൈര്യം ഈ മാദ്ധ്യസ്ഥ്യവൃത്തിക്കു മതിയാകുമെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. പുരോഹിതൻ ആർക്കുവേണ്ടി മാദ്ധ്യസ്ഥ്യം വഹിക്കുന്നുവോ അവരെക്കാൾ എല്ലാ സൽഗുണങ്ങളിലും അത്യുജ്ജ്വലനായിരിക്കണം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാനൗന്നത്യത്തിനു് എങ്ങനെ നാം വിലയിരുത്തണം? എത്രമാത്രം ഭക്തിയും പരിശുദ്ധിയും നാം അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു് ആവശ്യപ്പെടുകയില്ല! അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരങ്ങൾ എത്രമാത്രം അമലമായിരിക്കണം! ദൈവവചനങ്ങൾ അടർന്നുവീഴുന്ന അധരങ്ങൾ എത്രയോ നിർമ്മലമായിരിക്കണം!"

'പൗരോഹിത്യം' ജോണിന്റെ ആദ്യത്തെ കൃതിയല്ല. ഇതിനുമുൻപു് വനത്തിൽ ഏകാന്തവാസം നയിച്ചിരുന്നപ്പോഴും അതിനു മുമ്പുമായി ആശ്രമജീവിതത്തെപ്പറ്റി നാലുകൃതികൾ ജോൺ എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ഇതിൽ സന്യാസജീവിതത്തെ അധിക്ഷേപിക്കുകയും ആക്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ അബദ്ധാഭിപ്രായങ്ങളെ അദ്ദേഹം ശക്തിയുക്തം ഖണ്ഡിക്കുന്നു. താപസജീവിതത്തെപ്പറ്റി ആദ്യം എഴുതിയതാണു് "പരെനെസെസ് ആദ് തെയദോരും ലാപ്സും" എന്നു പേരുള്ള രണ്ടു പുസ്തകങ്ങൾ.

കന്യാത്വത്തേയും വിരക്തിയേയുംകുറിച്ചു ക്രിസോസ്തോം മൂന്നു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതി; ഇവ മൂന്നും എഴുതിയതു് ഏതാണ്ടു 380-ൽ അന്ത്യോക്യയിൽ വച്ചാണു്. കുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചാണു വി. ക്രിസോസ്തോമിന്റെ വേറൊരു കൃതി. ഇതിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തേയും ആഡംബരങ്ങളേയും ലൗകിക ചിന്തയേയുംമറ്റും പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നു. കുട്ടികളുടെ നല്ല വളർത്തലിൽ മാതാപിതാക്കന്മാർ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതിനെപ്പറ്റിയും വിശുദ്ധൻ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ടു്.

വി. ക്രിസോസ്തോമിന്റെ കൃതികളിൽ രണ്ടെണ്ണമുണ്ട്, സത്യമതസമർത്ഥനസംബന്ധവും ദൈവശാസ്ത്രപരവുമെന്നു് എടുത്തു പറയാൻ പറ്റിയതായി. ആദ്യത്തേതു യൂദന്മാക്കും വിജാതീയർക്കുമെതിരായി ക്രിസ്തു ദൈവമാണെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥമാണു്. പ്രവചനങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിലാണു ക്രിസ്തു രക്ഷകനും ദൈവവുമാണെന്നു വി. ക്രിസോസ്തോം തെളിയിക്കുന്നതു്. ജൂലിയനും വിജാതീയർക്കും എതിരായി എഴുതിയതാണു് രണ്ടാമത്തേ കൃതി.

ഇവയ്ക്കു പുറമേ 238 കത്തുകൾക്കുടി ഉണ്ടു്. ഇവയെല്ലാം തന്നെ ക്രിസോസ്തോമിന്റെ രണ്ടാമത്തെ പ്രവാസകാലത്തു് എഴുതിയതാണു്. സ്നേഹിതന്മാർക്കയച്ച കത്തുകളാണു് സിംഹഭാഗവും. വിരഹദുഃഖത്താൽ വിവശരായ അന്ത്യോക്യായിലേയും കോൺസ്റ്റാൻറിനേപ്പിളിലേയും പല സ്നേഹിതന്മാരേയും ആശ്വസിപ്പിക്കാനും പ്രവാസജീവിതത്തിലേ വിശേഷങ്ങൾ അറിയിക്കാനും ഈ കത്തുകൾ ആവശ്യമായി വന്നു. ചില കത്തുകൾ ഓരോ പ്രദേശത്തേ സഭയുടെ സ്ഥിതിയേയും വളർച്ചയേയും, തന്റെ ഭരണകാലത്തു ഗോത്തിയാ, അറേബ്യാ പേർഷ്യാ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു് അദ്ദേഹം അയച്ച മിഷനറിമാരുടെ തീക്ഷ്ണതയേയും പ്രവർത്തനഫലങ്ങളേയും പറ്റി വ്യക്തമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നവയാണു്. ക്രിസോസ്തോം 404—ലും 406—ലും ഒന്നാം ഇന്നസെൻറു് മാർപ്പാപ്പായ്ക്കയച്ചവയാണു് രണ്ടു കത്തുകൾ.

പ്രസംഗവും പ്രബോധനവും

ഏ. ഡി. 386-ൽ, 40-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ക്രിസോസ്തോമിനെ ഫാവിയൻ മെത്രാൻ വൈദികനായി അഭിഷേചിച്ചു. താമസിയാതെതന്നെ കത്തീഡ്രലിലേ ഔദ്യോഗിക പ്രാസംഗികനായി നിയമിക്കുകയുംചെയ്തു. 398 വരെ, പന്ത്രണ്ടുവർഷ

ത്തേക്കു് ആ ജോലി ജോൺ വഹിച്ചു. കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിലേ പാത്രിയർക്കീസായപ്പോൾ അവിടെയും അദ്ദേഹം തൻറെ കനകജിഹ്വയുടെ ധ്വനി പുറപ്പെടുവിച്ചു. അതു് അദ്ദേഹത്തിൻറെ വിപ്രവാസംവരെ തുടർന്നു ധ്വനിച്ചു.

സകല സമകാലികതിന്മകളേയും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളേയും സമൂലം സംഹരിക്കണം എന്നതായിരുന്നു പ്രസംഗംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതു്. അവിശ്രമപരിശ്രമവും തളരാത്ത തൻറേടവും നിരന്തരനിരീക്ഷണവും ഇതിനു് അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചു. പ്രകൃത്യാ എന്നതിലേറെ പ്രയത്നംകൊണ്ടാണു് ആളുകൾ പ്രാസംഗികന്മാരായിത്തീരുന്നതു്. എത്ര തന്നെ തികഞ്ഞ പ്രാസംഗികനായിരുന്നാലും, പഠനവും പരിശീലനവുംകൊണ്ടു തൻറെ കഴിവു പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ പ്രസംഗപാടവം നഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കും എന്ന തത്വം അദ്ദേഹം ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നതുകൊണ്ടാണു "ക്രിസോസ്തോം" എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതിനു ജോണിനു ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചതു്.

ക്രിസോസ്തോമിൻറെ പ്രസംഗങ്ങൾ വി. ഗ്രന്ഥസ്പർശിയാണു്. ഓരോ പ്രസംഗത്തിലും ആദ്യം പ്രസക്തമായ സുവിശേഷവാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കും. അതിൻറെ സന്ദർഭവും മറുചുറുപാടുകളും വിവരിക്കുന്ന രണ്ടാംഭാഗത്തു ധാർമ്മികാനുഷ്ഠാനവും പുണ്യജീവിതപരമായ പ്രായോഗികപാഠങ്ങളും നിർദ്ദേശിക്കും. അന്ത്യോക്യായിൽ പ്രസംഗം ആരംഭിച്ചുകൊല്ലം 386-ൽ ചെയ്ത ഒമ്പതു പ്രസംഗങ്ങൾ പൂർപ്പാടിൻറെ പുസ്തകത്തെ ആധാരമാക്കിയായിരുന്നു. ഏ. ഡി. 387-ൽ രാജാക്കളുടെ പുസ്തകത്തേയും പ്രവാചിക അന്നയേയുംകുറിച്ചു് അഞ്ചു പ്രസംഗങ്ങൾ അന്ത്യോക്യായിലേ ദൈവാലയത്തിൽ ജോൺ പറഞ്ഞു. അതിൽ പ്രാർത്ഥനയെസ്സംബന്ധിച്ചുള്ള ഭാഗം ഇപ്രകാരമാണു്: "ഒരു യഹൂദനു പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്ന ആഗ്രഹം തോന്നി

യാൽ ദൈവാലയത്തിൽ പോകണം; ഒരു പ്രാവിനെയെങ്കിലും വാങ്ങണം. വിറകും തീയും ഉണ്ടാക്കണം; കത്തി എടുക്കണം; ബലിപീഠത്തെ സമീപിക്കണം. മറ്റു പല നിയമങ്ങളും നിറവേറ്റണം...നമുക്കിതൊന്നും വേണ്ട. വാട്ടിൽ നൂലോ ചണമോ ചുറ്റുന്ന സ്ത്രീക്കു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനു് ഒരു പ്രതിബന്ധവുമില്ല. മനസ്സു് സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കുയർത്തി ദൈവത്തെവിളിച്ചു തീവ്രമായി അപേക്ഷിച്ചാൽ മതി. ചന്തയ്ക്കു പോകുകയോ തനിച്ചു സഞ്ചരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന ഒരു പുരുഷനു മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ തീക്ഷ്ണമായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനു് ഒന്നും പ്രതിബന്ധമല്ല. കടയിലിരുന്നു തുകൽകൊണ്ടു ചെരുപ്പു തുന്നുന്നവനും സാധിക്കും, ആത്മാവിനെ തന്റെ യജമാനനു കാഴ്ചവയ്ക്കുവാൻ. പള്ളിയിൽ പോകുന്നതിനു സാധിക്കാത്തപ്പോഴും ഒരടിമയ്ക്കു തീക്ഷ്ണമായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനു്, ദൈവവുമായി സംഭാഷിക്കുന്നതിനു്, ചന്തയിലോ അടുക്കളയിലോ വഴിയിലോ കടയിലോ എവിടെയായിരുന്നാലും സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടു്, സൗകര്യമുണ്ടു്. സ്ഥലത്തെക്കുറിച്ചു ദൈവത്തിനു നോട്ടമില്ല."

ധനവാന്മാർ ധാരാളമുള്ള രാജ്യമായിരുന്നു സിറിയാ; അതുപോലെതന്നെ അവിടെ വളരെപേർ ദാരിദ്ര്യം അനുഭവിക്കുന്നവരായും ഉണ്ടായിരുന്നു. ദരിദ്രരോടു ധനികർ ചെയ്തുവന്ന ക്രൂഷണം മറേതിലുമേറെ ജോണിനെ വേദനിപ്പിച്ചു. എല്ലാ കൃതികളിലുംതന്നെ അദ്ദേഹം ഇതു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഇപ്രകാരമായിരുന്ന പ്രസംഗത്തിന്റെ ആരംഭം: "ഇന്നു ഞാൻ നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ഒരു ദൂതനോ പ്രതിനിധിയോ ആയി നില്ക്കുകയാണു്. എന്നെ അയച്ചതു രാജസഭയല്ല, ക്രൂരയാതനകളുടെ ദർശനമാണു്. ചന്തയിലും തെരുവിലുംക്കൂടി ഞാൻ കടന്നുപോയപ്പോൾ പട്ടിണിയാൽ പരവശപ്പെട്ടും ശൈത്യത്താൽ വിറച്ചു വിവശരായും നിലത്തു കിടക്കുന്ന കുറെ നിർഭാഗ്യരെ കണ്ടു. എന്തെങ്കിലും ജോലി കിട്ടുമെന്നു്

ആ പാവപ്പെട്ടവനു മിക്കവാറും ഉറപ്പുണ്ടു്. വീടു പണിയുന്നവനും ഖനി കുഴിപ്പിക്കുന്നവനും കപ്പൽയാത്ര ചെയ്യുന്നവനും പാവപ്പെട്ട മനുഷ്യന്റെ കരങ്ങളെ ആവശ്യമുണ്ടു്. ദരിദ്രനു് അവന്റെ ശരീരം, ധനവാനു തന്റെ അരമനയും പുരയിടങ്ങളും പണവും എങ്ങനെയോ അതുപോലെയാണു്. ശരീരമാണു ദരിദ്രന്റെ വരുമാനത്തിനുള്ള ഏക വക. അവനു മറെറാന്നുമില്ല."

എ. ഡി. 400-ലും 401-ലും ആയി അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ നടപടികളെക്കുറിച്ചു 55 പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തി. ആദിമകാലത്തെ പൊതുസമ്പ്രദായത്തെ ജോൺ പുകഴ്ത്തിയെങ്കിലും സഹകാര്യസഹത്തുടമാവകാശം നിഷേധിച്ചിട്ടില്ല. വി. ജോൺ ഏറെറം കൂടുതൽ പ്രസംഗിച്ചിട്ടുള്ളതു വി. പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ചാണു്. ഈ പതിന്നാലു ലേഖനങ്ങളിലേ വിവിധഭാഗങ്ങളെ ആധാരമാക്കി 246 പ്രസംഗങ്ങളുണ്ടു്.

XI

വി. ജെറോം

(+420)

ബാല്യകാലം

കത്തോലിക്കതിരുസഭയിലേ മഹാ പണ്ഡിതന്മാരിൽ ഒരാളായ വി. ജെറോം 345-ാമാണ്ടിനോടടുത്തു് സൽമാസ്യായിലേ സ്ട്രീദോൻനഗരത്തിൽ ഭ്രജാതനായി. അദ്ദേഹം പല പ്പോഴായി എഴുതിയിട്ടുള്ള നൂറോ അമ്പതു് എഴുത്തുകളിൽനിന്നാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബാല്യകാലത്തേയും ജന്മദേശത്തേയുംപറ്റി ചുരുങ്ങിയ വിവരങ്ങളെങ്കിലും നമുക്കു അറിയാൻ കഴിയുന്നതു്. ജെറോമിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ധനികരായിരുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാകുമ്പോൾ മകനു് ഒരു നല്ല ഉദ്യോഗം കിട്ടുമെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷയോടുകൂടെ പിതാവായ എവുസേബിയസ് ജെറോമിനെ ലോകത്തിന്റെ തലസ്ഥാനം എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന റോമിൽവിട്ടു പഠിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ പ്രതീക്ഷയ്ക്കു വിരുദ്ധമായിട്ടു്, റോമിലേ പ

ാനം പൂർത്തിയായപ്പോൾ ജെറോം ഏകാന്തവാസം നയിക്കുന്നതിനു തീരുമാനിച്ചു.

ജെറോം പഠിക്കുന്ന കാലത്തു്, റോമിലേ ജനസംഖ്യയിൽ നല്ല ശതമാനം അക്രൈസ്തവർ ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം റോമിൽ വച്ചു് ജ്ഞാനസ്നാനാർത്ഥിയായി ചേരുകയും 366-ലേ ഉയിർപ്പുഞായറാഴ്ച ലിബേരിയസ് മാർപ്പാപ്പായിൽനിന്നു മാമോദീസാ സ്വീകരിക്കുകയുംചെയ്തു. ദൈവശാസ്ത്രവും തത്വശാസ്ത്രവും പഠിക്കാൻ ജെറോമിനു് അത്ര വലിയ താല്പര്യമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. ഭാഷകൾ പഠിക്കുന്നതിലും വാദപ്രതിവാദങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിലുമായിരുന്നു താല്പര്യം.

ലത്തീൻഭാഷയിൽ നല്ല വ്യൽപത്തി സമ്പാദിച്ചിരുന്ന ജെറോം ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ പ്രശസ്ത ലത്തീൻഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ മിക്കവാറും എല്ലാ പുസ്തകങ്ങളും വായിച്ചിരുന്നു.

യുവത്തിടമ്പുകളെ വഴിതെറ്റിക്കുവാൻപോരുന്ന അസാന്മാർഗ്ഗികങ്ങളായ വിനോദങ്ങളും ഡാൻസുകളും കളികളും എല്ലാം റോമിൽ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. അതിലൊക്കെ സംബന്ധിച്ചിരുന്ന ജെറോം പാപകരമായ ജീവിതത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന പല സാഹചര്യങ്ങളിലുംപെട്ടുവെന്നും അവയിൽ വീണുപോയെന്നും സമ്മതിച്ചു പറയുന്നുണ്ടു്. വിദ്യാഭ്യാസാനന്തരം മൂന്നുകൊല്ലംകൂടി അദ്ദേഹം റോമിൽ താമസിച്ചു. ഡെമാസൂസ് മാർപ്പാപ്പയുടെ സെക്രട്ടറി എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നാണു വി. ഗ്രന്ഥവിവർത്തനം പരിഷ്കരിക്കുന്നതിനു ജെറോം ഉത്തേജനം സ്വീകരിച്ചതു്. ജെറോം ഗാൽ സന്ദർശിച്ച അവസരത്തിൽ അത്തനാസിയൂസ് അവിടെ ബന്ധനസ്ഥനായി കഴിയുകയായിരുന്നു. അത്തനാസിയൂസിനെപ്പറ്റി അറിയുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുന്നതിനുംമറും ജെറോമിനു സൗകര്യം ലഭിച്ചു. തന്റെ ദൈവവിളിയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതിനു് ഇതു് അദ്ദേഹത്തിനു്

അവസരം നല്കി. അന്നത്തെ മതമർദ്ദനവും ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കാരാഗൃഹവാസവും രക്തസാക്ഷിത്വവുമെല്ലാം തന്റെ ജീവിതാന്ത്യസ്മിനെപ്പറ്റി ക്കൂടുതലായി ചിന്തിച്ചു തീരുമാനമെടുക്കാൻ ജെറോമിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ ക്രിസ്തുവിനു തന്നെത്തന്നെ സമർപ്പിക്കുവാൻ, ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രേഷിതനായിത്തീരുവാൻ ജെറോം തീരുമാനിച്ചു. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: "ദൈവത്തിനുവേണ്ടി ഞാൻ എന്റെ വീടിനേയും മാതാപിതാക്കളേയും ബന്ധുജനങ്ങളേയും എന്റെ സഹോദരനേയും സഹോദരിയേയും ആഡംബരജീവിതത്തേയും എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു." സൗഭാഗ്യപ്രദമായിരുന്ന ജീവിതത്തേയും ജീവിതസൗകാര്യങ്ങളേയുമെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ മരുഭൂമിയിൽ പോയി ഏകാന്തവാസം നയിക്കുക തീർച്ചയായും ഒരു വലിയ കാര്യംതന്നെ.

ജെറോമിന്റെ ഈ തീരുമാനത്തിൽ മാതാപിതാക്കളുടേയുംമറ്റും പ്രതികരണം എന്തായിരുന്നു എന്നു നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. മകനിൽ വലിയ പ്രതീക്ഷയുണ്ടായിരുന്ന പിതാവിനെ തീർച്ചയായും ഇതു് നിരാശപ്പെടുത്തിക്കാണണം.

അങ്ങനെ ഭാവിജീവിതത്തെപ്പറ്റി തീരുമാനമെടുത്ത ജെറോം അകപിലേയിയായിൽച്ചെന്നു് അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന യുവാക്കന്മാരുടെ ഒരു സംഘത്തിൽച്ചേർന്നു. ആ സംഘടനയിലേ എല്ലാ അംഗങ്ങളും ബ്രഹ്മചര്യം കാത്തുകൊണ്ടു ദാരിദ്ര്യാരൂപിയോടുകൂടി ജീവിക്കുന്നവരായിരുന്നു. പലരും വൈദികരുമായിരുന്നു. ജെറോമിന്റെ സ്നേഹിതനായിരുന്ന ഭഫീനുസും ഈ സംഘത്തിലേ ഒരംഗമായിരുന്നു. 'വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവരുടെ സംഘം' എന്നാണു് ഈ സംഘടന അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതു്. ഇതിലേ ഒരംഗമായിരുന്ന ക്രൊമോഷ്യസിന്റെ വീട്ടിലാണു് അവർ ഒന്നിച്ചുകൂടിയിരുന്നതു്. പിന്നീടു് അകപിലേയിയായിലേ മെത്രാനായിത്തീർന്ന ക്രൊമോഷ്യസു് ഭഫീനുസിനു് വൈദികപട്ടംകൊടുത്തു.

സന്യാസിയായിരുന്ന ക്രിസോസ്തോമും ഡീക്കൻ ജൂലിയനും സബ്ഡീക്കൻ തിസെയാസും ഈ സംഘത്തിലേ അംഗങ്ങളായിരുന്നു. അവർ പിന്നീടൊരിക്കൽ ജറൂസലത്തേക്കു് തീർത്ഥയാത്ര നടത്തുകയുണ്ടായി. ജെറോമിനെ കാണുന്നതിനുള്ള അതിയായ ആഗ്രഹമായിരിക്കാം ഇപ്രകാരമൊരു തീർത്ഥയാത്ര നടത്തുവാൻ ആ സുഹൃത്തുക്കളെ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ആ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട സംഘത്തിലേ അംഗങ്ങളെല്ലാവരും ക്രമേണ തങ്ങളുടെ ആത്മസുഹൃത്തുക്കളിൽനിന്നു വേർപിരിഞ്ഞു് ഏകാന്തവാസം തുടങ്ങി. ഈ വേർപാടു് എല്ലാവർക്കും വേദനാജനകമായിരുന്നു. എങ്കിലും ദൈവസ്നേഹത്താൽ പ്രചോദിതരായി കൈപ്പുനിറഞ്ഞ കാസാ കുടിച്ചപ്പോൾ അവർക്കു മാധുര്യം അനുഭവപ്പെട്ടു. ജെറോമിന്റെ വളർത്തുസഹോദരനായിരുന്ന ബൊനോസൂസ് ഉടനെതന്നെ ഒരു ദ്വീപിലേക്കു പോയി ഏകാന്തവാസംതുടങ്ങി. ജെറോം കാൽച്ചിസ് മരുഭൂമിയിലേക്കുംപോയി.

ഡമാസൂസ് മാർപ്പാപ്പയുടെ പക്കൽ നല്ല സ്വാധീനമുണ്ടായിരുന്ന അന്ത്യോക്യായിലേ എവാഗ്രിയൂസും ഈ സംഘത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹമാണു വി. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ലത്തീൻവിവർത്തനമെഴുതുവാൻ ജെറോമിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. 373-ൽ ആ യുവജനസമിതി ചിന്നിച്ചിതറിയപ്പോൾ എവാഗ്രിയൂസ്, തന്റെകൂടെ അന്ത്യോക്യായിലേക്കു വരുവാൻ നിർബന്ധിച്ചതുകൊണ്ടു് ജെറോമും കൂട്ടുകാരും അദ്ദേഹത്തിന്റെകൂടെ അന്ത്യോക്യായിലേക്കു യാത്ര തിരിച്ചു. ജെറോമിന്റെ ക്ലേശകരമായ ജീവിതമാരംഭിക്കുന്നതു്, വളരെ നീണ്ടതും ദുഷ്കരവുമായ ഏഷ്യാമൈനറിലേ മരുഭൂമിയിലേക്കുള്ള പടയാത്രയോടുകൂടിയാണു്. ഒരു സന്യാസിയാകുവാൻ, മരുഭൂമിയിൽ ഏകാന്തവാസമനുഭവിക്കുവാൻ ജെറോം തീരുമാനിച്ചപ്പോൾ സുഖസൗകര്യങ്ങൾക്കു പകരം ബുദ്ധിമുട്ടുകളേയും, ധനത്തിനു പകരം ദാരിദ്ര്യത്തേയും സാമൂഹ്യജീവിതത്തിനു പകരം ഏകാന്ത

ജീവിതത്തേയും തെരഞ്ഞെടുക്കുകയാണു് ചെയ്തതു്. എവാഗ്രിയൂസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ജെറോമും ക്രൂട്ടകാരും ത്രെയസ്, ഏഷ്യാമൈനറിലേ ബിത്തീനിയാ, ഗലേഷ്യാ, പോൻടസ്, കപ്പദോസ്യാ, സെലീഷ്യാ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽക്കൂടി അന്ത്യോക്യാ ലക്ഷ്യമാക്കി യാത്രചെയ്തു. അന്ത്യോക്യായിലെത്തിയപ്പോഴേക്കും ജെറോമിനു പനി പിടിപെട്ടിരുന്നു. അതു് അദ്ദേഹത്തിനു കടുത്ത നിരാശയ്ക്കു കാരണമായി.

ജെറോം തിയോഡേഷ്യസിനെഴുതി: "ക്രൂട്ടംവിട്ടുപോയി സുഖമില്ലാതെ അലയുന്ന ഒരാടിനെപ്പോലെയാണു്, ഞാൻ. പുറകോട്ടു പോകുവാൻ എനിക്കു മനസ്സാകുന്നില്ല. മുൻപോട്ടു പോകുവാൻ കഴിവുമില്ല." കത്തിലേ ഓരോ വാക്കിലും ജെറോമിന്റെ സങ്കടവും ഏകാന്തതയും വ്യക്തമായിട്ടു കാണാം.

ഏകാന്തതയുടെയും നിരാശയുടേയും ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ, സുഖക്കേടൊക്കെ ഭേദമായപ്പോൾ ലാവോദിസ്യായിലേ അപ്പോളിനാരിസ് അന്ത്യോക്യായിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നതു കേൾക്കുവാനിടയായി. ആ പ്രസംഗം ജെറോമിന്റെ ഹൃദയത്തെ വശീകരിച്ചു. ജെറോം താമസിയാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനാകുകയും ഗ്രീക്കും വി. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനവും അർത്ഥവുംമറ്റും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായത്തിലും മേൽനോട്ടത്തിലും പഠിക്കുവാൻ തുടങ്ങുകയുംചെയ്തു. അന്ത്യോക്യായിലേ സംസാരഭാഷയായ സുറിയാനിയും അദ്ദേഹം വശമാക്കി. ജെറോമിന്റെ ഭാവി വ്യക്തമായ പരിപാടികളൊന്നുംക്രൂടാതെ ഇരുളടഞ്ഞുതന്നെ കിടന്നിരുന്നു. ജറുസലം അടുത്തായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം അങ്ങോട്ടൊരു തീർത്ഥയാത്ര നടത്തി. "ഞാൻ ജറുസലത്തേക്കുപോയതു് ക്രിസ്തുവിന്റെ ഒരു പടയാളിയാകുവാൻവേണ്ടിയാണു്" എന്നു ജെറോം പറയുന്നു. റോമിൽവച്ചു ശേഖരിച്ച പുസ്തകങ്ങളും അദ്ദേഹം എടുത്തിരുന്നു. പുസ്തകങ്ങളില്ലാത്ത ഒരു ജീവിതത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിനു ചിന്തിക്കു

വാൻപോലും കഴിഞ്ഞില്ല. പേഗൻ സാഹിത്യത്തിൽ വ്യൽപത്തിനേടിയിരുന്ന ജെറോമിനു ഗ്രന്ഥങ്ങളോടു വിടവാങ്ങുക പ്രയാസമായിരുന്നു. പുതിയ മതത്തേയും പഴയ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളേയും അവയുടെ പോറന്മയായ സാഹിത്യങ്ങളേയും എങ്ങനെ പൊരുത്തപ്പെടുത്താം എന്നതായിരുന്നു ജെറോമിന്റെ പ്രശ്നം. ഈ മാനസികസംഘട്ടനത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്ന ഒന്നാണു് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായ സ്വപ്നം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതവഴിത്താരയിലേ ഒരു കൈച്ചൂണ്ടിയുമായിരുന്നു അതു്.

വലിയനോമ്പുകാലത്തു ക്ഷീണിതഗാത്രനായിരുന്ന ജെറോമിനു് പനി പിടിപെടുകയും അതു വർദ്ധിച്ചു് ഗുരുതരമായ നിലയിലെത്തുകയുംചെയ്തു. അതോടെ സുഹൃത്തുക്കൾ ശവസംസ്കാരത്തിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങി. ശരീരം തണുത്തു മരവിക്കുകയാൽ ഉടനെ മരിക്കുമെന്നു് എല്ലാവരും വിചാരിച്ചു. ഈ അവസരത്തിലാണു് അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരു സ്വപ്നമുണ്ടായതു്. വിധികർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മുമ്പിൽ താൻ നില്ക്കുന്നതായി ജെറോമിനു തോന്നി. കണ്ണഞ്ചിക്കുന്ന പ്രകാശംമൂലം വിധിയാളനെ നോക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല.

"സമുദായത്തിൽ നിന്റെ സ്ഥാനം എന്തു്?" മറുചോദ്യങ്ങൾക്കിടയിൽ വിധിയാളൻ തിരക്കി.

"ഞാനൊരു ക്രിസ്ത്യാനിയാണു്," ജെറോം ഏറെ പറഞ്ഞു.

"നീ കളവാണു പറയുന്നതു്; നീ ഒരു 'സിസറോണിയനാ'ണു്; ക്രിസ്ത്യാനിയല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സിസറോയുടെ കൃതികൾകൊണ്ടു നിന്റെ ഹൃദയം നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു," ദിവ്യന്യായാധിപൻ ഗംഭീരഭാവത്തോടുകൂടി പ്രതിവചിച്ചു. അനന്തരം ജെറോമിനെ കഠിനമായി പ്രഹരിക്കുവാൻ വിധിയാളൻ തന്റെ സേവകന്മാരോടാജ്ഞാപിച്ചു. ഭയവി

ഹപലനായ ജെറോം മേലിലൊരിക്കലും കേവലം പ്രാപഞ്ചിക വിഷയങ്ങളെ പരാമർശിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പാരായണം ചെയ്യുന്നതല്ലെന്നു ശപഥംചെയ്തു. "മറ്റുകൃതികളുടെ പാരായണത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നതിൽ കൂടുതൽ അവധാനതയോടും ഔത്സുക്യത്തോടുംകൂടി ആദ്ധ്യാത്മികഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കുന്നതിനു ഞാൻ അന്നുമുതൽ എന്നെത്തന്നെ സമർപ്പിച്ചു" എന്നു ജെറോം പറയുന്നു. എങ്കിലും പേഗൻസാഹിത്യപാരായണം അദ്ദേഹം ഉപേക്ഷിച്ചില്ല. എന്നാൽ, ക്രിസ്തുവിനെ സേവിക്കുന്നതിനു തന്റെ സാഹിത്യജ്ഞാനസമ്പാദ്യം ഉപയോഗിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ജെറോം അപ്രകാരം പ്രവർത്തിച്ചു.

374 മുതൽ 379 വരെയാണു ജെറോം അന്ത്യോക്യായുടെ സമീപമുള്ള കാൽചീസ് (Chalchiz) മരുഭൂമിയിൽ ഏകാന്തവാസം നടത്തിയതു്. അവിടെ അദ്ദേഹം തന്റെ പാപങ്ങൾക്കു പരിഹാരമായി പ്രാർത്ഥനയിലും പ്രായശ്ചിത്തത്തിലും അക്കാലമത്രയും കഴിച്ചുകൂട്ടി. ആ മരുഭൂമിയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു കഠിനമായ പരീക്ഷകളും പ്രലോഭനങ്ങളും ഉണ്ടായി. പ്രലോഭനങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷനേടുന്നതിനുവേണ്ടി ഹീബ്രുഭാഷയിൽ വ്യുൽപത്തി നേടുക എന്ന ശ്രമകരമായ ജോലി അദ്ദേഹം ആരംഭിച്ചു. അതു് അദ്ദേഹം പൂർത്തിയാക്കിയതു് ബേസ് ലഹമിൽവച്ചാണു്.

ബേസ്‌ലഹത്തു്

യോർദാനേറയും ഇസ്രായേല്യനേറയും അതിർത്തിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ബേസ്ലഹം ഇന്നു യോർദാന്റെ അധീനതയിലാണു്. രണ്ടു കുന്നുകളുടെ താഴ്വരയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഈ പട്ടണത്തിൽ നിരവധി വെള്ളത്ത വീടുകൾ കാണാം. കുന്നിൻ

ചെരിവുകളിൽ മുന്തിരിച്ചെടികൾ അങ്ങിങ്ങായി വളർന്നു പ
ട്ടണത്തെ മോടിപിടിപ്പിക്കുന്നു.

ഈ പട്ടണത്തിലാണ് ക്രിസ്തുനാഥൻ പിറന്ന ഗൃഹ സ്ഥി
തിചെയ്യുന്നതു്. കോൺസ്റ്റൻറയിൻ ചക്രവർത്തിയുടെ മാന
സാന്തരത്തിനുശേഷം ഈ ഗൃഹയുടെ സ്ഥാനത്തു ഒരു ബസ്ലി
ക്ക പണികഴിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ഗംഭീരമായ ബസ്ലിക്കായിൽ ആ
ഘോഷമായ രീതിയിൽ തിരുക്കർമ്മങ്ങളും നടന്നു തുടങ്ങി.
ബേസ്ലഹം തീർത്ഥകരെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞു. ആ കാലഘട്ടത്തിൽ
ത്തന്നെ ജെറുസലത്തും ഒരു വലിയ ബസ്ലീക്ക ഉയർന്നുവന്നു. പ്ര
ഭാഷണങ്ങളും ആഘോഷങ്ങളും അന്നു വിശുദ്ധ സ്ഥലങ്ങളെ
മുഖരിതമാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആ കാലഘട്ടത്തിലാണു് ജെറോം
ബേസ്ലഹമിൽ താമസമുറപ്പിച്ചതു്. പൗളാ എന്ന ഒരു ഭക്ത
സ്ത്രീ ബേസ്ലഹമിൽ സ്ത്രീകൾക്കായി ഒരു മഠം സ്ഥാപിച്ചിരു
ന്നു. സന്യാസികൾക്കുവേണ്ടി ഒരു ആശ്രമം തീർക്കുവാൻ വേ
ണ്ട പണം പൗളാ വി. ജെറോമിനു കൊടുത്തു. ഈ രണ്ടാശ്ര
മങ്ങളുടെ നിർമ്മാണം തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ വി. ജെ
റോം ഒരു ഗൃഹയിൽ താമസിച്ചു ഹീബ്രുഭാഷ പഠിച്ചുതുടങ്ങി.
മറ്റുസന്യാസികളോടൊപ്പം അദ്ദേഹവും ബെസ്ലിക്കയിൽപോ
യി സങ്കീർത്തനങ്ങൾ ആലപിച്ചു. വലിയ തിരുനാളുകളിൽ
ജെറുസലംവരെ പോകാറുമുണ്ടായിരുന്നു.

വി. ജെറോം ഒരവസരത്തിൽ ഈജിപ്തു സന്ദർശിക്കു
കയുണ്ടായി. ഈജിപ്തിൽവച്ചു് അദ്ദേഹത്തിനു പൗരസ്ത്യസ
ന്യാസജീവിതത്തെപ്പറ്റി പലതും ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു.
സന്യാസജീവിതത്തോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആഗ്രഹത്തെ
ഈ സന്ദർശനം കൂടുതൽ ഉജ്ജ്വലിപ്പിച്ചു. ആ കാലഘട്ട
ത്തിൽ അദ്ദേഹം ഒരു പുസ്തകമെഴുതി—"വനവാസിയായ പൗ
ലോസിൻെറ ജീവചരിത്രം". അതിൻെറ അവശേഷമെന്നോ
ണം അദ്ദേഹം 'മൽക്രൂസിൻെറ ധീരപ്രവൃത്തികൾ' എന്ന

വേറൊരു പുസ്തകവും എഴുതി—ഒരു റൊമൻറിക് കഥ. ഒന്നരണ്ടു കൊല്ലത്തിനുശേഷം അദ്ദേഹം അതേവിധത്തിൽത്തന്നെ "ഹില്ലാരിയോന്റെ ജീവചരിത്രം" എന്നൊരു പുസ്തകംകൂടി എഴുതി. വനവാസിയായ അന്തോനിയുടെകൂടെ ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു സന്യാസിയായിരുന്നു ഹില്ലാരിയോൻ. കുറേക്കാലത്തിനുശേഷം ഹില്ലാരിയോൻ അവിടെനിന്നുപോയി ഒരു ചതുപ്പുസ്ഥലത്തിന്റെ നടുക്കു് ഏകാന്തവാസംകഴിച്ചു. ഹില്ലാരിയോൻ ഉടുത്തിരുന്ന രോമവസ്ത്രം ഒരിക്കലും അലക്കിയിരുന്നില്ലത്രേ. വി. ഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹത്തിനു മനഃപാഠമായിരുന്നെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

അന്ധനായ ഡിഡിമസ്സു് പരിശുദ്ധാത്മാവിനെപ്പറ്റി എഴുതിയ ഒരു ഗ്രന്ഥം വി. ജെറോം ഈ കാലഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ ലത്തീനിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്യുകയുണ്ടായി. ആര്യനിസത്തിനെതിരായി എഴുതിയ ഒരു ഗ്രന്ഥമായിരുന്നു ഇതു്.

ജെറോമും വി. ഗ്രന്ഥവും

മരിച്ചുപോയ ഒരു സ്നേഹിതയായിരുന്നു ബ്ലസില്ല. റോമിൽവച്ചു് 'സഭാപ്രസംഗി' (എക്ലേസ്സിയാസ്റ്റസ്) എന്ന പഴയ നിയമപുസ്തകം വി. ജെറോം ബ്ലസില്ലായെ വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചിരുന്നു. ലോകത്തോടുള്ള അവളുടെ അവജ്ഞയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനായിരുന്നു വി. ജെറോം ഇങ്ങനെ ചെയ്തിരുന്നതു്. ഈ പുസ്തകത്തിനൊരു വ്യാഖ്യാനം എഴുതണമെന്നു് അവൾ വി. ജെറോമിനോടു് അപേക്ഷിച്ചു. എന്നാൽ, അതു് എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ അവൾ നിര്യാതയായി. വി. ജെറോം ബേസ്ലഹമിൽവന്നു് താമസം തുടങ്ങിയപ്പോൾ, ബ്ലസില്ലായുടെ സ്മരണ നിലനിറുത്തുവാൻവേണ്ടി അദ്ദേഹം എക്ലേസിയാസ്റ്റസിന്റെ വ്യാഖ്യാനം എഴുതിത്തീർത്തു. അതു് അവളുടെ പാവനസ്മരണയ്ക്കു് സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടു.

ബേസ്സഹമിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽനിന്ന് എക്ലേസിയാസ്റ്റസിന്റെ ഹീബ്രുഭാഷയിലുള്ള ഒരു കയ്യെഴുത്തുപ്രതി ജെറോമിനു കിട്ടിയിരുന്നു. തന്നെയുമല്ല ഇതിന്റെ പല ഗ്രീക്കു പരിഭാഷകളും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരിജന്റേയും അത്ഭുതപ്രവർത്തകനായ ഗ്രിഗരിയുടേയും വിക്ടോറിനുസിന്റേയും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും അദ്ദേഹം പരിശോധിക്കുകയുണ്ടായി. ഇവയെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നുണ്ട് ഈ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ; അദ്ദേഹം കുറെയെല്ലാം ഇവരെ അനുകരിച്ചിട്ടുമുണ്ട്.

ഡമാസൂസു് മാർപ്പാപ്പയുടെ ആഗ്രഹപ്രകാരമാണു് ജെറോം വി. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ലത്തീൻ വിവർത്തനം (വുൾഗാത്ത) ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങിയതു്. ബേസ്‌ലഹത്തു താമസിച്ചുകൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹം വുൾഗാത്ത വിവർത്തനം ചെയ്തതു്. ധാരാളം ആളുകൾ ബേസ്‌ലഹത്തുവന്നു വിശുദ്ധനെ സന്ദർശിച്ചു സംശയനിവാരണം വരുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. യൂറോപ്പിന്റെ എല്ലാ ഭാഗത്തുനിന്നും എഴുത്തുകാരും സന്ദർശകരും ദിനംപ്രതി വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അന്നു് അദ്ദേഹമെഴുതിയ കത്തുകളാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവം, വ്യക്തിത്വം തുടങ്ങിയവ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ള പ്രധാന മാർഗ്ഗം.

വിശുദ്ധന്മാർ മനുഷ്യരാണു്. മനുഷ്യരുടെ എല്ലാബലഹീനതകളും അവർക്കുണ്ടു്. വി. ജെറോമിന്റെ കോപസ്വഭാവം ഏവർക്കും അറിയപ്പെട്ടതായിരുന്നു. തന്റെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കാത്തവരെ അദ്ദേഹം നഖശിഖാന്തം വിമർശിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ സ്വഭാവം പലകാര്യത്തിലും നന്മ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്; പലപ്പോഴും അകാരണമായ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾക്കു് ഇടയാക്കിയിട്ടുമുണ്ടു്.

പരിശുദ്ധ കന്യാമറിയത്തിന്റെ നിത്യകന്യാത്വത്തെ എതിർത്ത ഐൽവിഡിയസിനെതിരായും, വിജിലാൻസിയൂ

സിനെതിരായും, വിശുദ്ധന്മാരോടുള്ള ഭക്തിയേയും സ്വർഗ്ഗപവ
ണക്കത്തേയുംപറ്റിയും നടത്തിയ തുലികാസമരങ്ങൾ ചൂടുപി
ടിച്ചവതന്നെയായിരുന്നു. ജോവിനിയനെതിരായി ജെറോം എ
ഴുതിയ പ്രബന്ധം ഇത്തരുണത്തിൽ പ്രത്യേകം എടുത്തു പറ
യേണ്ടതാണു്. ജോവിനിയന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ വിരക്ത
ജീവിതം വിവാഹജീവിതത്തെക്കാൾ താഴ്ന്നതാണു്, യോ
ഗ്യതകുറഞ്ഞതാണു്. ഇതുമാത്രമല്ല, ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരി
ച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ, പിന്നീടു ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ യാതൊ
ന്നും പാപമല്ലെന്നും തപസ്സും പ്രായശ്ചിത്തവും പ്രയോജനര
ഹിതമാണെന്നും അയാൾ വാദിച്ചു. മാമ്മോദീസാ സ്വീകരി
ച്ചാൽ സ്വർഗ്ഗഭാഗ്യത്തിനു നാം അവകാശികളായിത്തീർന്നു;
അങ്ങനെ അവകാശികളായിത്തീർന്ന എല്ലാവർക്കും തുല്യമായ
സമ്മാനമാണു ലഭിക്കുക. ജെറോമിന്റെ തുലിക ജോവിനിയ
നു് ക്രൈസ്തവതത്വങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ടു ചുട്ട മറുപടി
നല്കി. ക്രൈസ്തവസഭാതത്വങ്ങളെ എതിർത്തവരെ മാത്ര
മല്ല ജെറോം എതിർത്തതു്. തന്റെ ആശയങ്ങളെ എതിർക്കു
ന്നവരെയെല്ലാം ജെറോം വിമർശിച്ചിരുന്നു. വി. അഗസ്റ്റിനു
മായും അദ്ദേഹത്തിനു് അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടായി.

പ്രാചീനലത്തീൻവേദപുസ്തകം ജെറോം തെറ്റു തിരു
ത്തി പരിഷ്കരിച്ചു. അക്കൂട്ടത്തിൽ ദാവീദിന്റെ സങ്കീർത്ത
നങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ സങ്കീർത്തനങ്ങൾ ദൈവാലയങ്ങ
ളിൽ ജനങ്ങൾ സമൂഹമായി പാടിയിരുന്നു. ജനങ്ങൾ മന:
പാഠമാക്കിയിരുന്നതു പ്രാചീനലത്തീൻവിവർത്തനമായിരുന്നു.
എന്നാൽ ജെറോമിന്റെ പരിഷ്കരിച്ച സങ്കീർത്തനങ്ങൾ
വന്നതോടെ പള്ളികളിൽ പഴയതും പുതിയതുംകൂടെ ഒരു
സംഘട്ടനമുണ്ടായി. ജനങ്ങൾ ഭക്തിസംവർദ്ധകമായി പ്രാർത്ഥി
ക്കയും പാടുകയും വേണമെന്നു് അഗസ്റ്റിനു നിർബന്ധമുണ്ടാ
യിരുന്നു. പുതിയ സങ്കീർത്തനങ്ങൾ ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചെടുക്കു
ക അത്ര എളുപ്പമായി അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നിയില്ല. തന്മൂലം

തന്റെ അധികാരസീമയിൽപ്പെട്ട സഭകളിൽ പഴയ വിവർത്തനം ഉപയോഗിച്ചാൽ മതിയെന്ന് അഗസ്റ്റിൻ നിഷ്കർഷിച്ചു.

തന്റെ വിവർത്തനത്തിന്റെമേൽ ഏർപ്പെടുത്തിയ ഒരു നിരോധനാജ്ഞയായി ജെറോം അതിനെ കണക്കിലെടുത്തു. അതിനാൽ ജെറോം അഗസ്റ്റിനെ കുറ്റപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഒരു പ്രതിഷേധക്കുറിപ്പയച്ചു. ഏതായാലും വിശുദ്ധന്മാർ തമ്മിലുള്ള ഈ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം അധികനാൾ നീണ്ടുനിന്നില്ല. മാത്രമല്ല, അഗസ്റ്റിനു ജെറോമിനോട് അതിരറ്റ ബഹുമാനമുണ്ടായിരുന്നു. ജെറോമിന്റെ പാണ്ഡിത്യത്തെ അഗസ്റ്റിൻ സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. 420 സെപ്റ്റംബർ 30-ാം തീയതി ജെറോം ഈലോകത്തോടു യാത്രപറഞ്ഞു. മരിക്കുമ്പോൾ ജെറോം ജെറമിയാസിനെപ്പറ്റി വ്യാഖ്യാനം എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു.

ജെറോമിന്റെ കൃതികൾ

ഡമാസൂസ് പാപ്പയുടെ ഭരണകാലം ക്രൈസ്തവസാഹിത്യരംഗത്തു് നൂറു നൂറു പുഷ്പങ്ങൾ വിരിഞ്ഞ കാലഘട്ടമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രോത്സാഹനത്തോടെയാണല്ലോ ജെറോം വി. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പഴയ ലത്തീൻ വിവർത്തനം പരിഷ്കരിക്കുന്ന ജോലിയിലേർപ്പെട്ടതു്. ആദ്യമായി അദ്ദേഹം പുതിയ നിയമവും സങ്കീർത്തനപ്പുസ്തകവും പുനഃപരിശോധന നടത്തി തെറ്റുകൾ തിരുത്തി. പിന്നീടു്, ബേസ്ലഹമിലിരുന്ന കാലത്താണു് അദ്ദേഹം പഴയനിയമം പരിഷ്കരിച്ചതു്. അതിൽ ഒരിജെന്റെ 'ഹെക്സാപ്ലാ' അദ്ദേഹത്തെ വളരെയധികം സഹായിച്ചു. (എബ്രായഭാഷയിലുള്ള പഴയനിയമം, അതു ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ പുതുക്കിയതു്, സെപ്തജിന്താവിവർത്ത

നം; അകപീല, സിമ്മാക്കസ്, തിയഡോഷ്യൻ, ഇവരുടെ വിവ
ത്തനങ്ങൾ; ഇവ ആറും നിരനിരയായി എഴുതിയിരുന്ന സമൃ
ദ്ധ വേദപുസ്തകമായിരുന്ന ഒരിജന്റെ ഹെക്സാപ്ലാ)

406-ൽ പുതിയ പതിപ്പു ജെറോം പൂർത്തിയാക്കി. ജെ
റോമിന്റെ ഈ വിവർത്തനം റോമൻസഭയിൽ പൊതുവേ
സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടു. അതാണ് ഇന്നും 'വുൾഗാത്ത' എന്നറിയ
പ്പെടുന്നതു്. ബൈബിൾ വിവർത്തനത്തിനു പുറമേ വേദപു
സ്തകത്തിലേ വിവിധ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു് അദ്ദേഹം വ്യാഖ്യാനമെഴു
തിയിട്ടുണ്ടു്. കൂടാതെ, ഒരിജന്റെ പല പ്രസംഗങ്ങളും ഗ്രന്ഥ
ങ്ങളും ഗ്രീക്കിൽനിന്നു ലത്തീനിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടു
മുണ്ടു്.

പെലാജിയന്മാരോടുള്ള സമരത്തിൽ, ജെറോം തന്റെ
വാഗ്വിലാസം മുഴുവൻ സഭാതതപക്ഷം സമർത്ഥിക്കുന്നതിനു
പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ, അവരെ അടിപ്പെടുത്തുന്നതി
നോ അടിയറവു പറയിക്കുന്നതിനോ ജെറോമിനു കഴിഞ്ഞില്ല.
അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ അവ്യക്തമായതുകൊണ്ടല്ല, പ്ര
ത്യുത, പാഷണ്ഡത കാട്ടുതീ കണക്കെ ആഫ്രിക്കയിലും യൂറോ
പ്പിലും വ്യാപിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടാണു്. പ്രസാദവരത്തേയും
ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക തിരഞ്ഞെടുപ്പിനേയുംപ്പറ്റി ജെ
റോം എഴുതിയ മൂന്നു സംഭാഷണങ്ങൾ പെലാജിയന്മാരുടെ വാ
ദമുഖങ്ങളെ ഖണ്ഡിക്കുന്നതിനും കത്തോലിക്കവിശ്വാസം വി
ശദീകരിക്കുന്നതിനും പര്യാപ്തമാണു്. പാഷണ്ഡത കെട്ടടങ്ങു
ന്നതിനു പിന്നേയും എത്രയും നൂറ്റാണ്ടുകൾ വേണ്ടിവന്നു.

ജെറോം വി. ഗ്രന്ഥപണ്ഡിതനാണു്; അദ്വിതീയനായ
ഒരു ചരിത്രപണ്ഡിതനുമാണു് അദ്ദേഹം. De Viris Illustri-
bus (പ്രഖ്യാതരായ മനുഷ്യർ) എന്ന പേരിൽ വിരചിച്ച
ഗ്രന്ഥപരമ്പര ആദിമക്രൈസ്തവസഭയിലേ സമുന്നത നേതാ
ക്കന്മാരെ നമുക്കു പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു. 135 ക്രൈസ്തവ

നേതാക്കന്മാരുടെ ജീവചരിത്രങ്ങളിലേക്കും സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളിലേക്കും കണ്ണോടിക്കുകയാണു് അദ്ദേഹം. ഇതു വെറുമൊരു വിഹഗവീക്ഷണമല്ല, പണ്ഡിതോചിതമായ ഒരു പഠനമായിരുന്നു. ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ ചരിത്രത്തോടൊപ്പം അവർ എഴുതിയിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളുടെ, അദ്ദേഹത്തിനു ശേഖരിക്കാൻ സാധിച്ചിടത്തോളം, സമ്പൂർണ്ണ പട്ടികയും അതിലുണ്ടു്. നാലാം നൂറ്റാണ്ടിലേ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ പലരേയും അദ്ദേഹത്തിനു നേരിട്ടു പരിചയമുണ്ടായിരുന്നു. മറ്റുള്ളവരെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിനു ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥരചനയിൽ എവുസേബിയസിന്റെ സഭാചരിത്രം അദ്ദേഹത്തെ വളരെയധികം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു പുറമേ ജെറോമിന്റെ അനേകം പ്രസംഗങ്ങളും 150-ൽപരം കത്തുകളും നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ലത്തീൻസാഹിത്യത്തിനു ജെറോമിന്റെ കൃതികൾ ഒരു മുതൽക്കൂട്ടുതന്നെയാണു്, തീർച്ച.

ഇനിയും നമുക്കു ജെറോമിന്റെ ചില കൃതികളിലേക്കു് വിഹഗവീക്ഷണം നടത്താം.

1) ദാനിയേൽപ്രവാചകന്റേയും ഐസയാസു് പ്രവാചകന്റേയും വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ

ദാനിയേലിന്റേയും ഐസയാസിന്റേയും പുസ്തകങ്ങൾ അവരെഴുതിയതല്ലെന്നു പോർഫിരിയൂസു് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അന്നു ജീവിച്ചിരുന്ന വേറേതോ അന്ത്യോക്യാക്കാരൻ വിരചിച്ചതാണവ എന്നു് അയാൾ വാദിച്ചു. അയാളെ ഖണ്ഡിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു് ജെറോം ഈ കൃതികൾ എഴുതിയതു്. പമ്മാക്കിയസു് എന്ന സ്നേഹിതനും മർസെല്ലായും ഈ ഉദ്യമത്തിൽ ജെറോമിനുവേണ്ട പ്രേരണയും പ്രോത്സാഹനവും ന

ല്കി. ഈ പുസ്തകം വിശുദ്ധന്റെ അഗാധമായ ചരിത്രജ്ഞാനത്തിന്റെ നിദർശനമാണു്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചു വിശുദ്ധ അഗസ്തീനോസ് "ജെറോമിന്റെ ഉത്സാഹപൂർണ്ണവും മഹത്തുമായ പാണ്ഡിത്യം" (Diligent and great erudition of Jerome) എന്നു പറയുന്നതു്. ഈ വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നു: വിശുദ്ധ ലിഖിതങ്ങളുടെ അന്തരാർത്ഥത്തിലേക്കു ചൂഴിഞ്ഞിറങ്ങുന്ന ഓരോരുത്തനും അവിടെ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട അനന്ത നിക്ഷേപങ്ങൾ കാണുവാൻ സാധിക്കും.

2) വിശുദ്ധ പൗലോസിന്റെ ലേഖങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ

ബേസ്ലഹമിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സന്യാസികൾക്കുവേണ്ടിയാണു ജെറോം വിശുദ്ധ പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങൾക്കു് വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ എഴുതിയതു്. വിശുദ്ധ പൗലോസു് ഫിലേമോനു് എഴുതിയ ചെറിയ ലേഖനത്തെപ്പറ്റിയാണു് ആദ്യമായി അദ്ദേഹം വ്യാഖ്യാനമെഴുതിയതു്. ഇതു തികച്ചും ചരിത്രപരമാണു്. വി. പൗലോസിന്റെ ക്രൂട്ടുകാരുടെ ഒരു സമ്പൂർണ്ണലിസ്റ്റും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലേ പല ചരിത്രസംഭവങ്ങളും ഈ വ്യാഖ്യാനത്തിൽനിന്നു നമുക്കു കിട്ടുന്നുണ്ടു്. പൗലോശ്ലീഹാ ഗാലാത്തിയാക്കാർക്കു് എഴുതിയ ലേഖനത്തിനു ജെറോം വ്യാഖ്യാനമെഴുതിയതിൽ ഒരിജനെ അനുകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അന്നു വളരെ പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെ അദ്ദേഹം കൈകാര്യം ചെയ്തിട്ടുമുണ്ടു്.

അടുത്തതു്, പൗലോശ്ലീഹാ എഫേസ്യസ്കാർക്കു് എഴുതിയ ലേഖനത്തിന്റെ മൂന്നു പുസ്തകങ്ങളിലായുള്ള വ്യാഖ്യാനമാണു്. ഈ ലേഖനം മുഴുവനും ജെറോം പദാനുപദം വ്യാഖ്യാനിച്ചു. പലപ്പോഴും പാഠഭേദങ്ങളും അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങ

ളും അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരിജന്റെ അഭിപ്രായത്തിനെതിരായ ഒരഭിപ്രായമായിരുന്നു ജെറോമിന്റേതു്. ആത്മാക്കളെല്ലാം ശരീരങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനുമുൻപു് ഒരിടത്തു സുഖമായി ജീവിച്ചിരുന്നു എന്ന ഒരിജന്റെ അഭിപ്രായത്തിനു വി. ജെറോം എതിരായിരുന്നു.

പൗലോസ്ശ്ലീഹായുടെ ലേഖനങ്ങളെപ്പറ്റി വി. ജെറോം എഴുതിയ വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ അവസാനത്തേതു തീത്തൂസിനു് (Titus) എഴുതിയ ലേഖനത്തെപ്പറ്റിയാണു്. മാർസിഡോൺ, ബസിലിഡസു് എന്ന രണ്ടുപേർ ഈ ലേഖനം പൗലോസ്ശ്ലീഹാ എഴുതിയതായി കണക്കാക്കിയിരുന്നില്ല. അവക്കെതിരായ അഭിപ്രായം അദ്ദേഹം ആമുഖത്തിൽത്തന്നെ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ചരിത്രപ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു വ്യാഖ്യാനമാണിതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ പ്രാരംഭകാലത്തു പൗരോഹിത്യവും മെത്രാൻസ്ഥാനവും രണ്ടും വ്യത്യസ്തങ്ങളല്ലായിരുന്നു. മെത്രാന്മാർക്കു കൊടുത്ത ഉപദേശങ്ങളെ വി. ജെറോം നന്നായി വിശദീകരിക്കുന്നുമുണ്ടു്. ഗുരുതരമായ ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള ഉദ്യോഗങ്ങളിലിരിക്കുന്നവരുടെ ചില കൊള്ളരുതായ്മകളെ അദ്ദേഹം എടുത്തുകാട്ടി നിശിതമായി വിമർശിക്കുന്നു. മെത്രാന്മാരുടെ ചുമതലകളെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു ആധാരികഗ്രന്ഥമായി ഇതിനെ കണക്കാക്കാം.

അംബ്രോസിനെപ്പോലെ ഒരു രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞനോ അഗസ്തീനോസിനെപ്പോലെ കുശാഗ്രബുദ്ധിയായ ഒരു തത്വജ്ഞാനിയോ ആയിരുന്നില്ലെങ്കിലും പാശ്ചാത്യപിതാക്കന്മാരുടെ ഇടയിൽ സമുന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനം ജെറോമിനുണ്ടു്; എല്ലാറ്റിനുമുപരിയായി വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥപണ്ഡിതനെന്ന നിലയിൽ. ഇന്നും വി. ഗ്രന്ഥപഠിതാക്കൾക്കു ജെറോമിന്റെ കൃതികൾ ഒരു അനർഘസമ്പത്തുതന്നെ.

XII

വി. അഗസ്തീനോസ്

(+430)

വിശുദ്ധ അഗസ്തീനോസ്—ലോകജനത ഏറ്റവും ബഹുമാനപൂർവ്വമാണ് ആ നാമം അനുസ്മരിക്കുക. പ്ലേറ്റോയുടെ ആശയങ്ങളുടെ മുഴുവട്ട പിടിച്ചു ചിന്തിച്ച് ക്രൈസ്തവസുവിശേഷത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ഒരു ഫിലോസഫി ലോകത്തിനു നല്കിയ തത്വജ്ഞാനിയെയാണ് ചിന്തകന്മാർ അദ്ദേഹത്തിൽ ദർശിക്കുക. ആദ്യത്തെ ആധുനികനാണ് അഗസ്റ്റിൻ. അധ്യാപകന്മാർ മഹാനായ ഒരധ്യാപകനായി അദ്ദേഹത്തെ പ്രകീർത്തിക്കുന്നു; വിദ്യാഭ്യാസശാസ്ത്രത്തിൽ ഒരു പുതിയ വഴിത്തിരിവു സൃഷ്ടിച്ച മഹാവ്യക്തിയാണ് അദ്ദേഹം. പരിണാമസങ്കല്പത്തെ ആഞ്ഞു പുൽകുന്ന ആധുനിക ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയും, 'ഇതാ ആയിരത്തഞ്ഞൂറു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു് മഹാനായ അഗസ്റ്റിൻ ഞങ്ങളുടെ തത്വങ്ങൾ അംഗീകരിച്ചിരുന്നു' എന്നു്. മനഃശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കു കുലഗുരുവാണ് അദ്ദേഹം. വിദ്യാഭ്യാസമനഃശാസ്ത്രത്തിലെന്നതുപോലെ ആത്മവിശകലന മനഃശാസ്ത്രത്തിലും അദ്ദേഹം പ്രജാപതിതന്നെയാണ്. സ

ന്യാസിമാർ ഒരു സഭാസ്ഥാപകനെയാണു് അദ്ദേഹത്തിൽ ദർശിക്കുക, ഭക്തന്മാർ ഒരു വിശുദ്ധനെയും. ചിന്താഗതിയിലും ജീവിതത്തിലും വഴിതെറ്റി നടക്കുന്ന യുവാക്കന്മാർ പറഞ്ഞു് സ്വയം സമാശ്വസിക്കും, 'മഹാനായ സെൻറ് അഗസ്റ്റിനും ഞങ്ങളെപ്പോലെ ആയിരുന്നു' എന്നു്.

ഇതെല്ലാം ശരിയാണു്. ഇന്നും ലോകത്തിലേ പുസ്തക കമ്പോളത്തിൽ ഒരു 'ബെസ്റ്റ് സെല്ലർ' ആണു് അഗസ്റ്റിൻറെ ആത്മകഥ. അതു് ആത്മകഥകളുടെ ലോകത്തിൽ ആദ്യത്തേതുമാണു്. ഒന്നര ശതാബ്ദമായിട്ടു് അതിൻറെ പുതുമ നശിച്ചിട്ടമില്ല. അദ്ദേഹത്തിൻറെ മറ്റു പുസ്തകങ്ങളും ധാരാളമായി ജനങ്ങൾ വായിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇന്നു് അനേകം പണ്ഡിതന്മാർക്കു് പഠനവിഷയമാണു്, അദ്ദേഹത്തിൻറെ ജീവിതവും ഗ്രന്ഥങ്ങളും. ഒരു ആനുകാലിക പ്രസിദ്ധീകരണംതന്നെ അഗസ്റ്റിനെപ്പറ്റിയുണ്ടു്.(1) അത്രയധികം ബഹുജനാരാധ്യനാണു് അഗസ്റ്റിൻ ഇന്നും.

ജനനവും ബാല്യവും

ആഫ്രിക്കയിൽ നുമിഡിയായിലേ ഒരു ചെറിയ പട്ടണമായിരുന്ന തഗാസ്തെ (ഇന്നു് അഹ്ജീറിയായിലേ സൂക്കു് അഹറാസ്—Souk Ahras). അവിടത്തെ ക്യൂരിയിലസ്(Curiales—കരം പിരിക്കുക, ഭരണകാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുക മുതലായ ജോലികൾ നടത്തിയിരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ) മാരിൽ ഒരാളായ പട്രീഷ്യസിനു് എ. ഡി. 354 നവംബർ 13-ാം തീയതി ഒരു പുത്രൻ ജനിച്ചു, അവുറേലിയസ് അഗസ്റ്റിൻ(2).

---

(1) Misellenia Agotiniana.

(2) Eugene Portalie, A Guide to the thought of St. Augustine p. 3.

പട്രീഷ്യസ് ഒരു റോമനായിരുന്നു, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതവും റോമൻ മതംതന്നെ. എന്നാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ മോനിക്ക ഒരു ക്രൈസ്തവ വനിതയായിരുന്നു. അവൾ ജനിച്ചുവളർന്നത് ഒരു ക്രൈസ്തകുടുംബത്തിൽ. അന്ന് ആഫ്രിക്കയിൽ ക്രൈസ്തവർ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു—ജനസംഖ്യയുടെ പകുതിയോളം. ധാരാളം പള്ളികളും മെത്രാന്മാരും വൈദികരും ഉണ്ടായിരുന്നു അവിടെ.

അഗസ്റ്റിൻ പഠനത്തിൽ വളരെ സമർത്ഥനായിരുന്നു. പ്രാരംഭ വിദ്യാഭ്യാസം തഗാസ്റ്റെയിൽത്തന്നെ നടത്തി. ആഫ്രിക്കയിൽ സംസാരഭാഷ പ്യൂണിക്ക് ആയിരുന്നെങ്കിലും സാമ്രാജ്യത്തിലേ ഔദ്യോഗികഭാഷ ലത്തീൻ ആയിരുന്നു. അതിനാൽ സ്കൂളുകളിൽ ലത്തീൻഭാഷയും സാഹിത്യവും നന്നായി പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു, സാഹിത്യനായകന്മാരുടെ കൃതികൾ പ്രത്യേകിച്ചും. അവരുടെ ഭാഷ അനുകരിക്കുകയായിരുന്നു വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആദർശംതന്നെ. ലത്തീനു പുറമെ അല്പം ഗ്രീക്കും അഗസ്റ്റിൻ പഠിച്ചു. എന്നാൽ അതിൽ അദ്ദേഹം അത്രവലിയ പാണ്ഡിത്യമൊന്നും നേടിയില്ല.

തഗാസ്റ്റെയിലേ വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞു സമീപനഗരമായ 'മഡവുര'യിലാണ് അഗസ്റ്റിൻ വിദ്യാഭ്യാസം തുടർന്നത്. അവിടെ വ്യാകരണവും അലങ്കാരശാസ്ത്രവും (rhetoric) അഭ്യസിച്ചു. ഇനിയും മഡവുരായ്ക്ക് ഒന്നും ശേഷിച്ചിട്ടില്ല അഗസ്റ്റിനു നല്കുവാൻ. കാത്തേജ് നഗരത്തിൽ മകനെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിനയക്കണമെന്നു പട്രീഷ്യസ് തീരുമാനിച്ചു. പക്ഷേ, അതിനുള്ള സാമ്പത്തികശേഷി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്മൂലം അഗസ്റ്റിനു രണ്ടു കൊല്ലത്തോളം വിരസമായി വീട്ടിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ടിവന്നു. 17-ാമത്തെ വയസ്സിലേക്കു കാലെടുത്തുകുത്തിയ അഗസ്റ്റിൻ 370-ൽ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി കാത്തേജിൽ എത്തി. അടുത്തകൊല്ലം

തന്നെ പട്ടീഷ്യസ് ചരമഗതി പ്രാപിച്ചു. അഗസ്റ്റിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസം അവിടംകൊണ്ടു് അവസാനിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ, തഗാസ്റ്റെയിലേ ധനികനായ ഒരു സുഹൃത്തു്, 'റൊമനീനസ്'' സഹായഹസ്തം നീട്ടി. കാത്തേജിൽ അദ്ദേഹം താമസത്തിനു് ഒരു വീടും വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള പണവും അഗസ്റ്റിനു നല്കി.(1)

എ. ഡി. 373-ലാണു് അഗസ്റ്റിന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഒരു വഴിത്തിരിവു സൃഷ്ടിച്ച ആ സംഭവം നടന്നതു്. സഹൃദയാരാധ്യനായ സിസറോ-ലത്തീൻഭാഷയിലേ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാത്ത സാഹിത്യകാരനാണു് അദ്ദേഹം, അതിനും പുറമെ ഒരു തത്വജ്ഞാനിയും പ്രഭാഷകനും — എഴുതിയ ഹോർട്ടെൻഷ്യസ് (Hortentius) എന്ന ഗ്രന്ഥം അഗസ്റ്റിന്റെ കയ്യിൽപെട്ടു. വിജ്ഞാനത്തോടു്—തത്വശാസ്ത്രം എന്നാൽ സോക്രട്ടീസിന്റെ ഭാഷയിൽ വിജ്ഞാന തൃഷ്ണയാണു്—അദ്ദേഹത്തിനു് ഒട്ടങ്ങാത്ത തൃഷ്ണയുളവാക്കി ആ ഗ്രന്ഥം. അതു് അഗസ്റ്റിന്റെ ജീവിതത്തെ സത്യാഭിമുഖമാക്കി. റെട്ടറിക്കു് ഇനി ഒരു ഉദ്യോഗംമാത്രം(2).

മൂന്നുകൊല്ലത്തെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസംകഴിഞ്ഞു് അദ്ദേഹം നാട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തി, തഗാസ്റ്റെയിൽ ഒരു പാഠശാല തുറന്നു സ്നേഹസമ്പന്നനും സഹൃദയനുമായ യുവാദ്ധ്യാപകൻ വിദ്യാർത്ഥികളെ ഉള്ളുഴിഞ്ഞു സ്നേഹിച്ചു; അവർ അദ്ദേഹത്തെയും. അന്നത്തെ സ്നേഹബന്ധങ്ങളിൽ പലതും ആജീവനാന്തം നിലനില്ക്കുന്നവയുമായിരുന്നു. ഒരു വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം പാഠശാല കാത്തേജിലേക്കു മാറ്റി. റൊമനീനസിന്റെ ക്ഷണമായിരിക്കണം അതിനു കാരണം. നഗരത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അഗസ്റ്റിനു് താമസിക്കുന്നതിനു വീടുംമറ്റും

---

(1) O'Brien, John, St. Augustine, Sinner and Saint, p. 54.
(2) Confessions III 4, 7.

ഏർപ്പാടുചെയ്തുകൊടുത്തതു് അദ്ദേഹമാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രണ്ടു മക്കൾ അഗസ്റ്റിന്റെ വിദ്യാർത്ഥികളുമായിരുന്നു. അടുത്ത എട്ടു വർഷം അഗസ്റ്റിൻ കാത്തേജിൽ അദ്ധ്യാപനം നടത്തി.

അഗസ്റ്റിന്റെ സന്മാർഗ്ഗജീവിതം

അഗസ്റ്റിന്റെ സാഹിത്യപരമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലേക്കാണു് ഇതുവരെ നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ തിരിഞ്ഞതു്. അതു് ഒരു വശംമാത്രമാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവരൂപീകരണവും അതിൽ മോനിക്കായ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന പങ്കുംകൂടി ഗ്രഹിക്കാതെ അഗസ്റ്റിന്റെ ബാല്യകാലചരിത്രം പൂർണ്ണമാകുകയില്ല. ആത്മകഥയുടെ ഒൻപതാം പുസ്തകം അഗസ്റ്റിൻ അവസാനിപ്പിക്കുന്നതു് അമ്മയുടെ മരണത്തോടെയാണു്. അവിടെ ആ നല്ല അമ്മയുടെ പരിചരണവും, കണ്ണീരും അദ്ദേഹം ഭക്ത്യാദരവോടെ അനുസ്മരിക്കുന്നുണ്ടു്(1).

ഉത്തമയായ ഒരു ക്രൈസ്തവകുടുംബിനിക്കുവേണ്ട നല്ല ശിക്ഷണമാണു മോനിക്കായ്ക്കു ലഭിച്ചിരുന്നതു്. പട്ടീഷ്യസിന്റെ ഭവനത്തിൽ അമ്മായിയമ്മയിൽനിന്നു് അവർക്കു പലതും സഹിക്കാനുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ സ്നേഹവും ക്ഷമയും സേവനവുംകൊണ്ടു് അവർ അവരെ ജയിച്ചു. തന്റെ മരുമകൾക്കെതിരായി എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ കഠിനശിക്ഷ നല്കുമെന്നു് ഭൃത്യജനങ്ങൾക്കു താക്കീതു കൊടുക്കത്തക്കവിധം ആ അമ്മായിയമ്മ പിന്നീടു മോനിക്കയെ സ്നേഹിച്ചു. പട്ടീഷ്യസിൽനിന്നും മോനിക്കായ്ക്കു വളരെയധികം സഹിക്കേണ്ടിവന്നു, വിവാഹാവിശ്വസ്തതമൂലം. എങ്കിലും ഒരു കുടുംബകലഹത്തിനും അവർ ഇടം കൊടുത്തില്ല. മൻകോപിയായ ഭർത്താവിന്റെ

---

(1) Conf. IX 12 & 13.

കോപം ശമിച്ചിട്ടല്ലാതെ അവർ യാതൊന്നും പറഞ്ഞിരുന്നില്ല. സ്നേഹവും ക്ഷമയും സുമാതൃകയുംകൊണ്ടു ഭർത്താവിന്റെ ഹൃദയം അവർ വശത്താക്കി (1). അല്ല, അവളുടെ പ്രാർത്ഥനയും കണ്ണീരുംമൂലം ദൈവം കനിഞ്ഞനുഗ്രഹിച്ചു. മരണത്തിനു കുറെമുമ്പ് ജീവിതത്തെ നവീകരിച്ചു പാട്രീഷ്യസ് ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചു.

അഗസ്റ്റിനു് എത്ര സഹോദരങ്ങളുണ്ടായിരുന്നെന്നു നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. രണ്ടുപേരുടെ കാര്യം നമുക്കറിയാം. സഹോദരൻ നാവീജിയസും,(2) ദൈവത്തിനു് പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട കന്യകയായ ഒരു സഹോദരിയും. മോനിക്ക മക്കളെ 'ഏറ്റവും നന്നായി ദൈവത്തിനായി വളർത്തി' എന്നു് അഗസ്റ്റിൻ തന്റെ ആത്മകഥയിൽ പറയുന്നുണ്ടു്(3). ജനിച്ചപ്പോഴേത്തന്നെ ആശീർവ്വദിച്ച ഉപ്പു് നല്കി അഗസ്റ്റിനെ അവർ ജ്ഞാനസ്നാനാർത്ഥികളുടെ ഗണത്തിൽ ചേർത്തു. മുലപ്പാലോടുകൂടി ദൈവസ്നേഹവും ആ അമ്മ കുഞ്ഞിനു പകർന്നുകൊടുത്തു. ഭക്തനായ ഒരു ശിശുവായി അവൻ വളർന്നു. അമ്മ പഠിപ്പിച്ച പ്രാർത്ഥനകൾ അവൻ പലപ്പോഴും ചൊല്ലും. സ്കൂളിൽ തല്ലു കിട്ടാതിരിക്കാൻ പ്രത്യേകം പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നതായി അഗസ്റ്റിന്റെ ആത്മകഥയിൽ കാണാം. ബാലനായ അഗസ്റ്റിൻ ഒരിക്കൽ വയറുവേദന പിടിപെട്ടു് അവശനിലയിലായി, കുട്ടി മരിച്ചുപോകുമോ എന്നു ഭയപ്പെട്ട മോനിക്ക ജ്ഞാനസ്നാനത്തിനു വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ നടത്തി. അഗസ്റ്റിൻ പറയുന്നതുപോലെ ശരീരത്തിന്റെ രക്ഷയെക്കാൾ ആത്മാവി

---

(1) Conf. IX. 1, 19-20.

(2) Ibid IX, 11, 27.

(3) ഇന്നത്തെപ്പോലെ ശിശുക്കളെ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തുക അന്നു സാർവ്വത്രികമായ ഒരു നടപ്പായിരുന്നില്ല. തന്റെ ജ്ഞാനസ്നാനം നീട്ടിവച്ചതിനെപ്പറ്റി അഗസ്റ്റിൻ തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വേദനയോടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടു്. ഹിപ്പോയിലേ മെത്രാനായിരുന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം ആ പതിവിനെ ശക്തിപൂർവ്വം എതിർക്കുകയുംചെയ്തു.

ന്റെ ജീവിതമാണ് അവൾ കാംക്ഷിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ അഗസ്റ്റിന് സുഖം പ്രാപിച്ചു. തന്മൂലം ജ്ഞാനസ്നാനം വീണ്ടും നീട്ടിവയ്ക്കപ്പെട്ടുകയുംചെയ്തു.(1)

സ്വതന്ത്രമായ വിദ്യാലയജീവിതം അഗസ്റ്റിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ കാര്യമായ വ്യതിയാനം വരുത്തി. പഠനത്തിലെന്നതിനെക്കാൾ കളികളിലായി ശ്രദ്ധ. കൂട്ടുകാർക്കു കൊടുക്കുവാൻ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും മറ്റും മോഷ്ടിക്കുക സാധാരണ പതിവായിത്തീർന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം മുടങ്ങിക്കിടന്ന കാലത്ത് കൂട്ടുകാരുമൊത്തു വിനോദങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന അഗസ്റ്റിൻ വളരെ രാത്രിയായതിനുശേഷമേ വീട്ടിൽ വരാറുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

മകൻ ബാല്യപ്രായത്തിൽനിന്നു യൗവനത്തിലേക്കു കാലെടുത്തുകുത്തി. പിതാവു് സന്തോഷിച്ചു. എന്നാൽ മാതാവിൽ സന്തോഷത്തോടൊപ്പം അതു് ആകുലതയുംകൂടി സൃഷ്ടിച്ചു. അധഃപതിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന റോമൻസംസ്കാരത്തിൽ സാന്മാർഗ്ഗികമൂല്യങ്ങൾക്കു വിലയുണ്ടായിരുന്നില്ല. കൂട്ടുകാരും വിനോദങ്ങളും, വഴിപിഴയ്ക്കുവാൻ മറ്റൊന്നും വേണ്ടാ. ഇതും പോരാഞ്ഞിട്ടു കാർത്തേജിലേക്കാണു് മകൻ പഠിക്കാൻ പോകുന്നതു്; അവൾക്കും താല്പര്യമുള്ള കാര്യമാണു മകന്റെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം. എങ്കിലും മകൻ വഴി തെറ്റിപ്പോയാൽ! അഗസ്റ്റിൻ ഇനിയും ക്രൈസ്തവനായിട്ടില്ല, അതുകൊണ്ടു തെറ്റുകൾ കുറെയെല്ലാം ക്ഷന്തവ്യമാണെന്നാണു് വയ്പു്. എങ്കിലും മകനെ അടുക്കൽ വിളിച്ചു മോനിക്ക ഉപദേശിച്ചു, അശ്രദ്ധപാപത്തിൽ വീഴാൻ ഇടയാകാതെ സൂക്ഷിക്കണമെന്നു്, സർവ്വോപരി മറ്റുള്ളവരുടെ വിവാഹബന്ധത്തെ ബഹുമാനിക്കണമെന്നു്. പക്ഷേ, അതെല്ലാം 'അനുസരിക്കാൻ ല

---

(1) Conf I. 8, 17

ജ്ജിക്കേണ്ട മുത്തശ്ശിയുടെ തത്വോപദേശ'മായിട്ടാണു് അഗസ്റ്റിനു തോന്നിയതു്(1).

പട്ടണത്തിലേ സന്തോഷങ്ങളിൽ അഗസ്റ്റിൻ മുഴുകി, അവിടത്തെ ജീവിതത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം 'ഏറ്റുപറച്ചിലിൽ' വിലപിക്കുന്നുണ്ടു്. അഗസ്റ്റിന്റെ ജീവിതം മോശമായിരുന്നു. എങ്കിലും അതു് അത്രയധികം അധഃപതിച്ചതായിരുന്നെന്നു പറയുക സാദ്ധ്യമല്ല. തന്റെ ജീവിതത്തിലേക്കു് തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നതു്, ക്രൈസ്തവനും വിശുദ്ധിയുടെ പദവികൾ അതിവേഗം കയറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രകൃതിയുമായ അഗസ്റ്റിനാണെന്ന വസ്തുത നാം മറന്നുപോകരുതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാത്തേജിലേ ജീവിതം ഏറ്റവും ബീഭത്സമായി ചിത്രീകരിക്കുവാൻ ചില ചരിത്രകാരന്മാർ പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതാണു വാസ്തവം.

ഒരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ അഗസ്റ്റിൻ കൂടുതൽ വഷളാകുവാൻ ഇടയാകാതിരുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാമിനിമൂലമായിരുന്നു. അഗസ്റ്റിൻ അവളോടു വിശ്വസ്തനായിരുന്നു. 'ഞാൻ ഒരുത്തിയെ സ്വീകരിച്ചു, അവളോടു വിശ്വസ്തനുമായിരുന്നു.' എങ്കിലും അദ്ദേഹം അവളെ വിവാഹം കഴിച്ചില്ല. വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കെത്തന്നെ, 383-ൽ അഗസ്റ്റിനു് ഒരു പുത്രനുണ്ടായി. ദൈവത്താൽ നല്കപ്പെട്ടവൻ—'അദെയോദാത്തുസ്'—എന്നു് അവനെ അഗസ്റ്റിൻ വിളിച്ചു. 'എന്റെ പാപത്തിന്റെ സന്താനം' എന്നാണു് 'ഏറ്റുപറച്ചിലിൽ' അവനെ അഗസ്റ്റിൽ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതു്. മിലാനിലേക്കു താമസം മാറ്റിയപ്പോൾ ഈ കാമിനിയും അഗസ്റ്റിന്റെ പക്കൽ വന്നു, അദെയോദാത്തുസിനെയുംകൊണ്ടു്. എന്നാൽ അഗസ്റ്റിൻ, മോനിക്കായുടെ സമ്മർദ്ദംമൂലമായിരിക്കണം, വളരെ ഹൃദയവേദനയോടെയെങ്കിലും അവളെ

(1) Conf. II. 3, 6.

നിർബന്ധിച്ചു പറഞ്ഞയച്ചു. മറെറാരു പുരുഷനേയും സ്നേഹിക്കയില്ലെന്നു ശപഥം ചെയ്തിട്ടു കണ്ണീർ വാർത്തുകൊണ്ടു് അവൾ തിരിച്ചുപോയി(1).

. മിലാനിൽ മോനിക്ക അഗസ്ററിനു് ഒരു വിവാഹം പറഞ്ഞുറപ്പിച്ചു. പെൺകുട്ടിയെ അഗസ്ററിനു് ഇഷ്ടപ്പെട്ടുകയുംചെയ്തു. എന്നാൽ അവൾ തീരെ ചെറുപ്പമായിരുന്നതുകൊണ്ടു രണ്ടുകൊല്ലം കാത്തിരിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. ആത്മനിയന്ത്രണം ഇനിയും അഗസ്ററിനു കൈവന്നിരുന്നില്ല. തല്ക്കാലം അദ്ദേഹം വേറൊരു കാമിനിയെ സ്വീകരിച്ചു(2). വിവാഹത്തെപ്പററി അദ്ദേഹം ആത്മമിത്രമായ അലീപ്പിയസുമായി ചർച്ച ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നു. അലീപ്പിയസാകട്ടെ വിവാഹത്തിനു് എതിരായിരുന്നു. അതു് അഗസ്ററിന്റെ സത്യാന്വേഷണസ്വാതന്ത്ര്യം നശിപ്പിക്കുമെന്നായിരുന്നു അലീപ്പിയസിന്റെ അഭിപ്രായം. എതായാലും മാനസാന്തരത്തിനുശേഷം അദ്ദേഹം വിവാഹം വേണ്ട എന്നുതന്നെ തീർച്ചയാക്കി.

അഭിവൃദ്ധിയുടെ പിറകെ

വിദ്യാർത്ഥിജീവിതത്തിൽ പട്ടണം അദ്ദേഹത്തെ വളരെ ആകർഷിച്ചെങ്കിലും അദ്ധ്യാപകജീവിതം അദ്ദേഹം പഠനത്തിലും വായനയിലും ചിന്തയിലും ചിലവഴിച്ചു. പട്ടണത്തിലേ സന്തോഷങ്ങളുടെ പിറകെ അദ്ദേഹം പരക്കം പാഞ്ഞില്ല. അദ്ദേയോദാത്തുസിനോടും അവന്റെ മാതാവിനോടുമൊന്നിച്ചു് ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ സ്വച്ഛമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഒരു പ്രശാന്തജീവിതമായിരുന്നു അതു്. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രവും ജ്യോത്സ്യവും അദ്ദേഹം പഠിച്ചു; അതോടൊപ്പം അല്പം മന്ത്രവാദവും.

---

(1) Conf. VI. 15, 25.
(2) Ibid. VI. 13, 23.

ഇതെല്ലാം സാധാരണക്കാരന്റെ ജീവിതത്തിൽ മാത്രമല്ല രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽക്കൂടി വളരെയധികം സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിരുന്നു, അക്കാലത്തു്. ഉന്നതിയിലെത്തണം, പ്രശസ്തി നേടണം, പണം സമ്പാദിക്കണം—ഇതായിരുന്നു അഗസ്റ്റിന്റെ ലക്ഷ്യം. കാത്തേജിൽ പരസ്യമായി നടത്തപ്പെട്ട കവിതാമത്സരത്തിൽ അദ്ദേഹം ഒന്നാം സമ്മാനാർഹനായി. ചന്തസ്ഥലത്തുവച്ചു് പ്രോകോൺസുൽ വിൻസീസിയാനസ് പുഷ്പകിരീടം ധരിപ്പിച്ചപ്പോൾ അഗസ്റ്റിൻ തന്റെ ഭാവിയെപ്പറ്റി നെടുനെടുങ്കൻ ആകാശക്കോട്ടകൾ കെട്ടി. 380-ൽ അദ്ദേഹം 'സുന്ദരവും പര്യാപ്തവും' (De Pulchro et apto) എന്ന ഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു(1). അഗസ്റ്റിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ആദ്യം പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടതു് ഇതായിരുന്നു. ഇതു നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ല. അഗസ്റ്റിൻ ഇതു റോമിലേ പ്രശസ്ത പ്രഭാഷകനായ ഹിയേരിസിനു സമർപ്പിച്ചു.

കാത്തേജിൽ വസിക്കുന്നതിനെക്കാൾ റോമിൽ പോകുന്നതാണു് അഭിവൃദ്ധിക്കു് ഉപകരിക്കുകയെന്നു് അഗസ്റ്റിനു തോന്നി. പ്രോവിൻസുകളിൽ താമസിക്കുന്നവർക്കു് 'റോം' എന്ന പേരും 'ദേവലോകം' എന്ന പേരും തമ്മിൽ വലിയ വ്യത്യാസമൊന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. മറ്റു കാര്യങ്ങൾ അഗസ്റ്റിൻതന്നെ പറയട്ടെ.

"ക്രൂതൽ ആദായവും ഉന്നതതരമായ പദവിയും അവിടെ ലഭിക്കുമെന്നു് എന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾ ഉറപ്പു തന്നിരുന്നതുകൊണ്ടല്ല, റോമിലേക്കു പുറപ്പെടാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചതു്. ഇതും എന്റെ മനസ്സിനെ ആകർഷിച്ചിരുന്നുവെന്നതു വാസ്തവം. എന്നാൽ അതിന്റെ പ്രധാനകാരണം—ഏക കാരണമെന്നതന്നെ പറയാം—അവിടത്തെ ചെറുപ്പക്കാർ ക്രൂതൽ പ്രശാന്തരായി പഠിച്ചിരുന്നുവെന്നും ക്രൂതൽ നിയന്ത്രിതമായ

(1) Conf. IV. 13, 20.

ശിക്ഷണത്തിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നും ഞാൻ കേട്ടിരുന്നതാണ്"'(1).

ദൈവത്തിന്റെ കരമാണു തന്നെ നയിച്ചതെന്ന് അഗസ്റ്റിൻ പിന്നീടു മനസ്സിലാക്കി. "എന്റെ ദൈവമേ, ഞാൻ ഇവിടെനിന്നു പുറപ്പെടുന്നതും അങ്ങോട്ടു തിരിച്ചതും എന്തിനെന്ന് അങ്ങേക്കറിയാമായിരുന്നു. എന്നാൽ എനിക്കോ എന്റെ മാതാവിനോ അതു് അങ്ങ് വെളിപ്പെടുത്തിത്തന്നില്ല. എന്റെ യാത്രയെപ്പറ്റി അവൾ അത്യധികം വിലപിക്കുകയും കടൽക്കരവരെ എന്നെ അനുഗമിക്കുകയുംചെയ്തു. ഞാൻ ഉദ്യമത്തിൽനിന്നു പിന്തിരിയാത്തപക്ഷം ക്ലേശത്തിൽ പോരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞു് എന്നെ ബലമായി പിടിച്ചുനിറുത്തിയ അവളെ ഞാൻ കളിപ്പിച്ചു...എന്റെ അമ്മയോട്—അതും അത്ര നല്ല അമ്മയോടു കളവുപറഞ്ഞു ഞാൻ കടന്നുകളഞ്ഞു."(2)

അഗസ്റ്റിന്റെ പ്രകൃതത്തിനു് തികച്ചും വിപരീതമായിരുന്നു ഈ പ്രവൃത്തി; കാരണം, മറ്റു കാര്യങ്ങൾ എങ്ങനെയായിരുന്നാലും അഗസ്റ്റിന്റെ ഹൃദയം എപ്പോഴും സ്നേഹമസൃണമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾക്കും ഇതു നന്നായി അറിയാമായിരുന്നു. എന്നിട്ടും അമ്മയെ ഇപ്രകാരം അപരിചിതമായ ഒരു സ്ഥലത്തു് ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു പോവുക? അഗസ്റ്റിൻ പറയുന്നതുപോലെ അതും അത്ര നല്ല അമ്മയെ! കാരണം മറെറാന്നുമായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം മഥിക്കപ്പെടുകയായിരുന്നു; മനഃസാക്ഷിക്കടിക്കും മനസ്സിന്റെ പ്രശ്നത്തിനും അന്ന് അദ്ദേഹം പരിഹാരം കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. കാത്തേജ് അദ്ദേഹത്തിനു വിരസമായിത്തീർന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

റോമിൽ ഒരു മനിക്കിയൻ സുഹൃത്തിന്റെ വീട്ടിൽ അ

---

(1) Conf. V. 8, 14.
(2) Conf. V. 9, 15.

ദ്ദേഹത്തിന് ആതിഥ്യം ലഭിച്ചു. എന്നാൽ അധികം താമസിയാതെ തന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു കഠിനമായ ജ്വരം—മലമ്പനിയായിരിക്കണം—ബാധിച്ചു. ഇത്തവണ അഗസ്റ്റിനു ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിക്കണമെന്നു തോന്നിയില്ല. കാരണം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസം നശിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. രോഗം മാറിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒരു വിദ്യാലയം തുറന്നു. അഗസ്റ്റിന്റെ പ്രതീക്ഷപോലെതന്നെ റോമിലേ കുട്ടികൾ ക്ലാസ്സിൽ അച്ചടക്കത്തോടെ വർത്തിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ, കാർത്തേജിലേക്കാളധികം അവർ അഗസ്റ്റിനെ കഷ്ടത്തിലാക്കി—മറെറാരു വിധത്തിൽ. ഫീസ് കൊടുക്കാനുള്ള അവസരമാകുമ്പോൾ കുട്ടികൾ എല്ലാവരുംകൂടി മറെറാരു അധ്യാപകന്റെ വിദ്യാലയത്തിൽ ചെന്നു ചേരും. പണമൊന്നും കൈവശമില്ലാതിരുന്ന അഗസ്റ്റിനെ ഈ ഏർപ്പാട് ആകെ കുഴച്ചെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.(1)

ഈ അവസരത്തിലാണു മിലാനിലേ ജനങ്ങൾ അവിടെ സാഹിത്യവും അലങ്കാരശാസ്ത്രവും പഠിപ്പിക്കാൻ വിദഗ്ധനായ ഒരു പ്രൊഫസറെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ചെലവിൽ അങ്ങോട്ട് അയക്കണമെന്ന് അഭ്യർത്ഥിച്ചു റോമിലേ പ്രീഫെക്ടിനു് എഴുതിയതു്. അഗസ്റ്റിനും ഒരപേക്ഷ സമർപ്പിച്ചു. റോമിലേ പ്രീഫെക്ട് സിമ്മാക്കസിന്റെ സാന്നിധ്യത്തിൽ ഒരു പ്രഭാഷണം നടത്തി അദ്ദേഹം തന്റെ യോഗ്യത തെളിയിച്ചു. സ്വാധീനമുള്ള പല മനിക്കിയൻ സ്നേഹിതന്മാരുടേയും ശുപാർശയുമുണ്ടായിരുന്നു. അഗസ്റ്റിൻ ആഡംബരപൂർവ്വം രാഷ്ട്രത്തിന്റെ വാഹനത്തിൽ മിലാനിലേക്കു യാത്രയായി. 383 മുതൽ 386-വരെ അഗസ്റ്റിൻ അവിടെ റെററിക്കു പഠിപ്പിച്ചു. മിലാനിൽ അഗസ്റ്റിനെ ഏറെറം അകർഷിച്ച വ്യക്തി അവിടുത്തെ മെത്രാൻ അംബ്രോസായിരുന്നു. സത്യാന്വേ

---

(1) Conf. V. 12, 22.

ഷിയായിരുന്ന അഗസ്റ്റിനു സത്യം എന്താണെന്നു മനസ്സിലായതും മിലാനിൽ വച്ചാണു്.(1)

സുഹൃത്സമ്പന്നൻ

തന്റെ ചുറ്റും സുഹൃത്തുക്കളെ ആകർഷിക്കുന്നതിനുള്ള വശ്യശക്തി അഗസ്റ്റിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകതയായിരുന്നു. സ്നേഹസ്വഭാവവും ഉന്നതാശയങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ സുഹൃത്തുക്കളെ നേടിക്കൊടുത്തു. അക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയേണ്ടവരാണു് നാം മുമ്പു കണ്ട റൊമനീനസ്, അഗസ്റ്റിന്റെ മറ്റൊരു സ്വദേശിയായ ഇവോഡിയസ്, വെരക്കുൻഡസ് മുതലായവർ. എന്നാൽ, അഗസ്റ്റിന്റെ പ്രേഷ്ഠസുഹൃത്തു് അലീപ്പിയസായിരുന്നു. തഗാസ്റ്റയിലേ വിദ്യാലയത്തിൽ അഗസ്റ്റിന്റെ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. കാർത്തേജിലും അദ്ദേഹം അഗസ്റ്റിന്റെ ശിഷ്യനായിരുന്നു. ഏതാണ്ടു വയസ്സിന്റെ ഇളപ്പമേ അഗസ്റ്റിനുമായി ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. മനിക്കിയനായതോടെ അലീപ്പിയസിനേയും മനിക്കിയനാക്കാൻ അദ്ദേഹം പ്രേരിപ്പിച്ചു. അഗസ്റ്റിൻ കത്തോലിക്കസഭയെ ആശ്ലേഷിച്ചപ്പോൾ കൂട്ടത്തിൽ അലീപ്പിയസും സഭയെ ആശ്ലേഷിച്ചു.(2)

സത്യത്തെതേടി

ക്രൈസ്തവശിക്ഷണമാണു് അമ്മ നല്കിയിരുന്നതെങ്കിലും അന്നത്തെ പതിവനുസരിച്ചു ജ്ഞാനസ്നാനം നീട്ടിവയ്ക്കുകയാണുണ്ടായതു്. മകനെ ക്രൈസ്തവനാക്കുന്നതിനു് പ

---

(1) Conf. V. 14, 24.
(2) Ibid. IX. 6, 14.

ട്ടീഷ്യസ് ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അമ്മയിൽനിന്നു സ്വീകരിച്ച ബാല പാഠങ്ങൾ അഗസ്റ്റിൻ മറന്നില്ല. എങ്കിലും കാർത്തേജിൽ വന്ന പ്പോൾ മനിക്കിയൻമതം അദ്ദേഹത്തിനു് ആകർഷകമായി തോന്നി; അതിൽ അംഗത്വം സ്വീകരിക്കുകയുംചെയ്തു. അഗ സ്റ്റിന്റെ മനസ്സിൽ നിരന്തരം സംഘട്ടനങ്ങൾ നടക്കുകയായി രുന്നു. പരിചയപ്പെട്ടിരുന്ന ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ക്കും അനുശാസനങ്ങൾക്കും അനുരൂപമായ ഒരു ജീവിതമല്ല താൻ നയിക്കുന്നതെന്ന കുറ്റബോധം അദ്ദേഹത്തെ അലട്ടി യിരുന്നു. ചിന്തയ്ക്കനുസരിച്ചു ജീവിക്കാത്തവൻ ജീവിതത്തെ അംഗീകരിക്കുന്ന ഒരു തത്വശാസ്ത്രത്തെ കൂട്ടുപിടിക്കുക സാ ധാരണമാണല്ലോ. താൻ ചെയ്യുന്നതിനെല്ലാം നീതീകരണം ലഭിച്ചെങ്കിൽമാത്രമേ മനുഷ്യനു മനഃശാന്തിയുണ്ടാകുകയുള്ളൂ. തന്റെ ജീവിതത്തിനു പറ്റിയതായതുകൊണ്ടുമാത്രമല്ല, മനി ക്കിയന്മാർ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾക്കു നല്കുന്ന സമർത്ഥമായ വിശദീകരണംകൊണ്ടും മനിക്കിയൻ തത്വസംഹിത അഗസ്റ്റി നെ ആകർഷിച്ചു. വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽ അഗസ്റ്റിനു് അഗ്രാഹ്യ മായിത്തോന്നിയ പലതിനും അവർ വളരെ എളുപ്പത്തിൽ സ ത്യമെന്നു തോന്നാവുന്ന വിശദീകരണം നല്കി.

പാഷണ്ഡതയെന്നു കരുതപ്പെടുന്ന മനിക്കേയിസം ക്രൈ സ്തവമേ ആയിരുന്നില്ല. അതിന്റെ ജനയിതാവു് മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന 'മാനി'യാണു്. ഭാരതീയ തത്വ ചിന്ത, പ്രത്യേകിച്ചും ബുദ്ധമതം മാനിയെ ആകർഷിച്ചു. (മാനി ഇൻഡ്യയിൽ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു വേണം ചരിത്രലക്ഷ്യങ്ങ ളിൽനിന്നു് അനുമാനിക്കാൻ.) അവയും ക്രിസ്തുമതവും സൊ രോവാസ്ത്രുമതത്തിലേ "ഡ്യുവലിസ" (ദ്വിതത്വവാദം)വും പേർ ഷ്യയിലേ നാട്ടു നടപ്പുകളും എല്ലാം കൂട്ടി അദ്ദേഹം ഒരു മതം സ്ഥാപിച്ചു. അതാണു മനിക്കേയിസം.

വിശ്വാസം ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഒരു മതം സ്വീകരിക്കുക

തികഞ്ഞ ഭോഷത്തമാണെന്ന മനിക്കിയർ ഉൽബോധിപ്പിച്ചു. അവർ എല്ലാം 'ശാസ്ത്രീയ'മായാണ വീക്ഷിക്കുക. മനിക്കിയൻ തത്വത്തെ പൊതുവായി ഇപ്രകാരം ആവിഷ്കരിക്കാം: ആദിമുതൽ രണ്ടു് അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു — നന്മയും തിന്മയും. പ്രകാശവും അന്ധകാരവും ഇവയുടെ അടയാളങ്ങളാണു്. ഇവ തമ്മിൽ നിരന്തരസമരം നടക്കുകയാണു്. അതു മനസ്സിലാക്കാൻ മറെറങ്ങും പോകണമെന്നില്ല. നിങ്ങളുടെ തന്നെ ഉള്ളിലേക്കു നോക്കൂ. അവിടെ ഒരു സംഘട്ടനം നടക്കുന്നില്ലേ? നന്മയും തിന്മയുമായി. ചിലപ്പോൾ നന്മയുടെ തത്വം ശക്തിപ്രാപിക്കും. അപ്പോൾ നിങ്ങൾ നന്മ ചെയ്യും. തിന്മയുടെ ശക്തി ബലപ്പെട്ടുന്നതുകൊണ്ടാണു് നിങ്ങൾ തെറു ചെയ്യുന്നതു്. അതിനാൽ ഒരു മനുഷ്യനും അവൻ ചെയ്യുന്ന തിന്മയ്ക്കു് ഉത്തരവാദിയല്ല. ഇതാണു് അഗസ്തീനേയും മറനേകരേയും അതിലേക്കാകർഷിച്ചതു്. മനിക്കേയിസവുമായുള്ള അടുപ്പം അഗസ്റ്റിന്റെ മനശ്ശക്തിയെ സാരമായി ക്ഷയിപ്പിക്കുകയും ജീവിതം കുത്തഴിഞ്ഞ തരത്തിലുള്ളതാക്കയുംചെയ്തു. അഗസ്റ്റിൻ സ്വയം മനിക്കിയനാകുകമാത്രമല്ല, തന്റെ സ്വാധീനത്തിലുള്ളവരെ ആക്കുകകൂടി ചെയ്തു. അലീപ്പിയസായിരുന്ന അവരിൽ ഒരാൾ.

അഗസ്റ്ററിന്റെ ഹൃദയം ശാന്തി എന്തെന്നറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. സത്യത്തെത്തേടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സ് അലഞ്ഞുതിരിയുകയായിരുന്നു. മനിക്കിയൻമതത്തിൽ അഗസ്റ്ററിന്റെ വിശ്വാസം നശിച്ചു. കാരണം, തത്വചിന്തകനായ അഗസ്റ്ററിന്റെ സംശയങ്ങൾക്കൊന്നും തക്ക മറുപടി നല്കാൻ അതിനു കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നാൽ, അഗസ്റ്റിൻ മനിക്കിയൻ മതം പരിത്യജിക്കാതിരിക്കാൻ അവർ ഒരു മാർഗ്ഗം കണ്ടു. "കുറച്ചുനാൾകൂടി ക്ഷമിക്കൂ. മിലെഖിസ് ഫോസ്റ്റസ് വരട്ടെ, അദ്ദേഹം ഏതു സംശയവും തീർത്തു തരും." അഗ

സ്റ്റിൻ കാത്തിരുന്നു. ഫോസ്റ്റസ് ഒരു നല്ല പ്രസംഗകനായിരുന്നു. ശ്രവണസുന്ദരമായ ഭാഷകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം കേൾവിക്കാരെ വശീകരിച്ചിരുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ അംബ്രോസിനെക്കാൾ സമുന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനം അഗസ്റ്റിൻ ഫോസ്റ്റസിനു നല്കുന്നുണ്ടു്(1). എന്നാൽ സംശയങ്ങൾക്കു തൃപ്തികരമായ മറുപടി നല്കുവാൻ മനിക്കിയൻമെത്രാൻ മിലേഖിസ് ഫോസ്റ്റസിനുപോലും കഴിഞ്ഞില്ല. തന്റെ കഴിവു കേട്ടു് അദ്ദേഹം തുറന്നു സമ്മതിച്ചു. സംശയം തീർന്നില്ലെങ്കിലും സ്വീകാര്യമായ മറെറാന്നിന്റെ അഭാവത്തിൽ അഗസ്റ്റിൻ മനിക്കിയനായി തുടർന്നു. കുറേനാൾ അജ്ഞേയവാദത്തിൽ തപ്പിനടന്നുനോക്കി, തൃപ്തിയായില്ല. സത്യം കൈവന്നില്ലെങ്കിലും കഴിയുന്നതു് അതു തേടുവാൻ ആഗ്രഹം ഉറച്ചു കഴിഞ്ഞു. മിലാനിൽവച്ചു പ്ലേറോയുടെ ലത്തീൻ വിവർത്തനങ്ങൾ അദ്ദേഹം വായിച്ചു. വിക്ടോറീനസ് ആഫെർ വിവർത്തനം ചെയ്ത Enneralo-യും അദ്ദേഹം പഠനവിഷയമാക്കി. അഗസ്റ്റിനു ദൈവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള യഥാർത്ഥ ആശയം കിട്ടിയതു്, "ദൈവം അരൂപിയാണു്, നിത്യനും അപരിമേയനും പദാർത്ഥാതീതനുമാണു്" എന്നു മനസ്സിലായതു് പ്ലേറോയുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നാണു്. 'മുനു്' അഗസ്റ്റിൻ വായിച്ചതു്, വായുപോലെ വ്യാപിച്ചു് എല്ലാത്തിനേയും സമാശ്ലേഷിക്കുന്ന പ്രകാശമാനമായ ഒരു വസ്തുവായിട്ടാണു്. ഇപ്പോൾ ദൈവമാണു് ഏക യാഥാർത്ഥ്യമെന്നും ജീവന്റെ ജീവനെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി. തിന്മയുടെ പ്രശ്നത്തിനു പരിഹാരം കണ്ടുകിട്ടി, അതു് നന്മയുടെ അഭാവമാണെന്നു്, ഒരു വസ്തുവല്ല, ഒരു വസ്തുത മാത്രമാണെന്നു്(2).

താൻ നില്ക്കുന്നിടത്തുതന്നെ അഗസ്റ്റിൻ നില്ക്കുന്ന

---

(1) Conf. V, 3, 3-4.
(2) Conf. VII, 2, 35.

തായി മോനിക്കായ്ക്ക് ഒരു സ്വപ്നമുണ്ടായി, ക്ഷമിച്ചിരിക്കാൻ ഒരു നിർദ്ദേശവും. ഇതു് മകന്റെ മാനസാന്തരത്തിന്റെ മുന്നറിയിപ്പായി അവൾ സ്വീകരിച്ചു. അമ്മയുടെ പ്രതീക്ഷ ഫലമണിയുകയായിരുന്നു. അംബ്രോസുമായുള്ള അഗസ്റ്റിന്റെ പരിചയം അതിനു സഹായിച്ചു.

മിലാനിൽ അഗസ്റ്റിൻ അംബ്രോസിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ കേൾക്കുവാൻ പോയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വം അഗസ്റ്റിനെ വളരെയധികം ആകർഷിച്ചു. തന്റെ പ്രയാസങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ അംബ്രോസിന്റെ പാദങ്ങളിൽ അഴിച്ചു വയ്ക്കുവാൻ അദ്ദേഹം അഭിലഷിച്ചു. എന്നാൽ, ചെല്ലുമ്പോഴെല്ലാം അംബ്രോസ് പഠനത്തിലും വായനയിലും ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായിട്ടാണു കാണുക. അദ്ദേഹത്തെ ശല്യപ്പെടുത്തുവാൻ അഗസ്റ്റിൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടുമില്ല.

സംഭാഷണത്തിനു് അവസരം ലഭിച്ചപ്പോഴൊക്കെ അത്ര നല്ല ഒരമ്മയെ ലഭിച്ചതിൽ അംബ്രോസ് അഗസ്റ്റിനെ അനുമോദിച്ചിരുന്നു. മോനിക്കയാകട്ടെ തന്റെ മനഃപ്രയാസങ്ങളെല്ലാം അംബ്രോസിനെ അറിയിച്ചിരുന്നു. തന്റെ മകനെ സത്യത്തിലേക്കു നയിക്കുവാൻ അംബ്രോസിനു കഴിയുമെന്നു് അവൾ സുദൃഢം വിശ്വസിച്ചു; അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥനകൾ യാചിക്കയും നിർദ്ദേശങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. അഗസ്റ്റിൻ ഒരു ജ്ഞാനാന്വേഷിയായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സു് പ്രശാന്തമായിരുന്നില്ല. എല്ലാ രഹസ്യങ്ങളും അലിപ്പിയസിനോടുമാത്രം തുറന്നു പറഞ്ഞിരുന്നു. പിന്നീടു് അഗസ്റ്റിനു മറെറാരു നിയന്താവിനെ ലഭിച്ചു. അംബ്രോസ് പോലും പിതൃതുല്യം ബഹുമാനിച്ചിരുന്ന ഒരു വൈദികവയോധികൻ—സിംപ്ലീസിയൻ. പ്ലേറേറാണിസത്തിൽ അഗാധപാണ്ഡിത്യം സിദ്ധിച്ച, ക്രിസ്തുമതത്തെ എതിർക്കുവാൻവേണ്ടിമാത്രം അതെന്താണെന്നു പഠിച്ച വിക്ടോറീനസിന്റെ മാനസാന്തരം അ

ദ്ദേഹം അഗസ്റ്റിനെ വിവരിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു. അതുകേട്ടപ്പോൾ താൻ മറ്റൊരു വിക്ടോറീനസാണെന്നു് അഗസ്റ്റിനു തോന്നി. എന്നാൽ പ്രയാസങ്ങളെ നേരിടാൻമാത്രം തന്റേടം അദ്ദേഹത്തിനു് ഇനിയും ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. "ഞാൻ ഒരുറച്ച തീരുമാനത്തിലെത്തും. പക്ഷേ, ഇപ്പോഴല്ല, അല്പം കഴിഞ്ഞൊട്ടെ." എത്രാണ്ടിതുപോലെയായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലപാടു്. അദ്ദേഹം പണ്ടുമുതൽ പ്രാർത്ഥിക്കാറുണ്ടായിരുന്ന ഈ പകുതി പ്രാർത്ഥന. "ദൈവമേ എനിക്കു ചാരിത്ര്യം നല്കണമേ; പക്ഷേ, ഇപ്പോഴം വേണ്ട."(1)

ഈജിപ്തിലേ വി. അന്തോനിയുടെ ചരിത്രം അഗസ്റ്റിനെ പിടിച്ചു കുലുക്കി. അദ്ദേഹം ചിന്താധീനനായി തോട്ടത്തിലൂടെ നടക്കുകയായിരുന്നു. അലിപ്പിയസ് സാവധാനം അഗസ്റ്റിനെ പിന്തുടർന്നു. അടുത്തവീട്ടിൽ കുട്ടികൾ കളികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവരുടെ ശബ്ദം ഉദ്യാനത്തിൽ മുഴങ്ങി. 'എടുത്തു വായിക്കു, എടുത്തു വായിക്കു' (Tolle-lege, Tolle-lege)(2). ഒരു കുട്ടിയുടെ ശബ്ദം. ഒരു ദൈവാഹ്വാനമെന്നപോലെ അഗസ്റ്റിൻ തിരിച്ചുവന്നു മേശപ്പുറത്തിരിക്കുന്ന പുസ്തകമെടുത്തു. വി. പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളായിരുന്നു അതു്. "തെറിപ്പാട്ടിലല്ല, മദ്യപാനത്തിലല്ല, അസൂയയിലല്ല, അശ്ലീല ശയനത്തിലല്ല, തർക്കത്തിലുമല്ല, പിന്നയോ, നിങ്ങൾ ന. കർത്താവായ ഈശോമിശിഹായെ ധരിക്കുവിൻ, ദുർമ്മോഹങ്ങൾക്കായി നിങ്ങളുടെ ശരീരത്തെപ്പറ്റി വിചാരപ്പെടാതെയുമിരിക്കുവിൻ"(3). ഈ ഭാഗമാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടതു്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: "ക്രൂതൽ ഞാൻ വായിച്ചില്ല. അതിനാവശ്യവുമില്ലായിരുന്നു. ഈ വാ

---

(1) Conf VII, 12, 28.
(2) Conf. VIII. 12, 29.
(3) Rom. 13, 13-14.

ക്യം വായിച്ചുതീർന്നപ്പോൾത്തന്നെ സുരക്ഷിതത്വത്തിന്റെ പ്രകാശം എന്റെ അന്തരാത്മാവിൽ ഉദയം ചെയ്തതുപോലെ അന്ധകാരത്തിന്റെ എല്ലാ സംശയങ്ങളും അപ്രത്യക്ഷമായിക്കഴിഞ്ഞു"(1). അങ്ങനെ അഗസ്റ്റിന്റെ ബുദ്ധിയും ജീവിതവും ഒന്നുപോലെ ദൈവത്തിങ്കലേക്കു തിരിഞ്ഞു. പക്ഷേ, ലോകത്തിന്റെ സന്തോഷങ്ങളും അഭിവാഞ്ഛകളുമായി കെട്ടുപിണഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന അഗസ്റ്റിന്റെ മനസ്സിനെ ദൈവത്തിങ്കലേക്ക് അടുപ്പിക്കുക അത്ര എളുപ്പമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അഗസ്റ്റിൻ ഇപ്പോൾ ദൃഢമായ ഒരു തീരുമാനം എടുത്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ആരോഗ്യം മോശമായിരുന്നതുകൊണ്ടും ആത്മാർത്ഥതയില്ലാത്ത അദ്ധ്യാപനത്തിൽ താല്പര്യം നശിച്ചതുകൊണ്ടും സ്കൂൾവർഷാവസാനത്തിൽ അദ്ദേഹം ജോലി ഉപേക്ഷിച്ചു. അമ്മയും സുഹൃത്തുക്കളും അടെയോദാത്തസുമൊത്തു കസ്സീസിയാക്കം എന്ന സ്ഥലത്തു വെരക്കുൻഡസിനുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രാമവസതിയിലേക്കു താമസം മാറ്റി. അംബ്രോസിന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ സ്വീകരിച്ച പഠനം തുടർന്നു. പഠനത്തിനും ഒരുക്കത്തിനുംശേഷം അദ്ദേഹം അലീപ്പിയസും അടെയോദാത്തസുമൊരുമിച്ചു മിലാനിൽവച്ചു ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചു(2). മോനിക്കായുടെ അനേകസംവത്സരത്തെ കണ്ണീരും പ്രാർത്ഥനയും അങ്ങനെ സഫലമായി. പക്ഷേ, ആ സന്തോഷം അധികനാൾ ആസ്വദിക്കുന്നതിനു അവൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അത്രയധികം അവളുടെ ഹൃദയം സന്തോഷഭരിതമായിരുന്നു. ആഫ്രിക്കയിലേക്കു യാത്രതിരിക്കുന്നതിനു ടൈബർ നദീമുഖത്തു് (Ostria-യിൽ) താമസിക്കുമ്പോൾ അവൾ അവരെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു. അമ്മയും മകനുംകൂടി ചിലവഴിച്ച അവസാനത്തെ ദിവ

---

(1) Conf. VIII. 12, 30.
(2) Conf. IX. 6, 14.

സങ്ങളെപ്പറ്റി മറക്കാനാവാത്ത ചില സ്മരണകൾ ചരിത്രത്തിനു മായ്ക്കാനാവാത്തവിധം അഗസ്റ്റിൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്"(1).

അമ്മയുടെ അന്ത്യാഭിലാഷം ഇതായിരുന്നു: "നീ ദൈവത്തിന്റെ ബലിപീഠത്തിങ്കലായിരിക്കുമ്പോൾ എന്നെക്കൂടി സ്മരിക്കുക." എന്നാൽ, താൻ പ്രതീക്ഷിച്ചതിലും ഉപരിയായ വിധത്തിലാണു് അനുസ്മരിക്കപ്പെടുവാൻ പോകുന്നതെന്നു് അവർ അന്നു സ്വപ്നേപി വിചാരിച്ചില്ല.

ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി

അഗസ്റ്റിന്റെ ജീവിതം തികച്ചും ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ളതായിരുന്നു. ദരിദ്രരോടുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരുണ ഏറ്റവും പ്രശംസനീയംതന്നെ. തന്റെ ഭരണത്തിനു കീഴിലുള്ള ദരിദ്രർക്കെല്ലാം ആണ്ടിലൊരിക്കൽ പുതിയ വസ്ത്രങ്ങൾ വിതരണം ചെയ്യുന്ന പതിവു് അദ്ദേഹം നടപ്പാക്കി. ഓരോ ഇടവകയും അതതിന്റെ കീഴിലുള്ള ദരിദ്രർക്കു വേണ്ടതു നല്കുക എന്നതായിരുന്നു അഗസ്റ്റിൻ നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്ന നയം. ദരിദ്രരുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി വലിയ സംഖ്യ കടം വാങ്ങുന്നതിനു് അദ്ദേഹം മടി കാണിച്ചില്ല. അടിമകളായി പിടിക്കപ്പെട്ടവരെ രക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടതു പണമില്ലാഞ്ഞിട്ടു് തിരുപ്പാത്രങ്ങൾക്കൂടി ഉരുക്കിവിറ്റ സന്ദർഭങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

ജനങ്ങളുടെ ആദ്ധ്യാത്മികാവശ്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം കൂടുതൽ ശ്രദ്ധാലുവായിരുന്നു. "നിങ്ങളെ ക്രൂശാതെ രക്ഷപ്പെടുന്നതിനു് എനിക്കു് ആഗ്രഹമില്ല. എന്താണു് എന്റെ ആഗ്രഹം? എന്തിനാണു് ഞാൻ ഒരു മെത്രാനായിരിക്കുന്നതു്? എന്തിനാ

---

(1) Conf. IX. 8, 33.

ണ്ട ഞാൻ ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്നതു്? യേശുക്രിസ്തുവിൽ ജീവിക്കുവാൻ. നിങ്ങളോടുകൂടി ക്രിസ്തുവിൽ ജീവിക്കുവാൻ. ഇതാണു് എന്റെ ആഗ്രഹം, എന്റെ മഹത്വം, എന്റെ ബഹുമാനം, എന്റെ ആനന്ദം, എന്റെ ധനം."

ജനങ്ങളുടെ ആദ്ധ്യാത്മികാഭിവൃദ്ധിക്കു തടസ്സമായേക്കാവുന്ന പല പതിവുകളും അഗസ്റ്റിൻ നിറുത്തൽചെയ്തു—ദേവാലയങ്ങളിലും വിശുദ്ധന്മാരുടെ ശവകുടീരങ്ങളിലും നടത്തുന്ന സദ്യകൾ, കുടുംബങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള പരസ്യമായ പകപോക്കൽ തുടങ്ങിയവ. ശിശുക്കളെ കാലതാമസംകൂടാതെ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തുന്നതിനും അവർക്കു് ഒരു വിശുദ്ധന്റെ പേരു് നല്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം ജനങ്ങളെ നിർബന്ധിച്ചു. മിലാനിൽ അംബ്രോസിന്റെ ദേവാലയത്തിൽ ജനങ്ങൾ എല്ലാവരുംചേർന്നു കീർത്തനങ്ങൾ പാടുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. ഈ പതിവു തന്റെ രൂപതയിൽ അഗസ്റ്റിൻ നടപ്പാക്കി. അദ്ദേഹം ഒരു സന്യാസിനീസമൂഹം സ്ഥാപിച്ചു. അതിനു മുൻകൈയെടുത്തു പ്രവർത്തിച്ചവരിൽ ഒരാൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരിതന്നെയായിരുന്നു. അവൾതന്നെയായിരുന്നു ആദ്യത്തെ മഠാധിപയും.

എല്ലാനിലയിലുള്ളവരോടും അദ്ദേഹം സ്നേഹബന്ധം പുലർത്തി. അക്രൈസ്തവരുമായുള്ള സൗഹൃദബന്ധത്തിൽ അവിഹിതമായി എന്തെങ്കിലുമുണ്ടെന്നു് അഗസ്റ്റിനു തോന്നിയില്ല. അവരെ വിശ്വാസത്തിലേക്കാനയിക്കുന്നതിനു് അടുത്തബന്ധം പുലർത്തുക ആവശ്യമാണെന്നു് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. തന്നോടുകൂടി ഭക്ഷണം കഴിക്കുവാൻ അവരെ ക്ഷണിക്കുക അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിവായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും ക്ഷണിക്കപ്പെടാറുമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ചുമതലയ്ക്കു് ഒരിക്കലും ഭംഗംവരാതിരിക്കാൻവേണ്ടി നഗരത്തിനു പുറത്തുനിന്നു് ഒരിക്കലും ക്ഷണം സ്വീകരിക്കയില്ലെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു് നി

ഷ്കർഷിക്കേണ്ടിവന്നു. ദുർമ്മാതൃകാപരമായി ജീവിച്ചിരുന്ന ക്രൈസ്തവരുടെ ക്ഷണവും അദ്ദേഹം നിരസിച്ചു. ഇപ്രകാരമായിരുന്നെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിനു ചിലപ്പോഴെല്ലാം കർക്കശമായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിവന്നു. ശാസനകളും ആവശ്യമുള്ളിടത്തു് ശിക്ഷകളും നല്കുവാൻ അദ്ദേഹം നിർബന്ധിതനായി. അനീതിക്കും വഷളത്വത്തിനുമെതിരായി വിട്ടുവീഴ്ചകൂടാതെ അദ്ദേഹം പടപൊരുതി. എങ്കിലും സ്നേഹവും കരുണയും ശിഷ്ടാചാരവും അദ്ദേഹം അവഗണിച്ചില്ല.

സമരരംഗം

കാത്തേജിലായിരുന്നപ്പോൾ അഗസ്റ്റിൻ മനിക്കിയനായ വസ്തുത നാം കണ്ടു. അന്നു് ആഫ്രിക്കയിൽ മനിക്കിയൻ മതത്തിനു നല്ല പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നു. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ഭരണരീതി അവർ അനുകരിച്ചിരുന്നതിനാൽ സാമാന്യം സംഘടിതവുമായിരുന്നു അവരുടെ പ്രവർത്തനം. ദൈവാലയത്തിൽ പ്രസംഗിക്കുക മെത്രാന്റെ അവകാശവും ചുമതലയുമായിരുന്നു എങ്കിലും അഗസ്റ്റിനു പൊതുവായ അധികാരം വലേറിയസ് മെത്രാൻ നല്കിയിരുന്നു. മനിക്കിയൻമതത്തിന്റെ തത്വങ്ങളിലേ പൊള്ളത്തരങ്ങളെ അദ്ദേഹം ജനങ്ങൾക്കു വെളിപ്പെടുത്തി അവർ അതിലേക്കു വഴുതിവീഴാതിരിക്കുന്നതിനുള്ള മുൻകരുതലുകൾ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു പണ്ഡിതന്റെ വിജ്ഞാനവും പ്രഭാഷകന്റെ വാഗ്വിലാസവും സാഹിത്യകാരന്റെ തൂലികയും നയതന്ത്രജ്ഞന്റെ സമീപനവും ഈ സമരത്തിൽ അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചു. മനിക്കിയരുടെ തത്വങ്ങളെല്ലാം അഗസ്റ്റിനു ഹൃദിസ്ഥമായിരുന്നതിനാൽ അവയെ ഫലപ്രദമായി എതിർക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിനു പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഡൊനാററിസ്റ്റുകളായിരുന്ന അഗസ്റ്റിനു നേരിടേണ്ടിവന്ന മറെറാരുക്ലേശം. അവരുടെ വാദമിതാണു്: പാപികളുമായുള്ള സമ്പർക്കംനിമിത്തം കത്തോലിക്കസഭ ദുഷിച്ചുപോയി. ഇപ്പോൾ ക്രിസ്തുവിൻെറ സഭ അവരുടേതുമാത്രമാണു്. കത്തോലിക്കസഭ ക്രിസ്തുവിൻെറ സഭയല്ലാത്തതിനാൽ അതിൻെറ ക്രമാശകൾ ഒന്നും വാസ്തവമല്ല. അവർ തങ്ങളെത്തന്നെ വിളിച്ചിരുന്നതു 'രക്തസാക്ഷികളുടെ മക്കൾ' എന്നാണു്. പാപികളോടുനേരെ വളരെ ശ്രദ്ധമായ നിലപാടാണു് അവർ സ്വീകരിച്ചിരുന്നതു്.

ഇപ്രകാരം ആശയങ്ങൾ തമ്മിലായിരുന്ന സംഘട്ടനമെങ്കിൽ എളുപ്പമായിരുന്നു. എന്നാൽ അവർ അക്രമാസക്തരായിരുന്നു. സംഖ്യാബലമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ രാജ്യത്തിലേ ക്രമസമാധാനത്തിനുകൂടി അവർ ഒരു ഭീഷണിയായിത്തീർന്നു. കത്തോലിക്കരെ വധിക്കുക, അവരുടെ ഭവനങ്ങളും പള്ളികളും നശിപ്പിക്കുക, അവരുടെ സ്ത്രീകളെ അപമാനിക്കുക മുതലായവ സൽകൃത്യങ്ങളായാണു് അവർ കരുതിയിരുന്നതു്. ഒരിക്കൽ അഗസ്റ്റിനെ വധിക്കുവാൻ അവർ വഴിയിൽ പതിയിരുന്നു. പക്ഷേ, എന്തോ കാരണവശാൽ, അദ്ദേഹം മറെറാരു വഴിക്കാണന്നു യാത്രചെയ്യാനിടയായതു്.

അഗസ്റ്റിൻ സ്നേഹവും ക്ഷമയുംകൊണ്ടു ഡൊണാസ്റ്റിസത്തോടു പടപൊരുതി. ഡൊണാററിസ്റ്റു മെത്രാന്മാർക്കു് അദ്ദേഹം കത്തുകളെഴുതി, തൻെറ ജനങ്ങളെ സമാധാനമായി ജീവിക്കുവാൻ അനുവദിക്കണമെന്നു്. "സിംഹങ്ങളുടെ ഗർജ്ജനങ്ങളേക്കാൾ നിങ്ങളുടെ അട്ടഹാസത്തെ സാധുക്കളായ എൻെറ ജനങ്ങൾ ഭയപ്പെടുന്നു." തുറന്ന സംഭാഷണത്തിനു ഡൊണാററിസ്റ്റുകാർ തയ്യാറായില്ല. അതിനാൽ ലേഖനങ്ങളും ഗ്രന്ഥങ്ങളുംവഴിയല്ലാതെ അവരോടു പൊരുതുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതായി. അഗസ്റ്റിൻ വിശ്രമമില്ലാതെ എഴുതി

ത്തുടങ്ങി, ഡൊണാററിസ്റ്റുകാരുടെ വാദങ്ങൾക്കെതിരെ. അഗസ്റ്ററിന്റെ വാദമുഖങ്ങൾ ഖണ്ഡിക്കാനാവാതെ അവർ കുഴങ്ങി. അദ്ദേഹം എഴുതുന്ന ലേഖനങ്ങളുടേയും ഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും അനേകം പ്രതികൾ കത്തോലിക്കർ ഡൊണാററിസ്റ്റുകളുടെ സങ്കേതങ്ങളിൽ വിതരണംചെയ്യും. താത്വികഭാഗത്തു് അവർക്കു പിണഞ്ഞ തോൽവി അവരുടെ കോപത്തേയും അക്രമപ്രസക്തതയേയും വർദ്ധിപ്പിച്ചു. അവസാനം അഗസ്റ്ററിനു സിവിലധികാരികളുടെ സഹായം തേടേണ്ടിവന്നു. അവർ അക്രമികളുടെമേൽ കർശനമായ ശിക്ഷണനടപടി സ്വീകരിച്ചു അങ്ങനെ ക്രമേണ അവരുടെ ശക്തി ക്ഷയിക്കുകയും സമാധാനം പുനഃസ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയുംചെയ്തു. കത്തോലിക്കസഭയിലേക്കു തിരിച്ചുവരുവാൻ അദ്ദേഹം ഡൊണാററിസ്റ്റുകളെ നിരന്തരം ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

പെലാജിയനിസം

ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ വി. അഗസ്റ്ററിനെ വിളിക്കുന്നതു 'പ്രസാദവരത്തിന്റെ മല്പാൻ'—Doctor Gratiae എന്നാണു്. പ്രസാദവരത്തെപ്പററിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശദീകരണങ്ങളാണു് ഈ പ്രശസ്തി അദ്ദേഹത്തിനു നേടിക്കൊടുത്തതു്. അതിനു കാരണം പെലാജിയൻ പാഷണ്ഡതയുമായുള്ള സമരമായിരുന്നു.

പെലാജിയനിസം രംഗപ്രവേശം ചെയ്തതു് ഏററം നല്ല ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ ആയിരുന്നു. അതിന്റെ പ്രണേതാക്കളോ ജീവിതവിശുദ്ധിയുള്ളവരും. സഭയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി ആത്മാർത്ഥമായി പരിശ്രമിക്കുന്നവരും അതിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കു കാരണമായിത്തീർന്നു. ഒരുവന്റെ ലക്ഷ്യവും പ്രവൃത്തികളും എപ്രകാരമായിരിക്കണമെന്നു ദൈവം മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിച്ചി

ട്ടുണ്ടെന്നും അതിനാൽ മനുഷ്യനു സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലെന്നും സിദ്ധാന്തിച്ചിരുന്ന തീവ്രവാദികൾക്കെതിരായാണ് പെലാജിയനിസം രംഗത്തു വന്നതു്.

പെലാജിയനിസത്തിന്റെ പ്രധാന തത്വം ഇങ്ങനെ ചുരുക്കാം: മനുഷ്യനു് ദൈവം ഉത്തമമായ ഒരു പ്രകൃതിയാണു നല്കിയിരിക്കുന്നതു്. പ്രസാദവരമെന്നു പറയുന്നതു നന്നായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു സ്വതേ ശക്തിയുള്ള മനുഷ്യപ്രകൃതിതന്നെയാണു്. എല്ലാമനുഷ്യർക്കും ദൈവം ഈ പ്രകൃതി നല്കിയിരിക്കയാൽ അവർ തുല്യരാണു്. ഉത്ഭവപാപമെന്നൊന്നില്ല. മനുഷ്യപ്രകൃതി കളങ്കിതമായിട്ടുമില്ല. ജ്ഞാനസ്നാനം വഴി മനുഷ്യനു സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പോകുന്നതിനു് അവകാശം ലഭിക്കുന്നുവെന്നുമാത്രം. തന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യമുപയോഗിച്ചു മനുഷ്യൻ നന്മയോ തിന്മയോ ചെയ്യുന്നു. എന്തു നന്മയും മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ മാത്രമാണു് ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതിനു ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേകപ്രേരണയോ പ്രസാദവരമോ ഒന്നും ആവശ്യമില്ല. അതു സഹായകമാണെന്നുമാത്രം.

പെലാജിയസിന്റെ തത്വത്തെ എതിർക്കുന്നതിനു് ഒരു ഗ്രന്ഥമെഴുതുവാൻ ട്രൈബുൺ ആയിരുന്ന മാർസലീനസ് അഗസ്റ്റിനോടു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അഗസ്റ്റിൻ എഴുതിയ പ്രബന്ധത്തിൽ വളരെ സൗമ്യമായാണു് പെലാജിയനിസത്തെ വിമർശിച്ചതു്. "അദ്ദേഹം പ്രശംസനീയനും ക്രൈസ്തവസുകൃതങ്ങളിൽ പരിശീലനം സിദ്ധിച്ചവനുമായ വിശുദ്ധനായ ഒരു മനുഷ്യനാണെന്നാണു് എന്റെ കേൾവി" എന്നു് പെലാജിയസിന്റെ പേരു പറഞ്ഞു പ്രശംസിക്കുന്നതിനുപോലും അഗസ്റ്റിൻ മടിച്ചില്ല. സ്നേഹപൂർവ്വകമായ ഈ നയം നിമിത്തം പെലാജിയസിനെ വശത്താക്കാമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചിരുന്നതു്.

എന്നാൽ പെലാജിയുസ് മർക്കടമുഷ്ടിക്കാരനായിരുന്നു.

തന്റെ തെറ്റുകളെ അദ്ദേഹം മൂടിക്കെപ്പിടിക്കുകയാണു ചെയ്തതു്. അതിനാൽ 'പ്രകൃതിയും പ്രസാദവരവും' എന്നപേരിൽ അഗസ്റ്റിന്റെ പ്രശസ്തകൃതി പുറത്തുവന്നു. ഇതിൽ അഗസ്റ്റിൻ ഏറെറം യുക്തിയുക്തമായ വിധത്തിൽ പെലാജിയസിന്റെ അബദ്ധതത്ത്വങ്ങൾക്കെതിരെയുള്ള വാക്യങ്ങൾ ക്രമീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. അഗസ്റ്റിൻ ചില കാര്യങ്ങളിൽ അല്പം ശക്തി ക്കൂട്ടിപ്പറഞ്ഞുവെന്നതു വാസ്തവംതന്നെ. അഗസ്റ്റിന്റെ വാക്കുകളെല്ലാം മുഖവിലയ്ക്കു നാം എടുക്കുകയാണെങ്കിൽ, വിവാദത്തിന്റെ മൂട്ടു് അദ്ദേഹത്തിലുണ്ടായിരുന്നെന്ന വസ്തുത നാം മറക്കരുതു്.

അഗസ്റ്റിൻ ദൈവപ്രസാദവരത്തിനു് അമിതപ്രാധാന്യം നല്കി. എന്നാൽ അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നിഷേധിച്ചില്ല. De libero Arbitrio എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലും പ്രസാദവരവും മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെയാണു് അദ്ദേഹം ചർച്ചചെയ്യുന്നതു്.

ആര്യനിസം മുതലായി അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന മറു പാഷണ്ഡതകളേയും തുരത്തുവാൻ അഗസ്റ്റിൻ തന്റെ പ്രസംഗവും തൂലികയും ഉപയോഗിച്ചു. എന്നാൽ പലതിനേയും ക്ഷയിപ്പിക്കാനല്ലാതെ വേരോടെ നശിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചില്ല; അതിനുമുമ്പു് അദ്ദേഹത്തിനു ലോകരംഗത്തുനിന്നു പിരിയേണ്ടതായിവന്നു. "ഞാൻ ആരോഗ്യവും ചുറുചുറുക്കുമുള്ള ഒരു യുവാവായി നിങ്ങളുടെ പക്കൽ വന്നു. ഇരുപതുകൊല്ലം നിങ്ങൾക്കായി ഞാൻ പ്രയത്നിച്ചു. ഇനി എനിക്കു ശക്തി ശേഷിച്ചിട്ടില്ല," അഗസ്റ്റിൻ ഹിപ്പോയിലേ ജനങ്ങളോടു പറഞ്ഞു. തന്റെ പിൻഗാമിയായി, എ. ഡി. 428 സെപ്റ്റംബർ 26-ാം തീയതി എരാക്ലിയസ് എന്ന വൈദികനെ നിർദ്ദേശിക്കുകയുംചെയ്തു. ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിയെ സസന്തോഷം സ്വീക

രിച്ചു. "അഗസ്റ്റിൻമെത്രാൻ നീണാൾവാഴട്ടെ" എന്ന ആർപ്പുവിളി ദൈവാലയത്തെ മുഖരിതമാക്കി. തങ്ങളുടെ മെത്രാൻ മരിക്കുമെന്നു ചിന്തിക്കുകപോലും അവർക്കു അസഹ്യമായിരുന്നു. എങ്കിലും അതിനു് അധികകാലം വേണ്ടിയിരുന്നില്ല.

സോണിഫസിനു്—കാത്തേജിൽ റോമിനെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്തിരുന്ന ഉന്നതാധികാരിക്കു—പ്ലസീദിയ രാജ്ഞിയുമായി അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നു. സോണിഫസിന്റെ സ്വതന്ത്രഭരണമായിരുന്നു ആഫ്രിക്കയിൽ നടന്നിരുന്നതു് എന്നു പറയാം. അതും അത്ര കാര്യക്ഷമമായിരുന്നില്ല. രാജ്യത്തൊട്ടാകെ അരാജകത്വം നടമാടി. ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ തികഞ്ഞ അരക്ഷിതത്വബോധം നിലനിന്നു. അതിലൊന്നും സോണിഫസ് ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. തന്റെ നിലയെ സോണിഫസ് ഉറപ്പിക്കാൻ തുനിഞ്ഞപ്പോൾ രാജ്ഞി റോമിൽനിന്നു് ഒരു സംഘം ഗോത്തുകാരെ ആഫ്രിക്കയിലേക്കയച്ചു. സോണിഫസ് ജെൻസെറിക്കിനേയും അയാളുടെ കിരാതന്മാരായ വാൻഡലുകളേയും ആഫ്രിക്കയിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു, ഗോത്തുകളോടെതിർക്കുവാൻ. ആത്മഹത്യാപരമായ ഈ നയം സ്വീകരിക്കരുതെന്നു അഗസ്റ്റിൻ അദ്ദേഹത്തോടു കേണപേക്ഷിച്ചു. സോണിഫസ് ചെവിക്കൊണ്ടില്ല. വിളിച്ചുവരുത്തിയ പുതിയ സ്നേഹിതന്മാർ, 5000 വാൻഡലുകളും അലാനികളും കണ്ണിൽ കണ്ടതെല്ലാം നശിപ്പിച്ചു. ഭവനങ്ങളും ദൈവാലയങ്ങളും കൊള്ളചെയ്യുകയും നഗരങ്ങൾ തീവച്ചു നശിപ്പിക്കുകയുംചെയ്തു.

താൻ വിചാരിച്ചതുപോലെയല്ല കാര്യങ്ങൾ നടക്കുന്നതെന്നു് സോണിഫസിനു മനസ്സിലായി. രാജ്ഞിയുമായി ഒരു ഒത്തു തീർപ്പിലെത്തി വാൻഡലുകളേയും അലാനികളേയും തുരത്തുവാൻ അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു. പക്ഷേ, ഇനിയെന്തു ഫലം? മൂന്നേ മൂന്നു നഗരങ്ങളേ ഇനി റോമാക്കാരുടെ കൈവ

ശമുള്ള —കാത്തേജ്, സിർത്താ, ഹിപ്പോ. സോണിഫസും ക്ട്ടരും ഹിപ്പോയിൽ അഭയം തേടി. ജെൻസെറിക്ക് നഗരം വളഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. അഗസ്റ്റിൻ അവിടെ മരണത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ച് രോഗശയ്യയിൽ കിടക്കുന്നു. അദ്ദേഹം മരിച്ചുപോകുമോ എന്ന് ജനങ്ങൾ ആശങ്ക പ്രകടിപ്പിച്ചു. അഗസ്റ്റിൻ അവരോടു ചോദിച്ചു: "നിങ്ങൾ സ്നേഹിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ ആഗമനത്തെ നിങ്ങൾ ഭയപ്പെടുന്നെങ്കിൽ നിങ്ങൾ അവിടുത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നതു് എന്തൊരു സ്നേഹമാണ്? സഹോദരരേ, അവിടുത്തെ വരവിനെ നാം ഭയപ്പെടുന്നുവെന്നു പറയുന്നെങ്കിൽ അവിടുത്തെ നാം സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നു പറയുവാൻ നമുക്കു ലജ്ജയാകയില്ലേ?"

തന്റെ രോഗശയ്യ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കുള്ള യാത്രയ്ക്കൊരുങ്ങുന്ന പ്രാർത്ഥനാലയമാക്കി അഗസ്റ്റിൻ മാറ്റി. പ്രാർത്ഥനകൾ ചുവരിൽ എഴുതിപ്പറ്റിച്ചു. അതു് അദ്ദേഹം പലവുരു ഉരുവിട്ടു. ജീവിതകാലം മുഴുവൻ സർവ്വശക്തിയോടെ സ്നേഹിച്ച നാഥന്റെ അടുത്തു ചെല്ലുന്നതിനു് അഗസ്റ്റിന്റെ ഹൃദയം കൊതിക്കുകയായിരുന്നു. 'ഈശോ എന്ന തിരുനാമം അദ്ദേഹം സ്നേഹപൂർവ്വം ആവർത്തിച്ചു് ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. എ. ഡി. 430 ആഗസ്റ്റു് 28-ാം തീയതി വൈകുന്നേരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാവനാത്മാവു് സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു പറന്നുപോയി. "ദൈവമേ, അങ്ങേക്കായി അങ്ങ് ഞങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചു: അങ്ങയെ പ്രാപിക്കുന്നതുവരെ ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയം അസ്വസ്ഥമായിരിക്കും." ഇതായിരുന്നില്ലേ അഗസ്റ്റിൻ പറഞ്ഞതു്? ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവു് സ്വസ്ഥമായിക്കഴിഞ്ഞു. പതിന്നാലുമാസത്തെ പ്രതിരോധനത്തിനുശേഷം ജെൻസെറിക്ക് ഹിപ്പോ കൈവശപ്പെടുത്തി. അഗസ്റ്റിന്റെ ദേവാലയമുൾപ്പെടെ നഗരം മുഴുവൻ ഒരു ഭസ്മക്കൂമ്പാരമായി.

അഗസ്റ്റിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സംഖ്യ വളരെ വിപുലമാണ്. 120-ൽ അധികം ഉണ്ടെന്നു കരുതപ്പെടുന്നു. പിതാക്കന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്ന 'മീഞ്ഞെ'യ്ക്കു 13 ബൃഹത്തായ വാല്യങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവന്നു അഗസ്റ്റിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുവാൻ. പ്രധാനപ്പെട്ട ഏതാനും പുസ്തകങ്ങളെപ്പറ്റിമാത്രം ഇവിടെ പറയാം.

ഏറുപറച്ചിൽ—Confessions

ലോകം കണ്ടിട്ടുള്ള ആദ്യത്തെ ആത്മകഥയാണ് Confessions. വിർജിലിന്റെ കാവ്യങ്ങളൊഴിച്ചു മറെറാരു ലാററിൻ ഗ്രന്ഥവും ഇത്രയധികം ഭാഷകളിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. വിർജിലിനേക്കാൾ കൂടുതൽ വായനക്കാരുള്ളതും അഗസ്റ്റിനുതന്നെ. ക്രിസ്ത്വനുകരണം വരുന്നതുവരെ ക്രൈസ്തവസാഹിത്യത്തിൽ ബൈബിൾ കഴിഞ്ഞാൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ വായിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു Confessions ആണ്. പുസ്തകക്കമ്പോളത്തിൽ അഗസ്റ്റിന്റെ കൃതി എന്നും ജനങ്ങൾ വാങ്ങിക്കുന്ന ഒന്നായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു.

പലരും വിചാരിക്കാറുണ്ട്, അഗസ്റ്റിന്റെ പാപങ്ങൾ ഏറുപറയുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ് 'ഏറു പറച്ചിൽ' എന്ന്. ഈ ധാരണ മുഴുവൻ ശരിയല്ല. അദ്ദേഹം തന്റെ പാപങ്ങൾ മാത്രമല്ല, സ്നേഹവും വിശ്വാസവും അതോടൊപ്പം ദൈവത്തോടു് ഏറു പറയുന്നുണ്ടു്. ഏ. ഡി. 400-ൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാനസാന്തരത്തിനുശേഷം 12 കൊല്ലം കഴിഞ്ഞാണ് അതു വിരചിതമായതു്. അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമിതായിരുന്നു: തന്റെ തെറുകളെപ്പറ്റി തന്നോടൊപ്പം കരയുന്നതിനു്, അനുതാപത്തിനും ജീവിത നവീകരണത്തിനും അവസരം നല്കിയ ദൈവത്തിനു തന്നോടൊപ്പം നന്ദി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനു് അനു

വാചകർക്കു പ്രേരണ നല്കുക. ഏറുപറച്ചിലിന്റെ അത്ഥം രണ്ടാണു—നമ്മുടെ പാപങ്ങളുടേയും ദൈവസ്തുതിയുടേയും. ഈ ദൈവസ്തുതി ഏറുപറച്ചിലിൽ ഉടനീളം കാണാം.

ദൈവത്തിന്റെ നഗരം (City of God)

തങ്ങളുടെ നഗരം അജയ്യമെന്നു റോമാക്കാർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു; എന്നാൽ, നാലുവശത്തുനിന്നും തള്ളിക്കയറാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ബാർബേറിയാന്മാരെ അധികനാൾ ചെറുത്തുനില്ക്കാൻ അധ:പതിച്ചു തുടങ്ങിയ റോമാക്കാർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. റോമിന്റെ അധ:പതനകാരണങ്ങളിലൊന്നു, താഴ്ന്ന സാന്മാർഗ്ഗികജീവിതംമൂലം ആത്മവീര്യം നശിച്ചുപോയതായിരുന്നു. എ. ഡി. 410-ൽ അലാറിക്കിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഗോത്തു്വർഗ്ഗക്കാർ റോമിൽ പ്രവേശിച്ചു കൊള്ളയും കൊലയും നടത്തി. റോമിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ട അനേകം അഭയാത്ഥികൾ—ക്രൈസ്തവരും അനാഗതരും—ആഫ്രിക്കയിൽ അഭയം തേടി. റോമിന്റെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചുപോയതിനു കാരണമായി അനാഗതർ എടുത്തു കാണിച്ചതു ദേവന്മാരുടെ കോപമാണു. അവർ കോപിച്ചതെന്തുകൊണ്ടെന്നോ? പരമ്പരാഗതമായി സാമ്രാജ്യത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ഔദ്യോഗികാരാധന, ജനസംഖ്യയിൽ ഒരു നല്ല ഭാഗം ക്രൈസ്തവരായതോടെ നിന്നുപോയി, അല്ല നിറുത്തിക്കളഞ്ഞു എന്നതാണു. പേഗൻമത പുനരുദ്ധാരണത്തിനിറങ്ങിയവർ ഇതു പെരുമ്പറയടിച്ചു പ്രസംഗിച്ചു. എന്നാൽ ക്രൈസ്തവർ പറഞ്ഞു, നിർദ്ദോഷികളായ അനേകലക്ഷങ്ങളുടെ രക്തമൊഴുക്കിയ റോമിനെതിരെ ദൈവം കോപിച്ചിരിക്കയാണു; രക്തസാക്ഷികളുടെ രക്തത്തിനു ദൈവം പ്രതികാരം ചെയ്യുന്നു.

അഗസ്റ്റിൻ തന്റെ ബൃഹത്തായ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ

39144

യിടയിൽ 'ദൈവനഗരം' എന്ന ഗ്രന്ഥം എഴുതിത്തുടങ്ങി, അനാഗതരുടെ വാദങ്ങൾക്കു ശരിയായി മറുപടി പറയുവാൻ. 24 വാല്യങ്ങളടങ്ങിയ ഈ കൃതി 412-ൽ അദ്ദേഹം എഴുതുവാൻ ആരംഭിച്ചു. മുഴുവനാക്കുവാൻ 14 കൊല്ലം വേണ്ടിവന്നു. ആദ്യത്തെ 12 പുസ്തകങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം അനാഗതരുടെ വാദങ്ങളെ ഖണ്ഡിക്കുന്നു. റോമിൽ ശ്രേയസ് കൈവന്നതു പരിശ്രമശാലികളും സ്ഥിരോത്സാഹികളുമായ മനുഷ്യരുടെ നിരന്തര പരിശ്രമംമൂലമാണെന്നും, നഗരത്തെ നാശത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കാൻ കഴിവില്ലാത്ത ഏതാനും ദേവതകളുടെ പ്രസാദംകൊണ്ടല്ലെന്നും അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിച്ചു.

അവസാനത്തെ പന്ത്രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം രണ്ടു നഗരങ്ങളെ ചിത്രീകരിച്ചു, ദൈവത്തിന്റെ നഗരവും സാത്താന്റെ നഗരവും — ജറുസലവും ബാബിലോണും. ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹയിൽ ജീവിക്കുന്നവരും തങ്ങളുടെ ദുരാശകൾക്കു് വശഗരായി ജീവിക്കുന്നവരുമാണു് യഥാക്രമം അവിടത്തെ നിവാസികൾ. അഗസ്റ്റിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതു് ഈ ഗ്രന്ഥംതന്നെയാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഴമേറിയ വീക്ഷണവും പ്രശ്നങ്ങൾ അതിനിപുണമായി കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന വിധവും എത്രയധികം പ്രശംസാർഹമല്ല! യഥാർത്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റേതായ (Original) ചിന്താഗതിയും ആവിഷ്കരണരീതിയുമാണു് അതിൽ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതും. അഗസ്റ്റിന്റെ കാലത്തിനുശേഷം ശാസ്ത്രം പുരോഗമിച്ചു, പാണ്ഡിത്യം വർദ്ധിച്ചു. എന്നാൽ, അദ്ദേഹം ചരിത്രത്തെ വീക്ഷിച്ച പൊതുവീക്ഷണവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഗമനങ്ങളും ഇന്നും ശരിയായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു.

അഗസ്റ്റിൻ—യൂറോപ്പിന്റെ അധ്യാപകൻ

വിദ്യാർത്ഥിയായും അധ്യാപകനായും അഗസ്റ്റിനുണ്ടായിരുന്ന പരിചയം 'ഗുരുനാഥൻ' (De Magistro) 'അശിക്ഷിതരുടെ മതാഭ്യസനം' (De catachizandis rudibus) എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. 'ഗുരുനാഥൻ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ നാം വിദ്യ അഭ്യസിക്കുന്നതെങ്ങനെയാണെന്നും വാക്കുകൾ അതിനു നമ്മെ എങ്ങനെ സഹായിക്കുന്നുവെന്നും അഗസ്റ്റിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. എന്നാൽ വാക്കുകളും അടയാളങ്ങളും ബാഹ്യമാണു്. അവ പുറത്തുനിന്നു് ഒന്നും മനുഷ്യഹൃദയത്തിലേക്കു സംവഹിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ വസ്തുനിഷ്ഠമായ സത്യം ഗ്രഹിപ്പെടുന്നതിനു് അവ സഹായിക്കുന്നു.(1)

നിത്യസത്യത്തിന്റെ പ്രകാശനമാണു സത്യം. സത്യം തന്നെയായ ദൈവം വചനമായ ക്രിസ്തു നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ വസിക്കുന്നു. അവിടുന്നാണു നമ്മുടെ യഥാർത്ഥ ഗുരുനാഥൻ. അദ്ദേഹത്തെ ശ്രവിക്കുന്ന എല്ലാവരുടേയും അന്തരംഗത്തിൽ വസിച്ചുകൊണ്ടു് അവിടുന്നു പഠിപ്പിക്കുന്നു. അവിടുന്നു പഠിപ്പിക്കുന്നതു് സനാതന സത്യങ്ങളാണു്. അവിടുത്തെ അറിയുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണു പൂർണ്ണമായ സൗഭാഗ്യം. അതാണു പലരും അന്വേഷിക്കുകയും ചുരുക്കം ചിലർമാത്രം എത്തിച്ചേരുകയും ചെയ്യുന്ന യഥാർത്ഥജീവിതം.(2) 'അശിക്ഷിതരുടെ അഭ്യസനം അധ്യാപകരെ സഹായിക്കുന്നതിനാണുദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹം നല്കുന്ന മനഃശാസ്ത്ര തത്വങ്ങൾ ഇന്നത്തെ ഏതു മനഃശാസ്ത്രജ്ഞനും പറയുന്നതുതന്നെയാണു്. താഴെ പറയുന്നവ തന്നെ നോക്കൂ. വിദ്യാർത്ഥിയിൽ

---

(1) De Magistro, Ch. 1.
(2) Op. Cit. Ch. 5.

അദ്ധ്യാപകൻ വ്യക്തിപരമായ താല്പര്യവും സ്നേഹവും കാണിച്ച് അവന്റെ മനസ്സിനെ ആകർഷിക്കണം. വിദ്യാർത്ഥി ഏതു തരത്തിലുള്ളവനാണ് എന്നു മനസ്സിലാക്കി അതിനനുരൂപമായവിധത്തിൽവേണം ക്ലാസ്സ് ക്രമീകരിക്കുക. സംസ്കാരം; വിദ്യാഭ്യാസനിലവാരം പാഠങ്ങൾ പഠിക്കുന്നതിന് അപ്പോഴുള്ള സന്നദ്ധത മുതലായവയും കണക്കിലെടുക്കണം. വിദ്യാർത്ഥിക്കു സുഖകരമായ ഇരിപ്പിടം നല്കുന്നതിനും ശ്രമിക്കണം. ക്ലാസ്സ് ദൈർഘ്യം കുറഞ്ഞതും വ്യക്തമായ ഒരു വിഷയം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതുമായിരിക്കണം. വിദ്യാർത്ഥിക്കു് അറിഞ്ഞുകൂടാത്തതും അതേസമയം അവന്റെ കഴിവിനു പരിയല്ലാത്തതുമായിരിക്കണം അതു്. വിദ്യാർത്ഥി വെറുമൊരു കേൾവിക്കാരനായാൽപ്പോര, സ്വയം ചിന്തിച്ച് നിഗമനങ്ങളിലെത്തണം; അതിനു് അവനോടു ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കണം, അഭിപ്രായമാരായണം. അവന്റെ എതിർവാദങ്ങൾ സ്വാഗതം ചെയ്യണം.(1)

ക്ലാസ് രസകരമായിരിക്കണം. അതിനു ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങളും ഉപമകളും ഉപയോഗിക്കാം. വിദ്യാർത്ഥി ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ലെന്നു കണ്ടാൽ അതിന്റെ കാരണം മനസ്സിലാക്കി വേണ്ട പ്രതിവിധി സ്വീകരിക്കണം. ശാരീരികമായ അസ്വസ്ഥതയെങ്കിൽ അനുയോജ്യമായ ഇരിപ്പിടം നല്കണം. അധ്യാപകന്റെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കാഞ്ഞിട്ടാണെങ്കിൽ സ്വന്തം അഭിപ്രായം പറയുന്നതിനും എതിർവാദങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുന്നതിനും സ്വാതന്ത്ര്യം നല്കണം. കാരണം മനസ്സിലാകുന്നില്ലെങ്കിൽ തമാശയല്ലാതും പറഞ്ഞു രസകരമാക്കാൻ നോക്കണം. ഇതും ഫലിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഉടനെ ക്ലാസ്സ് നിറുത്തുകയാണു വേണ്ടതു്.(1)

---

(1) De Cat. Rud. XIII. 18.
(1) Ibid.

മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ പ്രവർത്തനരീതിയെപ്പറ്റിയും മതാഭ്യാസനത്തിനണയുന്ന വിവിധ തരക്കാർക്ക് എപ്രകാരമാണ് ശിക്ഷണം നല്കേണ്ടതെന്നതിനെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം പറയുന്നുണ്ട്. അവയെല്ലാം ഇവിടെ വിശദീകരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അദ്ധ്യാപകന്റെ ഗുണങ്ങളെപ്പറ്റി അഗസ്റ്റിൻ എന്തു പറയുന്നുവെന്നു നോക്കാം.

എപ്പോഴും ഉല്ലാസവാനായിരിക്കണം അദ്ധ്യാപകൻ; തന്നെയുമല്ല വിദ്യാർത്ഥികളെ സന്തുഷ്ടരാക്കുവാൻ പരിശ്രമിക്കണം. ക്ലാസ്സിന്റെ വിധത്തെപ്പറ്റിയും തന്റെ കഴിവിനെപ്പറ്റിയും ദൃഢമായ ആത്മവിശ്വാസം അധ്യാപകനു് ആവശ്യമാണു്. എന്നാൽ അതേസമയം വിദ്യാർത്ഥികളേയും അവർക്കുള്ള ജ്ഞാനത്തേയും മാനിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറാവുകയുംവേണം. വിദ്യാർത്ഥിയുടെ സ്ഥാനത്തുസ്വയം നിന്നിട്ടാണു് അദ്ദേഹം ചിന്തിക്കേണ്ടതു്. അപ്പോൾ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ പ്രയാസങ്ങൾ നന്നായി മനസ്സിലാക്കുവാൻകഴിയും. കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കിക്കൊടുത്തു മനഃപാഠം പഠിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കാതെതന്നെ കുട്ടി വിഷയം ഓർത്തിരിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക. അതാണു് ഓർമ്മശക്തിയെ ഭാരപ്പെടുത്തുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലതു്.

അഗസ്റ്റിന്റെ കാലത്തു് അദ്ധ്യാപനം ഒരു സേവനമെന്ന നിലയിൽനിന്നു വെറുമൊരു തൊഴിൽ എന്ന നിലയിലേക്കു് വഴതിവീണിരുന്നു. അദ്ദേഹവും ആദ്യകാലത്തു് ഈ ചിന്താഗതിക്കു് കുറെയൊക്കെ വശഗതനായി. എന്നാൽ, എന്നും അദ്ദേഹം വിദ്യാർത്ഥികളെ ഹൃദയപൂർവ്വം സ്നേഹിക്കുകയും അതുപോലെ അവരാൽ സ്നേഹിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. സ്നേഹമായിരിക്കണം അധ്യാപകനെ അധ്യാപനത്തിനു പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന പ്രധാന കാരണം. മതാധ്യാപകനെ സംബ

ന്ധിച്ചുപറഞ്ഞാൽ, ദൈവത്തോടുള്ള അതിരറ്റ സ്നേഹവും അതിന്റെ ബാഹ്യപ്രകാശനമായ സഹോദരസ്നേഹവുമായിരിക്കണം അയാളെ നയിക്കുന്ന പ്രേരണാശക്തി. നിങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിനെ യഥാർത്ഥമായി സ്നേഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവിടുന്ന് അത്യധികം സ്നേഹിക്കുന്ന, നമ്മേപ്പോലെതന്നെ സ്നേഹിക്കാൻ നമ്മോട് കല്പിക്കുന്ന സഹോദരനേയും സ്നേഹിക്കും. അവന്റെ ആത്മാവ് നാശത്തിലകപ്പെട്ടുവാൻ നിങ്ങൾ അനുവദിക്കയില്ല.(1)

വിദ്യാഭ്യാസം വെറും 'പഠനം' മാത്രമായിരുന്നാൽപോരാ, അതു 'ശിക്ഷണ'മായിരിക്കണം. അധ്യാപകന്റെ ആശയങ്ങൾമാത്രം തലയിൽ കയറ്റിക്കൊണ്ടുവരുവാനാണ്. മകനെ വിദ്യാലയത്തിലേക്കയയ്ക്കുന്നെങ്കിൽ അവൻ മരമണ്ടനാണ്. തന്റെ വിദ്യാർത്ഥിജീവിതത്തിലേ വേദനാജനകമായ അനുഭവങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനു് ഓർമ്മയുണ്ടായിരുന്നു. ശരിയായ വിദ്യാഭ്യാസം മനുഷ്യന്റെ കഴിവുകളുടെ പൂർണ്ണമായ വികസനമായിരിക്കണം. ശരിയായ ജീവിതവീക്ഷണം ലഭിക്കുകയും അതു സ്വന്തജീവിതത്തിൽ പ്രായോഗികമാക്കുകയും ചെയ്യുകയാണു വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പരമ ലക്ഷ്യം, വിജ്ഞാനാസ്വാദനം ഒട്ടുംതന്നെ അപ്രധാനമല്ലെങ്കിലും.

യവനാചാര്യനായ പ്ലേറോയുടെ നോട്ടത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം മനുഷ്യനെ തത്വജ്ഞാനിയാക്കുകയാണ്. ഐസോക്രാസ്റസ് എന്ന ഗ്രീക്കു വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കർത്താവു് സാഹിത്യപരിശീലനമാണു ലക്ഷ്യമായി കരുതിയതു്. റോമിലേ വിദ്യാഭ്യാസചിന്തകന്മാരായ സിസറോയും ക്വിൻറിലിയനും സന്മാർഗ്ഗശിക്ഷണത്തിനു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നല്കി. സിസറോയുടെ ചിന്താഗതി അഗസ്റിന്റെ ചിന്തയുടെ അടിത്തട്ടിലുണ്ടായിരുന്നു. അഗസ്റിൻ

---

(1) Ibid. X, 15.

വിഭാവനംചെയ്ത വിദ്യാഭ്യാസരീതി ഇവരുടേതിലും മെച്ചമായിരുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിയുടെ മാത്രമല്ല, ഹൃദയത്തിന്റെയും ആത്മാവിന്റെയും പരിപൂർണ്ണമായ രൂപപ്പെടുത്തലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസതത്പരം.

അഗസ്റ്റിനും പരിണാമവാദവും

പരിണാമവാദം ഉന്നയിച്ച ആദ്യത്തെ ക്രൈസ്തവപണ്ഡിതൻ വി. അഗസ്റ്റിനായിരുന്നുവെന്നു പറയാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിണാമവാദം ഒരു പ്രത്യേകതരമായിരുന്നുവെന്നുമാത്രം. ഇന്നത്തെ പരിണാമവാദികൾ അഗസ്റ്റിനെ പാടിപ്പുകഴ്ത്താറുണ്ട്; തങ്ങളുടെ ഗുരുനാഥനായി പ്രഖ്യാപിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ അഗസ്റ്റിന്റെ പരിണാമവാദവും ഇന്നത്തേതുമായി സാരമായ ചില വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്.

ലോകം തന്നെത്താൻ ഉണ്ടായതല്ല, അതു ദൈവത്താൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതാണ്. ഇതു് അഗസ്റ്റിൻ സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നാൽ, എന്നാണു ലോകം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതു്? എതു വർഷമായെന്നല്ല, സമയത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലും സമയത്തോടുകൂടിയുമോ? അതോ നിത്യതയിലോ? നാം സമയം കണക്കാക്കുന്നതു ചലനത്തെ കണക്കിലെടുത്താണ്. ഭ്രമി അച്ചുതണ്ടിൽ ഒരുപ്രാവശ്യം കറങ്ങുമ്പോഴാ ഒരു ദിവസം എന്നു നാം കണക്കാക്കുന്നു. അതിനെ 24 മണിക്കൂറായും മണിക്കൂറിനെ 60 മിനിട്ടായും മിനിട്ടിനെ 60 സെക്കൻറായും നാം വിഭജിക്കുന്നു. സമയം നാം അളക്കുന്നതും ഘടികാരത്തിന്റെ സൂചിയുടെ മാറ്റം കണക്കിലെടുത്താണ്. എന്നാൽ പ്രപഞ്ചം ഇല്ലാതിരുന്ന അവസ്ഥയിൽ ചലനം ഉണ്ടാവുക സാദ്ധ്യമല്ല. തന്മൂലം, സമയം ഇല്ലായിരുന്നു. നിത്യതമാത്രം. എന്നാൽ ദൈവം പ്രപഞ്ചത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതോടെ സമയവും ആരംഭിച്ചു. ആദ്യം ലോകം സൃഷ്ടി-

ക്കപ്പെട്ടതു് ഒരു 'നെബുല' (വാതകപടലം)യുടെ രൂപത്തിലാ ണു് (Nebulosa Species Apparet). ലോകോല്പത്തി 'നെബു ല'യിൽ നിന്നാണെന്ന ലപ്ലാസി (Laplace) നേറയും കാൻറി (Kant) നേറയും തത്വം അഗസ്റിൻെറ ഈ തത്വത്തിൽ നിന്നു് ഉടലെടുത്തതാണു്. ഈ വാതകപടലം രൂപരഹിതമാ യ പദാർത്ഥം (Matter without form) ആയിരുന്നുവെന്നു് ഒരുവിധത്തിൽ പറയാം. ഇതായിരുന്നു ആദിയിലേ ആകാശ വും ഭൂമിയും. "സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടപ്പോഴേ അപ്രകാരം ആയിരുന്ന തുകൊണ്ടല്ല, അപ്രകാരം ആയിരിക്കുവാൻ അവ ശക്തമായി രുന്നതുകൊണ്ടു്." പ്രപഞ്ചത്തിൻെറ വിത്തു് എന്നതുപോലെ ആയിരുന്ന ഈ പ്രാഗ് പദാർത്ഥത്തെ "ബീജരൂപമായ മൂല തത്വം" (Rationes Seminales) എന്നു് അഗസ്റിൻ വിളി ച്ചു. ഈ തത്വത്തിൻെറ ക്രമാനുഗതമായ പരിണാമംമൂലമാണു ലോകം ഇന്നത്തെ നിലയിലായിത്തീർന്നതു്.(1)

ആദ്യത്തെ സൃഷ്ടികർമ്മത്തിൽ രണ്ടുവിധം വസ്തുക്കളുണ്ടാ യിരുന്നു. യഥാർത്ഥരൂപത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവയും കാരണങ്ങ ളുടെ പ്രവർത്തനശക്തിയിൽ അന്തർഭവിച്ചിരുന്നവയും. "എ ല്ലാം ആദ്യത്തിൽ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചു, മൂലകങ്ങളെല്ലാം ഒന്നാ യി കിടന്നാലെന്നപോലെ; എന്നാൽ, അനുകൂലപരിതഃസ്ഥി തികാലം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതുവരെ അവർക്കു പൂർണ്ണത പ്രാപി ക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല".(2)

ദൈവം ലോകം സൃഷ്ടിച്ചതു് ആറുദിവസംകൊണ്ടല്ല എ ന്നു് അഗസ്റിൻ വാദിച്ചു. ബൈബിളിലേ ആറുദിവസ ത്തിനു് അദ്ദേഹം വ്യാഖ്യാനം നല്കി. "എല്ലാം അവിടുന്നു് ഒരേ സമയത്തു സൃഷ്ടിച്ചു" (Eeclus. 18). ഒരേ ഒരു സൃഷ്ടികർ മ്മംമാത്രം. എന്നാൽ, ദൈവത്തിൻെറ ശക്തി എപ്പോഴും പ്രവ

---

(1) De Genesi Ad Litteram. I. 12, 27 (34-256).
Ibid. II. 11. 24 (34-272).
(2) De Trinitate, III, 9, 16 (42. 877)

ത്തന നിരതമായിരുന്നു. ദൈവം ലോകം ഒറ്റനിമിഷത്തിൽ (Instantaneous) ശൂന്യാവസ്ഥയിൽനിന്നു ഭാവാവസ്ഥയിലാക്കി. എന്നാൽ, അപ്പോഴും ലോകം നാം ഇന്നു കാണുന്നവിധം ക്രമീകൃതമായ ഒന്നായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ലോകത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയും അതിന്റെ ക്രമീകരണവും ഒന്നിച്ചായിരുന്നില്ല, അതു് ഒന്നല്ല താനും. (1) സൃഷ്ടി ദൈവത്തിന്റെ അനന്തശക്തിയുടെ പ്രവർത്തനമാണു്. ക്രമീകരണമാകട്ടെ, പ്രധാനമായും പ്രകൃതിയിൽ ദൈവം നിക്ഷേപിച്ചിരുന്ന ശക്തികളുടെ പ്രവർത്തനവും. ഈ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ വിവിധഘട്ടങ്ങളെയാണു് മൂശ വിവിധ ദിവസങ്ങളിലേ സൃഷ്ടിയായി വിവരിക്കുന്നതു്. ഒരുനാൾ വൻവൃക്ഷമായിത്തീരുവാനുള്ള സകലതും അദൃശ്യമായവിധത്തിൽ, വിത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതുപോലെ ഒരിക്കൽ പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കാനുള്ളതെല്ലാം ലോകം ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നു. സൂര്യനും ചന്ദ്രനും നക്ഷത്രങ്ങളും എല്ലാമുള്ള ആകാശം മാത്രമല്ല...കടലും ഭൂമിയും പുറപ്പെടുവിച്ച മറ്റുള്ള വസ്തുക്കളും അവയുടെ ഹേതുക്കളുടെ ശക്തിയിൽ ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നു.(2)

സസ്യങ്ങളും മൃഗങ്ങളും ഇപ്രകാരമാണുണ്ടായതു്. എന്നാൽ, ആദ്യമായി ഉണ്ടായതു് വിത്തോ മുട്ടയോ അല്ല, വിത്തും മുട്ടയും ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നതിനു ശക്തിയുള്ള സസ്യങ്ങളും ജന്തുക്കളുമാണു്. മനുഷ്യൻ പരിണാമത്തിന്റെ ഫലമാണു്. എന്നാൽ, അവന്റെ ആത്മാവല്ല ശരീരംമാത്രമാണു് അതിനു വിധേയമായതു്. അതിലും ദൈവത്തിന്റെ നേരിട്ടുള്ള പ്രവർത്തനം വേണ്ടിവന്നു. ബീജരൂപമായ മൂലതത്വം പരിണാമവിധേയമായി മണ്ണിൽനിന്നു് ആദത്തേയും പുരുഷനിൽനിന്നു സ്ത്രീയേയും പുറപ്പെടുവിക്കേണ്ട അവസരമായി, യഥാകാലം

---

(1) Conf. XII. 8, 8. (32-829).
De Gen. ad lit. VI. IX (34.339—356, 393—408).
(2) cf. De Gen. ad Liter. VII. 28, 41 (34. 371).

അപ്രകാരം സംഭവിക്കുകയുംചെയ്തു. ആത്മാവിനെയാകട്ടെ ദൈവം നേരിട്ടു സൃഷ്ടിക്കുകയാണു ചെയ്തതു്. ഇതു് ആകസ്മികമായി സംഭവിച്ച ഒരു പരിണാമമല്ല. പ്രത്യുത, ദൈവത്തിന്റെ പ്ലാനിൽ നിത്യമായി സംവിധാനം ചെയ്തിരുന്നതനുസരിച്ചു്, ദൈവത്തിന്റെ മുൻനിശ്ചയമനുസരിച്ചു സംഭവിച്ചതാണു്.

മനുഷ്യൻ ശരീരവും ആത്മാവുമുള്ള ഒരു ജീവിയാണല്ലോ. ശരീരത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽമാത്രമേ ഈ പരിണാമം സമ്മതിക്കുവാൻ തരമുള്ളൂ. വാദാഭ്യൂഹങ്ങളൊക്കെ അപര്യാപ്തമാകയാൽ ആത്മാവിന്റെ സൃഷ്ടിയെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം അവസാനം ഈ നിഗമനത്തിലെത്തി: ആദത്തിന്റെ ആത്മാവു് ഒന്നുകിൽ ലോകസൃഷ്ടിയുടെ അവസരത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു; അല്ലെങ്കിൽ അതു് ആദത്തിന്റെ ശരീരത്തോടു യോജിച്ച അവസരത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു.(1) മറ്റു മനുഷ്യരുടെ ആത്മാക്കളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പല സാദ്ധ്യതകളുണ്ടു്, അഗസ്റ്റിന്റെ നോട്ടത്തിൽ; ഓരോന്നിനും അതതിന്റെ പ്രയാസങ്ങളും. അവസാനം, തന്റെ "പിൻവലിക്കൽ" ഗ്രന്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹം എഴുതി: "അന്നു് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു, ഇന്നും എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ".(2)

സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രവാചകൻ

"സ്നേഹമെന്നപദം മാധുര്യം തുളുമ്പുന്നതാണു്. എന്നാൽ അതിലധികം മധുരമാണു് സ്നേഹമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം" അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉടനീളം കാണാം സ്നേഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രശംസാവചസ്സുകൾ. "എപ്പോഴും അതിനെ പുക

---

(1) Ep. 238. 2, 12 (33. 1042).
(2) Retract. I. 3, II 45. 56.

ഴ്ത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുവാൻ നിനക്കു കഴിയുകയില്ല. മറ്റുപല തും നിനക്കു് ചെയ്യുവാൻ ഉണ്ടു്; നിന്റെ നാവിനു് എപ്പോ ഴും സ്നേഹത്തെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുവാൻ സാധ്യ മല്ല. എങ്കിലും അതാണു് നിന്റെ നാവിനു ചെയ്യുവാൻ കഴി യുന്ന ഏറ്റവും മഹത്തായ കാര്യം. എപ്പോഴും സ്നേഹത്തെപ്പറ്റി പ്രകീർത്തിക്കുവാൻ നിനക്കു നിവൃത്തിയില്ലായിരിക്കാം, എങ്കി ലും എപ്പോഴും അതു സംരക്ഷിക്കുവാൻ നിനക്കു കഴിയും."(1) "ശരീരത്തിൽനിന്നു് ആത്മാവു വേർപിരിയുമ്പോൾ മരണം സംഭവിക്കുന്നു. ലോകത്തിൽനിന്നു സ്നേഹം നശിച്ചുപോകു മ്പോഴും മരണമല്ലേ ഉണ്ടാവുക?"(2) ഉപവിയാണു മറ്റു പു ണ്യങ്ങളുടെയെല്ലാം അടിസ്ഥാനമെന്നു് അഗസ്റ്റിൻ മനസ്സി ലാക്കി. മറ്റു പുണ്യങ്ങൾ എല്ലാം സ്നേഹത്തിന്റെ വിവിധ രൂപങ്ങളാണു്. അതുപോലെ മറ്റു നിയമങ്ങൾ എല്ലാം സ്നേ ഹത്തിന്റെ നിയമത്തിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. "രണ്ടു സ്നേഹ ങ്ങൾ രണ്ടു നഗരങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു: സ്വാർത്ഥസ്നേഹം ദൈവ സ്നേഹത്തെ നിന്ദിച്ചുകൊണ്ടു ലൗകിക നഗരം സൃഷ്ടിച്ചു; സ്വാ ർത്ഥത്തെ നിരാകരിച്ചുകൊണ്ടു് ദൈവസ്നേഹം ദൈവികനഗര വും."(3) "സ്നേഹത്തിന്റെ നിയമമല്ലാതെ മറ്റൊരുനിയമവും വി. ഗ്രന്ഥം നല്കുന്നില്ല."

സ്നേഹം മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ പ്രവ ർത്തനമാണു്. ദൈവസ്നേഹമാണു് ഏറ്റവും പ്രധാനം. അതാണു് ഉപവി എന്നു പറയുന്ന ദൈവികപുണ്യം. "സ്നേഹം നന്മയി ലേക്കുള്ള മനസ്സിന്റെ ആകർഷണമാണു്. നന്മ, സുകൃതം, ക്രമം ഇവയെല്ലാം സ്നേഹമാണു്. സ്വജനങ്ങളോടും മിത്രങ്ങ ളോടുമുള്ള സ്നേഹം പ്രശംസനീയമാണു്. അതുപോലെ ദ

---

(1) Tract. LXV. In John. 1-2.
(2) Civit. Dei XIV. 28 (41-438)
(3) Doct. Christiana III 10. 15 (34. 71)

മ്പതികളുടെ പരസ്പരപ്രേമവും—ഭർത്താവു് ഭാര്യയെ സ്നേഹിക്കുന്ന മാനുഷികസ്നേഹം. അതു നിയമാനുസൃതമാണു്...അതു മാനുഷികമാണു്."(1) "ഭർത്താക്കന്മാരും ഭാര്യമാരും പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുന്നു. മാതാപിതാക്കന്മാരും മക്കളും പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുന്നു. മാനുഷികബന്ധങ്ങൾ അടുപ്പിച്ചു മനുഷ്യർ പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുന്നു".(2) ഈ സ്നേഹമെല്ലാം നല്ലതുതന്നെ. നല്ലതല്ലാത്ത സ്നേഹം ഇതാണു്—പാപികർം തിന്മ ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടി പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുന്നു. അഗസ്റ്റിൻ എഴുതിയ ഓരോ ഗ്രന്ഥവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ ബാഹ്യപ്രകാശനമായിരുന്നു. അതും, അദ്ദേഹം സ്നേഹിതന്മാരിൽ ചൊരിഞ്ഞആത്മാർത്ഥസ്നേഹവും, "ഏറ്റു പറച്ചിലിലും" കത്തുകളിലും വ്യക്തമായി കാണാം. സ്നേഹത്തെ പ്രശംസിക്കുക മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതംതന്നെ സ്നേഹത്തിന്റെ ഒരു മുരളീഗാനമായിരുന്നു.

സ്നേഹത്തിനു് ഒരു ക്രമമുണ്ടു്. അതിതാണു്: "ക്രമീകൃതമായ സ്നേഹമുള്ളവൻ സ്നേഹിക്കരുതാത്തതിനെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ല. സ്നേഹിക്കേണ്ടതിനെ സ്നേഹിക്കാതിരിക്കുന്നുമില്ല. കുറച്ചു മാത്രം സ്നേഹിക്കേണ്ടതിനെ കൂടുതൽ സ്നേഹിക്കുന്നില്ല. കുറച്ചും ഏറെയും സ്നേഹിക്കേണ്ടവയെ ഒന്നുപോലെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ല; ഒന്നുപോലെ സ്നേഹിക്കേണ്ടതിനെ കൂടുതലായോ കുറവായോ സ്നേഹിക്കുന്നില്ല".(3)

എന്താണു സ്നേഹയോഗ്യം? "നീ സ്നേഹിക്കുന്നതു് ഒന്നുകിൽ നീ തന്നെ, അല്ലെങ്കിൽ നിനക്കു താഴെ ഒന്നു്, അഥവാ നിനക്കുപരിയായ ഒന്നു്. നിനക്കു താഴെയുള്ള ഒന്നിനെയാണോ നീ സ്നേഹിക്കുന്നതു്? എങ്കിൽ അതിനു് അശുദ്ധാസമരുളൂ

---

(1) Sermons, 349-2. 2. (39. 1530)
(2) Tract. LXV. In John 1.
(3) Doct. Christiana. 1. 25.

വാൻവേണ്ടി അതിനെ സ്നേഹിക്കണം. നീ അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവനല്ല."

"സ്നേഹത്തിന്റെ ക്രമം അറിയണമോ? നാഥൻതന്നെ അതു കാണിച്ചു തന്നിട്ടുണ്ട്. അവിടുന്നു് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: "നിന്റെ ദൈവമായ കർത്താവിനെ പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടും പൂർണ്ണാത്മാവോടും പൂർണ്ണശക്തിയോടുംകൂടി സ്നേഹിക്കുക. നിന്നെപ്പോലെ നിന്റെ അയൽക്കാരനേയും സ്നേഹിക്കുക."

"ആകയാൽ ആദ്യമായി ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുക. പിന്നെ നിന്നെത്തന്നെ സ്നേഹിക്കുക, അതിനുശേഷം നിന്നെപ്പോലെ നിന്റെ അയൽക്കാരനെ സ്നേഹിക്കുക."(1) ദൈവസ്നേഹമാണു സഹോദരസ്നേഹത്തെക്കാൾ മുമ്പു നില്ക്കുന്നതു്, പ്രാധാന്യത്തിൽ. എന്നാൽ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ നാം സഹോദരസ്നേഹത്തിലൂടെയാണു ദൈവസ്നേഹത്തിൽ പുരോഗമിക്കുക. അഗസ്റ്റിൻ എവിടേയും ഊന്നിപ്പറയുന്നതാണു് ഈ ദ്വിവിധ സ്നേഹത്തിന്റെ തത്വം—ദൈവത്തോടും സഹോദരന്മാരോടുമുള്ള സ്നേഹം. ദൈവം പരമനന്മയും, പരമസൗഭാഗ്യവും, നമുക്കു ലഭിക്കുവാനിരിക്കുന്ന പ്രതിഫലവുമാണു്. അതുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ പരമമായ സ്നേഹത്തിനു മറെറാരു ലക്ഷ്യവും ഉണ്ടായിക്കൂടാ. സ്നേഹവുമായി താഴേക്കിറങ്ങിവരുക എന്നതിനേക്കാൾ വലിയ ക്ഷണമില്ല സ്നേഹിക്കുവാൻ. "സ്നേഹം ചൊരിയുന്നതിനു മടി കാണിക്കുന്ന ഹൃദയത്തെക്കാൾ കഠിനമാണു പ്രതിസ്നേഹം നല്കാൻ സന്മനസ്സു കാണിക്കാത്ത ഹൃദയം."(2) തന്മൂലം നാം ദൈവത്തെ ഏറെറമധികം സ്നേഹിക്കണം. കാരണം, "അവിടുന്നു നമ്മെ ആദ്യം സ്നേഹിച്ചു. അവിടുന്നു തന്റെ ഏകപുത്രനെ നമുക്കായി ബലികഴിക്കാൻ മടിച്ചില്ല. പിന്നയോ, നാം സ്നേഹിക്കുന്നതിൽ മടിയന്മാരായിരുന്നെ

---

(1) Serm. 368. 6. 5.
(2) De cat. Rud. 4, 7.

ങ്കിൽ പ്രതിസ്നേഹത്തിനു മടി കാണിക്കാതിരിക്കാൻ അവിടുന്നു നമുക്കെല്ലാവർക്കുമായി തന്റെ ഏകപുത്രനെ കയ്യാളിച്ചു."(1) യഥാർത്ഥമായ ദൈവസ്നേഹം ഇതാണു്—"ദൈവത്തെ അവിടുത്തേക്കുവേണ്ടി സ്നേഹിക്കുക. ദൈവത്തെ ദൈവത്തിൽനിന്നു പ്രത്യാശിക്കാം. ദൈവത്തിൽനിന്നു് അവിടുത്തെ മാത്രം ആഗ്രഹിക്കുക."(2) മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ ഏക സ്നേഹവിഷയം ദൈവമാണു്. അതാണു് അഗസ്റ്റിനെ ഇപ്രകാരം പറയാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്: "ഞങ്ങളെ നീ നിനക്കുവേണ്ടി സൃഷ്ടിച്ചു, നിന്നിൽ വിലയം പ്രാപിക്കുന്നതുവരെ ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയം അസ്വസ്ഥമായിരിക്കും."(3)

---

(1) Ibid.
(2) Serm. 334. 3. ML. 88. 1469.
(3) Conf. I. 1. 1.

XIII

വി. പീറർ ക്രിസോളോഗസ്

(+450)

സഭാപിതാക്കന്മാരിൽ ഏറ്റവും അജ്ഞാതനാണു പീറർ ക്രിസോളോഗസ്. അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി വളരെ കുറച്ചുമാത്രമേ നമുക്ക് അറിവുള്ളൂ; അതിലത്ഭുതപ്പെടാനുമില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷം നാനൂറ് വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാണ് ഒരു ജീവചരിത്രം എഴുതപ്പെട്ടുക. വസ്തുതകളെക്കാൾ കഥകൾക്കു സ്ഥാനം കല്പിച്ചിരുന്ന അക്കാലത്ത്, നാലുനൂറ്റാണ്ടുകഴിഞ്ഞു ജീവചരിത്രം എഴുതിയാലത്തെ സ്ഥിതി ഊഹിക്കാമല്ലോ.

ജീവചരിത്രം

അദ്ദേഹം 406-ൽ കിഴക്കേ എമിലിയായിലുള്ള ഈമോളാ(Imola)യിൽ ജനിച്ചു. ഈ ചെറുനഗരം റാവെന്നായിൽനി

ന്നു് ഏതാണ്ടു് ഇരുപതു മൈൽ ദൂരത്തിലാണു്. ഈമോളായിലേ കൊർണേലിയൂസ്മെത്രാന്റെ കീഴിൽ അദ്ദേഹം വൈദികപഠനം നടത്തി. കൊർണേലിയൂസ് പീറ്ററിനു ഡീക്കൻ പട്ടം നല്കി തന്റെ സെക്രട്ടറിയാക്കി.

433-ൽ പീറ്ററിനെ റാവെന്നായിലേ മെത്രാനായിട്ടാണു് നാം ദർശിക്കുക. അദ്ദേഹം മെത്രാൻസ്ഥാനത്തേക്കു് ഉയർത്തപ്പെട്ട വിധത്തെപ്പറ്റി ഒരു ഐതീഹ്യമുണ്ടു്. അതിപ്രകാരമാണു്: റാവന്നായിലേ മെത്രാപ്പോലീത്താ മരിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു പകരം ഒരാളെ വൈദികരും വിശ്വാസികളും ചേർന്നു തിരഞ്ഞെടുത്തു. തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ആൾക്കു് മാർപ്പാപ്പായുടെ അംഗീകാരം ലഭിക്കുക അവശ്യമായിരുന്നു. ഇക്കാര്യസാദ്ധ്യത്തിനു് ഈമോളായിലേ മെത്രാനായ കൊർണേലിയൂസിനെ ചുമതലപ്പെടുത്തി. അദ്ദേഹം ഡീക്കൻ പീറ്ററിനെക്കൂടി റോമിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. എന്നാൽ, വിചാരിച്ചിരുന്നതുപോലെ ജനങ്ങളാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട മെത്രാനു് സിക്സ്റ്റസ് പാപ്പ അംഗീകാരം നല്കിയില്ല. പകരം അദ്ദേഹം പീറ്ററിനെ മെത്രാനായി വാഴിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതിനു പാപ്പായ്ക്കു് ഒരു ദർശനം ഉണ്ടായി. തൽഫലമായി ജനങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്ത ആളിനെ അംഗീകരിക്കാതെ പീറ്ററിനെ മെത്രാൻസ്ഥാനത്തേക്കു് ഉയർത്തി. തങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്ത മെത്രാനു് അംഗീകാരം ലഭിച്ചില്ലായെന്നറിഞ്ഞ ജനങ്ങൾ ആദ്യം ക്ഷുഭിതരായി. എന്നാൽ, വസ്തുതകൾ അതിന്റെ തനിരൂപത്തിൽ അവർക്കു മനസ്സിലായപ്പോൾ പീറ്ററിനെ അവർ തങ്ങളുടെ മെത്രാനായി സഹർഷം സ്വാഗതംചെയ്തു. മാർപ്പാപ്പ നേരിട്ടു നിയമിച്ചതായിരിക്കണം ഈ ഐതിഹ്യത്തിനു കാരണം.

റാവെന്ന അന്നു് പാശ്ചാത്യ റോമൻസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ

തലസ്ഥാനമായിരുന്നു. അലാറിക്കിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ പടിഞ്ഞാറോട്ടു നീങ്ങിയിരുന്ന വിസിഗോത്തുകളെ ഭയപ്പെട്ട് ഹൊണോറിയസ് ചക്രവർത്തി റോമിൽനിന്നു റാവെന്നായിലേക്ക് തലസ്ഥാനം മാറ്റിയിരുന്നു. റാവെന്ന പ്രകൃതി നിർമ്മിച്ച ഒരു രക്ഷാസങ്കേതമായിരുന്നു. ഒരുവശം കടൽ—ആഴം വളരെ കുറഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ വൻകിട നാവികസൈന്യങ്ങളൊന്നും ഭയപ്പെടുവാനില്ലായിരുന്നു. മറ്റു മൂന്നുവശങ്ങളും ചതുപ്പു നിലങ്ങളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ടിരുന്നു. സ്ഥലത്തിന്റെ കിടപ്പ് ഇപ്രകാരമായിരുന്നെങ്കിലും അവിടുത്തെ അന്തരീക്ഷം ആരോഗ്യപ്രദവും മണ്ണ് ഫലഭൂയിഷ്ഠവുമായിരുന്നു. വീഞ്ഞ് അവിടെ വെള്ളത്തെക്കാൾ സുലഭമായിരുന്നുവെന്ന് മാർഷൽ (Martial) പറയുന്നു.

അങ്ങനെ പശ്ചിമ റോമൻസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായിത്തീർന്ന റാവെന്നായുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായിട്ടാണ് പീറ്റർ പൊതുരംഗത്തിറങ്ങുന്നത്. മഹാനായ ലിയോ പാപ്പ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഹൃത്തും സഹായിയുമായിരുന്നു. അതുപോലെതന്നെ മൂന്നാം വലൻറീനിയൻ ചക്രവർത്തിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാവായ ഗാല്ലാപ്ലാച്ചിഡാ (Galla Placida)യും പീറ്ററിന്റെ സ്നേഹിതവൃത്തത്തിൽപ്പെട്ടവരും.

പീറ്ററിന്റെ ഭരണകാലം എവിടേയും ഭയവും അരക്ഷിതാവസ്ഥയും നിലനില്ക്കുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു. പീറ്റർ ഒരു കുട്ടിയായിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ, 410-ൽ അലാറിക്ക് റോം ആക്രമിച്ചു. 406-മുതൽ വാൻഡൽസ് കൊള്ളയിട്ട സ്പെയിനിലേക്കു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. 439-ൽ, പീറ്റർ മെത്രാനായി ആറുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, മഹത്വത്തോടെ പ്രകാശിച്ചിരുന്ന ആഫ്രിക്കൻസഭയുടെ കേന്ദ്രമായിരുന്ന കാത്തേജ് ജൻസെറിക്കിന്റെ(Genseric) മുമ്പിൽ വീണു. അസ്തമിക്കുന്ന റോമൻ ശക്തിയുടെ പാശ്ചാത്യദേശത്തെ അവസാന

വിജയമായിരുന്ന ഏഷ്യസി (Aetius) ന്റെ കാറല്യൂവിയൻ വിജയം.

സഭാന്തരീക്ഷവും പ്രശാന്തമായിരുന്നില്ല. നെസ്റ്റോറിയനിസവും ഏകസ്വഭാവവാദവും കൊടുമ്പിരിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലഘട്ടമായിരുന്നു അത്. ഏകസ്വഭാവവാദത്തിന്റെ ജനയിതാവായ യൂത്തിക്കസ് (Euthychus) പീറററിനെ പാർശ്വവത്തിയാക്കാൻ ഒരു വിഫലശ്രമം നടത്തി. പാഷണ്ഡതകൾ തന്റെ അജഗണങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പടർന്നു പിടിക്കാതിരിക്കാൻ പീറററിനു വളരെയധികം പരിശ്രമിക്കേണ്ടിവന്നു. തന്റെ തൂലികയാലും പ്രസംഗങ്ങളാലും അദ്ദേഹം പാഷണ്ഡതയ്ക്കെതിരെ ധീരധീരം പോരാടി. പീറററിന്റെ മരണശേഷമാണു കൽക്കദോനിയ (Chalcedon) സൂനഹദോസിൽവച്ച് അവരെ ശപിച്ചു തള്ളിയതു്. എവുത്തിക്ക്രൂസ് തന്റെ ശിക്ഷാവിധിയെപ്പറ്റി പുനർവിചാരണനടത്തണമെന്നപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു യൂറോപ്പിലേ മെത്രാന്മാർക്കു കത്തയച്ചു. അതിനു മറുപടിയായി ക്രീസോളോഗസ് ഇപ്രകാരം എഴുതി: "ഏറ്റവും അനുഗ്രഹീതനായ വി. മാർപ്പാപ്പായാൽ എഴുതപ്പെട്ടതെല്ലാം അനുസരണയോടുകൂടി സ്വീകരിക്കുക. തന്റെ മെത്രാസനത്തിൽ ഭരണംചെയ്യുന്ന വി. പത്രോസ് അന്വേഷിക്കുന്നവർക്കെല്ലാം സത്യവിശ്വാസത്തെ കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു."

ആർഭാടരഹിതമായ ജീവിതത്തേയും നിരന്തരമായ പ്രവർത്തനത്തേയും പ്രകീർത്തിച്ചുകൊണ്ടു ചരിത്രത്തിന്റെ കുറുനികത്താൻ ഇന്നു റാവെന്നായിൽ പീറർ പണിയിച്ച ദേവാലയം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. അതിലേ കരം കവരുന്ന മൊസായിക് കലാശില്പങ്ങൾ ഇന്നും ദൃശ്യമാണു്. ഇതു റാവെന്നാ തുറമുഖത്തു Classis (the fleet) എന്ന സ്ഥലത്താണു്.

ജനങ്ങളുടെ താഴ്ന്നുപോകുന്ന സാന്മാർഗ്ഗികനിലവാരം ഉയർത്തുന്നതിനും ക്രിസ്തുമതതത്വങ്ങളുടെ നിരന്തരമായ സ്പഷ്ടീകരണംവഴി അവരുടെ ജീവിതത്തെ മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനുമായി അദ്ദേഹം പ്രസംഗിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഭാഷണങ്ങളിൽ 176 എണ്ണം ഇന്നു നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽനിന്നു് ചരിത്രപരമായി ചിലതൊക്കെ അറിയാൻ കഴിയും. എന്നാൽ പീറററിന്റെ അജ്ഞാതമായ ജീവചരിത്രത്തിനും ചിലതു പറയാനുണ്ടു്—അദ്ദേഹം സഭാകാര്യങ്ങളിൽമാത്രം ശ്രദ്ധിച്ചു ബാഹ്യമായ ഏർപ്പാടുകളിൽനിന്നു് ഒഴിഞ്ഞുമാറി മെത്രാന്റെ മൂമതലകർമ്മംമാത്രം നിർവഹിച്ചു ജീവിച്ചിരുന്നുവെന്നു്.

എ. ഡി. 450-ൽ അദ്ദേഹം, വൈദ്യന്മാരുടെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു് ഈമോളായിലേക്കു വിശ്രമാർത്ഥം താമസംമാററി. അവിടെവച്ചു ഡിസംബർ 2-ാം തീയതി അദ്ദേഹം പരലോകപ്രാപ്തനായി.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷവും വളരെ പ്രചാരത്തിലിരുന്നു. ഗഹനങ്ങളായ വിഷയങ്ങൾ എളുപ്പത്തിലും ആർക്കും മനസ്സിലാകുന്നവിധത്തിലും ഏററം പ്രായോഗികമായി പ്രതിപാദിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു അസാമാന്യ കഴിവുണ്ടായിരുന്നു. അതായിരുന്നു ജനങ്ങൾക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ അത്ര ആസ്വാദ്യകരമായിരുന്നതിനു കാരണവും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ കാര്യസംപൂർണ്ണങ്ങളും ലളിതവും ദൈർഘ്യം കുറഞ്ഞതുമായിരുന്നു. ഇക്കാരണത്താലാണു് സ്വർണ്ണസമാനമായ വാങ്മാധുര്യമുള്ളവൻ എന്നു് അർത്ഥം വരുന്ന 'ക്രിസോളോഗസ്' എന്ന പേരു സിദ്ധിച്ചതു്. തന്റെ വാഗ്ധാടികൊണ്ടു ശ്രോതാക്കളെ ആകർഷിച്ചതിനാലല്ല ഇദ്ദേഹത്തിനു് ഈ നാമം സിദ്ധിച്ചതു്. പിന്നയോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വചനങ്ങൾ വിശിഷ്ടമാ

യവയും സത്യവും വിലമതിക്കത്തക്കതുമായിരുന്നതിനാലാണു്. ചില അവസരങ്ങളിൽ ദിവസത്തിൽ മൂന്നുപ്രാവശ്യംവീതം പ്രസംഗം നടത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ചിലപ്പോഴെല്ലാം പ്രസംഗങ്ങളിലുള്ള തീവ്രതകൊണ്ടു സംസാരിക്കാൻ ശക്തിയില്ലാത്തവനായി നിലകൊണ്ടിട്ടുണ്ടത്രേ! അടുത്തടുത്തുള്ള ദിവ്യകാരുണ്യസ്വീകരണത്തെപ്പറ്റിയും അതുകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനത്തെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹം തന്റെ പ്രസംഗങ്ങളിൽ ഉദ്ഘോഷിച്ചിരുന്നു. ഉപവാസം, ദാനധർമ്മം തുടങ്ങിയവയെക്കുറിച്ചു പ്രസംഗിക്കുകയും പ്രസംഗിക്കുന്നതു സ്വയം പ്രവർത്തിച്ചു കാണിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. തന്റെ പ്രസംഗങ്ങളത്രേ അദ്ദേഹം നമുക്കു തന്നിട്ടുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട കൈമുതൽ. അവയിൽ 176 എണ്ണം നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മുമ്പു സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. ഓരോ പ്രസംഗവും ഓരോ പ്രധാനവിഷയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സുന്ദരമായ വിശദീകരണമാണു്. അദ്ദേഹം കൈകാര്യം ചെയ്യാത്ത വിഷയങ്ങൾ ചുരുക്കമാണു്. ഏറ്റം ഗഹനമായ വിഷയങ്ങൾപോലും എത്ര സുന്ദരമായി അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു് മിശിഹായുടെ കന്യകാജനനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു പ്രസംഗം ഉദാഹരണമായി എടുക്കാം:

ഒരു കന്യകയുടെ ഗർഭധാരണവും പ്രസവവും ഏതൊരു സ്ത്രീയുടേതുംപോലെയാണെന്നു കരുതുന്നവരോടു് എന്താണു പറയുക? ഇതു സാധാരണമാണു്, ഭൗമികമാണു്. എന്നാൽ മറ്റതോ (കന്യകാജനനം) ദൈവീകവും സ്വർഗ്ഗീയവുമത്രേ. ഒന്നു് ദൈവികശക്തികൊണ്ടു്, മറ്റതു് മനുഷ്യബലഹീനതകൊണ്ടു്. ഒന്നു് പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രശാന്തതയിൽ,

മറന്നതോ ശാരീരികവേദനയിൽ. കന്യകാഭവനം ദിവ്യമായ ഒരു നിവേശനത്താൽ പരിപൂരിതമായി. സകല ജഡത്തിന്റെയും സ്രഷ്ടാവു് മാംസത്തിന്റെ മൂടുപടം ധരിച്ചു. മനുഷ്യനു് ഭ്രമി പതിച്ചു കൊടുക്കുവാൻ മാത്രമല്ല സ്വർഗ്ഗം ദാനം ചെയ്യുന്നതിനുംകൂടിയാണു അവിടുന്നു സ്വർഗ്ഗീയ മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചതു്.

ഒരു കന്യക ഗർഭം ധരിക്കുന്നു! കന്യക പ്രസവിക്കുന്നു! എന്നും കന്യകയായി അവൾ നിലനില്ക്കുന്നു.

ഇത്തരത്തിലുള്ള അത്ഥസംപുഷ്ടങ്ങളായ ചിന്തകളാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്.

XIV

വി. ലിയോ

മഹാത്മാരുടെ ഒരു യുഗമാണു നാലാം ശതകം. അത്തനേഷ്യസ്, അംബ്രോസ്, അഗസ്തീനോസ്, ജെറോം, ജോൺ ക്രിസോസ്തോം, ബേസിൽ, നീസായിലേ ഗ്രിഗരി, ഗ്രിഗരി നസിയാൻസൻ എന്നിങ്ങനെ പ്രമുഖരായ വിശുദ്ധരും, ജൂലിയസ്, ജൂലിയൻ ഡമാസസ് എന്നീ മഹാന്മാരായ പാപ്പാമാരും, സുപ്രസിദ്ധ തിയഡോഷ്യസ് ചക്രവർത്തിയും നാലാംനൂറാണ്ടിന്റെ മക്കളാണ്. എന്നാൽ അഞ്ചാംനൂറാണ്ടിൽ മഹാന്മാരുടെ എണ്ണം കുറവാണെന്നു പറയാതെ തരമില്ല. എങ്കിലും അതുല്യപ്രതാപവാന്മാരായ രണ്ടു മഹാ വിശുദ്ധർ, അന്നു് അന്ധകാരാവൃതമായിരുന്ന പശ്ചിമസംസ്കാരത്തിന്റെ നഭോമണ്ഡലത്തിൽ പൊൻവെളിച്ചം തൂകി—വി. പാട്രിക്കും വി. ലിയോയും. തിരുസഭ മഹാന്മാരായി ബഹുമാനിച്ചിട്ടുള്ള പാപ്പാമാരിൽ പ്രഥമനാണു ലിയോ ഒന്നാമൻ പാപ്പ. പ്രഗത്ഭമതികളും വിശുദ്ധിയുടെ കേദാരങ്ങളും നിസ്വാർത്ഥസേവനതല്പരരുമായ പാപ്പമാരിൽ അഗ്രിമനാണദ്ദേഹം. സഭയുടെ ആശയാഭിനിവേശങ്ങളും ഉപര്യുൽക്കർഷവും ജീവിതലക്ഷ്യമാക്കിയ ലിയോയുടെ പ്രഗത്ഭവും സുധീരവുമായ ഭരണയന്ത്രത്തിരി

പ്പാണ്ട് അഞ്ചാംശതകത്തിൽ സഭയേയും നാശോന്മുഖമായി ചരിതഗമനം ചെയ്തിരുന്ന പടിഞ്ഞാറൻ സംസ്കാരത്തെയും രക്ഷിച്ചതു്.

ജീവചരിത്രം

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനത്തെക്കുറിച്ചും ബാല്യജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചും ചരിത്രം അധികമൊന്നും നല്കുന്നില്ല. സുപ്രസിദ്ധ പീസാനഗരത്തിൽനിന്ന് അമ്പതു മൈൽ തെക്കുകിഴക്കായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ടസ്കനിയിലേ വോൾത്തേറ (Voltere) എന്ന ഒരു ചെറുപട്ടണമാണ വിശുദ്ധന്റെ ജന്മദേശമായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടുന്നതു്.(1) ആ പട്ടണവാസികൾ വിശുദ്ധന്റെ തിരുനാൾ അത്യാഡംബരപൂർവ്വം ഇന്നും ആഘോഷിച്ചുവരുന്നു. റോമാസിംഹാസനത്തിന്റെ നാൾവഴിയിൽ (Liber Pontificialis) ലിയോ ടസ്കനിയിൽ കപിൻറിലിയാനിൽ ജനിച്ചതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.(2) എന്നാൽ മറ്റു യാതൊരു വിവരവും നല്കുന്നില്ല. ബാല്യകാലജീവിതത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ കാണുന്ന വിശദാംശങ്ങൾ വെറും അഭ്യൂഹങ്ങളും ഐതിഹ്യങ്ങളുമായി പരിഗണിക്കാം.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലം സമൂലപരിവർത്തനദശയായിരുന്നു. അതിപുരാതനമായ റോമൻസാമ്രാജ്യം പ്രാദേശികഭരണത്തിനു വഴിമാറി കൊടുത്തിരുന്ന കാലഘട്ടം. ഡാന്യൂബു നദിയുടെ അക്കരെ അധിവസിച്ചിരുന്ന കിരാതവർഗ്ഗക്കാർ ക്രൂടെക്രൂടെ റോമാസാമ്രാജ്യത്തെ ആക്രമിക്കുകയും കവർച്ച നടത്തുകയും ആയിരക്കണക്കിനു് ആളുകളെ അടിമകളായി പി

---

(1) Tillemont, Memoires, Vol. XV, p. 414.
(2) Liber Pontificialis, 2ed. Duchne Vol. I, p. 238

ടിച്ചുകൊണ്ടുപോകുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇതോടൊപ്പംതന്നെ സാന്മാർഗ്ഗികാധ:പതനവും സാമ്രാജ്യത്തിൽ അഴിഞ്ഞാടി. വിവാഹമോചനവും സന്താനനിയന്ത്രണവും ഗർഭച്ഛിദ്രവും സമുദായത്തിൽ വർദ്ധിച്ചു. ക്രൂരാതെ, വിവാഹം കഴിക്കുന്നതിനോ കുടുംബങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനോ സമുദായത്തിന്റെ പകുതിയോളം വരുന്ന അടിമകളെ നിയമം അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. പ്രതിരോധനപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും വമ്പിച്ചതും അനിയന്ത്രിതവുമായ രാജ്യഭരണച്ചെലവിനുംമറ്റുമായി സാമാന്യജനങ്ങളിൽനിന്നും കർഷകരിൽനിന്നും അമിതമായ നികുതി ഈടാക്കിയിരുന്നു. ഇങ്ങനെ പലകാരണങ്ങളാൽ റോമാസാമ്രാജ്യം ക്ഷയിച്ചുതുടങ്ങിയ ഈ കാലഘട്ടത്തിലായിരുന്നു വി. ലിയോയുടെ ജീവിതം.

റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അധ:പതനത്തെ ത്വരിതപ്പെടുത്തിയ കിരാതവർഗ്ഗക്കാർക്കെതിരെ റോമൻ പട്ടാളവും കർഷകരും നിരന്തരസമരത്തിലേർപ്പെട്ടിരുന്ന കാലഘട്ടത്തെ വി. ജെറോം ഇപ്രകാരം വിവരിക്കുന്നു. "ഞങ്ങളിൽ ഒരു ചെറിയ വിഭാഗം ഒരുവിധത്തിൽ ജീവിക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ശക്തികൊണ്ടല്ല, ദൈവത്തിന്റെ കാരുണ്യംകൊണ്ടുമാത്രം. എണ്ണമറ്റ കിരാതവർഗ്ഗക്കാർ നഗരങ്ങളിൽ വാസമുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. റോമാനഗരം അവളുടെ സ്വന്തം മണ്ണിൽ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതു മഹത്വത്തിനല്ല; സ്വന്തം അസ്തിത്വം നിലനിറുത്താനാണെന്നു് ആർ വിശ്വസിക്കും? അവൾ സമരം ചെയ്യുന്നുകൂടെയില്ല; പ്രത്യുത, സ്വന്തം അസ്തിത്വം സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയുംകൊടുത്തുവിലയ്ക്കുവാങ്ങുകയാണു്." ഈ പരിത:സ്ഥിതിയിൽ സാമ്രാജ്യം നിശ്ശേഷം നശിയ്ക്കാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കിരാതവർഗ്ഗക്കാർക്കു റോമാക്കാർ വലിയ തുക കപ്പമായി നല്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഈ പ്രതിസന്ധിഘട്ടത്തിലാണു ലിയോ റോമിൽ എ

ത്തിയതു്. ഒരുപക്ഷേ, അവിടെത്തന്നെയായിരിക്കാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസം നടന്നതു്. തന്റെ അഭിരുചിക്കനുസരണമായി അദ്ദേഹം ഗ്രീക്കു റോമൻസാഹിത്യങ്ങളിൽ നല്ല വിജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചു. മുറുപാടും നടമാടിയിരുന്ന അക്രമവും അധർമ്മവും കൊള്ളയും കൊലയുമൊന്നും വി. ലിയോയെ ഒരു ദോഷൈകദൃക്കാക്കിയില്ല. കരളലയിക്കുന്ന സാഹചര്യങ്ങളിൽ തികഞ്ഞ ശുഭാപ്തിവിശ്വാസത്തോടും അദമ്യമായ ഉത്സാഹസ്ഫുരതയോടുംകൂടെ ദൈവപരിപാലനയിൽ വിശ്വാസമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം വളർന്നുവന്നു. വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തു ഭൗതികവിജ്ഞാനശാഖകളിൽ, പ്രത്യേകിച്ചു പ്രഭാഷണകലയിൽ നല്ല സാമർത്ഥ്യം നേടുവാൻ വി. ലിയോ ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. തന്റെ ചിന്താശക്തിയെ വി. ഗ്രന്ഥവും ദൈവശാസ്ത്രവും ക്രമേണകഷ്ടമായി പഠിക്കുവാൻ തിരിച്ചുവിട്ടു. അവയുടെ പഠനത്തിനു ഭൗതികവിജ്ഞാനത്തെയും അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചു.(1) സദാ സന്തുഷ്ടചിത്തത കൈവെടിയാതെ കഠിനാധ്വാനം ചെയ്യുന്നതിനും ദുഃഖാർത്തരായ സഹജീവികൾക്കു് ആശ്വാസം പകർന്നുകൊടുക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം അതീവ ശ്രദ്ധാലുവായിരുന്നു. സൂര്യപുരുഷന്റെ അസാമാന്യമായ ഗുണവിശേഷവും പൗരുഷവും നിഷ്കളങ്കതയും അദ്ദേഹത്തെ സുപ്രധാനമായ ഒരു ജോലിയിൽ നിയമിക്കുന്നതിനു സഭാധികാരികളെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ അദ്ദേഹം റോമാസഭയുടെ ആർച്ചുഡീക്കനായി നിയമിതനായി. ആ ഉദ്യോഗം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴിവുകളെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനും സഹജീവികളെ സേവിക്കുന്നതിനും അവസരം നല്കി. ധാന്യപ്പുര സംരക്ഷിക്കുകയും അതിൽനിന്നു സാധുക്കൾക്കു് ആവശ്യമായവ വിതരണം ചെയ്യുകയുമായിരുന്നു ആർച്ചുഡീക്കന്റെ പ്രധാന

---

(1) Buttler's Lives of Saints, Vol. I, p. 441.

കത്തവ്യം. ഇതു് അത്ര സുഖപ്രദമായ ഒരു കാര്യമായിരുന്നില്ല; പ്രത്യേകിച്ചും, അഴിമതിയും അക്രമവും തേർവാഴ്ച നടത്തിയിരുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ. എന്നാൽ, പ്രഗത്ഭനായ ലിയോയുടെ കഴിവുകൾ പത്താഴത്തിനു ചുറ്റും ഒതുങ്ങി നില്ക്കുന്നില്ല. സഭയുടെ ഔദ്യോഗികകാര്യങ്ങളിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാധീനം അങ്ങനെ വളരെ വർദ്ധിക്കുകയുണ്ടായി.

ഏ. ഡി. 440-ൽ, സിക്സ്റ്റസ് പാപ്പായുടെ മരണസമയത്തു്, ലിയോ വലന്റീനിയൻ ചക്രവർത്തിയുടെ പ്രതിനിധിയായി ഒരു സന്ധിസംഭാഷണത്തിനുവേണ്ടി ഫ്രാൻസിൽ താമസിക്കുകയായിരുന്നു. മാപ്പ്വാപ്പ മരണമടഞ്ഞപ്പോൾ അല്മായ പ്രമുഖരും വൈദികരുമടങ്ങിയ പ്രതിനിധിസംഘം ലിയോയെ അടുത്ത മാർപ്പാപ്പയായി തിരഞ്ഞെടുത്തു. തങ്ങൾക്കു് അറിയാവുന്നതിൽവച്ചു് ഏറ്റവും നല്ലവനും സമർത്ഥനുമായ ഒരു ഭരണാധിപനെയാണു തങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുത്തതെന്നു് അവർക്കു് ഉത്തമ ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. നീണ്ട ഇരുപത്തിയൊന്നുകൊല്ലത്തെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണം അവരുടെ ധാരണ ശരിയായിരുന്നുവെന്നു തെളിയിച്ചു.

ലിയോ പത്രോസിന്റെ പടവിന്റെ അമരത്തു കയറിയപ്പോൾ സഭാവഞ്ചി വലിയ കോളിളക്കത്തിൽപ്പെട്ടു കഴിയുകയായിരുന്നു. കടൽക്കള്ളന്മാർ, മനിക്കേയർ, പെലാജിയന്മാർ, പ്രിഷില്യന്മാർ, കിഴക്കൻപാഷണ്ഡികളായ നെസ്തോറിയന്മാർ, ഏകസ്വഭാവവാദികൾ മുതലായവർ റോമാസഭയെ ചവുട്ടിമറിക്കുവാൻ അശ്രാന്തം പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇതിനുപുറമേ അപരിഷ്കൃതവർഗ്ഗക്കാരുടെ നഴഞ്ഞുകയറ്റവും. ഈ ദുർഘടസന്ധിയിൽ ദൈവപരിപാലനയിൽ സ്വയം അർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ലിയോ തന്റെ ഭാരിച്ച ജോലി കയ്യേറ്റു. ഈ അവസരത്തിലാണു് അദ്ദേഹം തന്റെ പ്രശസ്ത പ്രഭാഷണങ്ങളിൽ ആദ്യത്തേതു നടത്തിയതു്. ഈ പ്രഭാഷണത്തിൽ

നിന്ന ചില ഭാഗങ്ങൾ താഴെച്ചേർക്കുന്നു: "എന്റെ അധരം കർത്താവിനു സ്തുതികൾ പാടുകയും എന്റെ ഹൃദയവും മനസ്സും ജഡവും നാവും അവിടുത്തെ പരിശുദ്ധനാമത്തെ വാഴ്ത്തുകയും ചെയ്യും. ദൈവദത്തമായ അനുഗ്രഹങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുന്നതിലുള്ള വിമുഖത...കൃതഘ്നതയെയാണു സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. ആകയാൽ അഭിനവമായി അഭിഷിക്തനായ ഒരു മെത്രാന്റെ ശ്രുപതാഭരണം ദൈവസ്തുതിഗീതങ്ങളുടെ സമർപ്പണത്തോടെ ആരംഭിക്കണമെന്നതിൽപരം അനുയോജ്യമായിട്ടെന്താണുള്ളതു്? തന്മൂലം ദൈവം എനിക്കു ചെയ്തിട്ടുള്ള സകല അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കും ഞാൻ അവിടുത്തോടു നിരന്തരം കൃതജ്ഞനായിരിക്കും. ദൈവത്തിന്റെ കാരുണ്യത്താൽ ഞാൻ നിങ്ങളോടു് ഒരുകാര്യമാവശ്യപ്പെടുകയാണു്: നിങ്ങളുടെ അഭിലാഷങ്ങളുടെ പൂർത്തീകരണത്തിനു് ഇവിടെ നിങ്ങൾ ആരെ അന്വേഷിച്ചുവോ ആയാളിൽ ദൈവപ്രസാദവരം നിവസിക്കുന്നതിനായി അയാളെ പ്രാർത്ഥനയാൽ നിങ്ങൾ സഹായിക്കുവിൻ."

വിശുദ്ധന്റെ സഭാസ്നേഹത്തിന്റെയും വിശ്വാസസംരക്ഷണത്തോടുള്ള തീക്ഷ്ണതയുടെയും ഉത്തമ നിദർശനങ്ങളാണു പാഷണ്ഡതകളുടെനേരെ അദ്ദേഹം എടുത്തിരുന്ന അതികർക്കശമായ നിലപാടു്. പലപ്പോഴും ക്രൂരതയായി ചരിത്രപണ്ഡിതന്മാർ ഇതിനെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹം പാഷണ്ഡികളെയെല്ലാം സഭാഭ്രഷ്ടരാക്കുകയും അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ അഗ്നിക്കിരയാക്കുകയുംചെയ്തു. ഫ്രാൻസിലും സ്പെയിനിലും തേർവാഴ്ച നടത്തിയിരുന്ന പ്രിഷിലിയൻപാഷണ്ഡതയെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനു് അവിടത്തെ മെത്രാന്മാർക്കു വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങൾ യഥാസമയം നല്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

തന്റെ ഔദ്യോഗികചുമതലകൾ നീതിനിഷ്ഠയോടും മുഖംനോക്കാതെയും നടത്തുന്നതിൽ വി. ലിയോ അതീവ ശ്രദ്ധാലുവായിരുന്നു. ഇതിനു് ഉത്തമ നിദർശനമാണു തന്റെ സ

പ്രവർത്തകരായ മെത്രാന്മാരുമായുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇട പാടുകൾ. അവരുടെ തെറ്റുകളും കുറവുകളും അപ്പോഴപ്പോൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു തിരുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നെങ്കിലും മെത്രാന്മാർക്ക് അവരുടെ അധികാരാവകാശങ്ങൾ ലഭിക്കണമെന്നും അതും വേറൊരാളുടെ അവകാശത്തിൽ കൈകടത്തരുതെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിനു വിപരീതമായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നവരെ മുഖംനോക്കാതെ അദ്ദേഹം ശിക്ഷിച്ചിരുന്നു.

രാഷ്ട്രീയത്തിൽ വി. ലിയോ

വി. ലിയോയുടെ കൃതികളും പ്രഭാഷണങ്ങളും മിക്കവാറും അതതു സാഹചര്യങ്ങളിൽ യൂറോപ്പിലേ രാഷ്ട്രീയവും സഭാപരവുമായ സംഭവവികാസങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി രചിക്കപ്പെട്ടവയാണ്. വളരെ നയതന്ത്രപരമായും വിവേകത്തോടുകൂടിയുമാണ് ലൗകികാധികാരികളോട് വിശുദ്ധൻ പെരുമാറിയിരുന്നതു്. അവരുടെ അധികാരത്തിൽ അനാവശ്യമായി കൈകടത്തി വഴക്കിനിടയാക്കാതെ കഴിയുന്നത്ര യോജിപ്പോടും സൗഹാർദ്ദതയോടുംകൂടെ ഇടപെടുവാനാണ് അദ്ദേഹം ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നതു്. സഭയും രാഷ്ട്രവും തമ്മിലുള്ള സൗഹാർദ്ദതയുടേയും സഹവർത്തിത്വത്തിന്റേയും ഒരു കാലമായിരുന്നു ലിയോയുടെ ഭരണകാലം.

വി. ലിയോയുടെ തീക്ഷ്ണതയേയും ദീർഘവീക്ഷണത്തേയും ഉച്ചൈസ്വരം പ്രഘോഷിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമാണ്, ആരാധനക്രമം അഖണ്ഡവും പരിശുദ്ധവുമായി കാത്തുസൂക്ഷിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾ.

തന്റെ കൃത്യബാഹുല്യം വലിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതുവാൻ വി. ലിയോയ്ക്കു സമയം നല്കിയില്ല. എങ്കിലും ഗ്രന്ഥ

കത്താക്കളെ അദ്ദേഹം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നു. വി. ലിയോ അകപിററാനിയായിലേ പ്രോസ്പറിനു് "ക്രോണിക്കിലെ വുംഗാരെ" എന്ന ഗ്രന്ഥം എഴുതുവാൻ ഉത്തേജനം നല്കി. ഇതു് 5-ാംനൂറ്റാണ്ടിലേ സഭാചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു പ്രമാണ രേഖയാണു്. വി. ലിയോയുടെ ഭരണകാലത്താണു് സൊക്രാട്ടസും സോസിമസ്സും തങ്ങളുടെ പ്രഖ്യാതങ്ങളായ സഭാചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചതു്.

തുടരെത്തുടരെയുള്ള ആക്രമണങ്ങൾക്കിടയിൽപോലും പത്രോസ് പൗലോസ് ശ്ലീഹന്മാരുടെ ബസ്ലിക്കകളുടെ പുനരുത്ഥാരണം നിർവ്വഹിച്ചുകൊണ്ടു് വി. ലിയോ ക്രിസ്തീയ ശില്പ കലയുടെ രക്ഷാധികാരി എന്ന അപരനാമത്തിനു് അർഹനായിത്തീർന്നു. വി. പത്രോസിന്റെ ബസിലിക്കായിൽ അന്ത്യ വിശ്രമംകൊള്ളുന്നതിനു ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ച ഒന്നാമത്തെ മാപ്പാപ്പയാണു വി. ലിയോ.

വി. ലിയോയുടെ പ്രബോധനങ്ങൾ

ക്രിസ്തുവിജ്ഞാനീയം

വി. ലിയോ ഫ്ളാവിയനു് എഴുതിയ ഒരു എഴുത്തിൽ നിന്നു് ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി വി. ലിയോയുടെ പ്രബോധനങ്ങൾ വ്യക്തമായി നമുക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും.

451-ൽ കാൽസിഡോണിൽ നടന്ന സാർവ്വത്രികസൂനഹദോസിൽ വായിക്കുവാനാണു ലിയോ ഈ എഴുത്തു് എഴുതിയതു്. എവുത്തിക്ക്രുസിന്റെ കീഴിൽ ഏകസ്വഭാവവാദം മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നതു്. ക്രിസ്തുവിൽ ഒരു സ്വഭാവമേ ഉള്ളൂ എന്നാണു് ഏകസ്വഭാവവാദക്കാർ വാദിച്ചിരുന്നതു്. കോൺസ്റ്റാന്റിനേപ്പിളിലേ പാത്രിയർക്കീസായി

രുന്ന ഫ്ളാവിയൻ ഇവരുടെ അബദ്ധപ്രബോധനത്തെപ്പറ്റി മാർപ്പാപ്പയ്ക്ക് എഴുതി. അധികംതാമസിയാതെതന്നെ കാൽസിഡോണിൽ ഒരു കൗൺസിൽ നടന്നു. ഈ സൂനഹദോസിൽ വായിക്കുവാനായി താൻ തയ്യാറാക്കിയ ആധികാരികപ്രബോധനങ്ങളാണ് വി. ലിയോ ഫ്ളാവിയനു് എഴുതി അയച്ചതു്.

ക്രിസ്തുവിൽ രണ്ടാളുകൾ ഉണ്ടു് എന്നു നെസ്തോറിയസ് വാദിച്ചു. അതിനെതിരായി ഫ്ളാവിയനു് എഴുതിയ എഴുത്തിൽ വി. ലിയോ ക്രിസ്തുവിൽ ഒരാൾ—ദൈവപുത്രനായ വചനം—മാത്രമേ ഉള്ളുവെന്നു പഠിപ്പിച്ചു: "ഒരേ ഒരാൾ തന്നെയാകുന്നു . . . സത്യദൈവപുത്രനും സത്യ മനുഷ്യപുത്രനും . . ."

ക്രിസ്തുവിൽ രണ്ടു സ്വഭാവവും—ദൈവസ്വഭാവവും മനുഷ്യസ്വഭാവവും അപ്പടി യാതൊരു കലർപ്പുമില്ലാതെ നിലനില്ക്കുന്നുവെന്നും ഫ്ളാവിയനു് എഴുതിയ കത്തിൽ വി. ലിയോ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്.

പാപ്പാധിപത്യം

പാപ്പാധിപത്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിശുദ്ധന്റെ ആശയഗതി താഴെവരുംപ്രകാരമാണു്: കർത്താവു തന്റെ പരസ്യജീവിതത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ താൻ പണിയുവാനിരുന്ന പള്ളിയുടെ പരമാദ്ധ്യക്ഷ്യം വി. പത്രോസിനു വാഗ്ദാനംചെയ്തു. പിന്നീടു്, തന്റെ ദൈവത്വത്തെ ഏറ്റുപറഞ്ഞതിനു പ്രതിസമ്മാനമെന്നവണ്ണം പത്രോസിനെ സഭയുടെ അടിസ്ഥാനക്കല്ലായി നിയോഗിച്ചു. തുടർന്നു്, തന്റെ പീഡാനുഭവത്തിനു മുൻപു താൻ സ്ഥാപിക്കുവാനിരുന്ന സഭയിൽ പത്രോസിനു മറ്റു ശ്ലീഹന്മാരുടേതിനെക്കാൾ ഉന്നതമായ പദവി നല്കിക്കൊണ്ടും തന്റെ ഉത്ഥാനത്തിനുശേഷം അജഗണത്തെ തീറ്റിപ്പോറ്റുന്നതിനുള്ള വിശിഷ്ടാധികാരാവകാശങ്ങളും നല്കിക്കൊണ്ടും ക്രിസ്തു തന്റെ വാഗ്ദാനം പൂർത്തിയാക്കി.

ദൈവികനിവേശനത്താലും പ്രസാദവരത്താലും പ്രചോദിതനായി റോമാനഗരത്തെ വി. പത്രോസ് തന്റെ മിഷനറി പ്രവർത്തനത്തിന്റെ രംഗമായി സ്വീകരിച്ചു. തന്റെ സിംഹാസനത്തെ അവിടെ ഉറപ്പിക്കുകയുംചെയ്തു. അവിടെവച്ചു പത്രോസ് വേദസാക്ഷിമകുടം ചൂടി. വിശ്വാസ്തന്റെ നിരന്തരമായ സാന്നിദ്ധ്യത്താലും പ്രേരണയാലും ഉത്തേജിതരായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികൾ അദ്ദേഹം ഉപേക്ഷിച്ചുപോന്ന അധികാരാവകാശങ്ങളെ സാർവ്വത്രികസഭയുടെ ഉപരിപ്രാധാന്യത്തിനായി വിനിയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

വി. ലിയോയുടെ പ്രഭാഷണങ്ങൾ

വി. ലിയോയുടെതെന്നു കരുതപ്പെടുന്ന ഏതാണ്ടു 117 പ്രഭാഷണങ്ങൾ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ 97 എണ്ണം അദ്ദേഹത്തിന്റേതുതന്നെയെന്നു് പണ്ഡിതന്മാർ സാക്ഷിക്കുന്നു. സാഹിത്യവിമർശകർ അതിന്റെ സംക്ഷിപ്തതയേയും ഉൽകൃഷ്ടമായ ഭാഷാശൈലിയേയും പ്രകീർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അതിന്റെ ഗാംഭീര്യത്തേയും സരളതയേയും പ്രശംസിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിനുശേഷം വന്നിട്ടുള്ള വിശ്രുതവാഗ്മികളും ധ്യാനഗുരുക്കളും കലവറയില്ലാതെ അവയിൽ നിന്നു് ആശയങ്ങൾ കടഞ്ഞെടുത്തിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷാശൈലി ലളിതവും ഉൽകൃഷ്ടവുമാണു്. അവയിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ അത്ഭുതപ്രഭാവം അതിന്റെ പരിപൂർണ്ണതയിൽ ദർശിക്കുവാൻ സാധിക്കും. അന്നത്തെ റോമൻസമുദായത്തിന്റെ സാന്മാർഗ്ഗികനിലവാരം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു് അതു സഹായകമാണു്. മിശിഹായുടെ യഥാർത്ഥ അനുയായികളെന്നു സ്വയം നടിച്ചിരുന്ന നാമമാത്ര ക്രിസ്ത്യാനികളെ അതി നിശിതമായി ശകാരിക്കുന്നതിനും ഭർത്സിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം മടി കാണി

ച്ചിരുന്നില്ല. വിശുദ്ധന്റെ പ്രഭാഷണങ്ങളെല്ലാംതന്നെ വി. ഗ്രന്ഥത്തെ ആസ്പദമാക്കിയാണു രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. വി. ഗ്രന്ഥം കഴിഞ്ഞാൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ന്യായങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതു വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽനിന്നും സഭാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നുമാണു്.

വി. ലിയോയുടെ കത്തുകൾ

വി. ലിയോയുടെ 173 കത്തുകൾ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ 143 എണ്ണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരും കൈയൊപ്പും ഉള്ളവയാണു്. അവ 442-നും 460-നും ഇടയ്ക്കു് എഴുതപ്പെട്ടവയും ഔദ്യോഗികങ്ങളുമാണു്. അവയിൽ മിക്കവയും അദ്ദേഹത്താൽ രചിയ്ക്കപ്പെട്ടവയല്ല. പ്രത്യുത, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദ്ദേശാനുസാരം പേപ്പൽ ചാൻസറിലേ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ എഴുതിയവയാണെന്നു കരുതപ്പെടുന്നു. സമുദായത്തിലെ ക്രമസമാധാനപാലനത്തിനു നേരിട്ടേക്കാവുന്ന സൂക്ഷ്മമായ പ്രതിബന്ധങ്ങൾപോലും അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി, അവയ്ക്കെതിരായി നടപടികൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്നുവെന്നതിന്റെ ഉത്തമലക്ഷ്യങ്ങളാണു് വിവിധമെത്രാന്മാരുമായുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിപുലമായ കത്തിടപാടുകൾ.

ഇല്ലിരിക്കയിലേ മെത്രാന്മാരോടുള്ള പെരുമാറ്റത്തിൽ നിർദ്ദാക്ഷിണ്യമായി പെരുമാറിയിരുന്ന അപ്പസ്തോലിക് ഡെലിഗേററിനെതിരായി മെത്രാന്മാരുടെ അധികാരാവകാശങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുകയും, ഡെലിഗേററിനോടുള്ള തങ്ങളുടെ കടമകൾ നിയമാനുസൃതമായി സമചിത്തതയോടുകൂടെ നിർവഹിക്കുന്നതിനു് ആജ്ഞാപിക്കുകയുംചെയ്തു. ഇപ്രകാരംതന്നെ സന്യാസാശ്രമങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും അദ്ദേഹം അതീവശ്രദ്ധാലുവായിരുന്നു. അക്കാലത്തു പല സന്യാസികളും രഹസ്യമായി

പാഷണ്ഡതകളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. സന്യാസികളുടെ ഇടയിൽ നടമാടിയിരുന്ന ദുരാചാരങ്ങളെ ദൂരീകരിക്കുകയും നെസ്റ്റോറിയസിന്റെയും എവുത്തിക്കസിന്റെയും അബദ്ധസിദ്ധാന്തങ്ങളെ പിൻതാങ്ങിയിരുന്ന പലസ്തീനിയൻ സന്യാസികളെ ശപിക്കുകയും സത്യമാർഗ്ഗത്തിലേക്കു തിരിക്കുകയുംചെയ്തു.

വി. ലിയോയുടെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യം

എപ്പോഴും പ്രഫുല്ലമായ ചൈതന്യം, മഹാമനസ്കത, സ്ഥിരത, അനുദിനകൃത്യനിർവഹണത്തിലുള്ള ശ്രദ്ധ ഇവയാണു വി. ലിയോയുടെ പ്രധാന ഗുണങ്ങൾ. ജീവിതകാലംമുഴുവൻതന്നെയും റോമാനഗരത്തിൽത്തന്നെ ചെലവഴിച്ച ലിയോയ്ക്കു സഭാജീവിതത്തിന്റെ സ്പന്ദനങ്ങൾ സ്പർശിച്ചറിയുന്നതിനും തദനുസരണം കാര്യങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനും കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പ്രശ്നങ്ങൾ എന്തുതന്നെയായിരുന്നാലും വിശുദ്ധൻ അവയെല്ലാം വൈഭവപൂർവം കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്നു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവം മനുഷ്യസാധാരണമായ സ്ഥിരതയും തത്പരദീക്ഷ്ണയുമുള്ളതായിരുന്നു. ഇതിനെല്ലാമുപരിയായി ലിയോയുടെ സ്വതസിദ്ധമായ ഗാംഭീര്യത്തിനുള്ളിൽ നിഗ്രഹനം ചെയ്തിരുന്ന അതി ലോലമായ ഹൃദയം അനുയായികളെ അദ്ദേഹത്തിലേക്ക് ആകർഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ചെറുതും വലുതുമായ പ്രശ്നങ്ങൾ തൂക്കിയളന്ന്, ഒരു തീരുമാനമെടുത്താൽപ്പിന്നെ അതിൽനിന്നു കടുകിട വ്യതിചലിക്കുന്ന പ്രശ്നമേ ഇല്ല വി. ലിയോയ്ക്ക്. ഈ സവിശേഷത അദ്ദേഹത്തിന്റെ പല മിത്രങ്ങളേയും ശത്രുക്കളാക്കുകയും ശത്രുക്കളെ മിത്രങ്ങളാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അസാധാരണമായ

പല ശക്തിവിശേഷങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ അനുഗമിച്ചിരുന്നു.

താൻ വിശ്വസിക്കുകയും ആഞ്ഞു പുല്കുകയും ചെയ്ത ആദർശങ്ങൾക്കുവേണ്ടി എന്തും സഹിക്കുവാൻ തയ്യാറായിരുന്നദ്ദേഹം. അചഞ്ചലമായ നിശ്ചയദാർഢ്യത്തോടെ, ആഞ്ഞടിക്കുന്ന ഏതു കൊടുങ്കാറ്റിനെതിരായും അക്ഷോഭ്യനായി നില്ക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അങ്ങനെ താൻ പ്രവർത്തിച്ച രംഗങ്ങളിലെല്ലാം തന്റെ വ്യക്തിമുദ്ര പതിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞ വിശിഷ്ടമായ ഒരു പ്രാഗത്ഭ്യത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനായിരുന്നു വി. ലിയോ. അദ്ദേഹത്തെ മദ്ധ്യയുഗത്തിലേ പാപ്പാധിപത്യത്തിന്റെ സ്ഥാപകനായി ചരിത്രം എന്നും അനുസ്മരിക്കും.

XV

മഹാനായ വി. ഗ്രിഗരി

(540—604)

പാപ്പാസിംഹാസനത്തിൽ ആരൂഢനായി സഭാനൗകയെ നയിച്ച ഒരു മഹാവിശുദ്ധനാണു്, ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ അപ്പസ്തോലനെന്ന അപരനാമത്താൽ അറിയപ്പെടുന്ന വി. ഗ്രിഗരി. അദ്ദേഹം ഏ. ഡി. 540-ൽ റോമിൽ ഭ്രജാതനായി. റോമൻ സെനറേറായിരുന്ന ഗോർഡീയൻ ആയിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു്; പുണ്യവതിയായിരുന്ന സിൽവിയാ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാവും. കാലത്തിനൊത്ത വിദ്യാഭ്യാസവും, നിയമത്തിൽ ഉന്നതബിരുദവും ഗ്രിഗരിക്കു ലഭിച്ചിരിക്കണം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാഥമികജീവിതകാലത്തെപ്പറ്റി വിശദമായ അറിവു നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ല. 33-ാമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം പട്ടണത്തിലേ പ്രീഫെക്ടായി നിയമിതനായി.

ഗ്രിഗരിയുടെ അന്തരാത്മാവിൽ മറഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന ദൈവവിളിയുടെ തീക്കനൽ വിനാവിളംബം പ്രകാശിതമായി. ക്രിസ്തുവിന്റെ ആഹ്വാനത്തിനു് അദ്ദേഹം ചെവികൊടുക്കുവാൻ കൂടുതൽ താമസം വേണ്ടിവന്നില്ല. ലൗകായാതികമായ

ജീവിതം അദ്ദേഹം ഒട്ടും കാംക്ഷിച്ചിരുന്നില്ലതാനും. പിതാവിന്റെ മരണശേഷം ഗ്രിഗരി ബനഡിക്ടൻ സന്യാസസഭയിൽ ചേർന്നു. വി. ബനഡിക്ടിനു് അദ്ദേഹവുമായി രക്തബന്ധമുണ്ടായിരുന്നതായി പറയപ്പെട്ടുന്നു.(1) കുടുംബാവകാശമായി തനിക്കു ലഭിച്ച വമ്പിച്ച സ്വത്തു് നല്ലകാര്യങ്ങൾക്കായി വിനയോഗിച്ചു. പല സന്യാസഭവനങ്ങളും ഇദ്ദേഹം പണികഴിപ്പിക്കയുണ്ടായി. സീലിയൻ കുന്നിലേ(Coelian Hill) ആശ്രമമാണു് ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതു്.

ഇംഗ്ലണ്ടിൽ സുവിശേഷം അറിയിക്കുവാനുള്ള വർദ്ധിച്ച അഭിനിവേശം ഗ്രിഗരി പ്രകടമാക്കിയിരുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെയാണു്, 578–ൽ പെലാജിയസ് രണ്ടാമൻ പാപ്പ, റോമിലേ ഏഴു പ്രദേശങ്ങളിലേ സാധുക്കളുടെ ചുമതല വഹിക്കുന്ന ഏഴു ഡീക്കന്മാരിൽ ഒരാളായി അദ്ദേഹത്തെ നിയമിച്ചതു്. ആ സ്ഥാനം, മുമ്പു് ഗ്രിഗരിയുടെ പിതാവു വഹിച്ചിച്ചിരുന്നതാണു്. പുതിയ ഡീക്കന്റെ കഴിവിൽ വിശ്വാസം തോന്നിയ പെലാജിയസ് പാപ്പ, അദ്ദേഹത്തെ കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിലേ പേപ്പൽ ലഗേറ്റായി നിയമിച്ചു. ഇറ്റലി ആക്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ലൊംബാർഡുകൾക്കെതിരായി ചക്രവർത്തിയുടെ സഹായം ലഭിക്കുന്നതിനായിരുന്നു ഇതു്. ഗ്രിഗരി തന്റെ സന്യാസസുഹൃത്തുക്കളിൽ ഏതാനുംപേരെയും കൂടെക്കൊണ്ടുപോയി.

കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിൽ എത്തി അധികം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ഗ്രിഗരി അവിടത്തെ ഒരുന്നത വ്യക്തിയായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അരമനവാസികളുടേയും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേയും ഉപദ്രവങ്ങളിൽനിന്നു് രക്ഷനേടുന്നതിനും തങ്ങൾക്കു നീതി ലഭിക്കുന്നതിനുമായി അനേകം സാധുക്കളും, കൊട്ടാരത്തിലേ ചെറുകിട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും അദ്ദേഹത്തെ അഭയം

---

(1) E. Simmons, Fathers and doctors of the Church, p. 73.

പ്രാപിച്ചിരുന്നു; തന്റെ കഴിവിന്റെ പരമാവധി അദ്ദേഹം അവരെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിലേ ജീവിതം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യപരമായ കഴിവുകളുടെ പ്രകാശനത്തിനും വഴിതെളിക്കാതിരുന്നില്ല. 'മാഞ്ഞാ മൊറാലിയ' (Magna Moralia) എന്ന ഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹം രചിച്ചുതുടങ്ങിയതു് അവിടെവെച്ചാണു്. ജോബിന്റെ പുസ്തകത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഏതാനും പ്രഭാഷണങ്ങളായിരുന്നു ഇതിലേ ഉള്ളടക്കം.

ഏ. ഡി. 695-ലോ, 686-ലോ ഗ്രിഗരി തിരിയെ വിളിക്കപ്പെട്ടു. റോമിലേക്കു തിരിച്ചു വിളിക്കപ്പെട്ട ഗ്രിഗരി വി. ആൻഡ്രൂസിന്റെ ആശ്രമത്തിൽത്തന്നെ താമസമുറപ്പിച്ചു. അവർ അദ്ദേഹത്തെ ആബട്ടായി തിരഞ്ഞെടുത്തു. ഏറെറം കർക്കശമായ ഒരു ജീവിതരീതിയാണു ഗ്രിഗരി ആശ്രമത്തിൽ സ്വീകരിച്ചിരുന്നതു്. അതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആരോഗ്യത്തെ തകരാറിലാക്കത്തക്കവിധം വിവേകരഹിതമായിരുന്നു.(1). സീലിയൻ മലയിലേ പ്രശാന്തമായ ജീവിതം ഏതായാലും അദ്ദേഹം വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. പിൽക്കാലങ്ങളിൽ ആ സുന്ദരകാലഘട്ടത്തിലേ മധുരസ്മരണകളെ അയവിറക്കിക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം നെടുവീർപ്പിട്ടിട്ടുണ്ടു്.

ഏ. ഡി. 589-ലേ വർഷകാലത്തുണ്ടായ വെള്ളപ്പൊക്കം റോമിൽ വളരെ കെടുതികൾ വരുത്തിക്കൂട്ടി. ധാന്യം ശേഖരിച്ചുവച്ചിരുന്ന കളപ്പുരകളെല്ലാം വെള്ളം ഒഴുക്കിക്കൊണ്ടുപോയി. അതെത്തുടർന്നുവന്ന പട്ടിണി അനേകരുടെ ജീവനെ അപഹരിച്ചു. ഇതൊന്നും പോരാഞ്ഞിട്ടു് രാജ്യമൊട്ടാകെ പ്ലേഗ് ബാധിച്ചു. അതിന്റെ ആക്രമണത്തിനു പെലാജിയസ് പാപ്പായും ഇരയായിത്തീർന്നു. ക്ഷാമവും രോഗവുംമൂലം കഷ്ടപ്പെട്ടജനങ്ങൾ തങ്ങളുടെ പഴയ പ്രീഫെക്ടിനെ അനുസ്മരിച്ചു. അദ്ദേ

---

(1) The Dialogues. III, 33.

ഹത്തെ അവർ മാർപ്പാപ്പയായി തെരഞ്ഞെടുത്തു. തെരഞ്ഞെടുപ്പിനു് ഒരാൾക്കുമാത്രമേ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതു ഗ്രിഗരിയ്ക്കായിരുന്നു. തന്റെ തെരഞ്ഞെടുപ്പു റദ്ദാക്കണമെന്നു് അദ്ദേഹം മോറിസ് (Maurice) ചക്രവത്തിയ്ക്കു് എഴുതി. എന്നാൽ, റോമിലേ പകർച്ച വ്യാധിക്കെതിരായി ധീരമായ നടപടികൾ എടുക്കുവാൻ മറുപടി വരുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. തന്മൂലം അദ്ദേഹം രോഗികളുടെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കുവേണ്ട നടപടികൾ സ്വീകരിക്കുകയും ദൈവശിക്ഷ ഒഴിഞ്ഞുപോകുന്നതിനു് ഒരു പരിഹാരപ്രദക്ഷിണം നടത്തുകയും ചെയ്തു.

പ്ലേഗ് അവസാനിച്ചു. ഗ്രിഗരിയുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ അനുമോദിച്ചുകൊണ്ടു ചക്രവത്തിയുടെ കത്തു ലഭിക്കുകയുംചെയ്തു. ഗത്യന്തരമില്ലാതെ ഗ്രിഗരി പാപ്പാസ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചു.

പ്രതിസന്ധിഘട്ടങ്ങൾ

ഗ്രിഗരിമാർപ്പാപ്പയ്ക്കു നിരവധി പ്രതിസന്ധിഘട്ടങ്ങളെ തരണം ചെയ്യേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധീരതയുടേയും വിശ്വാസചൈതന്യത്തിന്റേയും മാറ്റുരച്ചുനോക്കുവാൻ പോരുന്നവയായിരുന്നു അവയിൽ പലതും. സാമ്രാജ്യശക്തികളുമായുള്ള മൽപ്പിടുത്തവും പാഷണ്ഡതയുമായുള്ള സമരവും, ശീശ്മയിൽ അകപ്പെട്ടിരുന്ന മെത്രാന്മാരുടെ ദോഷാരോപണങ്ങളും അവയിൽ ചിലതുമാത്രമായിരുന്നു.

ഗ്രിഗരിയുടെ ജീവിതകാലം അനുസ്മൃതമായ പല ഉൽഘടപ്രശ്നങ്ങളുടേയും ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും ആ ജീവിതത്തിൽ ആനന്ദനിർവൃതിയുടെ കൊച്ചുലകം സൃഷ്ടിച്ച പലരംഗങ്ങളും, അദ്ദേഹം ദിവ്യാനുഭൂതി അനുഭവിച്ച മനോഹരമുഹൂർത്തങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. 'ആംഗ്ലോസാക്സൺ'

വംശക്കാരുടെ മാനസാന്തരമായിരുന്നു അതിലൊന്നു്. അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ (449) ആംഗ്ലോസാക്സൺ വർഗ്ഗക്കാർ റൈൻ നദിയുടെ തീരപ്രദേശങ്ങളിൽ കുടിയേറിപ്പാർത്തു. റോമാക്കാരുമായി അവർ നിരന്തരം യുദ്ധത്തിലേർപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഗ്രിഗരി മാർപ്പാപ്പായായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടന്നതിനു മുമ്പു്, സാധുജനസേവനത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കെ ഒരു ദിവസം ചന്തസ്ഥലത്തുകൂടെ നടക്കുകയായിരുന്നു. ഒരടിമക്കച്ചവടക്കാരൻ തന്റെ 'ചരക്കു'കൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുകയായിരുന്നുവിടെ. അപരിചിതരായ ഏതോ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട സുന്ദരന്മാരായ രണ്ടു ചെറുപ്പക്കാരെ വില്പനയ്ക്കു നിരത്തിയിരിക്കുന്നതു് അദ്ദേഹം കണ്ടു. "ഇവർ ഏതു വർഗ്ഗക്കാരാണു്?" അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. "ആംഗ്ലർ" (ഇംഗ്ലീഷ്കാർ) അയാൾ പറഞ്ഞു. ആംഗ്ലി അല്ല, "ആഞ്ജെലി" (മാലാഖമാർ), ഗ്രിഗരി പ്രതിവചിച്ചു. മാലാഖാമാരെപ്പോലെ സുന്ദരരായിരുന്ന അവർ. അവരുടെ വർഗ്ഗം സൂചിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്നു കേട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഖേദിച്ചു.

ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പ്രേഷിതവേലയ്ക്കു് പെലാജിയസ് രണ്ടാമൻ പാപ്പയുടെ അനുഗ്രഹവും വാങ്ങി ഗ്രിഗരി യാത്രയായി. എന്നാൽ വിവരം ഗ്രഹിച്ച റോമിലേ ജനങ്ങൾ ഗ്രിഗരിയെ തിരികെ വിളിക്കണമെന്നു മാർപ്പാപ്പയെ നിർബന്ധിച്ചു. അതിനു വഴങ്ങാതെ അദ്ദേഹത്തിനു നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ ഗ്രിഗരിയുടെ ആശ വിഫലമായി.

എന്നാൽ, മാർപ്പാപ്പയായശേഷം തന്റെ ചിരകാലാഭിലാഷം സഫലമാക്കുവാൻ അദ്ദേഹം പരിശ്രമിച്ചു. മിഷൻപ്രവർത്തനത്തിനു തയ്യാറായി മുന്നോട്ടുവന്ന വി. അഗസ്റ്റിനെ അദ്ദേഹം വേണ്ട അധികാരങ്ങളും നിർദ്ദേശങ്ങളും നല്കി, ഒരുക്രുട്ടം സഹപ്രവർത്തകരോടുകൂടി ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു യാത്രയാക്കി. അഗ

സ്റ്റിൻ അവിടെച്ചെന്നു് വിജയകരമായി പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം നടത്തുകയും 597-ൽ ആംഗ്ലോസാക്സൺ രാജാക്കന്മാരുടെ പ്രധാനിയായ കെൻറിലേ എത്തൽബർട്ടിനെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്തു. ബർട്ടിൻെറ മാനസാന്തരത്തെത്തുടർന്നു മറ്റു പല രാജാക്കന്മാരും, വളരെ ജനങ്ങളും മാനസാന്തരപ്പെട്ടു. എത്തൽബർട്ടിനും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭാര്യ ബെർത്തയ്ക്കും ഗ്രിഗരി പ്രത്യേക കത്തുകൾ അയയ്ക്കുകയുണ്ടായി.

മിഷനറിമാർക്കു് എന്നെന്നും മാർഗ്ഗദർശകമായിരിക്കേണ്ടതാണു ഗ്രിഗരി അഗസ്റ്റിനു നല്കിയ നിർദ്ദേശങ്ങൾ. വിശ്വാസം ഏതു സംസ്കാരത്തോടും ഒത്തിണങ്ങിപോകുന്നതാണെന്നും, മതപരിവർത്തനം ചെയ്യുന്നവരുടെമേൽ മിഷനറിയുടെ സംസ്കാരം അടിച്ചേല്പിക്കരുതെന്നുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ തത്വം.

അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രേഷിതചൈതന്യം വിസിഗോത്തുകളുടേയും ലൊംബാർഡുകളുടേയും മാനസാന്തരത്തിനായും അക്ഷീണം അർപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ഗ്രിഗരിയും അഗിലുൾഫും തമ്മിലുള്ള സുഹൃദ്സംഭാഷണത്തോടെ ലൊബാർഡുകളുടെ മാനസാന്തരത്തിനായുള്ള പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചു എന്നു പറയാം. പക്ഷേ, അതിൻെറ പൂർത്തീകരണം കാണുന്നതിനു ഗ്രിഗരിക്കു ഭാഗ്യമുണ്ടായില്ല. എന്നാൽ ആര്യൻമതക്കാരനായ സ്പെയിനിലേ ഗോത്തുവർഗ്ഗനേതാവിൻെറ മാനസാന്തരം ഗ്രിഗരിക്കു് ആനന്ദനിർവൃതി നല്കി.

പാവങ്ങളുടെ പാപ്പ

സഭാഭരണകാര്യങ്ങളിലും ഉന്നതതല സമ്മേളനങ്ങളിലും ഭക്തശ്രദ്ധനായിരുന്ന ഗ്രിഗരി പാപ്പാ. എന്നിരുന്നാലും സാധുക്കളുടെ കാര്യം അദ്ദേഹം മറന്നു കളഞ്ഞില്ല. സാധുക്കളോടും

പീഡിതരോടും അനാഥരോടും അനാലംബരോടും അദ്ദേഹത്തിനു പ്രത്യേക വാത്സല്യമുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ ആത്മീയവും ശാരീരികവുമായ ആവശ്യങ്ങൾ യഥോചിതം നിവ്വഹിച്ചുകാണുവാൻ അദ്ദേഹം ആത്മാർത്ഥമായി അഭിലഷിക്കുകയും തദനുസരണം പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തുപോന്നു: വസ്ത്രവും ആഹാരവും നല്കി അദ്ദേഹം അവരെ സഹായിച്ചു. പള്ളിയുടെ വരവിന്റെ നാലിലൊരുഭാഗം സാധുക്കൾക്കായി വിനിയോഗിക്കണമെന്നു് അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ചു. എവിടെയെങ്കിലും യജമാനന്മാർ അടിമകളോടു് മനുഷ്യത്വരഹിതമായി പെരുമാറിയതായി അറിഞ്ഞാൽ അവരെ കർശനമായി ശാസിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം മടിച്ചിരുന്നില്ല.

ഇതര മതാവലംബികളോടു് ഗ്രിഗരി സ്നേഹപൂർവ്വം വർത്തിച്ചു. അവരുമായി സുഹൃദ്ബന്ധം പുലർത്തുവാൻ അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. ആവശ്യങ്ങളിൽ അവരെ സഹായിക്കാൻ സന്നദ്ധത പ്രകടിപ്പിച്ചുമിരുന്നു. അടിമകളായി കഴിഞ്ഞിരുന്നവരുടെ മോചനത്തിനായി തന്നാൽ കഴിവതും അദ്ദേഹം പരിശ്രമിച്ചുപോന്നു. ജനതയുടെ സംസ്കാരം അത്യുച്ചകോടിയിലെത്തിയെന്നഭിമാനിച്ചാൽത്തന്നേയും അടിമസമ്പ്രദായം നിലവിലിരിക്കുന്നെങ്കിൽ പ്രസ്തുത ജനതയെ സംസ്കാരശൂന്യരായേ കരുതാവൂ എന്ന ആശയക്കാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

ഗ്രിഗോരിയൻകർബാന

വി. ഗ്രിഗരിയുടെ ജീവിതകാലത്തു നടന്നതായി പറയപ്പെടുന്ന രസകരമായ ഒരു സംഭവമുണ്ടു്. അദ്ദേഹം ഒരു ബനഡിക്ടൻസന്യാസിയായിരുന്നല്ലോ. ബനഡിക്ടൻസഭാംഗമായ ജസ്റ്റസ് എന്ന സന്യാസി—സഭയിൽ ചേരുന്നതിനുമുമ്പു് ഒരു ഭിഷഗ്വരനായിരുന്നു അയാൾ—മരുന്നു പെട്ടിയുടെ അടി

യിൽ കുറെ പണം ഒളിച്ചുവെച്ചിരുന്നു, സന്യാസികളുടെ ദാരിദ്ര്യവ്രതം മറന്നുപോയിട്ടെന്നപോലെ. മരണാസന്നനായപ്പോൾ അക്കാര്യം അദ്ദേഹം തന്റെ സഹോദരനോടു പറഞ്ഞു; അയാൾ ഗ്രിഗരിയോടും. ഗ്രിഗരിയാകട്ടെ, സന്യാസനിയമധ്വംസകമായ പ്രസ്തുത പ്രവൃത്തിയെ അപലപിച്ചു; നിയമലംഘനത്തിനു ശിക്ഷയായി പ്രസ്തുത സന്യാസി മരിച്ചപ്പോൾ ആ പണവുംകൂടി കല്ലറയിൽ നിക്ഷേപിക്കുവാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. മറ്റു സന്യാസികൾക്കു് ഒരു മാതൃക നല്കുന്നതിനുവേണ്ടിക്കൂടിയായിരുന്നു ഇപ്രകാരം ചെയ്തതു്. ആ സാധു സന്യാസി മരിച്ചു, തന്റെ തെറ്റിനെപ്പറ്റി അനുതാപക്കണ്ണീർപൊഴിച്ചുകൊണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷം ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഗ്രിഗരി, അയാൾ ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തിൽ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന പീഡനങ്ങളുടെ കാഠിന്യത്തെയോർത്തു് ദുഃഖിച്ചു. പ്രസ്തുത സന്യാസിക്കുവേണ്ടി ഒരു മാസത്തേക്കു ദിവസംതോറും ദിവ്യബലി സമർപ്പിക്കുവാൻ സന്യാസിമാരോടു് അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു. അവർ അപ്രകാരംചെയ്തു. ഒരുമാസം തികഞ്ഞപ്പോൾ ജസ്റ്റസ് ഗ്രിഗരിക്കു പ്രത്യക്ഷനായി, തന്റെ പീഡനങ്ങൾ അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു, തന്റെ തെറ്റുകൾക്കുള്ള ശിക്ഷകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്ന സന്തോഷവാർത്ത അറിയിച്ചു. ഈ സംഭവമാണു ഗ്രിഗോരിയൻകുർബാനയുടെ ആരംഭത്തിനു നിദാനമായിത്തീർന്നതു്.

ഗ്രിഗോരിയൻസംഗീതം (Gregorian Chant)

റോമൻസഭയുടെ തിരുക്കർമ്മങ്ങൾക്കു ഗ്രിഗോരിയൻ സംഗീതമാണല്ലോ സാധാരണ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുക. അതു് ഇന്നത്തെ നിലയിൽ രൂപം പ്രാപിക്കുന്നതിനു പല വിദഗ്ദ്ധഹസ്തങ്ങളും സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ, മഹാനായ ഗ്രിഗരി

മാർപ്പാപ്പ തന്റെ വ്യക്തിമുദ്ര അതിൽ പതിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ ഇന്നത്തെ അറിയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

അദ്ദേഹം അനേകം കീർത്തനങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു. പുതിയ സംഗീതരീതികൾ ഉണ്ടാക്കി സ്വരങ്ങൾ എഴുതുന്നതിനുള്ള വിദ്യ കണ്ടുപിടിച്ചു. സഭയിൽ തുടർച്ചയായി സംഗീതജ്ഞർ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന ആഗ്രഹത്തോടെ സ്വന്തം ചെലവിൽ രണ്ടു സംഗീതവിദ്യാലയങ്ങൾ(Schola cantorum)സ്ഥാപിച്ചു. ഒന്ന് സെൻറ് പീറ്റേഴ്സിലേ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു. മറ്റത് സെൻറ്പോൾ ദൈവാലയത്തിനും. അവയുടെ നിലനില്പിനായി ഓരോന്നിനും സ്ഥിരമായ വരുമാനമാർഗ്ഗം നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു.

അന്ത്യനാളുകൾ

ഗ്രിഗരി ഒരിക്കലും ആരോഗ്യവാനായിരുന്നില്ല. വിവിധ രോഗങ്ങളാൽ അദ്ദേഹം പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ടു, പ്രത്യേകിച്ചും അവസാനത്തെ രണ്ടു മൂന്നു സംവത്സരം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കത്തുകൾ അതു വ്യക്തമാക്കുന്നു. രോഗബാധിതനായിട്ടും സഭാഭരണത്തിൽ അദ്ദേഹം കഴിയുന്നത്ര ശ്രദ്ധിച്ചുപോന്നു. മരണം സമീപിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം വാസ്തവത്തിൽ സമാശ്വസിക്കുകയാണുണ്ടായത്. എന്നാൽ, രോഗത്തിന്റെ വേദന സഹിക്കവയ്യാതെ അദ്ദേഹം സുഹൃത്തുക്കളോട് പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്: "എന്റെ സഹനംമൂലം ഞാൻ അക്ഷമനാകാതിരിക്കുന്നതിനും, എന്റെ വേദനകൾമൂലം ക്ഷമിക്കപ്പെട്ടേക്കാവുന്ന പാപങ്ങൾ എന്റെ ആവലാതികൾമൂലം വർദ്ധിക്കാതിരിക്കുന്നതിനും നിങ്ങൾ എനിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുവിൻ."(1) ഭരണമേറ്റതിന്റെ 13-ാംകൊല്ലം, 604 മാർച്ച 12-ാംതീയതി ഗ്രി

(1) Ep. XL. 20 (32).

ഗരി പരലോകപ്രാപ്തനായി. അന്നുതന്നെ അദ്ദേഹം സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടു. റോമാക്കാർ ഗ്രിഗരിയുടെ ശവകുടീരത്തിൽ ഹൃദയസ്പർശിയായ ഒരു സ്മാരകശില സ്ഥാപിച്ചു.

കൃതികൾ

തന്റെ സംഭവബഹുലമായ ജീവിതത്തിന്നിടയിലും സാഹിത്യപരമായ തന്റെ കഴിവുകൾക്കു പ്രകാശനം നല്കുവാൻ ഗ്രിഗരി അവസരം കണ്ടെത്താതിരുന്നില്ല. ചുരുങ്ങിയ സമയമേ ലഭിച്ചുള്ളുവെങ്കിലും അദ്ദേഹമതു നന്നായി വിനിയോഗിച്ചു. അതിലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതവിജയവും. മദ്ധ്യയുഗങ്ങളിലേ ജനതതിയുടെ ജീവിതത്തിൽ നിരുപാധികം സ്വാധീനശക്തി ചെലുത്തിയവയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ കൃതിയും. ശീശ്മകളും അബദ്ധസിദ്ധാന്തങ്ങളും പൊന്തിവന്ന ഒരു കാലസന്ധിയിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രബോധനങ്ങളെ അഭംഗുരം കാത്തുസൂക്ഷിച്ചതിൽ ഗ്രിഗരി പാപ്പാ വഹിച്ച പങ്കു വളരെ വലുതാണെന്നതിൽ സംശയമില്ലതന്നെ.

ഗ്രിഗരിയുടെ സുവിശേഷപ്രസംഗങ്ങൾ സുവിശേഷശ്രുതി അർഹിക്കുന്നവയാണു്. നാല്പതോളം പ്രഭാഷണങ്ങൾ സുവിശേഷോക്തികളെ ആധാരമാക്കി അദ്ദേഹം നടത്തിയിട്ടുണ്ടു്. മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ സർഗ്ഗാത്മകകഴിവുകൾ വികസിപ്പിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റി തലേന്നുകളുടെ ഉപമവഴി അദ്ദേഹം വിശദമാക്കുന്നുണ്ടു്. ശാരീരികകാര്യങ്ങൾ അനേഷിക്കുന്നതിൽമാത്രമല്ല, ആത്മാവിന്റെ അവസ്ഥകൂടെ സുരക്ഷിതമാക്കുന്നതിലാണു ബുദ്ധിമാനായ മനുഷ്യൻ വാസ്തവത്തിൽ ആനന്ദം കണ്ടെത്തേണ്ടതെന്ന കാര്യം അദ്ദേഹം വിശദമാക്കി. എസക്കിയേലിന്റെ പുസ്തകത്തെ വിശദീകരി

ച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം നിരവധി പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തുകയുണ്ടായി. ഗ്രിഗരിപാപ്പയുടെ കൃതികളെല്ലാംക്രമേ സംപൂർണ്ണമായി 1518-ൽ പാരീസിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി.

"മാഞ്ഞാ മൊറാലിയാ" (Magna Moralia)

ഗ്രിഗരിയുടെ കൃതികളിൽ ആദ്യമായി വെളിച്ചം കണ്ട പുസ്തകമാണ് "മാഞ്ഞാ മൊറാലിയാ". ജോബിന്റെ സാന്മാർഗ്ഗികസംഹിത എന്ന പേരിലത്രേ പ്രസിദ്ധീകൃതമായി. ജോബിന്റെ പുസ്തകത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു വിമർശനമാണ് ഇതിലേ ഉള്ളടക്കം. ഇതു വാസ്തവത്തിൽ സന്മാർഗ്ഗശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു രൂപരേഖയത്രേ. മൊണ്ടാലംബർട്ടിന്റെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ, 'മധ്യശതകങ്ങളിൽ സന്മാർഗ്ഗശാസ്ത്രപഠനത്തിനുള്ള ഉത്തമമായ ഒരു പുസ്തകമായിരുന്നു ഇതു'.'(1) നാം മുമ്പു കണ്ടതുപോലെ, ഗ്രിഗരി കോൺസ്റ്റാന്റിനേപ്പിളിലായിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ ഈ കൃതിക്ക് അദ്ദേഹം രൂപംകൊടുത്തുവരികയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പാപ്പയായതിനുശേഷമാണ് മുഴുവനായി അതു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു്. ആറു ഭാഗങ്ങളായിട്ടാണ് ഈ കൃതി. ഓരോ ഭാഗവും മുപ്പത്തഞ്ചുപുസ്തകങ്ങളായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗ്രിഗരിയുടെ കവിതാത്മകമായ ഭാവനയും ധിക്ഷണാവിലാസവുംക്രമേ ചേർന്നപ്പോൾ പ്രസ്തുത കൃതിയുടെ മാറ്റു് പതിന്മടങ്ങു വർദ്ധിച്ചു. ഗ്രന്ഥത്തിനു പ്രചുരപ്രചാരം സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു.

ആത്മപരിപാലനാനിയമഗ്രന്ഥം (Book of Pastoral Rule) ആണ് ഗ്രിഗരിയുടെ അടുത്ത പുസ്തകം. കാലദേശഭേദമെന്യേ മതാത്മകമനോഭാവത്തോടുകൂടിയ ജനതതികളുടെയി

---

(1) Cf. Montalembert, Monks of the west, Vol. ii, p. 147.

ടയിൽ ഇതിനുണ്ടായിരുന്ന സ്വാധീനശക്തി വളരെയാണു്. ആദ്ധ്യാത്മികവും എന്നാൽ പ്രായോഗികവുമായ നിരവധി സാന്മാർഗ്ഗികാചാരങ്ങളുടെ ഒരു സംഹിതയായി പലരും ഇതിനെ കണക്കാക്കിപ്പോന്നു. ഗ്രിഗരി മാർപ്പാപ്പയായി അധികം കഴിയുന്നതിനുമുൻപുതന്നെ ഈ കൃതി വെളിച്ചം കാണുകയുണ്ടായി. നാലുഭാഗങ്ങളായി ഇതു വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആദ്യഭാഗം മെത്രാൻസ്ഥാനത്തേക്കുള്ള ദൈവവിളിയെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്നു. രണ്ടാംഭാഗം ഒരു യഥാർത്ഥമെത്രാന്റെ കടമകളെപ്പറ്റിയാണു്. അദ്ദേഹം തന്റെ ജനങ്ങൾക്കു നല്കുന്ന ഉപദേശമാണു് മൂന്നാംഭാഗത്തിലേ പ്രതിപാദ്യം. നാലാംഭാഗം ഗ്രിഗരിയുടെ ധ്യാനാത്മകചിന്തകളുടെ സമാഹാരമായിരുന്നു. വിശിഷ്ടമായ ഈ കൃതി പ്രസിദ്ധീകൃതമായതോടെ അതു് ഏവരുടേയും പ്രശംസാപാത്രമായിത്തീർന്നു. പൗരസ്ത്യ—പാശ്ചാത്യദേശമാകെ ഒന്നിച്ചു് അതിനെ സ്വാഗതം ചെയ്യുകയുംചെയ്തു. അന്നത്തെ അന്ത്യോക്യാപാത്രിയർക്കീസു് ഗ്രീക്കുഭാഷയിലേക്കു് അതുടനെതന്നെ പരിഭാഷപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി.

പ്രചുരപ്രചാരം സിദ്ധിച്ച മറെറാരു കൃതിയാണു് "സംഭാഷണങ്ങൾ" (The Dialogues) A.D. 593 അവസാനത്തോടുകൂടെ ഈ കൃതി പൂർത്തിയായെന്നു വേണം കരുതുവാൻ. ഗ്രിഗരിപാപ്പയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഹൃത്തായിരുന്ന പീറർ എന്ന ഡീക്കനും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണമായി എഴുതപ്പെട്ടതായതുകൊണ്ടാണു "സംഭാഷണങ്ങൾ" എന്ന പേരു് ഈ കൃതിക്കു ലഭിച്ചതു്. നാലു പുസ്തകങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണീ ഗ്രന്ഥം. അതിൽ ആദ്യത്തെ മൂന്നുഭാഗങ്ങളും ഏതാനും വിശുദ്ധാത്മാക്കളെ സംബന്ധിച്ചവയാണു്. വി. ബനഡിക്ടിന്റെ ജീവചരിത്രമാണു് രണ്ടാംപുസ്തകത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. ലൊംബാർഡുകളുടെ മാനസാന്തരത്തിൽ "സംഭാഷണങ്ങൾ" സാരമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

ഗ്രിഗരിയുടെ കത്തുകൾ

ഗ്രന്ഥങ്ങൾമാത്രമല്ല ഗ്രിഗരിപാപ്പയുടെ കത്തുകളും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നവയാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ എണ്ണൂറ്റൻപതോളം കത്തുകൾ നമുക്കിന്നു ലഭ്യമായിട്ടുണ്ടു്. വിവിധതരക്കാരായ ആളുകൾക്കു് എഴുതപ്പെട്ടവയാണിവ. നാനാദേശത്തും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കത്തുകൾ ചെന്നു പറ്റിയിട്ടുണ്ടു്. സാർവ്വത്രികസഭയുടെ കാണപ്പെട്ടന്ന ഭരണാധിപനെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം എല്ലാ രാജ്യക്കാരോടും വർഗ്ഗക്കാരോടും സമ്പർക്കം പുലർത്തിയിരുന്നുവല്ലോ. അന്ത്യോഖ്യാ, ജറുസലേം, അലക്സാൺഡ്രിയാ തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിലേ പാത്രിയർക്കീസുമാർക്കു് അദ്ദേഹം ഒട്ടുവളരെ കത്തുകളെഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. അവരുമായി ഗ്രിഗരി സുഹൃദ്ബന്ധത്തിൽ ആയിരുന്നു. ചക്രവർത്തിമാരേയും രാജാക്കന്മാരേയും തന്റെ സുഹൃത്തുക്കളാക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞുവെന്നതു് ഒരു വലിയ നേട്ടംതന്നെ.

ഗ്രിഗരി റോമിൽ നടത്തിയ പ്രസംഗങ്ങൾ

അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ വളരെ പ്രസിദ്ധങ്ങളാണു്. മിക്കപ്പോഴും അദ്ദേഹംതന്നെയാണു് ഔദ്യോഗികമായവ പറഞ്ഞിരുന്നതു്. ചുരുക്കം ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം പ്രസംഗങ്ങൾ തയ്യാറാക്കി ഒരു വായനക്കാരനെ ഏല്പിയ്ക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. സാധാരണക്കാർക്കു മനസ്സിലാകുന്ന ഭാഷയിൽ അവർക്കു് ഉപയുക്തമായ പ്രായോഗികകാര്യങ്ങളായിരുന്നു പ്രതിപാദ്യം. തലേന്നുകളുടെ ഉപമയെ പരാമർശിച്ചു് അദ്ദേഹം എഴുതിയ പ്രസംഗത്തിന്റെ ഒരുഭാഗം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

"എന്റെ ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ടവരേ, ഇന്നത്തെ സുവിശേഷം നമുക്കു തരുന്ന സന്ദേശമിതാണു": ലോകത്തിൽ നാം ക്രൂരതൽ സഹീകരിക്കപ്പെട്ടെങ്കിൽ അതിനെപ്പറ്റി നാം ഭയപ്പെടുകയാണുവേണ്ടതു"; കാരണം കർശനമായി കണക്കു ചോദിക്കപ്പെടും. നമുക്കു ക്രൂരതൽ ലഭിച്ചുവെങ്കിൽ നാം കൊടുക്കേണ്ടകടം വലുതായിരിക്കും. വലിയ കണക്കു കൊടുക്കേണ്ടിവരുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവൻ ക്രൂരതൽ വിനയമുള്ളവനും ദൈവസേവനത്തിൽ ക്രൂരതൽ തീക്ഷ്ണതയുള്ളവനുമായിരിക്കും."

XVI

വി. ജോൺ ദമാസിൻ

പൗരസ്ത്യസഭാപിതാക്കന്മാരിൽ എല്ലാംകൊണ്ടും മുൻപന്തിയിൽനില്ക്കുന്ന വി. ജോൺ ദമാസിൻ ഏ. ഡി. 675-ൽ ഡമാസ്കസ് പട്ടണത്തിൽ ജാതനായി. സമ്പൽ സമൃദ്ധിയുടെ മടിത്തട്ടിൽ വളർന്നുവന്ന അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ മെച്ചപ്പെട്ട വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചു. രാജാവിന്റെ ഒരുന്നതോദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു പിതാവു്. സമർത്ഥനായ ജോണിനും ഗവൺമെൻറുദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ അധികം താമസിക്കേണ്ടിവന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിനചര്യയിലും കാര്യപ്രാപ്തിയിലും കലീഫ് അതീവസന്തുഷ്ടനായതിന്റെ ഒരു പ്രത്യേക ലക്ഷണമെന്നോണം അദ്ദേഹത്തെ സചിവം ധനകാര്യമന്ത്രിപദത്തിലേക്കു രാജാവുയർത്തി. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം വാസ്തവമാണു്. കലീഫിനെക്കാൾ അധികം സചിവാധീനശക്തി കോസ്മോസ് എന്നുപേരുള്ള ഒരു വൃദ്ധ സന്യാസി ജോണിൽ ചെലുത്തി. കോസ്മോസ് ജോണിനു് തത്വശാസ്ത്രവും ദൈവശാസ്ത്രവുമൊക്കെ മനസ്സിലാക്കികൊടുത്തു. ആ ഗുരുശിഷ്യബന്ധം സുദൃഢമായിരുന്നു. കോസ്മോസ് വി. സംബായുടെ സന്യാസസഭയിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ അവിടെ ചേരണമെന്നു

ജോണിനും അതിയായ ആഗ്രഹമുണ്ടായി. അതു കൂടുതൽ ശക്തിപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഏ. ഡി. 726-ൽ ഗ്രീസുരാജ്യത്തിൽപെട്ട രണ്ടു ചെറിയ ദ്വീപുകൾ (തോറാ, തെരേസ്യാ) ഭൂകമ്പംമൂലം നശിക്കുവാനിടയായി. അതിനു മതിയായ കാരണം ചക്രവത്തിയായ ലെയോ മൂന്നാമൻ കണ്ടുപിടിച്ചുപോലും—ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പ്രതിമാരാധന. പ്രതിമാവണക്കത്തിൽ കോപിഷ്ഠനായതുകൊണ്ടാണ് ദൈവം ഇപ്രകാരം ശിക്ഷിച്ചതു്! ക്രിസ്തുവിന്റേയും അവിടുത്തെ വിശുദ്ധന്മാരുടേയും തിരുസ്വരൂപങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി തകർക്കപ്പെട്ടു. ജനങ്ങൾ ശക്തിയായി എതിർത്തു. എങ്കിലും, സൈനികബലമുപയോഗിച്ചു ചക്രവത്തി പ്രതിമാഭഞ്ജനം തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. സ്വരൂപവണക്കത്തിനനുകൂലമായി പ്രവത്തിച്ചതുകൊണ്ടു രക്തസാക്ഷികളായവർ നിരവധിയാണു്.

റോമിൽനിന്നുള്ള പ്രതിഷേധത്തേയും ചക്രവത്തി കണക്കിലെടുത്തില്ല. താൻ ചക്രവത്തിയും പുരോഹിതനുംകൂടിയാണെന്നു രാജാവു ശഠിച്ചു. രണ്ടാംപ്രമാണത്തെ ആധാരമാക്കി ഒരു പുതിയ വിശ്വാസപ്രമാണവും ചക്രവത്തിയുണ്ടാക്കി.

പാത്രിയർക്കീസിനെപ്പോലും ചക്രവർത്തി തടവിലാക്കി. സഭയും ശിക്ഷാമാർഗ്ഗത്തിലേക്കു കടന്നു. ഗ്രിഗരി മൂന്നാമൻ പാപ്പ ചക്രവത്തിയെ മഹറോനിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി (731). അതുകൊണ്ടൊന്നും ലെയോ തോൽവി സമ്മതിക്കാതെ പുതിയ പുതിയ നിയമങ്ങൾ സഭയ്ക്കെതിരായി ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. "സഭയ്ക്കു നിയമമുണ്ടാക്കുന്നതു രാജാക്കന്മാരും ചക്രവത്തിമാരുമല്ല" എന്ന മുദ്രാവാക്യവുമായി 'ഡമാസ്ക്കസിലേ പണ്ഡിതനായ' ജോൺ തുറന്ന സമരമാരംഭിച്ചു. വിശുദ്ധരുടെ സ്വരൂപങ്ങളെ വണങ്ങുമ്പോൾ ദൈവത്തിനാണു മഹത്വം ലഭിക്കുന്നതെന്നു അദ്ദേഹം നിഷ്പ്രയാസം തെളിയിച്ചു. നിരവധി പ്രസംഗങ്ങൾ അദ്ദേഹം നടത്തി, ജോൺ ദമാസിൻ വിജയിച്ചു.

ഏ. ഡി. 787-ൽ നിഖ്യായിൽ കൂടിയ സൂനഹദോസ് പ്രതിമാ വണക്കത്തെ ശരിവച്ചു് അതിനെ എതിർത്തവരെ ശപിച്ചു പുറം തള്ളി. അതോടുകൂടി പ്രതിമാധ്വംസകർ ചരിത്രത്തിൽ നിന്നു് അന്തർദ്ധാനം ചെയ്യുകയാണു്.

ചക്രവത്തിയുടെ ആജ്ഞപ്രകാരം കലീഫ് അബിമെലേക് ജോൺ ദമാസിനെ പീഡിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. പണ്ടേ തന്നെ വി. സാബായുടെ ആശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു ധ്യാനജീവിതം കഴിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന ജോൺ ഈ അവസരം പാഴാക്കാതെ തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന വമ്പിച്ച ധനം മുഴുവൻ സാധുക്കൾക്കു ദാനംചെയ്തശേഷം, വി. സാബായുടെ ആശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഇതു ജനസമ്പർക്കവും, പാണ്ഡിത്യവും കാര്യപ്രാപ്തിയുമുള്ള ഒരാൾ തങ്ങൾക്കു കീഴ്പെട്ടു ജീവിക്കുകയില്ലെന്നു ചില സന്യാസികൾ വിധിയെഴുതി. തൽഫലമായി അദ്ദേഹത്തെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്താനും ഹീനമായ ജോലികൾ ചെയ്യിക്കുവാനും അവർ മടിച്ചില്ലെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ടു് കുറഞ്ഞൊരുകാലത്തേക്കു ജോണിന്റെ എഴുത്തും പ്രസംഗവുമെല്ലാം നിറുത്തിവയ്ക്കുവാൻ സാഹചര്യം നിർബന്ധിച്ചു. ഏ. ഡി. 735-ൽ അദ്ദേഹത്തിനു വൈദികപട്ടം നല്കപ്പെട്ടു. അധികകാലം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പു് കർത്താവിന്റെ കല്ലറയുടെ മുകളിൽ പണിയപ്പെട്ടിരുന്ന ബസ്ലിക്കയിൽ ഔദ്യോഗിക പ്രാസംഗികനായി അദ്ദേഹം നിയമിതനായി. ഭൗതികശാസ്ത്രത്തിൽമാത്രമല്ല ദൈവശാസ്ത്രത്തിലും വിശ്രുതനു് അഗാധമായ ജ്ഞാനമുണ്ടെന്നു ലോകം മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രസ്തുത പ്രസംഗപരമ്പര അവസരം നല്കാതിരുന്നില്ല. ആ ബുദ്ധിയുടെ പ്രകാശം കണ്ടുകൊണ്ടു ജ്ഞാനതീക്ഷ്ണതയുള്ളവർ അതിനടുത്തേക്കു ഓടിക്കൂടി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണംവരെ (+750) ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിലേക്കു് ആകർഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

വി. ദമാസിന്റെ കൃതികൾ

എല്ലാവിഷയങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയും അദ്ദേഹം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നതിൽ അതിശയോക്തിയില്ല. നിരവധിഗ്രന്ഥങ്ങൾ നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടുപോയി, മുസ്ലിമുകളുടെ ആക്രമണങ്ങൾമൂലം. ത്രിലോകദൈവം, സൃഷ്ടി, മാലാഖ, മനുഷ്യൻ, മനുഷ്യാവതാരം, ക്രൂശാരോഹണം, മരിയവിജ്ഞാനീയം, വി. ഗ്രന്ഥം തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം വൈദഗ്ദ്ധ്യപൂർവ്വം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ആദ്യത്തെ ക്രിസ്തീയ തത്വസംക്ഷേപം (Summa) എഴുതിയതു് ജോൺ ദമാസീനാണു്. അതിന്റെ വെളിച്ചത്തിലാണു വി. തോമസ് അക്വിനാസ് ന്യായാണ്ടുകൾക്കുശേഷം വിശ്വവിഖ്യാതമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്രിസ്തീയ തത്വസംക്ഷേപം രചിച്ചതു്. വി. സാബായുടെ സന്ന്യാസഭവനത്തിലേ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽവച്ചേറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതു് 'വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഉറവിട'മാണു്. തത്വശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റി അതിൽ സമ്യക്കായി പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ടു്. അബദ്ധോപഠനങ്ങളുടെയെല്ലാം ഒരു രത്നച്ചുരുക്കവും അവയുടെ ഖണ്ഡനവും അതിലുണ്ടു്. എന്നാൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥം 'സത്യവിശ്വാസപ്രകാശന' (Expositio de Fide Orthodoxa) മാണു്. വിശുദ്ധന്റെ ക്രിസ്തീയചൈതന്യവും ദൃഢവിശ്വാസവും ദൈവസ്നേഹവും അതിൽ ഉടനീളം പ്രകാശിതമായിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിപ്രഭാവത്തിന്റെ ഒരു മാറ്റൊലിയാണതെന്നു പറയാം. ഒരു കലാകാരന്റെ ദൃഷ്ടിയോടുകൂടി ലോകവും, സ്വർഗ്ഗവും, നരകവും പ്രതിപാദനവിഷയമാക്കുന്നു. ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ടു്. അവയെപ്പറ്റി ശരിക്കൊരു വിധിയെഴുതുവാൻവേണ്ടി ഗ്രന്ഥകർത്താവു് ഒരു വീക്ഷകനായിട്ടാണു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുക. ദൈവികലക്ഷണങ്ങളേയും ത്രിത്വത്തെയും പറ്റി പ്രതിപാദി

ച്ചതിനുശേഷം അദ്ദേഹം മനുഷ്യന്റെ പീഡയേയും അവ
ന്റെ ബൗദ്ധികജീവിതത്തേയും വിവരിക്കുന്നു. എന്താണു്
ഓർമ്മശക്തി.? മാലാഖമാർ ആരാണു്? അന്തരീക്ഷം എന്തു
കൊണ്ടുണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു? ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം ഉത്ത
രം അദ്ദേഹം നല്കുന്നു. തോമസ് അകിനാസിനെപ്പോലെ
വാദമുഖവും, എതിർവാദവും ഉന്നയിക്കാതെ ജോൺ ധൈര്യ
പൂർവ്വം തന്റെ ആശയത്തെ സ്ഥാപിക്കുകയാണു്. അധികം
പാഷണ്ഡികളുടെ ഉദ്ധരണികളും കൃതികളിലില്ല. എങ്കിലും
വി. ഗ്രിഗരി നസ്യാൻസന്റെ ആശയങ്ങൾക്കും അഭിപ്രായ
ങ്ങൾക്കും പലപ്പോഴും പ്രാധാന്യം നല്കുകയും അദ്ദേഹത്തി
ന്റെ വാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. സഭാപിതാ
ക്കന്മാരുടെ പഠനങ്ങളെല്ലാം കടഞ്ഞെടുത്തതാണു് അദ്ദേഹ
ത്തിന്റെ ആശയങ്ങൾ.

ഗഹനങ്ങളായ കൃതികൾമാത്രമല്ല, ലാളിത്യവും കലാസൗ
ന്ദര്യവുമുള്ള നിരവധി ഗ്രന്ഥങ്ങളും അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടു
ണ്ടു്. സംഭാഷണരീതിയിൽ പല സത്യങ്ങളും സാധാരണക്കാ
ർക്കു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള കഴിവു്
ഒന്നു വേറെതന്നെയാണു്. 'ബർലാമിന്റേയും ജോസഫിന്റേ
യും ചരിത്രം' ഒരു തനി നോവലിന്റെ പ്രതീതിയുളവാക്കുന്നു
ണ്ടു്. കഥാപാത്രങ്ങൾ ഭാവനാലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവരാ
ണെങ്കിലും വിശുദ്ധന്റെ ജീവിതംതന്നെയാണു് അതിൽ പ്ര
തിഫലിക്കുന്നതു്. പ്രസ്തുത നോവലിന്റെ കഥാസാരം ഒരു
ഇൻഡ്യൻ കഥയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയിട്ടുള്ളതാണെന്നു വി
ശുദ്ധൻ ആദ്യംതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടു്. അബ്നീർരാജാവു്
ധനവും കാര്യപ്രാപ്തിയുമുള്ളയാളാണു്. അദ്ദേഹം ക്രിസ്ത്യൻ
സന്യാസികളെ കഠിനമായി വെറുത്തിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു്
ജോസഫ് എന്നൊരു കുമാരനുണ്ടായിരുന്നു. രാജകുമാരൻ രാ
ജ്യഭരണം നടത്താതെ ഒരു സന്യാസിയായിത്തീരുമെന്നാണു

പുരോഹിതർ ജാതകം പറഞ്ഞതു്. അതുകൊണ്ടു രാജകുമാരനെ സർവ്വസൗഭാഗ്യങ്ങളും നിറഞ്ഞതും മനുഷ്യസഹവാസമില്ലാത്തതുമായ ഒരു കൊട്ടാരത്തിൽ താമസിക്കുവാൻ രാജാവു് ഏർപ്പാടു ചെയ്തു. കൗമാരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രാജകുമാരൻ ഒരിക്കൽ അവിചാരിതമായി ഒരു വൃദ്ധനേയും മറെറാരിക്കൽ ഒരു രോഗിയേയും കാണാനിടയായി. മനുഷ്യനു രോഗവും മരണവുമുണ്ടാകുമെന്നറിഞ്ഞ നിമിഷംമുതൽ ജോസഫ് ചിന്താകുലനായി. അതിനു കാരണമന്വേഷിച്ചു. അപ്പോൾ ബർലാം എന്നൊരു സന്യാസി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു് അവനെ ക്രിസ്തീയ തത്വങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചു. ബർലാം രാജകുമാരനു പറഞ്ഞുകൊടുത്ത സാരോപദേശകഥകൾ വളരെ മനോഹരമായിട്ടുണ്ടു്. ഒരുദാഹരണംമാത്രം: "ഒരു ഭീകരജന്തുവിനാൽ ആക്രമിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യനോടു തുല്യനാണു ദൈവസേവനത്തിൽനിന്നു് ഓടിമറയുന്നയാൾ. ഭയാനകമായ ആ ജന്തുവിന്റെ ആക്രമണത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻവേണ്ടി ആ വിഡ്ഢിയായ മനുഷ്യൻ സർവ്വശക്തിയുമുപയോഗിച്ചു് ഓടി. കീഴ്ക്കാൻതുക്കായതും ആഴമേറിയതുമായ ഒരു കുഴിയിലേക്കു അയാൾ വീണു. കൈകൾ നീട്ടിയപ്പോൾ ഒരു മരത്തിൽ പിടുത്തംകിട്ടി. ഒരുവിധത്തിൽ അവിടെ തൂങ്ങിക്കിടന്നു. താൻ സുരക്ഷിതനാണെന്നും അയാൾ വിചാരിച്ചു. അയാൾ താഴേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു വെള്ളെലിയും ഒരു കറുത്ത എലിയും താൻ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന വൃക്ഷത്തിന്റെ തായ്വേരു കരണ്ടുതിന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു നേരിയ വേരിലാണു് മരം നില്ക്കുന്നതു്. കുഴിയുടെ അടിയിൽ തീതുപ്പുന്ന ഒരു ഭീകരസർപ്പം വായും പിളർന്നിരിക്കുന്നു. മുകളിലേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ മരത്തിൽനിന്നു് അല്പം തേൻ ഊറിവരുന്നതു് അയാൾ കണ്ടു. തന്റെ അപകടനില മനസ്സിലാക്കാതെ അല്പമായി ലഭിക്കുന്ന തേൻ കുടിക്കാൻവേണ്ടി അയാൾ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു...അല്പം തേൻ ലഭിച്ച

പ്പോൾ തന്റെ ജീവൻ അപകടത്തിലാണെന്നുള്ള വസ്തുത പോലും അയാൾ മറന്നുപോയി."(1) കടന്നുപോകുന്ന ലോക സുഖങ്ങൾക്കുപുറകേ പരക്കം പായുന്ന വിഡ്ഢികൾ എത്ര വലിയ ബുദ്ധിശൂന്യതയാണു കാണിക്കുന്നതെന്നു് ഈ കഥവഴി വിശുദ്ധൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഇതുപോലുള്ള പല നല്ല കഥകളും സന്യാസി രാജകുമാരനെ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. ക്രിസ്തീയ തത്വങ്ങൾ യുവഹൃദയങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ ഇതിൽ കൂടുതൽ നല്ലമാർഗ്ഗം വേറെയെന്താണുള്ളതു്?

ക്രിസ്ത്യാനിയായിത്തീർന്ന രാജകുമാരൻ സഭാപിതാവിനേയും ക്രൈസ്തവ മതതത്വങ്ങൾ പറഞ്ഞു വിശ്വസിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കുറെക്കാലം രാജ്യഭരണം നടത്തിയതിനുശേഷം ജോസഫ് സന്യസിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിയാണു ബർലാമിനെ കണ്ടുമുട്ടിയതു്. അവർ സ്നേഹാലിംഗനംചെയ്തു് ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചു. ജോസഫ് ജോൺ ദമാസിനേറയും, ബർലാം കോസ്മോസിനേറയും പ്രതിരൂപങ്ങളാണെന്നു പറയാം.

പ്രബോധനങ്ങൾ

1) ദൈവലക്ഷണങ്ങൾ

ദൈവസ്വഭാവത്തേയും ദൈവികലക്ഷണങ്ങളേയുംപറ്റി വിശുദ്ധൻ പഠിപ്പിക്കുന്നതു സഭയുടെ വിശ്വാസപ്രമാണത്തെയും വി. ഗ്രന്ഥത്തേയും അടിസ്ഥാനമാക്കിമാത്രമാണു്. അനന്തപ്രഭാവനായ ദൈവത്തെ മനുഷ്യന്റെ പരിമിതബുദ്ധികൊണ്ടു് അളക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നുള്ള സത്യം അദ്ദേഹം ആദ്യംതന്നെ ഏറ്റുപറയുന്നു. ദൈവത്തെ ആരും ഒരിക്കലും കണ്ടിട്ടില്ല. അവിടത്തെ ഏകജാതൻതന്നെയാണു് ഇതു നമുക്കു വെളിപ്പെടുത്തിയതു്. "പുത്രനല്ലാതെ ആരും പിതാവിനെ

(1) Barlaom and Joseph, 12, 112.

അറിയുന്നില്ല, പിതാവല്ലാതെ മറ്റാരും പുത്രനേയും അറിയുന്നില്ല." ദൈവത്തിന്റെ ഗുണങ്ങളും വണ്ണിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. വിശകലനം ചെയ്യുന്തോറും കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണമായിത്തീരുന്നു. അവിടത്തെ ലക്ഷണങ്ങളും വെളിച്ചത്തു കൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ ബുദ്ധിയുടെ കണ്ണുകളും ഇരുണ്ടുപോകുന്നു, "അതുകൊണ്ട് വെളിപ്പെട്ടത്തപ്പെട്ടവയെല്ലാം അപ്പാടെ വിശ്വസിക്കണം." അതു ബുദ്ധ്യധിഷ്ഠിതമാണ്. ഏക ദൈവത്തിൽ മൂന്നാളുകളുണ്ട്. പിതാവു സ്വയംഭ്രവാണ്, പുത്രൻ ജനിപ്പിക്കപ്പെട്ടവനും. പരിശുദ്ധാത്മാവു ജനിപ്പിക്കപ്പെടാതെ പിതാവിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു.

പുത്രൻ പിതാവിൽനിന്നു ജനിച്ചതുകൊണ്ട് അവർ ഇരുവരും വിഭിന്നമായ വ്യക്തിത്വമുള്ളവരാണ്. പരിശുദ്ധാത്മാവു് പിതാവിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടുന്നതിനാൽ അവിടുന്ന് പുത്രനിൽനിന്നും പിതാവിൽനിന്നും വിഭിന്നനാണ്. ഇപ്രകാരം ബന്ധത്തിലുള്ള വ്യത്യാസമല്ലാതെ ദൈവികാളുകൾ തമ്മിൽ സ്വഭാവവ്യത്യാസമില്ല. "ഞാൻ പിതാവിലും, പിതാവു് എന്നിലുമാകുന്നു" എന്നു ക്രിസ്തുനാഥൻ അരുളിചെയ്തിട്ടുള്ളതിതാണ് — ശക്തിയിലും കഴിവിലും മൂന്നാളുകളും തുല്യരാണ്; അവിഭാജ്യരാണ്.

സ്വാഭാവികബുദ്ധിവഴി സൃഷ്ടവസ്തുക്കളിൽനിന്ന് ദൈവാസ്തിത്വത്തെ അദ്ദേഹം തെളിയിക്കുന്നു, ശരിയായ താത്വികസിദ്ധാന്തമനുസരിച്ച് (Syllogistically). ആരംഭവും അന്ത്യവുമുള്ള പ്രകൃതിവസ്തുക്കൾക്കു ചലനമുണ്ട്. ആരംഭമുള്ളതുകൊണ്ട് ആദ്യചലനത്തിനു ശക്തിലഭിച്ചതു് മറെറാരു അചഞ്ചല ശക്തിയിൽനിന്നായിരിക്കണം. പ്രസ്തുത അചഞ്ചല ശക്തിയാണ് ദൈവം. ദൈവം മറെറാന്നിനാൽ ചലിപ്പിക്കപ്പെട്ടവനായിരിക്കാൻ സാധ്യമല്ല; അങ്ങനെയെങ്കിൽ ദൈവത്തിനുമുമ്പ് മറെറാരു ശക്തിയുണ്ടെന്നു വരും.

അകാരണനായ ദൈവത്തെ പല പേരുകൾകൊണ്ട് നാം വിളിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയൊന്നും അവിടുത്തെ സ്വഭാവത്തെ വെളിപ്പെടുത്താൻ പോരുന്നവയല്ല. ദൈവം തന്നെത്തന്നെ മൂശയ്ക്കു വെളിപ്പെടുത്തിയ പേരാണ് ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായിട്ടുള്ളത്—'ആയിരിക്കുന്നവ'ൻ. കാരണം, അസ്തിത്വം അതിന്റെ പരപ്പിലും ആഴത്തിലും ദൈവത്തിൽമാത്രമാണുള്ളത്. ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തിൽ മറ്റുള്ളവയെല്ലാം പങ്കുചേരുകയാണ്. സൃഷ്ടികളെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന 'പരിമിതമായ', 'കാലികമായ' തുടങ്ങിയ പദങ്ങളുടെ അപൂർണ്ണാർത്ഥം നീക്കി 'അപരിമിതനായ', 'കാലാതീതനായ' എന്നൊക്കെ ദൈവത്തെ നാം വിശേഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും 'ആയിരിക്കുന്നവൻ' എന്ന പേരിനോളം യോജിച്ചതല്ല അവയൊന്നും.

2) മാലാഖാമാർ

ജോൺ ദമാസിനുമുമ്പുള്ള ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കു മാലാഖാമാരുടെ ഉൽപത്തിയെപ്പറ്റിയും, സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റിയും വ്യക്തമായി ഒന്നും പറയുവാൻ സാധിച്ചില്ല. മാലാഖമാർക്കു അഗ്നിനിർമ്മിതമായ ശരീരമുണ്ടെന്നു പലരും തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരുന്നു. അവർ പ്രസാദവരം നിറഞ്ഞ അരൂപികളാണെന്ന്, അലക്സാൺഡ്രിയായിലേ വി. ക്ലെമൻറ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. പക്ഷേ അവരുടെ ഉത്ഭവവും ശക്തിയും അദ്ദേഹത്തിനും അജ്ഞാതമായിരുന്നു. വി. ജോൺ അതു കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കി. മാലാഖമാർ ആരംഭമില്ലാത്ത പ്രഥമപ്രകാശത്താൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടവരാണ്. അരൂപികളും സ്വതന്ത്രമനസ്സുള്ള ബുദ്ധിജീവികളുമാണവർ. ദൈവശുശ്രൂഷയിൽമാത്രം ആനന്ദം കണ്ടെത്തുന്ന മാലാഖമാരുടെ അമർത്യഗണം പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനത്താൽ പൂർണ്ണമാക്കപ്പെടുന്നു. നമുക്കറിയാവുന്ന സത്യങ്ങൾ കൂടുതൽ വ്യക്തമായും പൂർണ്ണമായും മനസ്സിലാക്കുവാൻ അശ

രീരികളായ അവർക്കു സാധിക്കും. എന്നാൽ, ദൈവവുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുമ്പോൾ അവരുടെ പരിശുദ്ധി എന്നും നിസ്സാരവും അറിവു വളരെ തുച്ഛവും പരിമിതവുമാണു്. "മനുഷ്യരെപ്പോലെ അവർ നാവുകൊണ്ടും, ചെവി കൊണ്ടുമല്ല ആശയവിനിമയം ചെയ്യുക...യാതൊ ചെയ്യുവാൻ അവർക്കു പ്രത്യേകസ്ഥലമാവശ്യമില്ല. എങ്കിലും സ്ഥലപരിമിതി അവർക്കുമുണ്ടു്: സ്വർഗ്ഗത്തിലായിരിക്കുമ്പോൾ ഭൂമിയിലല്ല; ദൈവത്താൽ ഭൂമിയിലേക്കയക്കപ്പെടുമ്പോൾ സ്വർഗ്ഗത്തിലുമല്ല. മതിൽക്കെട്ടിനും, വാതിലിനും പൂട്ടിനുമൊന്നും അവരെ തടഞ്ഞുനിറുത്തുവാൻ സാധ്യമല്ല. കാരണം, അവർക്കു് അതുല്യമായ ശക്തിയുണ്ടു്. യോഗ്യരായ മനുഷ്യർക്കു് അവർ കാണപ്പെടുവാൻ ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യർക്കു ദൃശ്യമായ ഏതു രൂപം സ്വീകരിക്കാനും അവർക്കു പ്രാപ്തിയുണ്ടു്. ദൈവകല്പന നിറവേറുവാൻ അവർ എപ്പോഴും ജാഗരൂകരാണു്. എവിടെ വേണമെന്നു ദൈവമാഗ്രഹിക്കുന്നുവോ അവിടെ ഉടൻ സന്നിഹിതരാകുവാൻ മാലാഖമാർക്കു കഴിയും. ഭൂമിയുടെ ഭാഗങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുവാനും...നമുക്കാവശ്യമുള്ളവ ക്രമാനുസരണം നടത്തുവാനും ദൈവം അവരെ ചുമതലപ്പെടുത്താറുണ്ടു്."(1)

3) മനുഷ്യൻ

ആത്മാവും ശരീരവുമുണ്ടു മനുഷ്യനു്. ആത്മാവു് ജീവനുള്ളതും, രൂപമില്ലാത്തതും, അദൃശ്യവും, അമർത്യവും, ബുദ്ധിശക്തിയുള്ളതുമാണു്. ശരീരത്തിനു ജീവനും വളർച്ചയും നല്കുന്നതുമാണു്. ആത്മാവും ശരീരവും തമ്മിൽ അവഗാഢം ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണു്. അവ രണ്ടും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ഭാഗ്യ

---

(1) De Fide Orthodoxa, III, 3.

മനുഭവിക്കാനുള്ളവയുമാണു്. എല്ലാവരും രക്ഷപ്പെടണമെന്നാണു് ദൈവത്തിന്റെ ആഗ്രഹം (antecedent will). ദൈവം ഒരിക്കലും തിന്മയെ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. സ്വതന്ത്രമനസ്സുള്ളതുകൊണ്ടു്, എല്ലാവരും രക്ഷപ്പെടണമെന്നുള്ള തന്റെ ആഗ്രഹത്തിനു വിപരീതമായി തിന്മ ചെയ്യുവാനും മനുഷ്യരെ ദൈവം അനുവദിക്കുന്നു. തിന്മയെ ചെറുക്കുവാൻ പ്രസാദവരം നല്കി തന്നോടു സഹകരിക്കുന്ന മനുഷ്യരെ ദൈവം സദാസമയവും സഹായിക്കുന്നു.

മരണശേഷം നാം ഉയിർക്കും; എന്നാൽ ഉയിർപ്പെന്നു പറയുന്നതു ശരീരത്തെമാത്രം ബാധിക്കുന്ന ഒന്നാണു്. കാരണം, അമർത്യമായ ആത്മാവു് എന്നും ജീവിക്കുന്നു. ഉയിർത്തുവരുന്ന ശരീരവുമായി ആത്മാവു് യോജിക്കുന്നു. അപ്പോൾ പിശാചുക്കളും അവരുടെ ആജ്ഞാനുവർത്തികളായ മനുഷ്യരും നിത്യമായി ശിക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. അവരുടെ ശിക്ഷയ്ക്കുപയോഗിക്കുന്ന അഗ്നി ഒരു പ്രത്യേകതരമാണു്. അതിന്റെ സ്വഭാവം ദൈവത്തിനുമാത്രമറിയാം. നല്ലയാളുകൾ മാലാഖാമാരോടൊന്നിച്ചു നിത്യസൗഭാഗ്യമനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യും.

4) ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരം

മനുഷ്യസ്വഭാവവും ദൈവസ്വഭാവവും ക്രിസ്തുവിൽ പ്രത്യേകവിധത്തിൽ യോജിച്ചതുകൊണ്ടാണു് ദൈവമായ അവിടുത്തേക്കു പീഡകൾ സഹിച്ചു പരിത്രാണകൃത്യം നിർവഹിക്കുവാൻ സാധിച്ചതു്. ക്രിസ്തുവിനു ദൈവസ്വഭാവംമാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നതെങ്കിൽ നമുക്കവിടത്തെ ദർശിക്കുവാനും നമ്മുടെ സഹോദരൻ എന്നു വിളിക്കുവാനും സാധിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. ത്രിത്വത്തിലേ മൂന്നാളുകൾക്കും ഒരേസ്വഭാവമുള്ളതുകൊണ്ടു മനുഷ്യാവതാരത്തിൽ എല്ലാവർക്കും പങ്കുണ്ടു്. എങ്കിലും രക്ഷാകരകൃത്യം പുത്രനായ ദൈവത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകകൃത്യമാ

ണു്. മറെറാരാളിൽനിന്നു ജനിച്ചില്ല എന്നുള്ള പിതാവിൻെറ ഗുണമൊഴിച്ചു മറു കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം ക്രിസ്തു പിതാവായ ദൈവത്തിനു സമനാണു്. പാപത്താൽ മലിനമായിട്ടില്ല എന്നൊരു പ്രത്യേകതയൊഴിച്ചു മറു കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം ക്രിസ്തു ആദത്തിനു സമനാണു്. കാരണം അവിടുന്നു യഥാർത്ഥമനുഷ്യനാണു്. ദൈവവുമായുള്ള പ്രത്യേകബന്ധംമൂലം പ്രസാദവരവും, ജ്ഞാനവും അവയുടെ പൂർണ്ണതയിൽത്തന്നെ ക്രിസ്തുവിൽ സമ്മേളിച്ചിട്ടുണ്ടു്. രണ്ടു സ്വഭാവമുള്ളതിനാൽ രണ്ടു മനസ്സുകളും അവയ്ക്കു സ്വതസിദ്ധമായ പ്രവൃത്തികളും അവിടത്തേയ്ക്കുണ്ടു്.

മറിയം ദൈവത്തിൻെറ മാതാവല്ലെന്നും മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിൻെറമാത്രം മാതാവാണെന്നും ഒരു ക്രൂട്ടർ പഠിപ്പിച്ചുപോന്നു. അവർക്കെതിരായും വി. ജോൺ ദമാസീൻ സ്വരമുയർത്തി. ദൈവത്തെ മനുഷ്യശരീരത്തിലാക്കി മറിയം നമുക്കു തന്നു. അല്ലെങ്കിൽ മറിയത്തിൽനിന്നു പിറന്ന ശരീരം പീഡകരം സഹിച്ചുകൊണ്ടു പരിത്രാണകർമ്മം പൂർത്തിയാക്കുകയില്ല. ക്രിസ്തുവിൻെറ ശരീരം മറിയത്തിൽനിന്നു സ്വീകരിക്കാതെ സ്വർഗ്ഗീയമാണെങ്കിൽ പീഡകരം സഹിക്കുവാൻ ക്രിസ്തുവിനു സാധിക്കുമോ? നമ്മുടേതുപോലുള്ള ശരീരം മറിയത്തിൽനിന്നു ദൈവവചനം സ്വീകരിച്ചതുകൊണ്ടാണു് മനുഷ്യസ്വഭാവം മഹത്വപ്പെട്ടതു്. അതുകൊണ്ടു മറിയം ദൈവത്തെ പ്രസവിച്ചില്ലെങ്കിൽ രക്ഷാകർമ്മം സഫലമായിട്ടില്ലെന്നും തീർച്ചയാണു്.

5) വി. കർബാന

ക്രമാശചെയ്യപ്പെട്ടുന്ന അപ്പവും വീഞ്ഞും പരി. മറിയത്തിൽനിന്നു് പിറന്ന അതേ ദൈവത്തിൻെറ ശരീരരക്തങ്ങളായി മാറുന്നു. പരിശുദ്ധാത്മാവിൻെറ പ്രവർത്തനത്താലാണു്

മറിയം ദൈവകുമാരനെ പ്രസവിച്ചതു്. അതുപോലെതന്നെ സ്നേഹത്തിന്റെ ക്രദാശയായ പരിശുദ്ധ കുർബാനയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സഹായത്താലാണു് ഉത്ഭ്രതമാകുക. (1) മൽക്കിസദേക്കു് അബ്രാഹത്തിനു വാഴ്ത്തിയ അപ്പം നല്കി. അദ്ദേഹം ക്രിസ്തുവിന്റെ പുരോഹിതന്റെ മുന്നോടിയാണു്. സൂര്യോദയംമുതൽ അസ്തമനംവരെ ലോകത്തിന്റെ എല്ലാഭാഗങ്ങളിലും അർപ്പിക്കപ്പെടുമെന്നു മലാക്കി ദീർഘദർശി പ്രവചിച്ച പരിശുദ്ധമായ ബലി വി. കുർബാനയല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല.

6) അബദ്ധസിദ്ധാന്തഖണ്ഡനം

സഭാതത്വങ്ങൾക്കെതിരായുള്ള പഠനങ്ങളെ വിശുദ്ധൻ സർവ്വശക്തിയുമുപയോഗിച്ചു ഖണ്ഡിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. പാഷണ്ഡതകളെ വേരോടെ പിഴുതെറിയാൻ പോരുന്ന പ്രസംഗപരമ്പരകൾ അദ്ദേഹം നടത്തിപ്പോന്നു. ക്രുടാതെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും കത്തുകളുമെഴുതി. ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിലാണു പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ആവിഷ്കരണം. മതതത്വങ്ങളെ തെറിദ്ധരിച്ച ഒരാളും സഭാ തത്വങ്ങൾ ശരിക്കറിയാവുന്ന മറെറാരാളും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണരീതിയിലാണു് അദ്ദേഹം സത്യം മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുക. സംഭാഷണരചനവഴി തെറിനെ മനസ്സിലാക്കുവാനും ശരിയേതാണെന്നു വ്യക്തമാക്കാനും അദ്ദേഹത്തിനുള്ള കഴിവു് ഒന്നു വേറെതന്നെയാണു്. ആരെയും അതാകർഷിക്കും. ക്രിസ്തുവിൽ ഒരേ ഒരു ദൈവികാളുമാത്രമാണുള്ളതെന്നുള്ള സഭയുടെ വിശ്വാസത്തിനെതിരായി നെസ്തോറിയൻ പാഷണ്ഡികൾ വാദിച്ചു, ക്രിസ്തുവിൽ രണ്ടു് ആളുകളുണ്ടെന്നു്. സംഭാഷണരചന (Dialogues) വഴി അദ്ദേഹം സഭയുടെ വിശ്വാ

---

(1) Cf. D 2371.

സത്തെ സ്ഥാപിച്ചു(1). അഗ്നി വിറകിനെ ദഹിപ്പിക്കുമ്പോൾ അഗ്നി വിറകായിത്തീരാതെ വിറകു് അഗ്നിയായി മാറുന്നതു പോലെ മനുഷ്യ ആൾ ഉന്നതനായ ദൈവികാളിൽ ലയിച്ചു. അതുകൊണ്ടു പീഡകൾ സഹിച്ചതും മരിച്ചതുമെല്ലാം ദൈവം തന്നെയാണു്.

7) പരിശുദ്ധ കന്യക

ദൈവമാതാവിന്റെ ഒരു സ്തുതിപാഠകനായിരുന്നു വി. ജോൺ ദമാസിൻ. ആദ്യന്തം അദ്ദേഹത്തിനു മറിയത്തിനോടു പ്രത്യേകം ആദരവും ഭക്തിയുമുണ്ടായിരുന്നതിനാലാണു് അവളുടെ ദൈവമാതൃത്വത്തെ സ്ഥാപിക്കുവാൻ നിരന്തരം പരിശ്രമിച്ചതു്. അവളുടെ മഹത്വത്തിൽ വിശ്വാസം അഭിമാനിച്ചു. പറുദീസായിൽ നമുക്കു പ്രവേശനമില്ലാതിരുന്നപ്പോൾ മറിയമാണു് നമുക്കു ജീവന്റെ വൃക്ഷത്തെ വെളിപ്പെടുത്തിത്തന്നതു്. "നീ ജീവന്റെ പാലവും, സ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഗോവണിയുമാണു്. . . ഏറ്റവും അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവളേ, നീ മഹാഭാഗ്യവതിയാണു്." കന്യകാമാതാവു സ്വർഗ്ഗാരോപണം ചെയ്തുവെന്നു് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. അതിനു തെളിവായി 'ഐവുത്തിമായിക്കു് ചരിത്രം' അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിക്കുന്നു(2). വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽ മറിയത്തിന്റെ മരണത്തെപ്പറ്റിയൊന്നും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലെങ്കിലും സജീവമായ പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നു് നമുക്കവളുടെ മഹത്വപൂർണ്ണമായ നിദ്രയെപ്പറ്റിയറിയാം. അവളുടെ നിദ്രയടുക്കാറായപ്പോൾ ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും അപ്പസ്തോലന്മാർ ഓടിയെത്തി. ഗദ്സേമനിയിൽ അവളുടെ പൂജ്യദേഹം സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടു. മൂന്നു ദിവസത്തേയ്ക്കു് ശവകുടീ

---

(1) Cf. MG 96, 224.
(2) Euthimaica Historia, lib. 3. Cap. 43.

രത്തിനു പുറവും മാലാഖമാരുടെ കീർത്തനങ്ങളും കേൾക്കാമായിരുന്നു. ദിവ്യകീർത്തനങ്ങളും നിലച്ചപ്പോഴാണു് വി. തോമ്മാ വന്നെത്തിയതു്. അദ്ദേഹത്തിനു് അമ്മയുടെ ശരീരം കണ്ടെടുപ്പിയാക്കു ഏന്നായി. അതുകൊണ്ടു കല്ലറ തുറന്നു. അവിടെ അവളുടെ ശരീരമില്ലായിരുന്നു. അതു സൗഭാഗ്യമനുഭവിക്കുവാൻ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു് എടുക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ വി. ജോൺ ദമാസിനുള്ള അഗാധജ്ഞാനം മധ്യശതകങ്ങളിലേ പ്രഗൽഭചിന്തകന്മാരെപ്പോലും അതിശയിക്കുന്നതാണു്. വി. അഗസ്തീനോസല്ലാതെ ഇത്ര മഹാനായ ഒരു പണ്ഡിതൻ വി. തോമസ് അകവിനാസിനു മുമ്പു ജീവിച്ചിരുന്നില്ല.

XVII

വി. ബീഡ്

(+735)

ആറാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ പ്രാരംഭഘട്ടത്തിൽ ഗ്രേറ്റ് ബ്രിട്ടനിൽ രണ്ടു ജനതകൾ താമസിച്ചുപോന്നിരുന്നു—സെൽറ്റിക്കു വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ബ്രിട്ടിഷ് ജനതയും ജർമ്മൻവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ആംഗ്ലോസാക്സൺമാരും. പരസ്പരം മല്ലടിച്ചു മത്സരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഈ രണ്ടു വർഗ്ഗക്കാരിൽ ബ്രിട്ടീഷ് ജനത അവിടത്തെ ആദിമ നിവാസികളായിരുന്നു. പണ്ടുമുതലേ അവർ ക്രിസ്ത്യാനികളുമായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ അപ്പസ്തോലനായ വി. പാട്രിക്കിനേയും രക്തസാക്ഷിയായ വി. ആൽബനേയുംപറ്റി അവർ അഭിമാനിച്ചിരുന്നു.

എങ്കിലും അവരുടെ എണ്ണം ഗ്രേറ്റ് ബ്രിട്ടനിൽ താരതമ്യേന കുറവായിരുന്നു. വെയിൽസിലും ചുറ്റുപാടുകളിലും അവർ താമസിച്ചുപോന്നു. അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ഇവരെ യുദ്ധപ്രിയരായ മൂന്നു വർഗ്ഗക്കാർ ആക്രമി

ച്ചോടിച്ചതാണ് ഈ സ്ഥലത്തേക്ക്. സാക്സൺമാർ, ആംഗ്ലേയർ, ജൂട്ടുകൾ ഇവരാണ് മേല്പറഞ്ഞ വർഗ്ഗക്കാർ. ഇവർ ബ്രിട്ടീഷ് ജനതയോട് വളരെ ക്രൂരമായി പെരുമാറി. മെത്രാന്മാരേയും വൈദികന്മാരേയും ജനങ്ങളേയും അവർ വാളിനിരയാക്കി.(1) ജനങ്ങൾ വെയിൽസിലേക്കും സ്കോട്ലാന്റിലേക്കുമോടിപ്പോയി. കാന്റർബറിയിലേ ഒരു പള്ളിയൊഴിച്ചു ബാക്കി സകല ക്രിസ്തീയ യശ:സ്തംഭങ്ങളും നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു.

ക്രൂരന്മാരും അജ്ഞാനികളുമായിരുന്ന ഈ ജർമ്മൻവർഗ്ഗം ജർമ്മനിയിലേ ആചാരമര്യാദകൾ ഇംഗ്ലണ്ടിലും ആരംഭിച്ചു. ദീർഘകായരായ ഈ നീലക്കണ്ണന്മാർ സമരത്തിന്റേയും കൊലയുടേയും ഭീകരസംഗീതങ്ങൾ പാടി ആഹ്ലാദിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്ദേശത്തെപ്പറ്റിയും ക്രിസ്തുമതത്തെപ്പറ്റിയും ക്രിസ്തീയ സംസ്കാരത്തെപ്പറ്റിയും അവർ അജ്ഞരായിരുന്നു.

അക്കാലഘട്ടത്തിൽ ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. അന്നത്തെ മാർപ്പാപ്പയായിരുന്ന വി. ഗ്രിഗരി ഇത്തരം ചില ആംഗ്ലോസാക്സൺമാരെ റോമൻ തെരുവിൽ കണ്ടുമുട്ടി. അദ്ദേഹം അവരെപ്പറ്റി അന്വേഷിച്ചു. ദൈവപ്രസാദവരം അവർക്കിനിയും കിട്ടിയിട്ടില്ലായെന്നറിഞ്ഞു അദ്ദേഹം വളരെ സങ്കടപ്പെടുകയുണ്ടായി. ദൈവികജീവൻ അവർക്കു നല്കുവാൻതന്നെ വി. ഗ്രിഗരി തീരുമാനിച്ചു. വി. അന്ത്രയോസിന്റെ സന്യാസമന്ദിരത്തിൽനിന്നു അദ്ദേഹം നാല്പതു സന്യാസികളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു, ആംഗ്ലോ-സാക്സൺ ജനതയോടു സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുവാൻ. വി. അഗസ്തീനോസായിരുന്നു അവരുടെ നേതാവു്. വി. ഗ്രിഗരിയിൽനിന്നു് എഴുത്തുകളും വാങ്ങി അവർ

---

(1) Bede, A History of the English Church and People, Translated by Leo Sherley-price (Penquin Classics) BK. I, Chapt. 15, p. 57.

ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. ഏതാനും ഫ്രഞ്ചുവൈദികന്മാരോടൊപ്പം വി. അഗസ്റ്റിനും സഹസന്യാസികളും 597-ൽ തേംസുനദിയുടെ കവാടത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് 'താനെറു' എന്ന ദ്വീപിൽ ചെന്നുചേർന്നു.

അവരുടെ പരിശ്രമഫലമായി കെസ്റ്റിലേ രാജാവായിരുന്ന "എത്തെർബെർട്ടു VII" മാനസാന്തരപ്പെട്ട് മാമ്മോദീസാ സ്വീകരിച്ചു. ഏ. ഡി. 597-ലേ പന്തക്കുസ്താത്തിരുന്നാളിലായിരുന്നു ഈ മഹാസംഭവം നടന്നതു്. അക്കൊല്ലത്തേ ക്രിസ്മസ്സിനത്തിൽ ആയിരക്കണക്കിനു ജനങ്ങൾ ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചു.

അനന്തരം 'എത്തെർബെർട്ടു' രാജാവു കാൻറർബറിയിലേ തന്റെ കൊട്ടാരം അഗസ്റ്റിനു വിട്ടുകൊടുത്തശേഷം വടക്കൻതീരത്തുള്ള റെക്കുൾവർ എന്ന സ്ഥലത്തേക്കു മാറി. അഗസ്റ്റിൻ കാൻറർബറിയിൽ ഒരു 'ചെറിയ മാർപ്പാപ്പ'യായി വാണു. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഒരു ഹയരാർക്കി സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരത്തോടെ അഗസ്റ്റിനെ കാൻറർബറിയിലേ മെത്രാപ്പോലീത്തായും ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ പ്രൈമേറുമായി മാർപ്പാപ്പ നിയോഗിച്ചു.

ആംഗ്ലോ-സാക്സൺമാരിൽ വളരെപ്പേർ മാനസാന്തരപ്പെട്ടുവെങ്കിലും അവരുടെ പഴയജീവിതം പെട്ടെന്നു മാറിയില്ല. കൊലയും മദ്യപാനവും അടിമക്കച്ചവടവും ധാരാളമായി നടമാടി. രണ്ടു വഴ്ക്കാർ തമ്മിലുള്ള എതിർപ്പും തുടർന്നുകൊണ്ടേയിരുന്നു.

വി. ഗ്രിഗരിമാർപ്പാപ്പയുടെ ഉപദേശപ്രകാരം ദാക്ഷിണ്യമനോഭാവത്തോടും സൗമ്യതയോടുംകൂടെയാണു് അഗസ്റ്റിൻ ഇവരോടു പെരുമാറിയതു്. അവരുടെ ആചാരങ്ങളും ദേശീയപ്രത്യേകതകളും അനുവദിച്ചുകൊടുത്തു. സാവധാനത്തിൽ നി

യമങ്ങൾ ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങി. ക്രൂതൽ ക്രൂതൽ മെത്രാന്മാരും അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ടു.

ഏ. ഡി. 625-ൽ പൗളീനോസ് എന്ന സന്യാസി നോത്തംബ്രിയാരാജ്യത്തെ ക്രിസ്തുവിനായി നേടിയെടുത്തു. 685 ആയപ്പോഴേക്കും ക്രിസ്തുമതം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പൂർണ്ണവിജയം പ്രാപിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഭിന്നിച്ചുനിന്നിരുന്ന വർഗ്ഗക്കാരുടെ പരസ്പരവിദ്വേഷം കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞുവന്നു. അങ്ങനെ ഗ്രേറ്റ് ബ്രിട്ടൻ സാവധാനത്തിൽ ക്രിസ്തീയാശ്രയിയിലേക്കു നീങ്ങിക്കൊണ്ടേയിരുന്നു.

ജീവചരിത്രം

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണു കത്തോലിക്കതിരുസഭയിലേ ഒരു 'പിതാവും' വിശുദ്ധനുമായ ബീഡ് ഭ്രജാതനായതു് (ഏ. ഡി. 673). വെയർമൗത്തിലേ (Wear-mouth) സന്യാസമന്ദിരത്തിന്റെ വകയായി ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു സ്ഥലത്താണു തന്റെ ജനനമെന്നു് അദ്ദേഹംതന്നെ പറയുന്നുണ്ടു്. ഏഴുവയസ്സായപ്പോഴേക്കുതന്നെ ബീഡ് വെയർ മൗത്ത് സന്യാസമന്ദിരത്തിലേ ആബട്ടിന്റെ സംരക്ഷണയിൽ ഏല്പിക്കപ്പെട്ടു.

അരശതാബ്ദംമുൻപു് നോർത്തംബർലാൻഡ് ഒരു അക്രൈസ്തവസ്ഥലമായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഇപ്പോഴേക്കും അവിടത്തെ ജനങ്ങൾ മാനസാന്തരപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു. ഈ അരശതാബ്ദത്തിനിടയിൽ പല വിശുദ്ധരും അവിടെ ഉണ്ടായി. രാജാക്കന്മാരും അധികാരികളും സ്ഥലങ്ങൾ, നിലങ്ങൾ, വിലപിടിപ്പുള്ള സമ്മാനങ്ങൾ എന്നിവകൊണ്ടു പള്ളികളെ സമ്പന്നമാക്കി. വെയർമൗത്തിലേ സന്യാസഭവനം ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലംപോലും ഒരു രാജാവിന്റെ ദാനമാണു്—നോത്തംബ്രിയായുടെ രാജാവായ എജ്ഫ്രിഡിന്റെ ദാനം.

മൂന്നുകൊല്ലക്കാലമേ ബീഡ് ഈ ഭവനത്തിൽ ജീവിച്ചുള്ളൂ. ജാരോയിൽ പണികഴിച്ചിരുന്ന ഒരു പുതിയ സന്യാസഭവനത്തിലേക്കു് സെയോൽഫ്രിട്ടു് എന്ന ആശ്രമാധിപനും പതിനേഴു സന്യാസികളും അക്കാലത്തു് മാറിപ്പോകുകയുണ്ടായി; കൂട്ടത്തിൽ നമ്മുടെ കഥാനായകനും. ഈ പുതിയ ഭവനത്തിലേക്കു് വെയർമൗത്തിൽനിന്നു് അഞ്ചുമൈലേ ദൂരമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു് ഇവ രണ്ടും രണ്ടുസ്ഥലത്തുള്ള ഒരു ഭവനംപോലെയാണു വർത്തിച്ചുപോന്നതു്.

ബീഡിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചു നമുക്കു് അധികമൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ. ആൽക്കയിൻ(Alcuin)ജാരോയിലേ സന്യാസികൾക്കു പിൽക്കാലത്തു് എഴുതിയ ഒരു കത്തിൽനിന്നു് അവിടത്തെ സന്യാസികൾ വേദപുസ്തകം പഠിച്ചിരുന്നതായും ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ ബീഡ് വിജ്ഞാനത്തെ തീക്ഷ്ണമായി സ്നേഹിച്ചിരുന്നതായും നമുക്കു് അനുമാനിക്കാം. പത്തൊൻപതാമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം ഡീക്കൻപട്ടം സ്വീകരിച്ചു. അക്കാലത്തു കാനോൻനിയമമനുസരിച്ചു ഡീക്കൻപട്ടം സ്വീകരിക്കുവാൻ 25 വയസ്സു വേണ്ടിയിരുന്നു. എന്നാൽ, ബീഡിനെ ആറുകൊല്ലംമുമ്പുതന്നെ ഇതിനു തെരഞ്ഞെടുക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജ്ഞാനവും ഭക്തിയുമായിരുന്നിരിക്കണമല്ലോ ഇതിന്റെ കാരണം.

വൈദികപട്ടം സ്വീകരിച്ചതിനുശേഷമുള്ള തന്റെ ജീവിതത്തെപ്പറ്റി വി. ബീഡ്തന്നെ പറയുന്നുണ്ടു്. അദ്ദേഹം വി. ഗ്രന്ഥത്തെപ്പറ്റി സഭാപിതാക്കന്മാർ എഴുതിയ ഭാഗങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു് അവയുടെ അർത്ഥത്തേയും വ്യാഖ്യാനത്തേയുംപറ്റി വിമർശനങ്ങൾ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇക്കാലഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ തീർച്ചയായും അദ്ദേഹം തന്റെ ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിനു വസ്തുതകളും ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

എ. ഡി. 705-ൽ, മുപ്പതാമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേ

ഹം വൈദികപട്ടം സ്വീകരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുഭ്രതനും ചിരകാലസുഹൃത്തുമായ ബേവെർലിയിലേ വി. ജോൺ ആണു് അദ്ദേഹത്തിനു വൈദികപട്ടം നല്കിയതു്.

ബീഡിന്റെ കാലത്തെ ആശ്രമജീവിതം

'സഭാചരിത്രവും' 'ആശ്രമാധിപന്മാരുടെ ജീവചരിത്രവും' ബീഡിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വളരെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന രണ്ടെണ്ണമാണു്. അക്കാലത്തെ ആശ്രമങ്ങളിലേ നിത്യജീവിതത്തെപ്പറ്റിയും ചില വ്യക്തികളുടെ സ്വഭാവ സവിശേഷതകളെപ്പറ്റിയും വ്യക്തമായ അറിവുകൾ നമുക്കു വി. ബീഡിന്റെ കൃതികളിൽനിന്നു കിട്ടുന്നുണ്ടു്. ആശ്രമത്തിലേ സന്യാസികളുടെ ജീവിതം ആശ്രമദൈവാലയത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നു. അവിടെ ദിവ്യബലിയും പ്രാർത്ഥനയും നടത്തുക സന്യാസികളുടെ പ്രധാനജോലിയാണു് പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടു് ദിവസം ആരംഭിക്കുകയും പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടുതന്നെ അവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ആശ്രമാധിപൻമുതൽ തുണസഹോദരൻവരെയുള്ള എല്ലാ ആശ്രമവാസികളും ആശ്രമത്തിലേ ജോലികളിൽ പങ്കു കൊള്ളുന്നു; അവർതന്നെ ഭക്ഷണം പാകപ്പെടുത്തുകയും തോട്ടമുണ്ടാക്കുകയും തുണി അലക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ധാന്യം പൊടിക്കുകയും പാറുകയും പശുവിനെ കറക്കുകയും അപ്പം ചുടുകയും ചെയ്തിരുന്ന എവോസ്റ്റർവിൻ എന്നൊരു ആശ്രമാധിപന്റെ കാര്യം ബീഡ് പറയുന്നുണ്ടു്. ആശ്രമത്തിൽ വരുന്നവരെ സഹായിക്കുവാൻ പ്രത്യേകം ഒരു സന്യാസി ഉണ്ടായിരുന്നു. വഴിയാത്രക്കാർക്കും സന്ദർശകർക്കും ആശ്രമത്തിൽ നല്ല സ്വീകരണം ലഭിച്ചു. ആശ്രമദൈവാലയം കല്ലുകൊണ്ടു് ഉണ്ടാക്കിയതായിരുന്നു. ധാരാളം തിരുശേഷിപ്പു

കളും തിരുവസ്ത്രങ്ങളും പ്രാർത്ഥനപ്പുസ്തകങ്ങളും പടങ്ങളും അതിനു ഭംഗി ചാർത്തി.

വി. ബീഡിന്റെ അവസാനനാളുകൾ

വി. ബീഡിന്റെ ജീവിതത്തിലേ അവസാനദിവസങ്ങളെപ്പറ്റി നമുക്കു ഏറെക്കുറെ ശരിയായ ഒരു ദൃക്സാക്ഷിവിവരണം കിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. പിൽക്കാലത്തു വെയർമൗത്തിലേയും ജാരോയിലേയും ആശ്രമാധിപനും ബീഡിന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ ഒരുവനുമായ കത്ത്ബെർട്ടു് എന്നയാൾ എഴുതിയ ഒരു കത്തിൽനിന്നാണു് ഇതു നമുക്കു കിട്ടിയിരിക്കുന്നതു്. ഈ കത്തെഴുതിയ കത്ത്ബെർട്ടുതന്നെയാണു ദൃക്സാക്ഷി. ഉയിർപ്പുതിരുനാളിനുമുൻപു് പതിനഞ്ചുദിവസത്തേയ്ക്കു് ബീഡിനു വലിയ ക്ഷീണവും ശ്വാസോച്ഛ്വാസത്തിനു വിഷമവും നേരിട്ടു. എന്നാൽ സാരമായ വേദനയില്ലായിരുന്നു. ഉയിർപ്പുതിരുനാളുമുതൽ അദ്ദേഹം സന്തോഷവാനായി കാണപ്പെട്ടു. ഈ അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം രാത്രിയും പകലും ദൈവത്തിനു കൃതജ്ഞതപറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. പതിവുപോലെ ശിഷ്യന്മാരെ പഠിപ്പിക്കുകയുംചെയ്തു. അല്പസമയംമാത്രം ഉറക്കത്തിനായി മാറ്റിവച്ചു. "ജീവിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ കരങ്ങളിൽ ചെന്നുവീഴുക എത്ര ഭയാനകമാണെ"ന്നു വി. പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ വാക്യം അദ്ദേഹം ക്രൂടെക്രൂടെ ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. പല സ്തോത്രഗീതങ്ങളുടെയും ആദ്യം പാടുകയായിരുന്നു, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേറൊരു പതിവു്. "സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ ഉന്നതങ്ങളിലേയ്ക്കു വിജയശ്രീലാളിതനായി ഇന്നു കരേറിയ അല്ലയോ മാലാഖാമാരുടെ നാഥാ, മഹിമയുടെ രാജാവേ, ഞങ്ങളെ അനാഥരായി ഉപേക്ഷിക്കരുതേ..." ഈ പല്ലവി അദ്ദേഹത്തിനു് ഏറ്റവും പ്രിയങ്കരമായിരുന്നു. "ഞങ്ങളെ അനാഥരായി ഉപേ

ക്ഷിക്കരുതേ . . . " എന്നു പാടുമ്പോൾ അദ്ദേഹം പൊട്ടിക്കരഞ്ഞിരുന്നതായി മേല്പറഞ്ഞ കത്ത് ബെർട്ട് സാക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്.

മരണക്കിടക്കയിൽ അദ്ദേഹം വേറെ രണ്ടു ജോലികൂടെ ചെയ്തിരുന്നു. വി. യോഹന്നാൻ ശ്ലീഹായുടെ സുവിശേഷവും വി. ഇസിദോറിന്റെ 'നോത്തെ' (Notae) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങളും അദ്ദേഹം തർജ്ജമചെയ്തു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

സപ്താരോഹണത്തിരുന്നാളിനു മുൻപുള്ള ചൊവ്വാഴ്ച മുതൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രോഗം വർദ്ധിച്ചു. പാദങ്ങളിൽ അല്പം നീരും കണ്ടു തുടങ്ങി. എങ്കിലും അദ്ദേഹം തന്റെ ജോലി തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. "ഞാൻ പറയുന്നതു വേഗം എഴുതിയെടുക്കു; കാരണം, എത്രനേരം ഞാൻ ജീവിക്കണമെന്നോ എന്റെ സ്രഷ്ടാവു് എന്നെ വേഗം വിളിക്കില്ലെന്നോ എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ." ആ രാത്രിയിൽ അദ്ദേഹം ഉറക്കമില്ലാതെ ദൈവത്തിനു കൃതജ്ഞതയർപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പിറേറദിവസവും അദ്ദേഹം തന്റെ ജോലി തുർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അന്നു് ഒൻപതുമണിവരെ അദ്ദേഹം തർജ്ജമചെയ്തു പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. അനന്തരം ആ ദിവസത്തെ പതിവനുസരിച്ചു് ആശ്രമവാസികൾ തിരുശേഷിപ്പു വഹിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രദക്ഷിണം നടത്തി. പുസ്തകത്തിന്റെ ഒരദ്ധ്യായം ഇനിയും ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അക്കാര്യം ഒരാൾ ബീഡിനെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം വീണ്ടും ജോലി തുടർന്നു. മൂന്നുമണിയായപ്പോൾ അദ്ദേഹം തന്റെ പെട്ടിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ചില്ലറ സാധനങ്ങൾ ആശ്രമവാസികൾക്കു വീതിച്ചുകൊടുത്തു. തനിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്നും ദിവ്യബലിയർപ്പിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം ആശ്രമത്തിലേ വൈദികരോടു് അപേക്ഷിച്ചു. അനന്തരം അദ്ദേഹം സന്തോഷവാനായി സന്ധ്യവരെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. എന്നാൽ, പുസ്തകം തീർന്നിട്ടില്ലായെന്നു മുൻപു് അദ്ദേ

ഹത്തെ ഓർമ്മിപ്പിച്ച യുവാവ് പറഞ്ഞു: "പ്രിയ ഗുരോ, ഒരു വാചകംകൂടെ ഇനിയും എഴുതാനുണ്ട്."

"വേഗമെഴുതു," ഗുരു ആജ്ഞാപിച്ചു.

"ഇതാ ഇപ്പോൾ തീർന്നുകഴിഞ്ഞു," യുവാവ് വീണ്ടും പറഞ്ഞു.

"കൊള്ളാം നീ പറഞ്ഞതു ശരിയാണു"; ഇതാ പൂർത്തിയായി."

അനന്തരം പഴയ പ്രാർത്ഥനസ്ഥലത്തേയ്ക്കു തന്റെ തല തിരിച്ചുവയ്ക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ആ യുവാവിനോട് അപേക്ഷിച്ചു. ആ വിശുദ്ധ സ്ഥലത്തേക്കു നോക്കികൊണ്ട് അദ്ദേഹം പാടി: "പിതാവിനും പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവിനും സ്തുതി." അദ്ദേഹം അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു. അന്നു എ. ഡി 735 മേയ് 25-ാം തീയതി ആയിരുന്നു. സഭയുടെ പഞ്ചാംഗമനുസരിച്ചു മേയ് 27-ാം തീയതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മരണ കൊണ്ടാടപ്പെടുന്നു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരം ആശ്രമദൈവാലയത്തിൽ തന്നെ അടക്കംചെയ്തു. പിന്നീടു വണക്കത്തിനായി പൂജ്യാവശിഷ്ടങ്ങൾ അൾത്താരയുടെ സമീപത്തേയ്ക്കു മാറ്റപ്പെടുകയുണ്ടായി.

ബീഡും വി. ഗ്രന്ഥവും

വെയർമൗത്തിലേയും ജാനോയിലേയും സന്യാസികളും വി. ബീഡും പ്രധാനമായും പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു് വി. ഗ്രന്ഥംതന്നെയാണു്. വി. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒരു ലത്തീൻ വിവർത്തനമായ വുൾഗാത്തയുടെ ഏറ്റവും നല്ല കയ്യെഴുത്തുപ്രതി ഈ സന്യാസഭവനത്തിൽ നിന്നാണു നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ളതു്. വി. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഏറ്റവും ശരിയായ ഒരു പതിപ്പു് ഉണ്ടാ

ക്കുവാൻവേണ്ടി കോടിക്കണക്കിനു രൂപായും ആയിരക്കണക്കിനു് ആളുകളുടെ പ്രയത്നവും ചെലവാക്കുകയും, സകലവിധ ആധുനിക സജ്ജീകരണങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽ ഈ കയ്യെഴുത്തുപ്രതിയേയും അതുണ്ടാക്കിയ സന്യാസികളേയും എത്ര പ്രശംസിച്ചാലും മതിയാവില്ല. അത്രയ്ക്കു വിലയേറിയതാണു അവരുടെ സേവനം. അക്കാലത്തു വൃംഗാത്തയും പഴയ ലത്തീൻ തജ്ജമയും ക്രോടിക്കുഴഞ്ഞു് കെട്ടുപിണഞ്ഞു കിടന്നിരുന്നു.(1) ബീഡും സഹസന്യാസികളും കയ്യെഴുത്തുപ്രതികളെല്ലാം പാറ്റിക്കൊഴിച്ചു പരസ്പരം വേർതിരിച്ചെടുത്തു്, വൃംഗാത്തയുടെ കഴിയുന്നതും കലർപ്പില്ലാത്ത ഒരു പ്രതി ഉണ്ടാക്കി. ഇതു് അമിയാത്തീനുസ് (Amiatinus) കയ്യെഴുത്തുപ്രതി എന്ന പേരിൽ ഇന്നും സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. ഈ കയ്യെഴുത്തുപ്രതിയിൽനിന്നുതന്നെ ബീഡിന്റെ പരിശ്രമശീലവും വിജയവും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം.

ബീഡിന്റെ വി. ഗ്രന്ഥവ്യാഖ്യാനവും പഴയകാലംമുതൽ പ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിച്ചുതാണു്. ഉൽപത്തിമുതൽ വെളിപാടുവരെ നിരവധി വി. ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു് അദ്ദേഹം വ്യാഖ്യാനം എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ, സ്വന്തം അഭിപ്രായത്തെക്കാൾ മറ്റു സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തെ ആധാരമാക്കിയാണു ഇവ രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്. വി. അഗസ്റ്റിൻ, ജെറോം എന്നിവരുടെ കൃതികളിൽനിന്നു് അദ്ദേഹം ധാരാളം ഭാഗങ്ങൾ എടുത്തിട്ടുണ്ടു്. തന്റെ സഭാചരിത്രപുസ്തകത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള വി. ഗ്രന്ഥവ്യാഖ്യാനങ്ങളെപ്പറ്റി ബീഡുതന്നെ പറയുന്നുണ്ടു്(2). അതിൽ 25 പുസ്തകങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ബീഡ് എഴുതിയിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു.

---

(1) His Eminence Card. Gesquet, C. T. S. Pamphlets, Vol. XVII, p. 18.

(2) Bede, A History of the English Church and People, A new Translation by Leo Sherley-Price, pp. 329-330.

ചരിത്രകാരനായ ബീഡ്

ബീഡ് പ്രധാനമായും ഒരു ചരിത്രകാരനാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ "ഇംഗ്ലീഷ് സഭാചരിത്ര"മാണ് ബുദ്ധിജീവികളുടെ ഇടയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ചിരപ്രതിഷ്ഠ നേടിക്കൊടുത്തത്. ഈ പുസ്തകമെഴുതിയതിനാൽ ഇംഗ്ലിഷ് സഭാചരിത്രത്തിന്റെ പിതാവെന്ന അപരനാമത്തിൽ ബീഡ് ഇന്നറിയപ്പെടുന്നു. തികച്ചും ശാസ്ത്രീയമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണിത്. പല വക സാധനങ്ങൾ വെറുതെ സാമാനവണ്ടിയിൽ കുന്നുകൂട്ടുന്നതു പോലെ കുറെ സംഭവങ്ങളുടെ ഒരു ക്രമ്പാരമുണ്ടാക്കുവാനല്ല വി. ബീഡ് ചരിത്രഗ്രന്ഥമെഴുതിയതു്. മറ്റുള്ളവർ പറയുന്നതുപ്പടി എഴുതിയിടുന്ന ഒരാധാരമെഴുത്തുകാരനുമല്ലായിരുന്നു അദ്ദേഹം. പഴയ രേഖകളെല്ലാം പരിശോധിക്കുവാനും ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന പല വിജ്ഞാനികളോടും കാര്യങ്ങൾ ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കുവാനും അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധ ചെലുത്തുകയുണ്ടായി. പ്രാദേശിക പാരമ്പര്യങ്ങളും പഴമകളും എല്ലാം അദ്ദേഹം കണക്കിലെടുത്തു. അവിടെയും ഇവിടെയും ചിലതു കുത്തിക്കുറിച്ചുവിടാതെ ഇംഗ്ലീഷ് സഭയുടെ ഒരു സംപൂർണ്ണചരിത്രമെഴുതുവാനാണ് അദ്ദേഹം പരിശ്രമിച്ചിരുന്നതു്.

തന്റെ കാലത്തെ പരിത:സ്ഥിതികളും വീക്ഷണഗതിയും ബീഡിലും വളരെ പ്രേരണ ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. എല്ലാ എഴുത്തുകാരിലും സാധാരണസംഭവിക്കുന്നതാണല്ലോ ഇതു്. തനിക്കു സ്വന്തമായുള്ള ചില അവബോധങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിലാണു പല സംഭവങ്ങളും അദ്ദേഹം വ്യാഖ്യാനിക്കുക. എങ്കിലും വിഭിന്നമായ അഭിപ്രായഗതികളും അവബോധങ്ങളും വച്ചു പുലർത്തുന്നവരെ അദ്ദേഹം ബഹുമാനിക്കുന്നുണ്ടു്. റോമാക്കാരുടെ ആചാരമര്യാദകൾക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹം നിലകൊണ്ടിരുന്നുവെങ്കിലും സെൽറ്റിക്കു് വഴ്ക്കാരെപ്പറ്റിയും, അവരുടെ വി

ശ്രദ്ധേയും അവരുടെ ജീവിതവിശുദ്ധിയേയും പറ്റിയും, അവരുടെ നേതാക്കളെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹം പ്രശംസിച്ചു് എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. അവരുടെ ജീവിതത്തെ താറടിച്ചുകാണിക്കുവാനോ അവരെ താഴ്ത്തിക്കെട്ടുവാനോ ബീഡ് ശ്രമിക്കുന്നില്ല.

വി. ബീഡിന്റെ മറ്റുസേവനങ്ങൾ

വി. ബീഡ്അക്കാലത്തേ നലംതികഞ്ഞ ഒരു വിജ്ഞാനകുതുകിയായിരുന്നു. ലത്തീൻഭാഷയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജ്ഞാനം അഗാധംതന്നെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമൂല്യമായ വിജ്ഞാനസമ്പത്തു പലപ്രകാരത്തിൽ പിൽക്കാലത്തേ ജയങ്ങൾക്കു കിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. വാനശാസ്ത്രം, ഗണിതശാസ്ത്രം, വി. ഗ്രന്ഥവ്യാഖ്യാനം, മതപ്രസംഗങ്ങൾ, കവിത എന്നിങ്ങനെ പലവിധത്തിലുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ക്രൂടാതെ പ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിച്ച ഒരദ്ധ്യാപകനായിരുന്നദ്ദേഹം. "കത്തുകൾ", "കവിത", "പ്രകൃതിശാസ്ത്രം", "സമയം", "പെസഹാചക്രം, "ഇടിവെട്ടു"" എന്നിങ്ങനെയുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ ആശ്രമംവക സ്കൂളിൽ പഠിപ്പിക്കുവാനായി അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്.

ബി. സി.യും എ. ഡി.യും ഉപയോഗിച്ചു കണക്കു കൂട്ടുന്ന സമ്പ്രദായം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പ്രയോഗത്തിൽവന്നതു് ബീഡിന്റെ "കാലഗണന" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തോടുകൂടിയാണു്. ക്രിസ്തുവിന്റെ പിറവിമുതൽ വർഷം കണക്കുകൂട്ടുവാൻ തുടങ്ങിയതു ഡെന്നീസ് എന്ന ഒരു റോമൻ സന്യാസിയാണു്. ഇതു ബീഡ് തന്റെ ഈ പുസ്തകത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ, ബീഡിന്റെ കാലത്തും ഈ സമ്പ്രദായം പൊതുവെ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകം പരസ്യമായതുമുതൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഇതു് ഉപയോഗിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ക്രമേണ ആംഗ്ലോ സാക്സൺ

സന്യാസികളുടെ മിഷൻപ്രവർത്തനത്തോടുകൂടെ ഈ സമ്പ്രദായം യൂറോപ്പിലേക്കു വ്യാപിച്ചു. കാറൽമാന്റെ ഫ്രഞ്ചുപ്രദേശങ്ങളിൽ ഈ കണക്കുകൂട്ടൽ ഉൽഘാടനം ചെയ്തതു ബോനിഫസാണു്. എന്നാൽ ഏ. ഡി. 962വരെ മാർപ്പാപ്പമാർപോലും അതു് സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ല.

പാപ്പാധിപത്യം ബീഡിന്റെ പുസ്തകങ്ങളിൽ

ലത്തീൻഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരുന്ന ബീഡിന്റെ സഭാചരിത്രം, എലിസബത്തുരാജ്ഞിയുടെ കാലത്തു് സ്റ്റേപ്പിൾടൺ (Stapleton) എന്ന ഒരു കത്തോലിക്കൻ ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു തർജ്ജമചെയ്തു. പഴയസഭയിൽനിന്നു വിട്ടുമാറാതിരിക്കാൻ രാജ്ഞിയെ പ്രേരിപ്പിക്കുവാൻ ഈ പുസ്തകത്തിനു കഴിയും എന്നു ബലമായി അയാൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു(1). ഈ പുസ്തകം ആദ്യന്തം സഭാനവീകരണക്കാർക്കു് ഒരു കനത്ത അടിയായിരുന്നു. ഒരു സ്വതന്ത്ര ഇംഗ്ലീഷ് സഭയെപ്പറ്റി വി. ബീഡ് ചിന്തിക്കുകപോലും ചെയ്തിട്ടില്ലായിരുന്നുവെന്നു തീർത്തു പറയുവാൻ കഴിയും. റോമൻസഭതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റേയും സഭ. ഇതുകൊണ്ടാണു് ഒരു സ്വതന്ത്രസഭയ്ക്കുവേണ്ടി നിലകൊണ്ടിരുന്ന എലിസബത്തുരാജ്ഞിയുടെ ഗുണത്തിനുവേണ്ടി ഈ പുസ്തകം സ്റ്റേപ്പിൾടൺ ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു തർജ്ജമചെയ്തതു്.

വി. ബീഡിന്റെ നോട്ടത്തിൽ "മാർപ്പാപ്പ ലോകം മുഴുവന്റേയും ഉന്നത മെത്രാനാണു"".(2) എല്ലാ പ്രധാനകാര്യങ്ങളും മാർപ്പാപ്പയിൽനിന്നു് ആരംഭിക്കുന്നതായും മാർപ്പാപ്പയുടെ സമ്മതത്തോടെ അവസാനിക്കുന്നതായും വി. ബീഡ് ത

---

(1) Rev. Ernest Simmons, *The Fathers and Doctors of the Church* (The Bruce Publishing Company, Milwaukee) p. 84.

(2) Rev. Ernest Simmons, op. cit. p. 84.

ന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ചിത്രീകരിക്കുന്നു.(1)ഇതിനു പല ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്തു കാണിക്കുവാൻ കഴിയും. ബ്രിട്ടീഷ് ജനതയുടെ രാജാവായ ലൂസിയസ്, തന്നെ ക്രിസ്ത്യാനിയാക്കണമെന്നു് അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് അന്നത്തെ മാർപ്പാപ്പയായ ഏലെവുത്തേരിയൂസിനു് ഒരു കത്തെഴുതി. അതോടെ ബ്രിട്ടനിലെ സെൽറ്റിക്കു വർഗ്ഗക്കാരുടെ മാനസാന്തരമാരംഭിച്ചു(2). സെലസ്റ്റിൻ മാർപ്പാപ്പയുടെ കല്പനപ്രകാരം സ്കോട്ട്ലണ്ടുകാരുടെ ഇടയിലേക്കു് വി. പല്ലാഡിയൂസ് അയയ്ക്കപ്പെട്ടു(3). ഇതുപോലെതന്നെ ആംഗ്ലോ–സാക്സൺവർഗ്ഗക്കാരുടെ മാനസാന്തരം ആരംഭിക്കുന്നതു ഗ്രിഗരി മാർപ്പാപ്പയുടെ പരിശ്രമത്തോടെയാണു്. അദ്ദേഹമാണല്ലോ വി. അഗസ്തീനോസിനെ ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു് അയച്ചതു്. വി. ഗ്രിഗരി മാപ്പാപ്പയുടെ പ്രോത്സാഹനക്കത്തും, മിഷനറിമാരെ സഹായിക്കുവാൻ ഗ്രിഗരി ഏൾസിലേ മെത്രാനെഴുതിയ വേറൊരു കത്തും വി. ബീഡ് ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ടു്(4). ഇങ്ങനെ പ്രാധാന്യമേറിയ കാര്യങ്ങൾ ആരംഭിക്കുന്നതും തുടരുന്നതും മാർപ്പാപ്പമാരുടെ പ്രേരണയാണെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം വി. ബീഡ് വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ടു്.

വിശുദ്ധ അഗസ്റ്റിൻ ഇംഗ്ലണ്ടിൽച്ചെന്നു ജോലി ചെയ്തുതുടങ്ങിയപ്പോൾ വിശ്വാസത്തേയും സന്മാർഗ്ഗത്തേയും സംബന്ധിച്ചു നിരവധി സംശയങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായി. അവയ്ക്കൊരു പരിഹാരം കാണുവാൻ അദ്ദേഹം ഗ്രിഗരിക്കെഴുതിയ കത്തുകളും ഗ്രിഗരിയുടെ മറുപടികളും ബീഡ് തന്റെ സഭാചരിത്രത്തിൽ ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഏൾസിലേ മെത്രാൻ മാർപ്പാപ്പയിൽനിന്നു പാലിയം സ്വീകരിക്കുന്നതും ഇംഗ്ലണ്ടിലേ മെ

---

(1) Ibid.
(2) Bede, A History of the English Church and People p. 42.
(3) Bede, op. cit. Pp. 53—54.
(4) Bede, op. cit. Pp. 66—68.

ത്രാന്മാരെ വി. അഗസ്റ്റിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിനു മാർപ്പാപ്പ ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തതും ലണ്ടനിലേ മെലിറ്റസ് മെത്രാൻ റോമിലേക്കുപോയി ബോനിഫസ് മാർപ്പാപ്പയിൽനിന്നു് ഉപദേശം സ്വീകരിച്ചതും ബോനിഫസ് മെലിറ്റസിന്റെ പിൻഗാമിയായ ജസ്റ്റസിനു പാലിയം അയച്ചുകൊടുത്തതുമെല്ലാം വി. ബീഡ് തന്റെ ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ വിട്ടുകളയാതെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

ഇങ്ങനെ, സഭാതലത്തിലും, ബ്രിട്ടീഷ് രാഷ്ട്രീയ ചരിത്രത്തിലും, ബീഡിന്റെ സംഭാവന വളരെ വിലപ്പെട്ടതാണു്. ബ്രിട്ടീഷ് ചരിത്രകാരന്മാർ തങ്ങളുടെ ഗുരുവും നായകനുമായി ബീഡിനെ കണക്കാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

XVIII

സെവീലിലെ വി. ഇസിദോർ

ആറും ഏഴും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ വിവിധ ഭാഷകളും സംസ്കാരങ്ങളും ഉള്ള പല വർഗ്ഗക്കാർ ഇടകലർന്നു വസിക്കുന്ന ഒരു ഭൂവിഭാഗമായിരുന്നു സ്പെയിൻ. ഒരു റോമൻ പ്രവിശ്യയായിരുന്നെങ്കിലും രാഷ്ട്രീയമായും അവിടെ ഐക്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല; കാരണം, ഭരണം യഥാർത്ഥത്തിൽ വിവിധ ഗോത്രത്തലവന്മാരുടേയും പുറത്തുനിന്നു തള്ളിക്കയറിയ ബാർബേറിയൻ രാജാക്കന്മാരുടേയും കൈകളിൽ അമർന്നിരുന്നു. പേരിനുമാത്രമേ റോമൻഭരണം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇപ്രകാരം കലങ്ങിമറിഞ്ഞുകിടന്ന സ്പെയിനിൽ സാംസ്കാരികമായും മതപരമായും ഐക്യം വരുത്തിയതു് മധ്യയുഗത്തിലെ മഹാപണ്ഡിതനും നേതാവുമായ സെവീലിലെ വി. ഇസിദോറാണു്.

തൊളേദോയിലെ (Toledo) എട്ടാമത്തെ പ്രാദേശികസമ്മേളനം അദ്ദേഹത്തെ ഇപ്രകാരമാണു് വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന

തു: "നമ്മുടെ കാലത്തെ പ്രഖ്യാതനായ പണ്ഡിതൻ, കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ഏററം ആധുനികനായ അഭിമാനഭാജനം... യുഗാന്തരംവരെ ഏററം വലിയ പണ്ഡിതൻ"(1). അന്നു് ഇതു തികച്ചും വാസ്തവവുമായിരുന്നു. ആധുനികകാലത്തെ പണ്ഡിതന്മാർപോലും ഇസിദോറിന്റെ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ആഴവും പരപ്പും കണ്ടു് അമ്പരന്നുപോകാറുണ്ടു്.

ഒരു സ്പാനിഷ്—റോമൻ പ്രഭുകുടുംബത്തിലാണു് അദ്ദേഹം ജനിച്ചതു്, കാത്തജേന (Cartagena) എന്ന സ്ഥലത്തു്. മാതാപിതാക്കൾ, സെവേരിയനും തെയൊഡോറയും, ഭക്തരും സുശീലരുമായിരുന്നു. മക്കൾക്കു് അവർ ഉത്തമമായ കത്തോലിക്കാശിക്ഷണം നല്കി. അവർക്കു് എത്ര സന്താനങ്ങളുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു നമുക്കറിവില്ല. എന്നാൽ ഇസിദോറിന്റെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരൻ ലിയാൻഡർ സെവീലിലെ മെത്രാനായി ഇസിദോറിനു മുമ്പു ഭരണം നടത്തിയിരുന്നു; അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇളയ സഹോദരൻ ഫുൾജെൻസിയൂസ് ആയിരുന്നു കത്തജേനയിലെ അസ്തിജി ക്രുപതയുടെ മെത്രാൻ. ഇവരുടെ സഹോദരി ഫ്ളൊറെൻറീന സ്പെയിനിലെ പല മഠങ്ങളുടേയും അധിപയായിരുന്നു. അവർ നാല്പതു മഠങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയും ആയിരത്തോളം സന്യാസിനികളുടെ നിയന്ത്രണം നിർവഹിക്കുകയും ചെയ്തതായി പറയപ്പെടുന്നു.(2). റോമൻ രീതിയനുസരിച്ചു് ഒരു അധ്യാപകന്റെ പാഠശാലയിലാണു് വിദ്യാർത്ഥികൾ അഭ്യസനം നടത്തുക. അധ്യാപകന്റെ കഴിവും പ്രശസ്തിയും അനുസരിച്ചു ശിഷ്യസമ്പത്തു വർദ്ധിച്ചിരിക്കും; അതുപോലെ വിദ്യാർത്ഥി നല്കേണ്ട വേതനവും. ഇസിദോറിന്റെ കാലത്തു റോമൻരീതി മാറിവരികയായിരുന്നു; അതല്ല, വിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പററി മനുഷ്യരുടെ താല്പര്യംതന്നെ നശിച്ച

---

(1) Mansi, X. 1215.

(2) E. Simmons, *Fathers & Doctors of the Church, p. 78.*

ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു അതു്. റോമിലേക്കു തള്ളിക്കയറിയ ബാർബേറിയന്മാർ അക്ഷരാഭ്യാസവും ഗ്രന്ഥങ്ങളും സുകുമാര കലകളും ഒട്ടുംതന്നെ വിലമതിച്ചിരുന്നില്ല. ഇസിദോറിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസചുമതല സഹോദരനായ ലിയാൻഡർ ഏറ്റെടുത്തു. ലിയാൻഡർ സ്പാനിഷ് ജനതയുടെ സാംസ്കാരികാഭിവൃദ്ധിക്കായി കത്തീഡ്രൽ സ്കൂളുകളും സംഘടിപ്പിച്ചു തുടങ്ങിയ അവസരമായിരുന്നു അതു്.

ലിയാൻഡറുടെ കത്തീഡ്രൽ സ്കൂളുകളും കേരളത്തിലെ പഴയ എഴുത്താശാന്മാരുടെ കളരികളുംപോലെ ആയിരുന്നുവെന്നു തോന്നുന്നു. പാഠങ്ങളും പഠിക്കാത്ത വിദ്യാർത്ഥികളെ, അതിന്റെ കാരണമെന്തുമാകട്ടെ, കഠിനമായ ഭണ്ഡനങ്ങളും ഏല്പിച്ചു പഠിപ്പിക്കുക അവിടത്തെ രീതിയായിരുന്നു. അനുജനേയും ഈ ശിക്ഷണരീതിക്കു് അദ്ദേഹം വിധേയനാക്കി. ഇതിനെപ്പറ്റി ഒരു കഥയുണ്ടു്: പാഠങ്ങളും പഠിക്കാനുള്ള പ്രയാസംകൊണ്ടു് ഇസിദോർ വിഷമിച്ചു. ജ്യേഷ്ഠന്റെ ചൂരൽക്കഷായം കിട്ടുമോ എന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു ഭയമായിരുന്നു. ഏതായാലും ഇത്തരം ശിക്ഷ വാങ്ങിയിട്ടു് പഠിക്കേണ്ട എന്നു തീരുമാനിച്ചു് ഇസിദോർ സ്കൂളിൽനിന്നും ഒളിച്ചോടി. ആരും കാണാതെ ഒരു ഗുഹയിൽപ്പോയി ഒളിച്ചിരുന്നു. ഗുഹയുടെ മുകളിൽനിന്നു തുള്ളിതുള്ളിയായി വെള്ളം വീണുകൊണ്ടിരുന്നു. അതു വീണുകൊണ്ടിരുന്ന സ്ഥലത്തേ പാറ കുഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു കാണാമായിരുന്നു. ഇത്ര കടുപ്പമേറിയ പാറ തുളയ്ക്കുവാൻ വെള്ളത്തുള്ളികൾക്കു കഴിഞ്ഞതു് തുടരെ വീണുകൊണ്ടിരുന്നതിനാലാണെന്നു് ഇസിദോർ ഗ്രഹിച്ചു. ബദ്ധപ്പെട്ടു് അദ്ദേഹം വിദ്യാലയത്തിലേക്കുതന്നെ തിരിച്ചു നടന്നു, പുസ്തകങ്ങളും വീണ്ടും വീണ്ടും വായിച്ചു കാര്യങ്ങളും ഹൃദിസ്ഥമാക്കുവാൻ.(3)

കഥ ശരിയോ തെറ്റോ ആകട്ടെ, ഇസിദോറിന്റെ ച

(3) E. Simmons, op. cit. p. 78.

രിത്രത്തിൽ ഒരു സംഗതി നമുക്കു തെളിഞ്ഞുകാണാം. ചിന്താശീലനും ബുദ്ധമാനസനുമായിരുന്ന അദ്ദേഹം. പ്രതിബന്ധങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ തോറ്റു പിൻമാറാതെ ഭത്താവധാനനായി സമരം ചെയ്യുക അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവവിശേഷമായിരുന്നു. അതുതന്നെയാണു് വിജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചതും.

കത്തീഡ്രൽ സ്കൂളുകളിൽ അന്നത്തെ പാഠപദ്ധതി ഏതാണ്ടിപ്രകാരമായിരുന്നു. ലത്തീൻഭാഷ, കണക്കു്, സംഗീതം, വ്യാകരണം ഇത്രയുമാണു് പ്രാഥമികപാഠം. അലങ്കാരശാസ്ത്രം, തർക്കം, സാഹിത്യം, ജ്യോതിശാസ്ത്രം, തത്വശാസ്ത്രം മുതലായവ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽപെടും. ഇസിദോർ ഇവയെല്ലാം അഭ്യസിച്ചു. പുറമെ ഗ്രീക്കു്, ഹീബ്രു എന്നീ ഭാഷകളും. വി. ഗ്രന്ഥപഠനത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധചെലുത്തി. കത്തീഡ്രൽ സ്കൂളിലെ വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞു ലൗകികശാസ്ത്രങ്ങളിലും മതവിജ്ഞാനത്തിലും ഉന്നതജ്ഞാനം ലഭിച്ച ഒരു യുവാവായി ഇസിദോർ പുറത്തുവന്നു.

ഇസിദോർ സന്യാസജീവിതത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുവെന്നു ചിലർ പറയുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ അതിനെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും തീർത്തു പറയുകസാധ്യമല്ല. കത്തീഡ്രൽ സ്കൂളിലെ വിദ്യാഭ്യാസം ഏതാണ്ടു് സന്യാസജീവിതം പോലെയായിരുന്നുവെന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. സന്യാസി ആയെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും, ആശ്രമത്തിനുള്ളിൽ ഒതുങ്ങി മനുഷ്യരോടു് ഇടപെടാതെയുള്ള ഒരു ജീവിതമായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹത്തിന്റേതു്. ജനങ്ങളുടെ നേതാവും പൊതുക്കാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നവനും സാധുജനസംരക്ഷകനും സന്യാസികളുടെ സുഹൃത്തുമായി അദ്ദേഹം കാണപ്പെട്ടു. ഭരണാധികാരികളുമായ അദ്ദേഹം പരിചയവും സ്നേഹവും പുലർത്തി.

ലിയാൻഡർ മെത്രാന്റെ മരണശേഷം അദ്ദേഹം തുടങ്ങി

വച്ച പരിഷ്കാരങ്ങൾ മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകുവാൻ നാനാവിധത്തിലും കരുത്തുറ്റ വ്യക്തി ഇസിദോർതന്നെയായിരുന്നു. ഏ. ഡി. 599 മാർച്ചു് 13-ാം തീയതി അദ്ദേഹം 'സെവീൽ' രൂപതയുടെ മെത്രാനായി നിയമിതനായി.(4) ആദ്യം തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞു. രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകൾ കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഗോത്തുവർഗ്ഗക്കാർ സ്പെയിനിന്റെ പലഭാഗങ്ങളും കീഴടക്കിയിട്ടു്. വിജ്ഞാനത്തെ ബഹുമാനിക്കാത്ത അവരുടെ കിരാതഭരണത്തിൻകീഴിൽ ഇളം തലമുറ സംസ്കാരമില്ലാത്തവരായി വളർന്നുവന്നെങ്കിൽ അതു തികച്ചും സ്വാഭാവികമാണു്. മെത്രാന്മാരെല്ലാവരും തങ്ങളുടെ ആസ്ഥാനത്തു് കത്തീഡ്രൽ സ്കൂളുകൾ നടത്തുന്നതിനു് അദ്ദേഹം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. സ്പെയിനിലെ അനേകം രൂപതകൾ അന്നു് സെവീലിലെ മെത്രാന്റെ ഭരണസീമയിലായിരുന്നതിനാൽ മറ്റു മെത്രാന്മാരെ സ്വാധീനിക്കുക അത്ര പ്രയാസമായിരുന്നില്ല. കത്തീഡ്രൽസ്കൂളുകളെപ്പോലെ സന്ന്യാസികൾ നടത്തുന്ന ആശ്രമ വിദ്യാലയങ്ങളേയും അദ്ദേഹം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി.

നിവൃത്തിയുള്ളിടത്തോളം എല്ലാവരോടും നയപൂർവ്വം പെരുമാറിയും എല്ലാവരുടേയും സ്നേഹാദരങ്ങൾ സമ്പാദിച്ചും അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചു. എന്നാൽ, ആദർശത്തെ മുറുകെപ്പിടിച്ചു് ചിലപ്പോൾ ഉറച്ച നിലപാടു സ്വീകരിക്കേണ്ടതായും വന്നു.

ആര്യൻമെത്രാന്മാരേയും ജനങ്ങളേയും കത്തോലിക്കാസഭയിലേക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതിൽ അദ്ദേഹം വിജയിച്ചു. ജനങ്ങളുടെയെല്ലാം മതപരമായ ഐക്യം കൈവന്നു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സാംസ്കാരികമായും വിദ്യാഭ്യാസപരമായും നിയമങ്ങൾ നടപ്പാക്കുക എളുപ്പമായി. കത്തീഡ്രൽ സ്കൂളുകൾ നടത്തിക്കൊള്ളണമെന്നു് മെത്രാന്മാർക്കു കല്പന കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞു. സ്കൂളുകളിൽ

---

(4) E. Simmons, op. cit. p. 79.

മതപരമായ കാര്യങ്ങൾ മാത്രമല്ല, ഭാഷയും ശാസ്ത്രങ്ങളുംകൂടി അഭ്യസിപ്പിച്ചുകൊള്ളണം. ഈ കത്തീഡ്രൽ സ്കൂളുകളിൽ വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചവരെയാണ് വൈദികപദത്തിലേക്കു തെരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നതും. ഒരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ഇന്നത്തെ സെമിനാരികളുടെ ഒരു പഴയരൂപം കൂടിയായിരുന്നു ഈ പാഠശാലകൾ. രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധഭാഗങ്ങളിൽ പാഠശാലകൾ സ്ഥാപിതമായതോടെ സ്പാനിഷ് ജനതയുടെ സാംസ്കാരിക നിലവാരം ഉയർന്നുതുടങ്ങി. ഇസിദോറിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ സ്ഥായിയായ ഫലം പുറപ്പെടുവിച്ചു. മുഹമ്മദീയരുടെ ആക്രമണം പില്ക്കാലങ്ങളിലുണ്ടാകാതിരുന്നെങ്കിൽ സ്പാനിഷ് ജനത സാംസ്കാരികരംഗത്തു് ഒരു വിപ്ലവംതന്നെ സൃഷ്ടിക്കുമായിരുന്നു.

ഇസിദോർ വിളിച്ചുകൂട്ടി, അദ്ദേഹംതന്നെ അധ്യക്ഷത വഹിച്ച സമ്മേളനങ്ങളാണ് ഏ. ഡി. 619-ലെ രണ്ടാം സെവീൽ സമ്മേളനവും 634-ലേ നാലാം തൊളേദോ (Toledo) സമ്മേളനവും. ഈ നാലാം തൊളേദോ സമ്മേളനത്തിൽ സ്പെയിനിലെ എല്ലാമെത്രാന്മാരും സന്നിഹിതരായിരുന്നു. ഇതിൽ വച്ചാണു നാം മുമ്പു കണ്ടവിധം കത്തീഡ്രൽ സ്കൂളുകൾ സ്ഥാപിക്കണമെന്ന നിയമം ഉണ്ടാക്കിയതു്. ഇസിദോറിന്റെ നേതൃത്വവും ദീർഘദൃഷ്ടിയും സ്പാനിഷ് ജനതയെ അഭിവൃദ്ധിയിലേക്കു കൈപിടിച്ചു കയറ്റി. അവർക്കു മാർഗ്ഗദർശനം നല്കിയതിനുശേഷം, ഇസിദോർ ഏ. ഡി. 636-ൽ കാലഗതി പ്രാപിച്ചു.

സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങൾ

ഇസിദോറിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഏറ്റം പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതു് 'എറ്റിമോളജി' (Etymology=ശബ്ദവ്യുത്പത്തി)

എന്ന ഗ്രന്ഥമാണു്. ഇതാണു ലോകചരിത്രത്തിൽ ആദ്യം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ബൃഹത് വിജ്ഞാന കോശം. അന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന സകല വിജ്ഞാനശാഖകളിലുംപെട്ട എല്ലാ പ്രധാന കാര്യങ്ങളേയുംപറ്റി അതിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇതു രചിക്കപ്പെട്ടതു് ഇസിദോറിന്റെ ഒരു സുഹൃത്തായ് സറഗോസ്സായിലെ (ബ്രോളിയോ—Braulio) മെത്രാന്റെ ആവശ്യമനുച്ചാണു്.(5) എറ്റിമോളജിയിൽ വിഷയങ്ങൾ അടുക്കിയിരിക്കുന്നതു് അകാരാദിക്രമത്തിലല്ല. ഏതാണ്ടു താഴെ കാണുന്ന ക്രമമാണു് ഇസിദോർ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

20 പുസ്തകങ്ങളാണു് "എറ്റിമോളജിയിൽ" ഉള്ളതു്. ആദ്യത്തെ മൂന്നു പുസ്തകങ്ങൾ കത്തീഡ്രൽ സ്കൂളുകളിലെ അധ്യാപകർക്കും അദ്ധ്യേതാക്കൾക്കും ഉപകാരപ്രദമായ രീതിയിൽ സുമാരകലകളേയും ശാസ്ത്രങ്ങളേയുംപറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നവയാണു്. നാലാംപുസ്തകം വൈദ്യശാസ്ത്രമാണു്. അഞ്ചാംപുസ്തകം നിയമത്തേയും ചരിത്രപഠനത്തിനാവശ്യകമായ കാര്യങ്ങളേയുംപറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ആറാംപുസ്തകം സഭയേയും സഭയിലെ അധികാരികളേയുംപറ്റിയാണു്. ഏഴും എട്ടും പുസ്തകങ്ങൾ ദൈവശാസ്ത്രം സഭാകാര്യങ്ങൾ ഇവയെപ്പറ്റിയും, ഒൻപതും പത്തും പുസ്തകങ്ങൾ വിവിധ രാജ്യങ്ങൾ, ഭാഷകൾ, ഭാഷാവ്യൽപത്തി എന്നിവയെപ്പറ്റിയുമാണു പ്രതിപാദിക്കുക. അടുത്തതു രണ്ടും മനുഷ്യനേയും ജന്തുക്കളേയും യഥാക്രമം പഠനവിഷയമാക്കുന്നു. ഭ്രമിശാസ്ത്രമാണു പതിമൂന്നും പതിന്നാലും പുസ്തകങ്ങളുടെ ഉള്ളടക്കം. പൊതുക്കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ചർച്ച ചെയ്യുന്ന പതിനഞ്ചാംപുസ്തകം. കല്ലുകൾ, രത്നങ്ങൾ, ഖനികൾ, ലോഹങ്ങൾ മുതലായവയാണു് പതിനാറാംപുസ്തകത്തിൽ പ്രതിപാദിതം. ഓരോ ലോഹങ്ങളും എങ്ങനെയാണു് ഖനനം ചെയ്തെടുക്കുന്നതു് എന്നു് അതിൽ

---

(5) E. Simmons, op. cit. p. 80.

പറയുന്നുണ്ട്. 17-ാം പുസ്തകത്തിൽ കൃഷിയും 18-ാം പുസ്തകത്തിൽ യുദ്ധകാര്യങ്ങളും ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്നു. കായികാഭ്യാസത്തേപ്പറ്റിയും അതിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. പത്തൊൻപതാം പുസ്തകം കപ്പലുകൾ, വസ്ത്രങ്ങൾ, ഉപകരണങ്ങൾ മുതലായവയെപ്പറ്റിയാണു; ഇരുപതാംപുസ്തകം ഭക്ഷണത്തേയും വീട്ടുസാമാനങ്ങളേയും പറ്റിയും.

ഓരോ പുസ്തകവും വിവിധ അധ്യായങ്ങളായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവ ഓരോന്നും വിഷയത്തിന്റെ ഓരോ വശങ്ങളെപ്പറ്റിയാണു പ്രതിപാദിക്കുക. ഇത്ര ബൃഹത്തായ ഈ ഗ്രന്ഥം രചിക്കുന്നതിനു് ഇസിദോർ ലത്തീൻ, ഗ്രീക്കു് എന്നീ ഭാഷകളിലുള്ള അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വളരെക്കാര്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേരിട്ടുള്ള പരിചയത്തിൽനിന്നു് എടുത്തിട്ടുള്ളതുമാണു്. ലക്റാൻഷ്യസ്, പ്ലിനി, അരിസ്റ്റോട്ടിൽ, ബൊയേഷ്യസ് മുതലായി 154 ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളെ അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ടു്.

മറ്റുപുസ്തകങ്ങൾ

1) Libri duo differentiarum (വ്യത്യാസങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള രണ്ടു പുസ്തകങ്ങൾ) ഇതിൽ ഒന്നാംപുസ്തകം പര്യായപദങ്ങളുടെ ഒരു നിഘണ്ടുവാണു്. രണ്ടാം പുസ്തകം വസ്തുക്കളുടെ വ്യത്യാസത്തെയാണു പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. ഇതിൽ മൈവശാസ്ത്രപരമായ പല കാര്യങ്ങളും ചർച്ച ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. പ്രധാനമായതു ക്രിസ്തുവിലുള്ള ദ്വിവിധ സ്വഭാവങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ചരിചിന്തനമാണു്.

2) Synonyma (പര്യായങ്ങൾ) മനുഷ്യനും യുക്തിയും തമ്മിലുള്ള ഒരു സംഭാഷണമാണിതു്. മനുഷ്യൻ പാപത്താൽ വന്നുഭവിച്ച ദയനീയാവസ്ഥയെപ്പറ്റി വിലപിക്കുന്നു.

നിത്യഭാഗ്യം പ്രാപിക്കേണ്ടതെങ്ങിനെയാണെന്നു യുക്തിനിർദ്ദേശിക്കുന്നു. അതിനുള്ള സാധ്യതകളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് മനുഷ്യനെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നു. സുകൃതങ്ങളേയും ദുർഗ്ഗുണങ്ങളേയുംപററി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒരു രണ്ടാംഭാഗവും ഇതിനുണ്ട്.

ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു പുറമേ ചരിത്രപരവും വേദപുസ്തകവ്യാഖ്യാനപരവുമായി മററു ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇസിദോർ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇസിദോറിന്റെ പ്രബോധനം

ദൈവശാസ്ത്രപരമായി ഇസിദോർ നല്കിയ സംഭാവന വളരെ തുച്ഛമാണ്. എന്നാൽ, ചരിത്രപരവും സാഹിത്യപരവും ശാസ്ത്രപരവുമായി അദ്ദേഹം മനുഷ്യകുലത്തിനു നല്കിയിരിക്കുന്ന സംഭാവന അമൂല്യമത്രേ. ഇസിദോറിന്റെ കൃതികൾ ലത്തീനിലാണ്. എന്നാലും അവയെ സ്പാനിഷ് സാഹിത്യത്തിന്റെ നാന്ദിയായി കണക്കാക്കുന്നതിൽ തെററില്ല. സ്പാനിഷ് ജനതയിൽ വിജ്ഞാന തൃഷ്ണയും സാഹിത്യാഭിരുചിയും കുത്തിവയ്ക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം ചെയ്ത പരിശ്രമമാണ് പില്ക്കാലത്തു ഫലമണിഞ്ഞതു്.

നവീനാശയങ്ങളെ അവതരിപ്പിച്ച ഒരു ഗ്രന്ഥകാരനല്ല ഇസിദോർ. ഗ്രീക്ക്—റോമൻ സംസ്കാരങ്ങളിൽനിന്നു ശാസ്ത്രീയവും സാഹിത്യപരവുമായ അറിവു് ശേഖരിച്ചു സഞ്ചയിച്ചു് ബാർബേറിയൻ ജനതയ്ക്കും, അവരുടെ കിരാത സംസ്കാരത്തിലൂടെ കടത്തി അതു് ആധുനിക ജനതയ്ക്കും നല്കി എന്നതിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേന്മ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. അതിനാലാണു് നാം അദ്ദേഹത്തോട് കടപ്പെട്ടിരിക്കു

ന്നതു്. ചരിത്രപഠിതാക്കൾക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തെ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും ശാസ്ത്രകുതുകികൾക്കു് അന്നത്തെ ജനതയുടെ ശാസ്ത്രപരിജ്ഞാനത്തെ വിലയിരുത്തുന്നതിനും അതു് ഉപകരിക്കും.

സഭാപിതാക്കന്മാരിൽ ലൗകികവിജ്ഞാനത്തിനു് ഏറ്റവും മധികം സംഭാവന നല്കിയതു് ഇസിദോറാണെന്നു പറയാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാവനകൾ മധ്യശതകങ്ങളിലേ സാംസ്കാരിക വിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലങ്ങളെ ധന്യമാക്കി. നാമും ആ സംഭാവനയുടെ അവകാശികളായിത്തീർന്നു.

SELECT BIBLIOGRAPHY

1 GUISEPPE RICCIOTTI, *The Age of Martyrs*, Milwaukee, The Bruce Pub. Co. 1959.

2 JOHANNES QUASTIN AND JOSEPH C. PLUMPE, *Ancient Christian Writers*, 28 Vols, London, Longmans Green and Co. 1961.

3 H. DANIEL-ROPS, *The Church of Apostles and Martyrs*, London, J. M. Dent and Sons, 1960.

4 ROMANO GUARDINI, *The Conversion of Augustine*, London, Sands and Co. 1960.

5 KADLAUBOVSKY (Trans.), *Early Fathers from the Philokalia*, London, Faber and Faber.

6 PHILIP CARRINGTON, *The Early Xtian Church*, 2 Vols. Cambridge, University Press, 1957.

7 EUSEBIUS, H. JACKSON LAWLOR, *Ecclesiastical History*, 2 Vols, (edit.) New York, Macmillan, 1927.

8 ALOYS DIRKSEN C.O.P.S., *Elementary Patrology*, London, Herder book Co. 1959.

9 F. A. WRIGHT (edit.), *Fathers of the Church*, London, G. Routledge and Sons, 1928.

10 JEAN DANIELOU, S. J., *From Shadows to Reality*, London, Burns and Oates, 1960.

11 EUGENE POTALIE, S.J., *A Guide to the thought of St. Augustine*, London, Burns and Oates, 1960.

12 *Historical Tracts of St. Athanasius*, Oxford, James Parker and Co. 1923.

13 MOURRET-THOMPSON, *History of the Catholic Church*, Vol. 1 and 2, London, Herder Book Co. 1958.

14 KENNETH SCOTT LATOURETTE, *History of Expansion of Christianity*, Vol. 1, London, Harper and Co. 1937.

15 HARALS HAGENEDAHI, *Latin Fathers and Classics*, Goteborg, 1958.

16 JOHN BASILLIE ET ALII (edit.), *The Library of Christian Classics*, 13 Vols. London, S. C. M. Press, 1953.

17 JEAN GUITTON, *The Modernity of St. Augustine*, London, Geoffrey Chapman, 1959.

18 MIGNE, *Patrologia*, 221 Vols.

19 HARRY AUSTRYN WOLFSON, *The Philosophy of the Church Fathers*, Cambridge, Harvard University Press, 1964.

20 FR. HOARE (trans.), *The Western Fathers*, London, Sheed and Ward, 1954.

21 DOM CUTHBERT BUTLER, *Western Mysticism*, London, Constable Pub. 1926.

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
KOTTAYAM

CI. No. MD8 Acc. No. 39144

This book should be returned on or before the date last stamped below.

If the book is not returned on due date
a fine of ₹1 per day will be charged

M08
JOS-S

39144

ജോസഫ് നാടുഴി (ഫാ)
സഭാചിന്താമണികൾ

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
Call No 1 08 Acc. No 39144
Author ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യർ (ഡോ)
Title സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org